

1 - "... 'Görgü Tanığı' ve Önemli 'Tespiti' ..."

(İnsanın, inanası gelmiyor; üzerimdeki izlenimi, daha dün yaşamış olmak; oysa üzerinden yarım yüzyıl geçmiş!)

Trotskyist dostum Mark (Apter) , o zaman için beni şaşırtan -şaşırtmak da lâf mı, dehşete düşüren- şeyler söylerdi; meselâ bir kış günü dersten çıkmış, Alliance 'ın Kantini'nde, acı kahve içiyoruz; lâf dönmüş dolaşmış, Stalin 'e gelmiş; o, elinde 'zıvanalı' Rus sigarası, duman duman, diyor ki: "... öncje Zinovyef'i, sonra Trotskiy'i tasfiye ederek, iktidârını takviye etmekle kalmadı; hakikatte, takviye ettiği, Kapitalizm'in Avrupa'daki hâkimiyeti idi; çünkü tasfiye ettikleri, onun gibi 'tek ülkede' değil, 'bütün dünyada' Sosyalizm için savaşıyorlardı.." Dalgın, camlardan, uçuşan kar tozlarını görüyordum; hoparlörde, Yves Montand 'ın ünlü şarkısı: "...j'aime flâner les grands Boulevards..."

Mark' in (Apter) , o tarihte (1949) altını çizdiğini ancak Erzincan askerliğimde (1957/58), Anadolu İhtilâli üzerinde kafa yorarken anlayacağım: o iki ihtilâl, (1917 ve 1919) , aslında yeryüzü mazlumları'nın, yeryüzü zalimleri'ne (Emperyalizm) ilk baş kaldırışıydı; asıl önemlisi, ilk

başarılı oluşu! Bunu onların, yanına bırakırlar mı, asla! Rusya' da Stalin 'in kendine özgü Leninizm yorumuyla, Batı Avrupa için zararsızlaştırdığı inkılâbı, Türkiye 'de kim yapmış olabilir? Gâzi 'nin halkçı, devletçi, laik ve demokratik -kesinlikle 'ulusal' - inkılâbını, kendine göre yorumlayarak, İsmet Paşa yapmış olmasın? Mustafa Kemal 'i inceledikçe görülüyor ki, 40'lı yıllardan itibaren Kemalizm , artık bir 'İnönü Atatürkçülüğü' ne dönüşmüştür, ki 'Çağdaşlaşmak' (Muasırlaşmak), Batılılaşma (Yunan/Latin) rayına oturtulduğu için, artık o da, 'zararsızlaştırılmış' sayılmalıdır.

Bunları, Neuilly-sur-Seine 'den, Varlık dergisine yazarken; açık açık, bir 'İnönü Atatürkçülüğü' nden söz ediyordum (Bkz. 'Hangi Atatürk', 3. basım. s 42/54) İyi de, bugün niye aklıma geliyor?

Aklın yolu bir!..

Anadolu 'dan beliren 'ulusallaşma' , gittikçe daha büyük bir 'dip dalgası' halinde yükseldikçe, 'Beyaz Türkleri' dehşete düşürmektedir. En ilginç yanı bu dalgayı -aşırı sağdan aşırı sola- ülkesini seven her gencin, aynı safta - Avrasya platformunda- bir araya gelerek oluşturması. Bu açıdan, Türkçülerin 'fikriyatını' yansıtan 'Yarım Dergisi' , son derece câlib-i dikkat; sık sık göz atıyorum, bu arada ne görsem iyi; gelişmeleri, - Yusuf Akçura 'yı aratmaz,- gerçekçi bir metotla irdeleyen, o yazar; bakınız hangi sonuçlara varmış:

"...Stalin, Galiyef ve Trotskiy üzerinden, Batı'ya, 'problem olmayacağı' mesajını vermiştir. Devrim Doğu'da, Mazlum Halkları kurban etmek; Batı'da, Batı içi devrim'e oynamaktan vazgeçmekle; Kapitalist Dünya Sistemi'ne, (sadece) muhâlif görünen bir tonla katılacağını göstermiştir..."

"...Stalin'in Rusya'da Batı adına yaptığı görev, Türkiye'de İnönü'ye düşmüştür; sanki arada gizli bir anlaşma varmış gibi, Stalin Türkiye'yi tehdit etmiş; İnönü bu gerekçeyle,

Türkiye'nin kapılarını Dünya Sistemi'ne ve Sistem'in patronu ABD'ye sonuna kadar açmıştır; Avrasya'daki bir (aslında iki değil mi?) devrim de, tarihine, geleneğine ve milletine 'yabancılaşarak' Batı'nın ileri karakolu ve kanat ülkesi olarak, Batı Sistemi'ne eklenmiştir. Devrimi saptırmak için Stalin, Lenin'i; İnönü, Mustafa Kemal'i çarpıtmıştır..." (Yarın dergisi, Eylül 2003, 'Rusya ve Türkiye: Avrasya' , Burhan Metin)

Ne kadar ilginç değil mi? Tevekkeli, eskiler 'akıl yolu bir' dememiş?

Celâl Bayar'ın kızı, ne diyor?...

Tesadüf, postadan çıkan bir mektup, bu görüşe bir kanıt olarak ekleniyor. O gücü var, çünkü kaleme alan sıradan biri değil; fakat önce, neden söz ettiğine bakmalısınız:

"...'Cumhuriyet gazetesindeki: 'Batılılaşma'nın Asıl Anlamı'? başlıklı makalenizi, her zamanki yazılarınız gibi ilgiyle okudum..."

"Gâzi'nin yazılmasında katkıda bulunduğu, ilk Cumhuriyet nesillerinin okuduğu tarih kitaplarının tedrisattan kaldırılması da, bu manidâr tarihe rastlar: 1941..."
sözlerinizin özü, benim de üzerinde durduğum bir konu. Bununla ilgili olarak, Kemalist Atılım Derneği'nin tertiplelediği panelde yer alan konuşmamın metnini ekli olarak yolluyorum. Konuşma, düzensiz ve eksik olarak tertiplenmiş olsa da, fikir açık: Şemsettin Günaltay, Türk Tarih Kurumu'na başkan olduğu 1939'da, Atatürk'ün hazırlattığı Tarih kitaplarının 1. Cildini, kendisi kaleme alıyor; okullarda okutulması kararı, Talim Terbiye'ye aldırılıyor. Buna, Atatürk'le birlikte Türklüğün göz ardı edilmeye başlandığı ve Türk/İslam sentezinin başlangıç tarihi de diyebiliriz..." (10 Aralık 2003 tarihli mektup)

Nasıl, iyi mi? Bu 'Tespit' in üzerinde, o 'konuşmayı' ele alarak, duracağız; zira mektubu yazan Dr. Nilüfer Gürsoy , önemli bir 'görgü tanığı' ; bilindiği gibi o, Gâzi Mustafa

Kemal Paşa 'nın son Başvekili, Celâl Bayar 'ın kızıdır; geçiş dönemini, A'dan Z'ye yaşadı..

Cumhuriyet, 02.01.2004

2 - **“...Hem Öfke, Hem Kahır, Hem Utanç!..”**

(Bakın, söylemedi demeyin, bu söyleşi -daha kolay, daha açık anlaşılacak için- 'hileli' tasarlandı, öyle başlıyor; maksad hâsıl olunca, eminim mâzûr görülecektir.)

'Kemalist' Cumhuriyet, nerede?

Genç bir aydın, 'dünyanın kaç köşe olduğunu' , artık iyi kötü öğrendiği için; ülkemizin edebiyat ve sanat - genellikle 'kültür' - düzeyinde, hiç de iyi gitmediğini düşünüyordu; o gece, izlenimlerini yazmak istedi: neler dedi, öğrenmek istemez misiniz?

“...Kültürümüz (Batı'dan gelen) yeni etkiler altında kaldığı zaman, kendinin asâlet ve şahsiyetini hakkıyla koruyamadı. Aydınların kültüründe, en önemli yeri tutan mimarlık ve edebiyat, Avrupa modellerini tutsakçasına taklide kapıldı. Mimarlık, I. Süleyman ve IV. Murat döneminin, soylu örneklerini unuttu; Fransız 'empire', İtalyan 'rönesans' ve klasik Yunan tarzının kötü taklitlerini yaptı; bazen de bunlara bir Doğu çeşnisi karıştırmak arzusuyla, daha kötü sentezler meydana getirdi. Osmanlı padişahlarının oturdukları Topkapı Sarayı'na, yüzyılların verdiği görüntünün kıymeti bilinmeyerek, o bütünün ahengini bozan Mecidiye Kasrı gibi, zevksiz binalar yapıldı...”

“...Edebiyat'a gelince, her kavmin edebiyat hazinesi olan halk eserlerine, öteden beri kıymet vermeyi bilmeyen edebiyatımız, Acem taklitçiliğinden Avrupa taklitçiliğine geçti; gerçi bu biçim değiştirmede, Türk Edebiyatının dili bir derece sadeleştirilmişse de, yapaylıktan bir türlü kurtulamamıştır. Katışık bir Doğu Müziği olan müziğimiz, Batı'dan görece daha az etkilenmiştir, fakat onun yanında

İstanbul, Ankara, İzmir gibi büyük şehirlerde, gece kulüpleri ve pavyonlar vasıtasıyla, Batı'nın, özellikle Fransa ve İtalya'nın hafif ve adi müziği de bir yer almaya başladı. Genellikle Batı'nın sanat eserleri, köklerinin araştırılması yoluyla, ciddi bir şekilde incelenmediğinden, ülkemizde yaratılanlar, çoğunlukla mevcut örneklerin basit bir taklidinden ibaret kalıyordu..."

Ne buyurdunuz? Doğru söylüyor değil mi? Öyleyse hileyi açıklayalım: bu 'tesbit', günümüzün genç bir aydınının, çağdaş sanatımız hakkındaki değerlendirmesi değildir; bu Kemalizm 'in, Tanzimat sonrası Osmanlı sanatı ve edebiyatı hakkındaki değerlendirmesidir; ve Gâzi 'nin, Liseler için hazırladığı Tarih kitaplarının, üçüncüsünde yer almıştır. (s. 250/251); yâni değerlendirme, adeta günümüzdeki durumu anlattığından; demek ki 'Kemalist' Cumhuriyet; son elli sene içinde dönmüş dolaşmış; yeniden, Tanzimat Osmanlı 'sının bulunduğu, kötü mevkie düşürülmüştür.

Vah bize!

...çünkü tarih affetmez!..

Gâzi, bilindiği gibi, 'çağdaş' bir terkip (synthese) istiyordu; çağdaş ama, 'ulusal' bir bileşim! Tarih kitabı geçmişi değerlendirirken, soruna bu açıdan bakıyor; Tanzimatçılar'ın baktığı, 'onlara nasıl benzeriz' açısından değil; nasıl mı, bakın nasıl:

"...yabancı memleketlerin fabrika mamûllerinden olan malları daha çok revaç bularak, millet servetinin daha fazla dışarıya çıkmasına sebep oldu; mesken inşâ ve döşemesinde, giyinmekte, yemekte ve özellikle içmekte 'alafrangalık', yabancı malzemesinin, yabancı mobilyaların, yabancı kumaşlarının, yabancı şarap ve şampanyalarının bütünüyle ithâline; 'alafranga' zevk ve sefa ise, Frenkler tarafından Beyoğlu ve Galata gibi Hıristiyan ve yabancıların çok bulunduğu semtlerde; lokanta, otel, baloz, kafeşantan benzeri eğlence yerlerinin

açılmasına ve buralarda para isrâfına yol açtı. Saray ve konakların zevk ve sefâsında, 'alafranga' çeşni arttı; bu da zaten müsrif olan Osmanlı padişah, paşa ve beylerinin, daha fazla isrâfına sebep oldu. Eğlence yerlerinin sâhip ve oyuncularını da, çoğunlukla yabancılar olduğundan, millî servetin dışarıya akmasına bir yol daha açılmış oldu..."

"...Abdülmecit Devri'nde sarayın isrâf ve sefâhati son dereceyi bulmuştu. Yabancılardan kolaylıkla alınan borçların bir kısmı, devletin ciddi ihtiyaçlarına değil, padişahın saraylar ve köşkler inşâsına, düğün ve eğlenceler yapmasına sarfediliyordu. Bu borçların fâizlerini ödemek gerektiğinden, devletin malî durumu gittikçe sıkışıyordu. Osmanlı toplumunda yüksek tabakanın israfları, büyük memurların yalnız maaşlarıyla geçinmelerini imkânsız kılıyordu; bu açıdan, hat ve fermanlarda şiddetle yasaklanması emredilen rüşvet ve yiyicilik, giderilmek şöyle dursun, azaltılamıyordu bile; idârede, adliyede yiyicilik, rüşvet ve başka sûstimâller, Tanzimat'ın bütün vaatlerine rağmen, eskisi gibi devam edip gidiyordu..." (a.g.e.s. 250/251)

...vebâli, elbette büyük!

Okurken, neler hissettiniz? Hem öfke, hem kahır, hem utanç! 'Kemalist' Cumhuriyet'in, zamanında şiddetle eleştirerek yediği, Tanzimat'ın 'taklitçi' ve müsrif, komprador 'alafrangalığı', günümüzde yaşadığımız 'Baticılık' tan, santim farketmiyor; başka bir deyişle, Gâzi sonrasında, devleti kim yönetirse yönetsin, Anadolu İhtilâl ve İnkılâbı'nın ideallerine aykırı davranmış; Tanzimat'la Osmanlı'nın içine düştüğü 'taklit alafrangalık' tuzağına düşerek, ülkeyi yeniden aynı 'çıkmaza' sokmuştur.

Bunun vebâli ve sorumluluğu, elbette büyük; ama halk uyanmıştır, biliyor ki, 'Kemalist' Cumhuriyet, bunun hesabını ergeç soracaktır, çünkü Tarih affetmez!

Cumhuriyet, 07.01.2004

3- “...Gündemdeki ‘Totaliterlik’!..”

... Nerede kalmıştık? Sanırım ülkemizde, ‘Soğuk Savaş’ tan kalma iki ‘mücbir sebep’ in; Media ‘yı -dolayısıyla halkı ve intelligentsia ‘yı-, ülke için geçerliği kalmamış bir tartışma zemininde oyalayıp durduğunda! Sözü bağlarken de galiba, bu iki mücbir sebebin, sonuçları iyi midir kötü mü; ülkemizde bunun, doğru dürüst tartışılmamış olduğunu söylemiştik...

Asıl gerekli ve zorunlu olan, aslında buydu; zira on yıldan beri, her ‘iki mücbir sebep’ de ortadan kalkmış bulunmaktadır; yani ne dünya savaşı tehlikesi kaldı, ne Sovyetler Birliği tehdidi; dahası, geçen zaman zarfında, Türkiye hayli değişti, epeyce büyüdü ve güçlendi; bildiğiniz gibi günümüzde, dünyanın ilk yirmi ekonomisi arasında yer alıyor; Silahlı Kuvvetleri ise ilk on içindedir; jeo/politik açıdan, bölgesindeki ikinci büyük devlettir; coğrafyası dolayısıyla, hem Balkanlar, hem Kafkaslar, hem Ortadoğu, hem de Orta Asya’da etkili bir güç olabilir; zaten gelecek hesaplarını da, buna göre yapmalıdır. En önemlisi, en sona kaldı: Türkiye ve çevresi, o muazzam petrol havzasının handiyse üzerinde oturmaktadır; bu da ona, kuvveti yadsınamaz kozlar kazandırıyor.

Koşullar eski ‘gündemi’ geçersizleştiriyor...

Peki, son yıllarda meydana çıkan bu yeni durum; tartışılması gereken gündem için, farklı ve yeni bir platform oluşturmuyor mu? Elbette, oluşturuyor; zaten Türkiye ‘nin ‘Savunma Stratejisi’ bu yönde bazı gelişmeler göstermiş, ‘Sistem’ le ülkenin çıkarları aynı olmadığı için, bölgede ciddi uzlaşmazlıklar meydana çıkmıştır; bu da tabiatıyla eski gündemi zorlayıp, tartışmayı başka bir ‘zeminde’ doğru kaydırıyor: o ‘zeminde’ başka konular var; bunların başında, hemen kestireceğiniz gibi, Türkiye ‘nin etrafındaki ülkelerle ilişkileri...

A/ Türkiye, ‘Sistem’ le yakın ilişkisi yüzünden, çevresindeki ülkelerle, neredeyse ‘düşman’ sayılır bir

haldedir, yani ona, ekonomik gelişmede ve savunmada birinci derecede ortak (partner) olabilecek İran, Irak, Suriye, Rusya, Bulgaristan, Romanya, Ukrayna, vs; ABD ile aşırı içli dışlı olmamız yüzünden; gerektiği gibi, yaklaşmıyorlar; yeterince, inanmıyorlar da! ABD, kimsenin inanmadığı gerekçelerle, geldi Irak 'ın üzerine çöktü; bu yetmezmiş gibi, Irak 'ı bölmek, bu arada Kürdistan kartını oynamak istiyor. Bunların Türkiye 'nin açıkça aleyhine olduğu kanıtlanmıştır; Ankara, Irak 'tan başlayarak çevredeki ülkelerle, siyasi ve ekonomik ilişkilerine öncelik tanımak zorundadır; zira Avrupa Birliği teşebbüsü, vakit kaybından ibaret; ancak, 'aleyhimize' olursa gerçekleşir; örnek, Gümrük Birliği , düpedüz ekonomiyi yıkıyor.

B/ Türkiye 'nin, bölgedeki ikinci büyük güç olması, Kafkaslar'da, Balkanlar'da, Ortadoğu ve Orta Asya'da, çok daha etkili bir faaliyet gösterip, çok daha 'ulusal' bir çıkar politikası gütmemesini gerektiriyor; bu elbette, hem askeri hem iktisadi güçlülüğe bağlı; askeri güçlülük, hemen hepsi nükleer olan ya da olmak üzere bulunan, bu ülkelerin seviyesini tutmaktan; ekonomik güç ise, bağımsız bir ekonomi politikası uygulamaktan geçiyor; Türkiye bu bakımdan Ulusal Savunma Stratejisi 'ni buna göre yönlendirmek zorundadır. Bu da, NATO ve Avrupa Birliği üzerine kurulmuş gündemin, ufak ufak bir AVRASYA gündemine dönüşmesi anlamına gelir mi gelmez mi? Gelmiştir, evet!: Türkiye, kimse açık açık söylemese de, hem Karadeniz Birliği Anlaşması'nı imzaladı, hem de Avrasya Uluslararası Konseyi üzerinde dikkatle duruyor.

'Saydamlık' görünüştedir...

C/ Elbette bu, savunma teknolojisinin hem ulusallaştırılması, hem de çokyönlülüğe dönüştürülmesini gündeme getirmektedir, gündemde asıl bunlar vardır, sözgelisi roket sistemleri için ulusal teknoloji çalışmaları ilerlemektedir, oysa ABD, ulusal roket sistemi üzerinde çalışan ülkeleri mesela Irak 'ı ve Kuzey Kore 'yi 'haydut' ilan etmiştir; Savunma Bakanı bize bir ara, bunları

mahkûm ettirmek için geliyor, kesinlikle yüz bulamıyor; sıradan karşılama!.. NATO toplantısına Genelkurmay Başkanı gitmiyor, Çin 'e Pakistan 'a yakınız; Pakistan 'ın Başkanı Gnl. Müşerref, Ankara 'ya geliyor: Ulusal savunmanın pekiştirilmesi için, belki nükleer, belki roket teknolojisi üzerinde işbirliği imkânları aranıyor.

O zaman 'gündem' bahsinde, -bilerek, ya da bilmeyerek- çok ciddi bir yanlışlık yaşadığımız, doğrudur. Liberal, yani görünüşte kayıt kuyut tanımayan, tamamen hür ve serbest, yazılı ve görsel Medialar , gerçekte Türkiye 'nin hakiki gündemini, o gündemin içerdiği sorunları, bu sorunların gösterdiği gelişmeleri işlemiyor, üzerinde durmuyorlar; buna mukabil, sahte, ülkenin çıkarlarıyla çakışmayan; belki de, o Media kuruluşlarının bağlı oldukları ekonomik birimlerin çıkarlarını okşayan haberleri öne almayı; okuru onlarla oyalamayı; ya da daha kötüsü, işi büsbütün magazine döküp, halkı dedikoduyla boğarak, onu bütünüyle 'ulusal' politikadan uzaklaştırmayı yeğliyorlar.

Bunu yapabilirler, önleyici yasa maddesi yoktur, zira liberallik, saydamlık ilkesi gerisinde, görünmez bir totaliterlik anlamına gelir, gündemdeki totaliterlik de, işte budur.

Cumhuriyet, 02.02.2004

4- "... 'Orada' Öyle de, 'Burada' Neden Böyle?.."

(M'ba henüz stajyer, doktordan sayılmıyor; Fildişi Sahili 'nden, o şaşırtıcı zenci güzeli; yoğun gece karanlığında, yalnız bembeyaz dişlerini ve gözlerinin akını görebildiğim, 'ulusalcı' komünist; beni azarlar gibi diyordu ki:

"-... 'beyazlar', - gelişme ve kalkınma 'numarasıyla' - 'ecnebi' sermayesinin, 'Üçüncü Dünya'ya yayılışının propagandasını yapıyorlardı; biz bilmeyerek, 'Batılı, Beyaz ve Hıristiyan'la; 'Üçüncü Dünya'lının, -yani siyah ya da sarı, Müslüman ya da Budist'in- aynı düzeyde

olmadıklarını, 'beyazların' üstünlüğünü kabul ediyorduk..."

Calvados kadehinden, bir yudum almış; içini çekerek ilave etmişti:

"-... Onlar, 'açık kapı siyaseti' diye tutturmuşlardı; oysa bizi ancak, 'kapalı kapı' siyaseti kurtarabilirdi. Sizin Kemal, bunu anlamıştı!..")

'Kapıyı' bir 'açtınız' mı?..

M'ba, daha o zaman (1960 'lar) bu söylediğinde haksız mıydı? 'Sistem', XIX. yy 'daki 'o iyi günlerine' dönebilmek için bunda ısrarlıdır; bu 'ısrar' ı son on yıldır 'Özelleştirme' ve 'küreselleşme' parolasıyla yürütüyor; gerek romanların ve filmlerin, gerekse Batı 'lı 'çıplak' propagandanın telkini odur ki, insanlar ancak ekonomide 'açık kapı siyaseti' yle zengin ve mutlu olabilirler; zaten uygulama da bu yöndedir, nasıl mı, bakın nasıl:

a/ Sosyalist ya da devletçi ülkeler, 'özelleştiriliyor'; bunun üst anlamı, iktisadın özel teşebbüse devredilmesi; alt anlamıysa, gizli ve farklı: o ülkelerde klasik özel sektör oluşmamış, bürokrasi yardakçısı -yâni 'devlet paraziti' - bir özel sektör var; 'özelleştirme' gerçekleştirilince, kamu işletmeleri, çeşitli torpil ve rüşvetlerle, bu uyduruk özel sektöre devrediliyor; oysa o, 'ecnebi sermaye' nin (yâni çeşitli konsorsiyom ve ÇUŞ'ların), denetimindedir; neticede 'özelleştirme', 'küreselleşme' ye dönüştürülmüş oluyor ki, aslında bu, evvelce KİT'lerin -yani ulusal iktidarın ve halkın- denetimindeki 'ulusal ekonomi' nin, uluslararası holdinglerin eline geçmesi anlamına geliyor.

Sonuç: kapıyı açtınız mı, kontrolsüz giren 'ecnebi sermaye' ulusal ekonomiyi sömürerek, senin zenginliğini kendi ülkesine taşıyor.

b/ Kanıtı ne midir? Türkiye bir 'kamu ekonomisi' idi, 'açık kapı' talebi 'Soğuk Savaş' la resmileşti; Menderes/Özal arası bütün yönetimler, -kayd-ı ihtirazilerle de olsa- buna

hayır diyemediler; finans kapitalizmi aldı başını gidiyor, öyle ki holding şirketler grubu, borsa, piyasa, enflasyon marjı, damping ve benzeri terminolojiyi pek de iyi bilmeyen Türk tüccar ve sanayicisi, bunu öğrenmekle kalmadı; gazetelerde -spordan sonra- en çok sayfa, onlara ayrılmaya başladı; 'işadamları' -ve tabii gözdeleleri hanımlar- ülkenin 'yıldızları' arasında sayılır oldu.

İyi de bu, Türk ekonomisini zirveye mi çıkardı, üretim hızla mı arttı, ihracat bütün rekorları mı kırıyor, dünyanın -ve tabii bölgemizin- en güçlü sanayi toplumları arasına mı girdik? Hayır efendim, Türkiye önceliği 'özelleştirme'ye ve 'küreselleşme'ye vereli, sürekli sıkıntı içindedir: Büyüme kararsız, gerileme sık, uluslararası ekonomi kuruluşlarıyla sorunlu, IMF ve Dünya Bankası'nın 'tutsağı'; üstelik 'özelleştirme'den avantajlı çıkan eski devlet asalağı tüccar ve sanayici kesimi; gerçek işadami olmak yerine, finans spekülasyonlarından ve yolsuzluklardan (hortumculuk) zengin olmayı yeğliyor; kamu servetini yağmalıyorlar.

Türkiye 'nin, -yalnız Türkiye 'nin mi, Rusya 'nın da mesela- 'açık kapı' sonucunda yaşadığı tablo budur: Batılı kapitalist manada işadami üretmiyor, kurduğu holdingler 'sistem' holdinglerinin 'aracısı'; ecnebi sermaye gittikçe iç pazara el koyuyor; 'işadami' tipi de, uluslararası finans cambazının teki; daha çok spekülasyonda başarılı, ulusal ekonomiye zararlı.

Neden 'böyle' oluyor?

Neden böyle oldu? Batı 'lı ekonomi, dünya egemenliğine, liberal ekonomi uygulamasıyla ulaşmıştı, onu bu mertebeye getiren de, 'ulusal' burjuvazisidir; bu gerçeği kim inkâr edebilir ki?

Zenginlik kıstasını, 'Toprak' olmaktan çıkarıp, 'Para' ya dönüştüren, odur; bununla yetinmeyip, toprak sahiplerine, yani feodallara -kontlara, düklere, baronlara- karşı 'baldırıçıplaklar' la (sans culottes) ayaklanıp; önce,

'hukuk sistemi'ni, toprak mülkiyetine göre değil, liberal kapitalist düzene uygun değiştiren; sonra 'insanlar hür ve eşit doğar' sloganıyla, klasik 'demokrasi'yi gerçekleştiren de odur; hele bir hatırlayın, bizim bütün çocukluğumuz ve ilk gençliğimiz, okuduğumuz romanlar, seyrettiğimiz filmler neyi anlatırlardı: bu görkemli değişmenin, toplumsal ve ekonomik olduğu kadar, beşeri birikim ve sıçramalarını, değil mi?

Zihninizde kıvrılan soru işaretini, önceden kestirebilmek mümkün: Dünyanın son iki yüzyılında, Osmanlı'nın 'Düvel-i Muazzama' dediği, 'Batılı' büyük güçler o aşamaya bu yoldan, -yani 'açık kapı' siyaseti, 'liberal ekonomi' yani 'serbest teşebbüs' yoluyla- ulaşıyor da; biz niye ulaşamıyor, böyle 'tekleyip' duruyoruz?

İşin orasına 'rûfâiler' mi karışır?. Yok canım, şimdi sıra geldi, onu konuşmaya!

Cumhuriyet, 04.02.2004

5 - **"...Tut Kelin Perçeminden!.."**

O akşamüstü, bulutlar Boğaziçi 'ne sarkmış; her taraf, külrengi bir pus; İzmir 'den bir telefon: "- ... Filân gazetede ki ilanı gördün mü? Öyleyse gör, hem de mutlaka" . Aradım buldum, aslında bir iş ilanıydı; bankanın birisi, galiba müfettiş muavini alacak (onlar 'uzman yardımcısı' diyor); âdet üzere, namzette aradığı vasıfları sıralamış, diyor ki:

"... Üçyıldız Bankası'nın, İstanbul'da ve diğer illerde bulunan birimlerinde görevlendirilmek üzere; bankacılıkta kariyer yapmayı hedefleyen, insan ilişkilerinde başarılı, takım çalışmasına yatkın, yeniliklere açık, araştırmacı, yaratıcı ve dinamik kişiliğe sahip 'uzman yardımcıları' alınacaktır..."

Haklısınız, evet: Abartmışlar, Türkiye bu 'evsafa' şahıs bulsa, başına taç yapacak ya, neyse! Arkasından,

namzetlerin hangi fakülteleri bitirmiş olması gerektiği zikrediliyor; cümbüş de orada başlıyor; zira o fakülte ve bölümlerden mezun olmasa da, işe talip olanın, hangi özelliklere sahip olması gerektiğini sıralamışlar; diyorlar ki:

"... Diğer bölümlerden mezun olmakla birlikte, eğitim yapılan ülkede kullanılan resmi dil ile okulun eğitim dilinin İngilizce olması koşuluyla, yurtdışında ya da filan filan, feşmekân vs. üniversitelerinde, yukarıda belirtilen konularda lisansüstü eğitim yapmış olmak..."

Elbette anladınız; filan filan diye geçtirdiğim yerlerde Türkiye 'de ecnebi dilde öğretim yapan birkaç üniversite adı var; onların yanı sıra açık bir şekilde yurtdışında, - hem de, İngilizce olarak!- yüksek lisans yapmış olanlar, tercih ediliyor. Bu kadarla kalsa iyi, namzetlerin İngilizce seviyelerinin ('yeterlik puanı') ne olması gerektiği açıklanmış, bazı 'istisnaları' var; bakar mısınız, neymiş onlar:

"... Lise eğitimlerini, filan filan, feşmekân liselerin birinde; ya da, lisans, lisansüstü eğitimlerini filan filan, feşmekân üniversitelerde tamamlamış; ya da, orta öğretimini, lisans, ya da lisansüstü eğitimini, yurtdışındaki resmi dili İngilizce olan bir ülkede tamamlamış olanlar, İngilizce yeterlik puanı aranmadan, namzet olabilecekler..." (Hürriyet, 4 Ocak 2004)

Evet Türkiye 'de, 'Milli' olması anayasa ile zorunlu kılınmış; (Yoksa niye bakanlığın adı, 'Milli' Eğitim Bakanlığı olsun?) öğretim ve eğitimin, günümüzde geldiği yer burasıdır.

Bunda ne mi var?

Daha ne olsun?..

Daha ne olsun? Bir kere, filan bankada 'uzman yardımcısı' adayı olabilmek için; ülkesinde, devletin 'resmi

okullarında ve fakültelerinde', TC yurttaşı olarak, Türkçe öğretim ve eğitim görmüş Türk çocuklarına, kapılar kapalı; ya 'ecnebi'de -üstelik mutlaka İngilizce- okumuş olacaksınız; ya da Türkiye'de ama, 'ecnebi dil'de eğitim ve öğretim yapan, 'misyoner' okullarında, ya da onların kötü kopyası yerli kolejlerin birinde! Kısacası, yetişme tarzı ve dünyaya bakışı Türk olan, 'Anadolu' çocuklarını; adı Türk, kendi Türk, tebaası Türk, Sermayesi Türk bankalar, işe almak istemiyor.

Belki eskiler hatırlayacaktır, Tanzimat-ı Hayriye sonrasında, Osmanlı 'da Bankacılık, bir 'ecnebi' , 'tatlısu frengi' ya da Musevi mesleği sayılırdı. Dönüp dolaşip aynı yere mi geldik? Baksanıza, ilanın çıktığı gazetede, bir hafta kadar sonra, 'tam sayfa öyle bir manşet' ki; sevinçten, etekleri zil çalıyor; verdiği, şöyle özetlenebilecek bir haber dolayısıyla:

"... İstanbul'da İngilizce öğretim veren Amerikan kökenli feşmekân lisenin bazı öğrencilerinin; -mezuniyetleri henüz kesinleşmemiş olduğu halde-, ABD'nin en ünlü üniversiteleri tarafından 'önkabul müracaatları' kabul edilmiş; bunlardan üçü, Harvard Üniversitesi'ne alınıyor; ayrıca yirmi başka öğrenci, aynı önkabul başvuruları üzerine, ABD'nin dünyaca tanınmış Yale, Princeton, Stanford, Georgetown üniversitelerinde öğrenim görecekler!.." (Hürriyet, 12 Ocak 2004)

Türkçede o lafın, galiba tam sırası: 'Tut kelin perçeminden!..'

'Cemaziyelevvelini' bilmez mi sanırsınız?

Bu toprağın çocuklarını, dillerinden, kültürlerinden, tarihlerinden -dolayısıyla, 'ulusal' devletlerinden- soğutmayı marifet beller olduk? Yoksa bu türden haberler, bu türden ilanlar yayımlayarak; son iki ders yılıdır, başvurusu hissedilir derecede azalan, 'ecnebi' ya da 'özel' lise ve üniversitelere, 'müşteri' çekmeye mi çalışıyoruz? Beyhude gayret: bu halk kim olduğunu, kimin ona dost,

kimin düşman olduğunu gayet iyi bilir. O ABD üniversitelerinin 'kayıştığı' öğrencileri yetiştiren kolej, cemaziyelevvelini bilmez mi sanırsınız?

"... Christopher Rhineland Robert, ABD'li 'misyoner' ve 'eğitimci Dr. Cyrus Hamlin'le 1855 yılında, İstanbul'da tanıştı; ikisi, bu şehirde bir Amerikan koleji kurmaya karar verdiler. İşe, Christopher R. Robert'in koyduğu, 2.000 Sterling ile başlandı; Dr. Hamlin ise koleji -geçici olarak- Amerikan Misyonerler Hey'eti'nin, 1798'de Bebek'te yapılmış, İlâhiyat Okulu binasında; 16 Eylül 1863'te, altı öğretmen ve dört öğrenciyle açtı..." (Prof. Dr. Zafer Toprak , Toplumsal Tarih Dergisi, sayı 120, 18.12.2003)

Ne idüğü belirsiz dört öğrenciden, Amerika 'nın gözü kapalı bağına basacağı 23 öğrenciye ulaşabilmek, az marifet mi?

Cumhuriyet, 09.02.2004

6 - "...Hey Gidi, Habibe Kadın!.."

(...affedersiniz ama, peki siz o şiiri hatırlıyor musunuz? Ya Kemâlettin Kâmi Bey 'i (Kamu) ? Ben hiç unutmadım; bazıları, Necmettin Halil Bey 'e benzetip, şiirine burun kıvırabilirler; beni hiç 'ırgalamaz'; dokuz on yaşlarımda nasıl 'Kıraat Kitabı' mızdaki şiirini, heyecanla nasıl ezbere okuyabiliyordusam; bugün, 'seksenine merdiven dayamış' bir 'yurттаş' olarak, yine ezbere okuyabilirim:

'...İzmir kapılarında...'

"...belki şimdi sana son / sözlerimi yazmadan / gözlerim kapanacak / belki var daha beş on / dakikalık bir zaman / anne için yanacak / mektubum okunurken / beliren bir emeli / çok görme bana sakın / ben Tanrı'ya en yakın / bir yola sapıyorum / milletimin uğrunda / türbemi yapıyorum..."

Kim bilir, belki de çocukluğumu o ortamda geçirdiğim için,

sözgelışı ninemin, yeşil gözlerinde garip bir ışıltıyla; "-
...duyduk ki, bizim asker Manisa'yı istirdat etmiş; sıra bize
geliyor, diye bayram etmiştik: Menemen'deki bütün
evlerde, genç kızlar, dikiş makinalarına oturup,
bayrağımızı dikmeye başladılar!" dediğini, unutamadığım
için; ya da annemin, "- ...bizim asker, kan ter ve toz
toprak içinde, nihayet şehre girmişti; genç kızlar, ellerinde
gülâpdânlar, onlara gülsuyu serpiyorlardı..." diye
anlatırken; her defasında gözlerinden, iki sıra yaş indiğini
hatırladığımdan, son mısraları okurken, büsbütün
heyecanlanırdım:
"...mağdem ki gün gelecek / herkes aynı meleğin /
önünde eğilecek / niçin o güne değin / çan sesleri
duyayım / bugün de bir yarın da / bırakın uyuyayım /
İzmir kapılarında..."")

'İstiklâl Madalyası'na lâayık görülen kadınlar...'

O 'kadınlar, bizim kadınlarımız', o yıllarda 'esâreti' de,
'istirdati' da, aynı yurttaşlık duygusu ve sorumluluğuyla,
yaşamışlardı; yoksa, yoksa meselâ, içlerinden 'İnönü
muhârebelerine bilfiil iştirâk etmiş bazıları, Cihet-i
Askeriye'ce, İstiklâl Madalyası'na lâayık görülürler' miydi?
Kim miydi onlar? Besim Hâdi ruhlarını şâd edelim:
"...Ali kızı Halime, Kara Osman kızı Fatma, Besim kızı
Şükriye, Musa kızı Fatma, Veli Onbaşı kızı Ayşe, Molla
İbrahim kızı Fatma, Ali kızı Ayşe, Molla Hasan kızı
Fatma... vd."

Elimizdeki bilgiler, niye eksik? Niye meselâ, onların
arasında, 'Domaniç'li Habibe Kadın' da var mıydı, yok
muydu; bunu bilemiyoruz? 'Habibe Kadın' deyip
geçmeyin, bilindiği kadarıyla bile, yaşadığı müthiş çıkmaz;
onun, çıkmaza bulduğu, çözüm yolu; romanı yazılacak,
filmi yapılacak, bir insanlık dramını içeriyor. Bakar mısınız,
Anadolu kadınındaki yüksek yurttaşlık bilincine, taşıdığı
şeref ve haysiyet duygularının yoğunluğuna!

"...Domaniç'li Habibe Kadın'ın öz oğlu, İnegöl'de
yaşarmış; besbelli günün birinde, Şeytan'ın iğvasına

uyuyor; İnegöl'e giren Yunan İşgal Kuvvetleri'ne, yol gösteriyor; kılavuzluk ediyor! Habibe Kadın'ın, duyduğu an, beyninden vurulmuşa döndüğü, olay budur; bu olaydır ki, bir süre sonra sessiz sedasız yola düşüp, Domaniç'ten İnegöl'e inerek; beline sakladığı 'lüver'iyile (tabancası), rastladığı ilk yerde, oğlunu tek kurşunla alnından vurup, yere sermesine neden olmuştur; ve yurttaşlık namusunu ve haysiyetini böyle temizleyerek; yine sessiz sedasız, yâni ardına bile bakmaksızın, geldiği dağlara, geri dönmüştür..."

"...o kadınlar bizim kadınlarımız..."

Gâzi'nin üzerinde durduğu...

G âzi Mustafa Kemal Paşa, daha o zaman, şu sözleri boşuna mı söylemiştir sanırsınız? Eskilerin kullanmayı sevdiği deyimle, ifâde ettikleri 'aynıyla hakikattir':

"...dünyanın hiçbir yerinde, hiçbir milletinde; Anadolu köylü kadınının üstünde, kadın çalışmasını zikretmeye imkân yoktur; ve dünyada hiçbir milletin kadını, 'ben Anadolu kadınından daha fazla çalıştım; milletimi kurtuluşa ve zafere götürmekte, Anadolu kadını kadar himmet gösterdim' diyemez..."

"...belki erkeklerimiz, memleketi istilâ eden düşmana karşı süngüleriyle, düşmanın süngülerine göğüs germekle, düşman karşısında bulundular; fakat erkeklerin teşkil ettiği orduların zayıf kaynaklarını, kadınlarımız işletmiştir. Memleketimizin, var olması imkânını sağlayan, kadınlarımız olmuştur ve olmaktadır. Kimse inkâr edemez ki, bu harpte ve ondan evvelki harplerde, milletin hayat kaabiliyetini ayakta tutan, hep kadınlarımızdır..."

"...onun içindir ki hepimiz, büyük ruhlu ve büyük duygulu kadınlarımızı, şükran ve minnetle ebediyen tâziz ve takdis edelim..." (Vakit gazetesi, 30 Mart 1923)

Farkında mısınız? Gâzi, kadınlarımızın hangi 'husûsiyeti' üzerine, dikkati çekmiş? Onların, 'memleketin hayat

kaabiliyetini ayakta tutmak, ülkenin var olmasını sağlamak' özelliğini öne çıkarıyor; yâni 'emeği', ve bu 'emeğin' dayandığı 'bilinç' üzerine; bu da, daha o zamandan, Türkiye'nin gücünü ve geleceğini, nasıl üretim ve eğitim üzerinde kurduğunu göstermiyor mu? O 'kadınların' torunları, bugünkü kızlarımız, ülke çatır çatır dağılmaya doğru götürülürken, başını örtmek ya da göbeğini açmak için, aralarında kapışarak mı; annelerine ve ninelerine lâayık birer evlat olacaklar; yoksa, tıpkı onlar gibi, yurttaş sorumluluklarına sahip çıkarak mı?

Benden sorması!..

Cumhuriyet, 23.02.2004

7 - **"...Anadolu Kadınları, Müdafaa-i Vatan Cemiyeti!.."**

(... 've kadınlar, bizim kadınlarımız' , sırası geldiği zaman, 'yurttaş sorumluluklarına' , hangi şart altında olursa olsun, yiğitçe sahip çıkıyorlardı, örnek mi, alın size örnek:

'Kurtuluş yolu'nu açanlar...

"... 1334 (1919) yılının Teşrinisâni (Kasım) ayında Erzurum İnas İdadisi (Kız Lisesi) Müdiresi Fâika Hakkı Hanım, Muradiye Cami-i şerifinde toplanan kadınlara hitaben bir konuşma yapmış; Erzurumlu kadınları işgale karşı şiddetli protestolarda bulunmaya çağırmıştı. Fâika Hakkı Hanım'ın teklifi ile, İstanbul'u işgal etmiş olan İtilaf Kuvvetleri temsilciliklerine ve ABD senatörlerine telgraflar keşide edilmiş; vaziyetin vahameti anlatılıp, memleketi terk etmeleri talep edilmiştir..."

"... 10 Kanunevvel 1334'te (1919), Kastamonu'da yapılan miting, diğerlerine hiç benzemiyordu; zira bu mitingi tertip edenler de, hatipleri de, dinleyicileri de, kadınlardan mürekkepti. Tahsil ve terbiye görmüş, şuurla hareket eden bu kadınlar, cephane ve mühimmat güzergâhı olan Kastamonu'da, 'kurtuluş yolu'nu açmışlardı. Kaldı ki, aynı yılın (1919) Eylül'ünde Sivas'ta, Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti'ne arka çıkan 'millici' kadınlar, 'Anadolu Kadınları

Müdafaa-i Vatan Cemiyeti' ni tesis etmişlerdi, cemiyetin tesis gerekçesinde deniliyordu ki: 'Millet ve vatanımızın zararını mucip olacak her teşebbüsü red ile erkeklerimizle beraber ve bütün mevcudiyetimizle bu vatan müdafaa olunacaktır' ...''

''... Mustafa Kemal Paşa, Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti, Hey'et-i Temsiliyesi nâmına, bu hanımlara şu telgrafi çekmişti: 'Anadolu kadınlarının vatan hizmetlerine devam arzularını görmekle pek ziyade mütehasıs olduk; takdir ve teşekkür-ü mahsuslarımızı arz eder ve kıymetli mesainizde muvaffak olmanıza dualar ederek, hürmetlerimizi takdim eyleriz' ...'') ('Milli Mücadele'de Türk Kadını' , Havva Baş / Fatma Alparlan)

O bir 'meçhul asker'di...

Keyfiyet, gece devriyesinin devir / teslimi esnasında, nöbetçi çavuşların verdiği, 'kontrol raporu' neticesinde öğrenilmiştir, malum olduğu üzere, İnebolu 'da Milli Kuvvetler 'e bağlı olarak kurulan askeri teşkilat vasıtasıyla silah, cephane, erzak, giyecek vs. İnebolu İskelesi 'nden Çankırı 'ya, oradan Ankara 'ya ve cepheye gönderilmekte idi.

1337 (1921) kışında, Rifat ve Cemil Çavuşlar sabaha karşı arazi teftişini yaparken, Kışlaönü Mevkii 'nde cephane yüklü kağnısı üzerine kapanmış, öylece donmuş, genç bir kadını bulmuşlardı: Yorganını, kıymetli yükü üzerine örtmüş, elinde övendiyesiyle, ruhunu teslim etmişti. Rifat Çavuş , öküzleri kağnıya koşarken; Cemil Çavuş , şehidin üzerine yığılmış karları süpürüyordu ki yorganın altından bir bebek ağlaması işitilmişti; iki çavuş, yorganı kaldırdınca, ot ve samanla örtülü mermi ve mühimmat arasında, çullar içinde kundaklı bir kız çocuğunun, donmaktan kurtulduğunu tespit etmişlerdi. Kışlaönü Mevkii 'ndeki bu şehit kadının ismi asla öğrenilememiştir; o bir 'meçhul asker'di.

Peki ya Pozantı 'da Hatice Hanım 'ın, Tarsus 'ta Fatma Hanım 'ın, fahri milis mülazımı rütbesiyle, Kocaeli Grubu

Mürettep Süvari Birliği Müstakil Müfrezesi'nde vazifeli Fatma Hanım 'ın, unutulmaz hizmetlerine ne demeli? Siz 'vatan ve namus' uğruna, düşmanın türlü işkenceden sonra, fırında yaktığı, Nazife Kadın 'ı; Kocayayla mintikasında, elde mavzer savaşırken, alınından vurularak şehit edilen Gördesli Makbule Hanım 'ı, 'Asker' namıyla maruf Sâime Hanım 'ı bilir misiniz?

Ya da diğerlerini?

Tayyar Rahmiye Hanım...

... Sözün gelişi, Cebelibereket 'in (Osmaniye) Raziyeler köyünden, Tayyar Rahmiye Hanım! Ama durun, Osmaniye dedin mi, Haruniye demiş olursun, Haruniye dedin mi, Bahçe (Bulanık) , o Bahçe ki, '40 Karanlığı' nda ekmeğini yiyip, suyunu içmiş; dinlediğim savaş hatıralarından etkilenip, 'Gâvurdağları'ndan Rivayet destanını yazmışım, sahi, nasıl başlıyordu o:

"... Kaman civarına bahar gelince/ yıkılır ovadan abdal çadırları/ yücesinde pâre pâre duman tutmuş/ düldüldağ'ın yaylasında mekân kurulur/ hoşgelmişsin evvelbahar/ nisan ayı içinde donanır dağlar/ donanır yeşilinden alından/ istasyon deresi kabarmıştır/ hacıdağ'ın selinden/ dağlar sıra sıradır eylim eylim/ dağlar uzanır bir uçtan bir uca/ dağlar birbirinden yüce/ yamaçlarında kireç yakılır/ bir ömür boyunca kahrı çekilir/ kimse anlamamış sırrını hikmetini/ bu bereket nerden gelir..." (Duvar , 11. basım, s. 19)

Tayyar Rahmiye Hanım , Fransız işgaline karşı 9. Fırka'nın kalkıştığı taarruza, oluşturduğu müfreze ile katılmıştı; hücum sırasında asker duraklayınca, bir hamlede öne çıkmış, demiştir ki "... ben karı başıma ayakta durmaktayım da, siz erkek olarak nasıl sütrede kalırsınız?" ; ve aynı muharebede, düşman ateşi altındaki iki 'neferini' kurtarmak için davranınca, vurularak şehit düşmüştür.

"... o kadınlar, bizim kadınlarımız..."

Cumhuriyet, 25.02.2004

8 - “...O ‘Korkulu Rüya’yı Görecek miyiz?..”

(... Öğretim ve eğitimi ‘ecnebi’ , yapımı ‘misyoner’ , okul ve üniversitelerle ilgili, o birkaç ‘söyleşi’ , epeyce yankı yaptı; bir yandan, halkımızın o konuda ne kadar ‘dolu’ olduğunu görmüş olduk; öte yandan, bu iş böyle sürerse, ‘geleceğin’ ne mertebe ‘karanlık’ olacağına ilişkin, ciddi ‘işaretler’ önümüze çıktı. Sanırım, başlangıcı bu tür ‘ecnebi’ bir öğretim sisteminin, ne türlü ‘karanlık’ bir son hazırladığının en çarpıcı örneği, yurtdışında yaşayan bir hekimden gelen e-mail oldu; aynen şudur:

“...Çok Sayın, Muhteren İlhan Beyefendi; 35 senedir Amerika’da çalışan bir tıp doktoruyum. Türkiye’de eğitim tamamen Türkçe olmalı, yabancı dil yan olarak öğretilmeli; yoksa geleceğimiz, hakikaten karanlık / Dr. C. Tunca...”

Fakat asıl ‘karanlığın dehşeti’ , besbelli gençliğini Amerikalılara kaptırmış hekimimizin, e-mail ‘indeki, gönderen adresine bakınca anlaşılıyor. “Josh. C. Tunca!”

Yorumsuz!)

Bizler kim zannediliyoruz ki...

Anlamlı tepkilerden bir tanesi, Demir Kuloğlu ‘nun (asıl adı mahfuz) gönderdiği mesajda mündemiç; kısa, az ve öz sözle, sayfaların zor anlatacağı, acı bir gerçeği özetleyivermiş:

“... Bu misyoner okulları ile ilgili olarak, internette ilginç bir belgeye rastladım. Site (buraya dikkat!), Amerikan Devlet Bakanlığı’nın web sitesi; ve orada, bir taraftan, ‘yurtdışındaki Amerikan okulları, bize bağlı değildir’ diyorlar; ama diğer taraftan da, ‘bu okullara yılda 400 milyon dolarlık bütçe veriyoruz’ deniyor; yâni bu ne perhiz

dedirtiyor insana! Özetle, sizin 'misyoner okulları' ile ilgili görüşlerinizi, tamamen haklı çıkarır nitelikte!.." (8 Şubat 2004)

Bir gün sonra, Nevin Güzeldağ 'ın (asıl adı mahfuz) mesajı geldi; onun söyledikleri, daha ziyade, eğitimi Türkçe olan büyük kalabalığın, kederini ve öfkesini yansıtıyor; demiş ki mesela:

"... O özel bankanın ilânındaki bu ecnebi kökenlilik detayları, beni de çok şaşırttı ve çevremle paylaştım bunu; bu topraklar üzerinde var olan bizler kimiz ki, ya da kim zannediliyoruz ki; bu ülke vatandaşlarını istihdâm etmek görevleri bulunan, büyük bir holding bankası, kendi üniversitelerinden, ya da benzer, paralı ve ecnebi dilde öğretim veren üniversitelerden mezun gençlere bu imkânı veriyor. Uzun süredir öğretime dayatılan bu dil bilmececi ve anadilde öğretimi dışlayan ve küçümseyen bilinçsizlik, nereye kadar yol alacak; ve bu konu kültür, siyâset vesaire dünyamızda, nerelere kadar dallanıp budaklanacak? Açıkçası ürküyorum..."

"... Türkçe eğitim almış ve bilim dalını da Türkçe okumuş bir üniversite mezunu olarak; bugün ve gelecekte, ancak parası olanın okuyacağı; meslek, iş ve mevki sahibi olduğu ve olacağı bir ülkede, hangi konuda nasıl ümit beslemeli bilmiyorum. Biz kimiz ve nereye gidiyoruz, sorusunu sormalıyız bence. Sizin geçen gece tv programınızda alıntı yaptığınız , Atatürk 'e ait şu sözler, şu an için bile ne kadar uygun: 'Başka devletler, neden bizim iyiliğimizi düşünsünler: bizim iyiliğimizi istesinler ki!' benzeri bir sözdü..." (9 Şubat 2004)

Bu da bir başkası...

... Oysa bir gün önce, Cengiz Tantürk (asıl adı mahfuz), sorunla ilişkili başka bir çarpıklığa parmak basıyordu; onun üzerinde durduğu nokta, daha az önemli değil: Bakar mısınız ne diyor?

“... Ben gıda mühendisliği son sınıf öğrencisiyim, paylaşmak istediğim konu filân gıda şirketinin internet sayfası, ilk defa staj yapacak fabrika ararken karşılaştım bu sayfayla, dehşete düştüm dersem, yeridir; çünkü sayfa tamamen İngilizce hazırlanmıştı; dikkatinizi çekerim, ‘tamamen İngilizce’ diyorum, Türkçe olarak bir seçenek yok; ürün isimleri ve tanıtımlarına varıncaya kadar, her şey, baştan aşağı İngilizce tasarlanmış. Adresi com.tr ile bitip de, yabancı sayfalardan farkı olmayan bu sözde Türk kuruluşunun yaptığından utandım...”

“... Ama sessiz kalamadım, olayı bütün arkadaşlarıma anlattım, ne güzel ki bana katıldılar, hemen e-postalara sarıldık hepimiz; ama, maalesef değişen bir şey olmadı. Yılmadık, telefon ettik, onlarca kez. En son aradığımda çıkan bey, bütün düşüncelerimi paylaştığını, bunun yılbaşından itibaren düzeltileceğini ve sayfanın Türkçe yayınlanacağını söyledi. Üzülerek görüyorum ki, yeni yılın ikinci ayının ortasına yaklaşmamıza rağmen, sonuç hâlâ eski hamam, eski tas...”

“... Türk diline gönül vermiş yurttaşlar, bu yapılan Türk halkına hakarettir. Türk insanı Türkçeden anlamaz mı ki, İngilizce sayfaya bakmak zorunda bırakılmış. Sâde vatandaş, firmanın tarihçesi hakkında bilgi edinmek isterse, ne yapacak? Bir sene ‘Hazırlık’ mı okuyacak? İhracat yapma amacı, kesinlikle geçerli bahane değil, bunlara kanmamalıyız. Hani ‘bundan böyle dergâhta, mecliste, sokakta Türkçe konuşulacak, Türkçe yazılacak idi?’ Ne çabuk unuttuk, unutturuldu? Birlikten kuvvet doğar, bu utancı onların yüzüne vurmakta devam etmemiz gerek; elbet onlar da bir gün, yaptıklarının yanlış olduğunun farkına varacaklar; yeter ki biz sessiz kalmayalım?..” (8 Şubat 2004)

Çocuklarımız, ‘ulusallığına’ sınıksız sarılıp, ‘yurttaşlık bilinci’ne böyle sahip çıkarsa; 35 senedir Amerika ‘da kaybolmuş, o genç Tıbbiyeli’nin gördüğü korkulu rüyayı, herhalde görmeyiz.

Cumhuriyet, 01.03.2004

9 - **“...Ecnebi Eğitim, ‘Vazgeçilmez’ imiş!..”**

(...meraklısı, elbette hatırlayacaktır; ‘misyoner’ okullarını irdelerken, en aşağı otuz yıl kadar önce, ele geçirdiğim şöyle bir demeci yayımlamıştım ki; ‘mazlum halklara’ İngilizce -ve tabii, Hıristiyanlık- öğretmeye giden bu ‘kültür yuvaları’ nın (!), maksad-ı aslilerini pek güzel anlatıyordu:

“...American Bord of Mission, yaklaşık 65 yıldır, Türkiye’de faaliyette bulunmaktadır. (Dikkat!) Ticari ilişkiler bakımından, misyonlar bu bölgede elverişli bir ortam yaratmışlardır; bu ortam misyonerlerin iki yönlü çalışmaları sayesinde gerçekleşmiştir: 1/ Geniş bir eğitim düzeni 2/ Geniş bir basın yayın faaliyeti! (Dikkat!..) Biz bu bölge halkını, yalnız bizim sattıklarımızı almaları için değil; gelecekte kurulacak tesisleri geliştirip yaşatabilecek bir düzeye gelmeleri için de eğitiyoruz; bu yoldan, Amerikan yatırımlarına yeni alanlar açmak umudundayız...”

“...örgütün devamlı olarak yaşayabilmesi için yapılan harcamalar, yıllık altı milyon dolar civarındadır. (Dikkat!..) Amerikalılar Asya Türkiye’sinde şimdiden kâra geçen bir iş kurmuşlardır. Bu durum, bütün bölge halkının, bir gün bizim müşterimiz olacağına dair umudumuzu gerçekleştirmektedir. Şu anda Asya Türkiye’sinde, değişik bölgelerde 435 okulumuz ve bunlarda eğitim gören, 19.795 öğrencimiz mevcuttur!..”

Bu müthiş beyanatı kim vermiş? Sıkı durun! American Bord of Mission adına, Mr. H.O. Dwight , verdiği tarih 1895 . Peki, dediği gibi, “bölge halkının bir gün onların müşterisi olacağına dair umudunu gerçekleştire” bilmişler midir? Bunu anlamak için, aşağıdaki faks mesajıyla misyoner okulları tartışmasına İzmir ‘den katılan, Lâtif Karadağlı ‘nın (asıl adı değil) yazdıklarına lütfen bir göz atar mısınız?..)

Üstelik 'cebri olarak yapılmalı'ymış...

"...şunu biliyoruz ki, evrensel dil İngilizce'dir; bunun yanında Fransızca ve Almanca'nın kıymet-i harbiyeleri, birçok alanda vardır. Siz, onların neden bizim dili öğrenmedikleri ve kendi dilleriyle eğitim yaptıklarını sorgulayarak, bizim de kendi dilimizle eğitim yapmamız gerektiğini, sonuç olarak çıkartıyorsunuz. Onların bizim dili öğrenmeye ihtiyacı yok, çünkü kendi dilleri evrensel dil ve uluslararası birçok kurumda kullanılıyor. Türkçe'nin böyle bir geçerliliği yok. İşte bu yüzden, biz gençlik, en başta evrensel dil İngilizce olmak üzere, sırası gelirse Fransızca ve Almanca'yı da öğrenmek zorundayız. Bunun sağlanması kişilerin otokontrolüne bırakılmaz, bunun için de cebri olarak yabancı dille eğitim yapılmalıdır, bu genç neslin faydasına olacaktır..."

"...ancak ortaöğretimde İngilizce dersi hakkıyla verilmemektedir, çok yanlış öğretim metotları yüzünden veya dil dersi umursanmadığından dolayı, ortaöğretimden çıkan çoğu öğrenci, İngilizce mantığından, gramerinden ve sözcük bilgisinden yoksun olarak üniversiteye geliyor. Ortaöğretim'deki başıbozukluğa son verilmeli ve üniversitelerdeki İngilizce dersler artırılmalı ve öğrenciler iyice yontulmalıdır. Ben iktisat bölümünde okuyorum; İngilizce olarak gördüğümüz derslerde çoğu kez öğretmenler Türkçe konuşmak zorunda kalıyor, çünkü öğrenciler anlamadıklarını belirtiyorlar. Ancak bu durum İngilizce eğitimin gereksizliği fikrine çıkış noktası olamaz; İngilizce temelde hakkıyla verilirse ve hocalar İngilizce öğretimde ısrarlı ve katı olurlarsa, durum düzelir..."

"...emin olun ki yabancı dille eğitim Türkiye için vazgeçilmezdir!.." (25 Şubat 04)

'Ateşli' ama, 'bilgili' sayılmaz!..

Öğrenci Lâtif Karadağlı (asıl adı başka), anlaşılan dünyadan habersiz, ne Emperyalizm 'den haberi var, ne Kültür Emperyalizmi' nden, yani 'Kültürsüzleştirme' den! Coğrafyası da, sağlama benzemiyor; Rusya (Rusça), Çin

(Çince), Asya Türk Cumhuriyetleri (Türkçe), İran (Farsça), Aden Körfezi 'nden Atlas Okyanusu 'na uzanan Arap/İslam ülkeleri (Arapça); Amerika 'daki Brezilya, Meksika, Arjantin gibi, kalabalık devletleri (İspanyolca ve Portekizce); bunların toplam nüfusunu, hiç hesaba katmadan, İngilizce'yi evrensel ilan etmiş, -bilindiği gibi- bu aslında Anglosakson Misyon Okullarının iddiasıdır; ve ötekilerin hepsi, hele Avrupa 'dakiler - Fransa, Almanya, İtalya, İspanya, vs. - bunun tam karşısındadır!

Daha güzeli delikanlının, tartışılanı yanlış anlamış olması; sorun, niye onlar Türkçe okutmuyor da, biz İngilizce okutuyoruz sorunu değil; Türkiye'de kimse İngilizce öğrenmesin, diyen de yok; tam tersine, isteyen istediği dili öğrensin ama, hiçbir ulusal devlette, -tam da yurttaşlık bilincini edineceği çağda-, çocuklara ecnebi bir ülkenin diliyle o yabancının kültürü aşılabilir; bu ancak, sömürgelerde görülen bir uygulamadır.

Üstelik bu konu yeni tartışılmıyor; alın size tabloit bir dergi, arka sayfasındaki manşet, boydan boya şöyle 'atılmış' : "Yabancı Dil Eğitime, EVET! / Yabancı Dille Eğitime, HAYIR!" ; işte meselenin özü ve özeti budur; o derginin adı CÖNK , tarihi -sıkı durun- 1 Aralık 1988 : yöneten de, benim! Bu manşet, iç sayfalardaki, büyük soruşturmayı haber veriyor; o soruşturma ki, katılanlar arasındaki Mümtaz Soysal, 'Yabancı Dille Öğretim Veren Ulusal Devlet Yok' diye cevap vermiş; Refik Erduran, 'Dilin Korunması Ulusal Onur Sorunudur' demiş. İsmet Özel, "(O) Eğitimin Amacı Uşak Olmaya Yetecek Kadarını Bilmektir' diye kestirip atmış!

Belki de beyhude mi? Baksanıza, geçen yirmi yıl içinde, o 'sistem' ne ateşli 'ecnebi dille öğretim' taraftarları yetiştirmiş! İnsan kendini Mütareke' de İstanbul gazetesi okur sanıyor...

Cumhuriyet, 05.03.2004

10 - "...Gâzi'nin 'Kızları'!.."

(... Mütareke yıllarında, Ankara 'daki TBMM Hükümeti Hey'et-i Vekilesi'ne arz edilmiş, bir istihbarat raporunda; bilir misiniz ki 'payitaht'tan şöyle bahsedilmektedir:

"... bademâ İstanbul'da 'İngilizcilik' moda olmuş ve bu kuvvet önünde, birçok kimse boyun eğmiştir. İngiliz Muhipleri Cemiyeti'nin tekrar tesisi; münhasıran bu muhiplerden müteşekkil bir kabine teşkil edilmesi tasavvurları, bu boyun eğişin delâilidir; bir taraftan da, henüz muâhedemizin ne olduğunu, ne gibi maddeleri ihtivâ eylediğini bilmeyen bazı recâl ve hükümet mahfilleri; kendi kendilerine, el'ân muvazaa fırkaları tesis eylemekte, mütekâit askeri erkânı tekrar hizmete çağırmakta, ne yaptıklarını bilmemektedir..." (Ağustos, 1336/1920)

Aynı tarihte, İngiliz Muhibbanı Cemiyeti Reisi Sait Molla Efendi , mahiyeti şöyle bilinen, bir beyanat vermişti:

"... şu anda İngiliz taraftarlarınca, İngiltere dostlarınca mevzuubahs olacak şey; o istiklâlcilerin takip ettiği gibi, beynelmilel bir vaziyet intaç edecek olan istiklâl değil; İngilizlerin iâne ve himâyesiyle teeyyüd edecek bir istiklâldir!.."

Ne tuhaf, insan adeta 'muhterem'in; Avrupa Birliği ve ABD'nin 'iâne ve himâyesi ile teeyyüd edecek, bir istiklâl' den söz ettiğini sanabiliyor...)

'Dil öğrenmek için, kolej şart değil...'

... oysa halka halka, 'Dip Dalgası' nı oluşturan halkımızdan; birbirinden ilginç, 'dayanışma' mesajları geliyor, onların fikirleri de farklı, heyecanları da! Bakar mısınız, İstanbul 'dan gönderdiği faks mesajında, Zeynep Köklügil (asıl adı mahfuz) neler diyor:

"... 1965 yılı, Ankara Üniversitesi DTCTF İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü mezunuyum. Liseyi, normal bir Türk

Devlet Lisesi'nde bitirdim; yâni herhangi bir kolejde değil; fakat Üniversite'nin İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünden birincilikle mezun olmuşum. (Dikkat!) Bunu lisân öğrenmek için muhakkak koleje gitmenin gerekli olmadığını; bunun, biraz da heves ve gayret, sürekli çalışma meselesi olduğunu belirtmek için yazıyorum..."

"... şu an, çeviri alanında, Türk Devleti'ne otuz altı yıl hizmet etmiş bir kimseyim. Bu sürenin otuz bir yılı, Türk Denizciliği için çalışmakla geçmiştir; halen emekliyim, fakat işime uygun bir yerde çalışmaya devam ediyorum. (Dikkat!) Türkçeye kazandırılması veya Türkçeden İngilizceye çevrilmesini gerekli gördüğünüz yazılar varsa, bunu hiçbir ücret almadan yapabilirim; yeter ki Türkçemize kazandıralım, veya İngiliz dilinde duyuralım..." (25 Şubat 04)

İnsanda minnet duyguları uyandıran, böyle bir 'hizmet arzı' na ne buyrulur; insan elinde olmaksızın, Müdafaa-i Hukuk 'un 'gönüllü kızları' nı hatırlamıyor mu? Bu kadar mı? Hayır! Balıkesir 'den (Ayvalık) bir başka Gâzi 'nin 'kızı' (asıl adı mahfuz) aynı Kuva-yı Milliye ciddiyetiyle devreye girmektedir.

'...tek sorumlu media'dır!..'

"... ismim Işınsal, süper lise yabancı dil bölümünden geçen yıl mezun oldum. İngilizce'yi sevmeme rağmen, İngilizce kelimelerin Türkçe kelimeler arasına sokuşturularak, ne olduğu belirsiz bir dilin Türkçe diye benimsetilmeye çalışılması, beni son derece rahatsız ediyor. (Dikkat!) Acaba, üretmekten ziyâde, aşırı tüketen bir toplum olarak, farkına varmaksızın Türkçe'yi de mi tükettik? Yoksa ezelden beri 'Batılı' bir toplum olmak isteyişimizden dolayı; nasıl an'anelerimizi, bizi biz yapan kültürümüzü 'Batı'lılaştırdığımız' gibi, Türkçe'yi de Batı'lılaştırıyor muyuz? Türkçe bunu hak ediyor mu? Bence bu bir Çinliye sen Türksün demek kadar saçma! Bir dilin kendi türettiği kelimelerle konuşması gerektiğini düşünüyorum. Nasıl ki İngilizce bir cümle kurarken 'I

want to gitmek home" demek komik oluyorsa;
'Programımızın start 'ını veriyoruz...' da bana bir o kadar komik geliyor. 'Start' , başlamak, başlatmak, başlangıç demektir. Sizce 'başlamak' veya 'başlatmak' , 'verilir' mi?..."

"... son zamanlarda, gazete ve televizyonlarda, başka kelimeler de kullanılıyor: 'Trend, cool, konsept, legal, illegal, cast, security' vs... İşin en üzücü tarafı ise, kullanılan bu kelimelerin, Türkçe karşılıklarının olması. Ben bu kelimeleri duydukça, neler hissettiğimi, size anlatamam. İngilizce, öyle istilâ etmiş ki Türkçemizi, ve bizi; onu görmemek, onunla karşılaşmamak mümkün değil. Bunun sorumluları sizce kimler? Ben tek sorumlu olarak Media 'yı görüyorum..."

'Bana bir yol gösterin!..'

Işınsal , faks mesajında işi bu kadarla bırakmıyor; o, tam da bir Anadolu kızına yakışan ciddiyet ve sorumluluk duygusuyla, daha sonra bakınız neler yazmış:

"... ben artık elim kolum bağlı, onları ve olanları seyretmek istemiyorum. Yapabileceğim bir şey muhakkak olmalı. Seksen yaşına girmiş Cumhuriyet'imizin, daha uzun süre yaşayabileceğinden şüpheliyim. (Dikkat!) Atatürk'ün 'bize emânet ettiği' bu ülkenin, geldiği durumdan dolayı vicdanım hiç rahat değil. Kendimi ona ihanet etmiş gibi hissediyorum. Her gün Atatürk'ün Gençliğe Hitabı'nı defalarca okuyor ve okudukça ona elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum. (Dikkat!) Sizden bir şey rica ederim. Lütfen bana bir yol gösterin. Biliyorum ilk adımı atsam, gerisi gelecek. Ben buradayım ve her şeyi yapmaya hazırım..." (27 Şubat 04)

Üzülme Işınsal , şu mesajı çekmekle, sen 'ilk adımı' attın bile kızım!

Cumhuriyet, 08.03.2004

11 - “...’Ecnebi Kültür’ün Maymunu Olmak!..”

(...ya o, geçen gün çıkagelen kitap, neler diyor? Daha önsözün ortalarında, insanı düşünmeye sevk eden, şu satırlara rastladım:

"...Türkiye'deki Amerikan okullarının, kurulduğu yıllardan başlamak üzere, etkisi oldukça artmıştır. (dikkat!) Atatürk döneminde, Türk okullarındaki bazı iyileştirmeler, yâni eğitimin, öğretimin kalitesinin arttırılması nedeniyle; özellikle yabancı okullara olan talep azalmışsa da; daha sonraki dönemlerde, eğitimdeki düzenlemelere gerektiği gibi yer verilemediğinden, bugün de Türkiye'deki diğer yabancı okullar gibi, Amerikan okullarının, her zamankinden daha fazla önem kazandıkları ve güçlendikleri varsayılabilir..." (s.2)

Dahası, 'Amerikan Okulları' konusuna girerken, karşılaştığınız şöyle bir tesbit, sorunun bu topraklar ve bu toprakların halkı için, ne vahim ihtimaller içerdiğini, ayan beyân ortaya dökmüyor mu?

"... (1830'larda) Amerikalılar, daha ziyâde simsar olarak, Ermeni ve Rumları kullandı. Böylece zaman içersinde, Ermenilerle Amerikalılar, öylesine birbirlerine yakınlaştılar ki; Amerikalılar Ermenileri, himâyeleri altına aldıkları gibi, onlara aynı zamanda, vatandaşlık hakkı da verdiler. Ermeni simsarlarla Amerikalılar arasında başlayan bu birliktelik ve yakınlaşma, eğitim alanında da yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı. (dikkat!) Bunda misyonerlerin payı büyük oldu..."

"...Amerikalılar bu eğitim kurumları sayesinde, Ermenileri koruma altına alarak, onları kendi taraflarına çekerek, kendi çıkarları doğrultusunda kullanmışlardır. (dikkat!) Tıpkı Yunanlıların Rumları, İngilizlerin Protestanları, Fransızların Katolikleri, Rusların Ortodoksları, korumaları ve kullanmaları gibi. Sonuçta da, koruma altına alınan tüm gayr-ı müslim uluslar, (dikkat!) eğitim öğretim, siyasal ve silâhli örgütlenme, silâhli ayaklanma ve yabancı

devlet müdahalesi gibi aşamalardan sonra, ayaklanarak bağımsız birimler şeklinde Osmanlı Devleti bünyesinden ayrılmışlardır.." (s.12)

Nasıl, hayli açık ve seçik değil mi? Kitabın adı, 'Türkiye'de Amerikan Okulları (2. Basım, Yelken Yay., 2004/Konya) ; yazarı, Doç. Dr. Süleyman Büyükkarcı ; handiyse altı yüz sayfalık, kapsamlı, ayrıntılı bir çalışma; meraklısı için, az bulunur bir kaynak!..)

'Yalnız kültürsüzleştirmez, yabancılaştırır da!..'

O müthiş sözü, eski bir yağmur ve rüzgâr Paris 'inde, zenci güzeli dostum Dr. M'ba mı

Söylemişti, yoksa, geçmiş gün, ben mi onun ağzına en çok yakıştırıyorum, hangisi olursa olsun, anlamı ve derinliğiyle, 'ecnebi' dille eğitim ve öğretimin, 'tahribatı' açısından, çarpıcı bir 'tesbit 'tir.

"...ecnebi dille yapılan eğitim ve öğretim, 'yerli'yi yalnız 'kültürsüzleştirmez'; kendi kültürünün uzağına düşürmesi yetmezmiş gibi, üstelik bir de 'yabancılaştırır'; yani, ona verilen ecnebi kültürün 'maymunu' olur!"

Olur mu, olmaz mı? İster misiniz bunu da, Reha Kılıçer 'in (asıl adı mahfuz) mektubunu okuyarak, görelim?

"...geçtiğimiz günlerde, benim de yaşadığım birebir bir örnek, ülkemizdeki kültürel yozlaşmanın, ne aşamada olduğunu göstermesi bakımından çok ibret vericidir. Ünlü filân (adı saklı) bir firmanın, Call Center (!) birimine başvuruda bulunmuştum; bu firmayı temsilen, benimle görüşen ve arabulucu görevini yapan, danışmanlık firmasından TC yurttaşı bayan; İngilizcemin nasıl olduğunu sorduktan sonra, benimle İngilizce konuşmaya başladı ve 'olmaz!' dedi..."

"...Dikkatinizi çekerim: İngilizce bilmediğim için değil, aksanımın İngiliz ya da Amerikan aksanı olmadığı için,

olmayacağını söyledi. Yâni söz konusu yabancı firma, kendisine öyle yabancılaşmış bir insan arıyor ki; onun aksanını bile taşıyacak derecede kendisine benzemesini istiyor; onun gibi düşünmen, konuşman yetmiyor, gırtlığın ve dilin de, onun gibi dönecek!.."

'...Paşam seni çok özlüyoruz!..'

"...işin acı tarafı, benimle bu firma için görüşen bayanın da bunu firmanın bir hakkı olarak görmesi idi; ayrıca benimle konuşurken, araya sürekli İngilizce sözcükler serpiştiriyordu; işin komik tarafı da, İngilizcesinin bana İngilizce sorduğu soruya, benim verdiğim ve doğruluğundan kesinlikle emin olduğum, gramer yapısı ve düzgün İngilizce yanıtı anlayamayacak düzeyde oluşuydu. Siz söyleşilerinizde firmaların 'elit' diye sıfatlandırılan kişilerin peşinde olduğundan söz etmiştiniz; sanırım ona bir ek yapmak gerekecek; genetik yapısı, ağız yapısı, dili bile taklit olan kesim diye..."

"....bu örnekler, dış sermaye çevrelerinin bize nasıl baktığını göstermek açısından, aslında çok ibretlik! Bu yaşadıklarımdan sonra, onların bizi aralarına hiçbir zaman almayacaklarını, iyice anlamış oldum. Kendi ülkemde böylesine parya muamelesi görebileceğim, doğrusu hiç aklıma gelmemişti; hem de, iki dil bilen, işsiz bir parya!.."

"...hangi kent hatırlamıyorum ama, Gâzi bir kenti ziyarete gelmiş; bakmış ki yabancı dilde yazılmış bir işyeri tabelası; derhal onun oradan indirilmesini ve Türkçe yazılmasını emretmiş! Nereden nereye! TRT/2'de, son 10 Kasım söyleşinizde, sözü nasıl bitirmiştiniz?"

"...Paşam, seni çok özlüyoruz!.."

Cumhuriyet, 10.03.2004

12 - **"...Bir 'İbret Mektubu'!.."**

(...'vatan ve namus' bilincinin oluşturduğu, o ulusal 'dip

dalgası' nın; için için kaynayarak, nasıl yükseldiğini gösteren, bir sürü mektup alıyorum; içlerinden birisini, - Bircan Mine 'nin (asıl adı başka) gönderdiğini- ibret-i âlem için sizinle paylaşmak istedim)

'... Kahrımdan öleceğim!..'

"...1977 senesinden beri Berlin'de yaşıyordum; beş ay önce Türkiye'ye döndüm; babam öğretmendir, zamanında bakanlık tarafından yurtdışında Türkçe dersi vermek üzere kadrolu gitti; biz de tabii gitmek zorunda kaldık..."

"... Almanya'da yaşamayı, hiçbir zaman sevedim ve hiçbir zaman mutlu olmadım; hayalim hep yurda dönmekti ve burada yaşamaktı. Şimdi yurdumda olmaktan ne kadar mutluyum bilemezsiniz ama.. birçok Türk insanının Türk insanında olması gereken asâletin gramına sahip olmadığını gördükçe, gittikçe karamsarlığa dönmekte olduğumu da belirtmek isterim. Ölüyorum hocam, kahrımdan öleceğim; bunun için mi ben, 'vatanım' diye hasretle ayları saydım?.."

"... Buraya geldiğimden beri, herkesin bana söylediği tek şey, 'Sen manyaksın, Almanya gibi bir yer bırakılır da gelinir mi?' Orası Avrupa ya, hani 'medeniyetin beşiği' ya, ben ise geliyorum bir Üçüncü Dünya Ülkesi'ne, ilkel ve geri bir memlekete! İnsanlar bana şüphe ile bakıyor, iş için müracaata gidiyorum, deniyor ki 'Neden döndünüz geri?'; cevabım , 'Orada mutlu değildim ve hiçbir zaman olmadım; zaten bizi istemiyorlar, yirmi beş sene yaşadım biliyorum; Almanya'nın bütün rahatlığını ve imkânlarını istemiyorum; vatanımın tadını çıkarmak istiyorum artık, az kazanayım ama burada yaşayayım istedim' diyorum, ama bön bön bakıyorlar; gerçekten bu çok mu 'manyakça' görünüyor?.."

"... Siz Türk insanının ahlâkından, asâletinden bahsediyorsunuz hocam, ben buradayım, kaç aydır bir sürü insanla karşılaştım ve bunlara sahip çok az insana rastladım; zaten öyle bir hal almış ki millet, 'Türküm'

derken fısıldıyor utanırmışçasına; biz ise, Almanya'larda gururla 'Türküz' diyorduk.. kendi memleketimde bunu deyince, hemen 'faşist', 'ırkçı' yakıştırmaları yapıyorlar; yahu ben Türküm demekle, neden faşist olayım. 'küresellik', IN, 'milliyetçilik' OUT olmuş; milli onura sahip insanları da 'faşist' veya 'ırkçı' ilan et, olsun bitsin!.."

'... İrkçılık genlerine işlemiştir, fakat...'

"... Yazdığınız kadın karakterlerine artık rağbet yok hocam; namusunuzla, onurunuzla ve değerlerinizle iş ararsanız, bulamıyorsunuz. Tecrübe konuşuyor Hocam, kalifiye bir insanım, aklıma ve yeteneklerime güvenirim; çok iyi referanslarım var Almanya'dan; orta derecede İngilizce ve fevkalâde Almanca bilirim; bunca sene Avrupa'da yaşamış olmama rağmen, değerlerimize, kültürümüze, inancımıza sadık ve milli onuru yerinde bir bayanım; beş aydır neden iş bulamadım peki, Hocam? Ne 'göbeği açık' giyinirim, ne de moda olan züppeliklerim vardır; galiba geri kalmış havası veriyorum insanlara, beni beğenmiyorlar sanırım Hocam!.."

"... Kadınlar kendi hayatlarına sahip çıkıp, zorlukları göğüslemektense, hayatını kolaylaştırmak için ya zengin koca bulmak umudu ile kendi değerlerini düşürüyorlar; ya da birilerinin sevgilisi olup, seviyeli(!) aşklar yaşıyor; sonrasında da bir gün kendi zavallılıkları ile yalnız ve çaresiz kalmaya mahkûm oluyorlar. Erkekler ise ayrı bir şaşkınlık içinde, maymun iştahlılık mı, yoksa bile bile lâdes demek mi her neyse, anlayamadım ama, her şeyi sadece cinsel bakışla değerlendirme alışkanlığına kapılmışlar. İlginç olan nedir biliyor musunuz, o Avrupa denilen yerde bile bu kadar ikiyüzlülük ve ahlâksızlık yoktur; Almanlarla bunca sene yaşadım, aralarında çok iyi arkadaşlarım da olmuştur ama, çok iyi biliyorum, ırkçılık genlerine işlemiştir; fakat dürüstlüklerine hayranımdır. Şu an, AB budalası Media'nın ürettiği, çarpık ve yanlış kopyalanmış bir Avrupalılık moda Türkiye'de; Avrupalıların iş ciddiyeti, kendi hayatlarına ve kişiliklerine duydukları saygı, maalesef arada kaynamış.."

'... Gülsem mi ağlasam mı, bilemiyorum...'

"... Velhasıl bunu da beceremediler hocam, ne Avrupalı olabilecekler (Avrupalı olmak ne demekse, o ayrı konu) ne de Türk kalabildiler; cinnet getiren bir toplumla karşılaştım hocam, üzüntümden gittikçe karamsarlığa düşüyorum; Atatürk bir yerde, '... teessüfle söylüyorum ki, Türk'ün geleneksel dostu yoktur' diyordu, '... Çıkarlar ortak olunca, Avrupalılar buna hemen geleneksel dostluk ismini vermişlerdir!..' Bu Millet Atatürk'ü nasıl anlıyor, hocam? Daha doğrusu, niçin anlayamamış? '... Batılılara, Batılılar'ın yöntemleri uygulanırsa, o zaman akılları başlarına gelir!' (Cahit İmer-Atatürk'ten Seçme Sözler) '... Haklarımıza, şeref ve haysiyetimize hürmet edildikçe, karşılıklı hürmette kusur etmeyeceğiz; fakat ne çare ki, zayıf olanların hukukuna hürmetin noksan olduğunu veya hiç hürmet edilmediğini çok acı tecrübelerle gördük' (Cemal Kutay-Atatürk'ün Son Günleri!)

Hocam, ben bunları okudukça onurlandım, gurur duydum; geçmişimden güç aldım ve Türküm demekten hiç çekinmedim, gocunmadım; oysa şu an sanki ben Türkiye'de değil de bambaşka bir yerdeyim ve gene 'yabancı muamelesi' görmekteyim, neden Hocam? Kendi ülkemde bana yabancı muamelesi yapılacağını, ahlâklı kalmak için savaş vermek zorunda kalacağımı ve bu yüzden de dışlanacağımı hiç aklıma getiremezdim... Gülsem mi ağlasam mı, bilemiyorum..."

Sizce yorum gerekir mi? Bence, hayır!

Cumhuriyet, 15.03.2004

13 - "...O Mektuplar ki!.."

(Ulusal 'dip dalgası' ndan, 'ecnebi dille öğretim' e tepki mektupları, adeta yağıyor; birbirinden ilginç şu üç mektubu hele bir okuyun, sonra tartışırız.)

Dicle Alagöz yazıyor

"....'yabancı dil eğitimi' bir devletin, dünyanın birbirine yakınlaştığı bu çağda, öğrencisine sağlayacağı, en güzel imkânlardan biridir, ancak 'yabancı dille eğitim', bir ulusa yapılmış hakarettir. Bunu, iki yabancı dili çok iyi, başka ikisini ise temel düzeyde konuşan biri olarak söylüyorum ki, yabancı dil bilmediğim için bunu kötülediğim zannedilmesin..."

"...ana dilim varken ve bu dil yaşam tarzımla, kültürümla, beni en iyi şekilde yansıtıyorken; hayatımın büyük bir bölümünde önemli rol oynayacak eğitimimi, niye başka bir dille almam gerekiyormuş? Yok eğer, 'biz düşünme ve gözlem yapma özürlüyük; ille birilerini örnek almamız gerekiyor' diyenler varsa; bir baksınlar bakalım, kimlerde var 'yabancı' dille eğitim? Gana, Nijerya, Tunus.. bu, o ülkedeki insanların topluca aldıkları bir karar değildi belki de ama, ben bu ülkelerden insanlarla karşılaştığımda, öğrendikilerini kendi dillerinde tartışmıyor olmaları, elimde olmadan 'kendisi bir şey beceremeyip, başka milletler tarafından eğitilmiş insanlar' görüntüsü geliyor, gözlerimin önüne; ve saygım bir kere daha artıyor, Türkiye'ye ve başöğretmenine!.."

"... 'yabancı dille eğitimi' savunan arkadaşlar, çok büyük hata yapıyorsunuz. Hiçbir yabancı dil, ana dilinizin yerini tutamaz, su gibi konuşsanız bile. Hayatı örnek alın; özlediğiniz insan sizi ciddiye almaz, sizi takdir de etmez; ancak kendinize özgü olursanız, ilgi çekersiniz. Mükemmel değiliz, eleştirilmesi gerekeni, eleştireceğiz elbette ama, toplum olarak kendimizi gerektiğinden küçük görüyoruz. Her ülkenin artıları ve eksileri var, inanın hiç kimse bizden üstün değil! Yabancı dili iletişim için öğrenin, dünyayı tanımak için; ama, kendimizi eğitmek için, İngilizceye ya da Almancaya ihtiyacımız yok. Kendinizi küçük düşürmeyin, anadilinizde eğitim görün ve mesleğinizi gerçekten öğrenin; sonra, yabancı dilde, bildiklerinizi paylaşın, pekiştirin, kendinizi geliştirin ve en önemlisi ifade edin ki, o üstün gördüğünüz Batı toplumları arasında

yeriniz, onların ayaklarının dibi değil, sağlam bir koltuk olsun..." (5 Mart 2004)

Mehmet Kaçkarlı yazıyor:

"...ben İngilizce öğretmeniyim, misyoner okullarından mezun olmadım, devlet lisesinde okudum ve daha sonra da Marmara Üniversitesi'nde İngiliz dili eğitimi bölümünü bitirdim. Anadolu ve fen liseleri ile başlayan, toplumu kendisine yabancılaştırma hamlesi, 'süper liseler'le taçlandırıldı. (Süper lise ne demekse, onu da anlamıyorum)..."

".... ben konunun başka bir boyutuna, bu okullarda okutulan kitaplara değinmek istiyorum. Bu okullarda İngiltere ve ABD'den ithal edilen kitaplar kullanılıyor ve bunlar için harcanan para milyar dolarla ifade edilecek boyuttadır. Merak ediyorum, acaba dil eğitimi Türk öğretmenlerin yazacağı kitaplarla yapılamaz mı? Devlet eli ile ve de cebimizden ödediğimiz para ile, çocukları, içinde yaşadıkları toplumun değerlerinden uzaklaştırıyoruz..."

"...geldiğimiz noktayı özetlemesi açısından, yakın zamanda tanık olduğum, bir olayı nakletmek istiyorum. Yeni yıl öncesi, İzmir'in büyük alışveriş merkezlerinden birinde, bir özel okulumuzun ilköğretim kademe öğrencilerinden oluşan korusu, Noel şarkıları söylüyordu. Yoruma gerek var mı?.." (8 Mart 2004)

Sıla Kızılırmak yazıyor

"...babamın mesleğinden dolayı, uzun yıllar Brüksel'deki Fransız lisesinde okuduktan sonra, ailemle birlikte Ankara'ya döndüm ve o ünlü üniversitemizin işletme bölümüne girdim. O günü dört gözle beklemiştim, Türkiye'nin en akıllı gençleriyle birlikte, en iyi üniversitesinde okuyacaktım, nihayet tam anlamıyla Türk olacaktım. Sabırsızlıkla bunları düşünürken gözlerim dolardı. Nihayet o gün geldi, ilk derse girdim; İngilizce konuştuğunu zanneden bir hoca, anlaşılması imkânsız bir

aksanla ders anlatıyordu; herkes Türktü; ancak ders esnasında tarzanca konuşmak gerekiyordu; en kötüsü de şuydu ki, herkes orada olmaktan gurur duyuyordu. Ben o gün Türkiye'ye ne olduğunu anladım ve dünya başıma yıkıldı: Bir sömürge!.."

"...ve biz dört yıl boyunca Amerikan kitaplarından çalışıp, kendimizi çokuluslu bir şirkette çalışmaya hazırladık. Türkiye ekonomisini öğrenmedik, Türk şirketlerini incelemedik, Türk ticaret hukukunu İngilizce olarak ezberleyip, herkesin kopya çektiği bir sınavla geçtik. Bölümün en havalı ve efsanevi hocası, bize sürekli olarak Amerikan şirketleri üzerinde vak'a çalışmaları yaptırdı, çünkü Amerikan 'business school'larında böyle yapılıyor. Sonuçta biz Türkiye'nin ilerlemesi için ne yapılabilir değil, dünyanın en büyük çokuluslu şirketleri nasıl daha fazla kâr yapabilir, onu öğrendik..."

"...meselâ bir Türk ürününden nasıl bir dünya markası yaratılıyor, onun üzerinde kafa yormadık; onun yerine ayranımızı, yoğurduğumuzu, suyumuzu Fransız ÇUŞ'larına sattık ve her su içtiğimizde Fransa zengin oldu. Halbuki bir Türk üniversitesinde işletme bölümünün en önemli araştırma alanı şu olmalıydı: Türkiye'nin dış borcu her geçen yıl artıyor, mesele nedir, bunu azaltmak için ne yapabiliriz ve borçlanmaya gerek kalmadan zenginliğimizi nasıl arttırabiliriz? Globalizmi tartışmalıyız, kime yaradığını anlamaya çalışmalıyız..."

"...en ilginç de şu: ben Fransız sisteminde öğrenim görüp 'ulusal' olmayı öğrenmişim. Eğer Türkiye'deki bir 'sömürge okulu'nda okumuş olsaydım, bu görüşe sahip olamazdım ve belki de ayran ve su pazarını ecnebi firmaya devrettik diye sevinirdim..." (5 Mart 2004)

(Mektup sahiplerinin asıl adları 'mahfuz' tutulmuştur.)

Cumhuriyet, 17.03.2004

14 - “Rezaletin Daniskası!..”

Günder (asıl adı başka), İstanbul 'da bir üniversitede okuyor; bitirdiği zaman, İngilizce öğretmeni olacakmış; aslında, 'farklı dilleri ve farklı kültürleri öğrenmeye olan sevdası, 've bunu da milletine yararlı olabilecek şekilde yapma isteği' onu 'bu alana sürüklemiş' / Her şey yolunda gibi görünüyormuş ama, işte ama'sı var; neymiş Günder 'ten dinleyelim:

"... Fakat üniversitede, bu dilin eğitiminde gördüğüm çarpıklıklar beni çok üzmemekte; bu dilin eğitimini görmek ve vermek isterken, eğitimin, bu dilin hâkim olarak yapıldığını gördüm. Hevesim kırıldı ve karamsarlığa düştüğümü saklayamam. Görüyorum ki Germen asıllı bu dil, aziz Türkçemiz üzerinde hâkim kılınmakta: abuk subuk tâbirler, deyişler ortaya çıkmakta; ve maalesef, dilimiz yok edilmekte; yarı İngilizce yarı Türkçe ne idüğü belirsiz bir dil ortaya çıkmakta..."

"... Bu gidiş nereyedir, ağabey? Şimdi ne olacak peki? 'İlim Yuvası' olacak üniversitelerde dahi, durum böyle cereyan ediyorsa; bin bir 'Sarı Paşa'nın torunu olarak, sonunu görmeye dayanamam. Ne yapmalıyım? Ne olursun bana bir yol göster. Ne olursa, elimden ne gelirse yapmak istiyorum..." (12 Mart 2004, saat 11.08)

Gençler, gün geçtikçe durumun vahâmetini daha iyi görüyor; görünce de, çığılı basıyorlar: "Ne yapmalıyım?"; gerçekte, sorunun cevabı, gördükleri öğretim ve eğitimin tahtında müstetir -içinde yatıyor- olmalı ama, ne gezer! İşte o zaman, iş başa düşüyor.

Yiğit Erciyeş 'in yaptığı gibi!

Türk tarihi İngilizce öğretiliyor

Yiğit (asıl adı başka), İstanbul 'da bir holding üniversitesinde, Makine Mühendisliği okuyor; üçüncü sınıftaymış, geldiği liseler 'misyoner okulları' değil; ama fakültesinde İngilizce öğretim yapılıyor, ona göre bunun

zararı olamaz, çünkü 'üniversite seviyesine gelmiş bir öğrencinin assimilasyonu gibi bir şeyden bahsedilemez', fakat...

"...bazı uygulamalar ve amacını anlayamadığım bazı dayatmalar, acaba üniversitenin başka amaçları mı var sorusunu akla getiriyor; bildiğiniz gibi YÖK yasasının her bölümde okutulmasını zorunlu kıldığı ve müfredatını yasayla belirlediği iki ders vardır: Türkçe ve Türk Devrim Tarihi! Türkçe konusunda bir problemim olmadı ama, İnkılâp tarihi (bizdeki adıyla 'History' 301-302) dersleri öyle bir 'format'ta işleniyor ki, insan ne yapacağını şaşırıyor..."

"...öncelikle ders İngilizce: Türk Tarihi'nin İngilizce öğretilmesine, hatta parti isimlerinin bire bir çevirisi yapılarak, İngilizceleştirilmesine son derece karşıyım. Bununla kalsa iyi, doğal olarak ders İngilizce olunca, ders kitabı da İngilizce oluyor. Bize esas ders kitabı olarak Eric Van Zürcher' 'in 'Turkey: A Modern History' kitabı; yardımcı okuma paketleri olarak da, Cengiz Çandar'ın Amerikan dergilerinde yayımlanan makalelerinden (çok koyu bir Atatürk düşmanlığını içeriyor); Amerikan thin-tank kuruluşlarının, Türkiye üzerine analizlerine kadar, birçok ilginç yazı okutuluyor. Görüşler, neler diye soracak olursanız?.."

"a) ... 'Nutuk' tarihi bir belge olarak ele alınamaz, tamamıyla muhalefeti eleştirmek amacıyla yazılmıştır. (a.g. e.s. 182).."

"b) ...Atatürk dönemi intelligentsia'sı halktan kopuk ve ütopyik hayaller peşinde koşan, toplum mühendisliğine soyunmuş küçük bir gruptu; bu yüzden Devrim Anadolu'da istediği etkiyi yapamadı..."

"...Devletçi politikalar 1929 krizinin sonucuydu, devletin kuruluş politikası değil!" (İnönü politikası devletçiliği istismar etti denilmek isteniyor)

"...Atatürkçülük hiçbir zaman coherent (kendi içinde yetkin) bir ideoloji olmadı, başka fikirlerden alıntılar çoğunlukta, herkes bu sayede Atatürkçülüğü kendine göre yorumluyor. Atatürkçülük, abartılmış bir tarihi kimliği ve milli şovenizmi araç olarak kullanıyor... (a.g.e.s. 189)"

c) "Darbelerle Türkiye Cumhuriyeti yıkılmış ve 2., Sonra 1981'de 3. Cumhuriyet kurulmuştur (a.g.e. s. 253, 292)"

İşte tuzak bu!

...ve daha hatırlayamadığım birçok şey, ben doğal olarak asistana karşı çıktım; Atatürk dönemi aydınının elit olmadığını, öyle olsa zorla elde ettiği gücü halka dağıtmayacağını söyledim; Nutuk'u okumuş biri olarak, Nutuk'la ilgili olanların, yalandan öte olmadığını söyledim. Atatürkçülük'ün, aynı dönemde ortaya çıkan Faşizm'den ve Sosyalizm'den daha kapsamlı, daha tutarlı ve halk yararına olduğunu, zamanın gösterdiğini söyledim. Ama bütün bunları, bir Makine Mühendisliği öğrencisinin mi söylemesi gerekirdi? Tarih Bölümü'ndekiler, Uluslararası İlişkiler Bölümü'ndekiler susunca, ben konuşmak zorunda kaldım.."

"...sanıyorum ki akıllarında şu vardı: Yabancı bir akademisyenin Türkiye üzerine yazdığı bir kitap, tabii ki daha objektif ve doğru olacaktır. Bu mu nesnellik? İşte tuzak bu! Bu kitabı objektif bir şekilde (yani ortaöğretimde öğretilen tarih gibi olmayan) yazacak bir Türk akademisyen yok muydu? Türk tezini ilerde savunacak, Türkiye'nin dış dünyayla bağlantısını kuracak olan kişilerin, böyle duyarsız olması çok üzücü! Bu konuya değinebilerseniz sevinirim..." 12 Mart 2004, saat 01.45)

Ne mi diyeceğim, şunu: 1/ Gündeş, Yiğit 'in tutumunu örnek almalı; yakınma yerine, dikkat, gözlem ve tesbit; tesbitlerden, genellemelerle, karşısındakilerin asıl amaçlarını araştırmak; böyle bir çaba, yurt bilincini oluşturup pekiştirecek, üzüntü ve umutsuzluk, yerini, ölçülü bir iyimserliğe bırakacaktır; bildiğiniz gibi,

kurtuluşun anası ölçülü bir iyimserliktir!.

Cumhuriyet, 22.03.2004

15 - “...Büyük Ortadoğu Projesi?..”

Gecenin bir vakti, ansızın beklediğim o telefon: "...peki, ya 'Büyük Ortadoğu Projesi' (BOP); ve onunla meydana çıkan, gizli istikrar bozma teşebbüsleri; onları ciddiye almıyor musunuz? Tek satır yazmadınız da!.."

Neyi, hangi tarafından ciddiye alacağız? Haber gazeteciliğini, gündeliğe ve şaşkınlığa indirgedin mi; gözüne birinci derecede 'önemli' görünen 'haber'; aslında, uzun vâdeli 'perspektif gazeteciliği' bakımından, çoktan 'dosyalanmış' bir 'vâkıa' dır; meraklısı, elbette bu köşede 'Yeni Bir Yüzyıl İçin ABD Ulusal Güvenlik Stratejisi' nin (Mayıs 1997) tartışıldığını hatırlayacaktır, ayrıca, onu tamamlayan '2015 Global Trend Raporu' nu da (2000)! Washington 'ın 'küreselleşeceğini' sandığı yeryüzünde, için için, ne marifetler karıştırmayı tasarladığı; o belgelerde belirgin olarak, daha o zaman gündeme konmamış mıydı?

Perşembe'nin gelişi, Çarşamba'dan belliydi...

Yeni yüzyılın Amerikan Güvenlik Stratejisi'ne göre; 'dünyanın, ABD'nin liderliğine ihtiyacı vardır, çünkü o liderlikte rakipsiz kalmıştır; bu yüzden de 'dünyanın her bölgesine -elbette Ortadoğu'ya da- ilgi duymaktadır', aynı raporda, 'Büyük Ortadoğu Projesi' nin günümüzde tartışılan 'belkemiğini', hangi 'nedenlerin oluşturduğu', şu şekilde tartışılıyordu.

Tespit/1. "...ABD'nin, temel enerji ihtiyacının yüzde 40'ından fazlası, petrole bağımlıdır; petrol ihtiyacımızın, yarıdan fazlası ise, ithalatla karşılanmaktadır; ve azalmakla birlikte, bu ithalatın büyük bir kısmı Basra Körfezi bölgesinden (Irak mı?) gelmektedir. (buraya dikkat!) Ancak biz Ortadoğu petrolüne bağımlılığımızı azaltmak için, temel bir girişim yürütüyoruz. (bu girişim,

o mâhût proje (BOP) olmasın?)..."

"...iki yüz milyar varillik petrol rezerviyle Hazar Denizi bölgesi (Gürcistan buna dahil midir dersiniz?), dünyanın gelecekte artan enerji talebini karşılamak için, önemli bir rol oynamaya aday görünmektedir. Bu gelişmeleri aklımızda tutarken, 'küresel' petrol pazarının, hâlâ çoğunlukla bağımlı olduğu ve mevcut petrol rezervlerinden pek çoğunu içinde barındıran Ortadoğu Bölgesi'nin, uzun dönemde önemli olduğu gerçeğini inkâr edemeyiz..."

Açıkça görülmüyor mu? Daha o zamandan hedef de belli, amaç da belli. Peki bu amaca, hedef nasıl vurularak ulaşılacak? ABD 'nin yüzyıllık 'Ulusal Güvenlik Stratejisi 'nde, üstü örtülü olarak da olsa, o da belirtilmiş, deniliyor ki meselâ:

Tespit/2 "...ABD'nin 'ulusal güvenliği', 'küresel güvenliğe'; güçlü bir ABD silahlı gücüne, küresel bir ekonomi'ye; ve (buraya dikkat) dünyada 'demokrasinin yaygınlaşmasına' bağlıdır; çünkü demokratik ülkelerin ABD çıkarlarını tehdit etme ihtimalinin düşük olduğuna ve 'demokratik ülkelerin', ABD ile daha fazla işbirliği yapacağına inanılmaktadır. (...) küresel olaylarda 'aktif olmak' gerekir, aktif kalındığı takdirde (meselâ Irak, Gürcistan ve Suriye'de olduğu gibi) tehdit ve tehlikeler, daha iyi değerlendirilebilir. Bölgeler ve ülkeler (meselâ Türkiye ve Azerbaycan) bu amaçla izlenmelidir..."

'Büyük Ortadoğu Projesi' nin ufukta olduğu, daha açık nasıl söylenebilirdi? Belki asıl üzerinde durulması gereken, Washington 'ın, raporda üzerine bastığı 'demokratik ülkeler' deyiminden, ne anladığı olabilir; çünkü, bizim anladığımızı anlamadığı, yakın geçmişteki pratiğinden, belli.

Ona da bir bakarız...

'BOP'un Suriye ayağı'

...bir bakarız ama, geçen iki hafta boyunca Suriye'de olup bitenler üzerinde, ne gibi tahminler yürütüldüğüne de bir göz atmasak mı? Doğrusu ya, bizim yazılı ve görsel media'ya oranla, internet çok daha zengin ve verimli görünüyor; yukarda sıraladığımız tahminleri, adeta doğrulayan, Şöyle bir yoruma ne dersiniz? Başlığı bile, başlı başına bir yorum: 'BOP'un Suriye Ayağı'

"...Kamışlı'da (Suriye), basit bir futbol maçı olayı gibi gösterilmek istenen hareket, resmen bir 'ayaklanma'; daha doğru bir benzetmeyle açıklamak gerekirse; ABD, 'Büyük Ortadoğu Projesi'nin, Suriye Ayağı'nı başlattı. Amerikan televizyonlarının olayın başladığı daha ilk saatten itibaren, olayın üzerine gidiş tarzı, amacı ortaya koyuyor. New-York Times'da yer alan açık itiraf, bunun belgesi; gazeteye göre, olayların başladığı maçta, Kürt bayrakları dalgalandıran kesim; ayrıca, Amerikan Başkanı'nı öven dövizler de taşıyordu. Atılan sloganlar arasında, 'Bush'a canımız fedâ!' da bulunuyordu..."

"...bugünlerde, ilgi duyan ve imkânı olanlara, özellikle Fox News başta olmak üzere, ABD ekranlarını izlemelerini öneriyoruz. Beyaz Saray'ın, operasyon için CIA'ya gerekli emri verdiği, net Şekilde anlaşılıyor. Sonunda, Barzânî ve Talabânî'nin egemenlik sahasına, Suriye'den de bir bölüm girecek gibi. Ondan sonra sıra bizde mi, yoksa İnan'da mı, bunu hep beraber göreceğiz. Sanırız gelişmelere karşı akıllı politika geliştirip, sağlam duran ülke ayakta kalır; öteki toprak kaptırır..."

"...unutmadan, bir gerçeği daha dile getirelim: Acaristan/Gürcistan gerginliği de, aynı tip bir gelişmedir. Bu gerçeği, herkes bilmeli..." (Burhan Ayeri, 16 Mart 2004, saat 11.04 (muratergun77 **hotmail.com))

Nasıl, yeteri kadar açık ve aydınlık görünmüyor mu? Sanırım artık, şu 'demokratik lkeler' konusuna geçebiliriz...

Cumhuriyet, 24.03.2004

16 - “...Temeli, ‘Yanlış’ Atıldı!..”

O ne heyecandı: 'İnönü 'Cumhuriyeti' , faşizan 'totaliter' karakterini bırakıp, 'demokrasi' ye yöneliyor; II. Dünya Savaşı 'nın sonu, San Francisco Konferansı 'na katılmak için, 'Demokrasi' nin esas alınması, Ankara 'nın rahatını kaçırdı; çünkü, olayın 'tevâtürü' bile, 'Solcular' ın, 'haddini tecâvüz(!) etmesine' neden oluyor; şu Tan gazetesine, şu Yeni Dünya gazetesine, şu Gün mecmuasına baksanıza! Sorun 4 Aralık 1945 günü, 'Gençliğin' galeyâna gelip, muazzam bir nümâyîşle, gazeteleri basması; yalnız basmak mı, ortalığı darmadağın etmesiyle, çözülüyor. Tuhaftır ama, o kadar ihtiyatlı ve tedbirli olduğu iddia edilen İsmet Paşa , artık özendiği Batı 'lı demokrasilerin harcında, 'Solculuğun' ve 'Solcular' ın olduğunu unutmuş görünüyor.. Bu, birinci yanlış!

İkincisi, 16 Aralık 1946 'da yaşandı: 'Sınıf esası üzerine cemiyet (dernek) kurulması' serbest bırakılınca, çat çat, 'Sosyalist' partiler kuruluyor; onların çevresinde, 'Sosyalist' sendikalar: Esat Âdil Bey (Müstecâbi) ve onun Türkiye Sosyalist Partisi; Dr. Şefik Hüsnü Bey (Değmer) ve onun 'Türkiye Köylü ve İşçi Emekçi Partisi'; 'Gün', 'Gerçek', 'Yığın', 'Sendika', 'Başak' gibi yayın organları, vs. İşte Türkiye 'nin 'demokrasi' sayılması için, elverişli bir ortam mı diyeceksiniz; yanılıyorsunuz; faaliyetleri altı ay kadar ancak sürecektir; bir Sıkıyönetim Kararıyla, partiler de kapatılır, sendikalar da; 'mesûlleri derdest edilip' , tutuklanırlar. Bu, ikinci yanlış! Cumhuriyeti 'ni, iyice yozlaştığı totaliterlik 'ten, demokratlığa' taşımak isteyen İsmet Paşa; 'Demokrasi' nin 'olmazsa olmaz' ana şartını görmezden geliyor; onun, 'sol ayağını keserek' işe başlıyordu.

Basın totaliterliğin şakşakçısı...

N e garip! Düşünüyorum da, o hercümerçte; bu davranışın, demokrasinin ruhuna da, uygulamasına da

aykırı olduğunu söyleyen, ne kadar az kişi çıkmıştır; zamanın matbuatı (basın) -daima ve aynı şiddetle- yapılan baskıdan yana çıkmıştır. Hadi bir örnekle konuşalım; Tan Olayı 'ndan sonra, tahrip edilen iki gazete, bir daha çıkamadı ama, Esat Âdil Bey 'in (Müstecâbi) Gün dergisi, -ki ancak 4 sayı yayımlanabilmişti- az bulunur bir cesaretle, iki ay sonra, -hiçbir şey olmamış gibi- 5. sayısını çıkardı: Tünel (Beyoğlu) civarında bir bayide görmüş, hemen almıştım. Dergi'nin 6. sayısında, başyazının altında göreceğiniz, bir not; o dönem basınının, Sosyalizm 'e -dolayısıyla Demokrasi 'ye- nasıl olumsuz baktığını göstermektedir.

Esat Âdil Bey 'in, yazısına eklediği dipnot, aynen şöyledir:

"...zarûri bir cevap: 'Gün'ün yeniden doğuşu, 'Tasvir-i Efkâr' gazetesinin gözlerini kamaştırmış olacak ki, yüzüne projektör sıkılmış bir gece kuşu gibi, kanatlarını çırparak havalanıyor ve mutâdı olan hakâret, şahsa tecâvüz ve provokasyonlara girişiyor..."

"... beş on idealistin, nafakalarından tasarruf ederek çıkardıkları 'Gün' dergisi; aşırı kazanç ve refâhın şımartmış olduğu bu efendilere, şahıs haysiyetine ve fikir hürriyetine saygı göstermenin yolunu öğretmek lüzumunu hissettirmektedir. Her provokasyon ve tecâvüz metodu karşısında, hür ve namuslu insanların başvuracakları yegâne merci Cumhuriyet Kanunları ve Türk Mahkemeleri'dir..."

"...pek tabii olarak biz de bu mercie başvurmuş bulunuyoruz. E.A." (Gün dergisi, 23 Şubat 1946, sayı 6).

Bilindiği gibi buna cevap, Gün 'le beraber Gerçek 'in, TSP 'nin ve sendikaların da, 16 Aralık 1946 'da kapatılması olacaktır. O zamanın gazeteleri, olayı, 10 şiddetinde bir deprem duyurmuşçasına, 'sekiz sütuna manşet' vermişlerdi.

Suçları 'gerçeği' söylemek!..

S ağduyu sahibi her Türk yurttaşının, bugün hak vereceği ve doğru bulacağı, şu satırları; o olaydan bir yıl sonra, bir başka 'sosyalist' Türk aydını, gazetesinde kaleme alıyordu:

"... yardım sözünün arkasında gizlenen Amerikan menfaat örgülerinin neler olduğunu, yeryüzünde bizlerden başka bilmeyen kalmadı. Âlem öğrendi ki, Amerika barışı korumak bahanesiyle, dünyaya hâkim olmak gâyesini güdüyor; ve tek rakibi Sovyet Rusya'yı, ne pahasına olursa olsun saf dışı etmek için hazırlanıyor. Bu uğurda Amerika gerekirse üçüncü bir dünya savaşını göze alacak, hatta onu bizzat kendisi açacaktır..."

"...Amerikalılar dünyanın stratejik noktalarını, bu maksatla, şimdiden ele geçirmeye çalışıyorlar (...) bu noktalardan biri Türkiye'dir ve Türkiye olunca da, işin rengi değişmektedir. Çünkü bu manevraların ucunda bizim istiklâlümüz, bizim şerefimiz, bizim hayatımız vardır. Evet istiklâlümüz ve hayatımız: Yüz elli milyon dolara mukâbil Amerika istiyor ki, derhal nüfuzu altına girelim ve yarın Amerika menfaatleri uğruna ölelim. Yardım sözünün yaldızı altında gizlenen hakikat, bütün çıplaklığı ile işte budur..." (Zincirli Hürriyet gazetesi, 12 Nisan 1947).

Bugün, Mehmet Ali Aybar 'ın o gün söylediklerinin ne kadar gerçekçi, ne kadar doğru olduğunu, hangimiz görmüyor ki? Oysa, o tarihte ' Zincirli Hürriyet, İzmir' de' ancak üç sayı çıkabilmiş, sonra yeni bir gençlik nümayişi ile matbaası basılmıştır. Basın 'olayı' adeta onaylayarak veriyordu; tek bir gazete hâriç: 'Demokrat İzmir'!

Cumhuriyet, 31.03.2004

17 - **"...ABD'nin, 'Korkulu' Dört Rüyası!.."**

Washington 'ın, 'Büyük Ortadoğu Projesi' nin arkasında, 'Global Trend 2015' (2000) raporu yok mudur? Hem de, ne rapor!..

Elbette hatırlayacaksınız! Bu çalışma, 'XXI. yy ABD Güvenlik Stratejisi'ne (1997) 'takviye' olarak, yeni Başkan Bush Jr. için hazırlanmıştı; nedeni belli, 2015 yılındaki 'muhtemel' bir savaş, bilgisayar ortamında gerçekleştirilmiş; neticede, Çin Halk Cumhuriyeti 'nin, ABD 'yi yenebileceği anlaşılmıştı! Ya da bu, kullanışlı bir 'bahane 'dir; zira rapor dikkatle incelenirse, 'Dünya Egemenliği' iddiasına rağmen, Washington 'ın son derece ciddi ve kapsamlı; 'istikbal endişeleri' içinde yaşadığı meydana çıkıyor.

'Global Trend 2015' raporunda, bu gelecek kaygıları, şu dört ana nokta etrafında özetleniyordu.

...AB ve Avrasya seçenekleri...

"...a/ ABD ile AB'nin egemenliğini dengelemek için, Çin, Rusya ve Hindistan, jeo/stratejik bir 'ortaklığa' gidebilirler; bununla da yetinmeyip, Avrasya'da, yeni bir 'Avrasya Para Fonu', ya da 'Avrasya Ticaret Örgütü' kurabilirler ki, bunu başarırlarsa sonuçta, IMF'nin ve Dünya Bankası'nın -dolayısıyla Amerika Birleşik Devletleri'nin- yeryüzündeki ekonomik liderliği yıkılabilir..."

(Bilindiği gibi, bu 'tahmin 'in etkileyici bir 'gerçeğe' dönüşmesi için, sadece dört yıl yetmiştir: Son olarak, Moskova 'da geçen günlerde, yirmi iki ülkenin katılımıyla toplanan 'Avrasya Konferansı' ve sonuçları, 'tahmin' in en azından ilk kısmının 'somutlaştığını' herkese kanıtladı. Ekonomik örgütlenmenin geliştirildiği de, gözlemleniyor; belki Washington 'ın acelesi, bundan!)

"...b/ ayrıca, hem ekonomik çıkarlarının farklılığı; hem de 'güvenlik', -yâni 'savunma'daki 'liderliği' elde bulundurmak arzusu-; Amerika Birleşik Devletleri ile Avrupa Birliği arasındaki 'ortaklığın' çökmesi ihtimalini gündeme getirmektedir..."

(... ABD 'li ünlü strateji uzmanı Brzezinskiy, 'Beyaz Hıristiyan ve Batılı Emperyalizm 'in 'yekpare olması ve yekpare kalması' zorunluluğunu söyler durur; halbuki, Sovyetler Birliği' nin dağılışından bu yana, en çok da Almanya ve Fransa 'nın, hem 'Avrupa NATO' su girişimlerinde, hem de Avrasya Platformu 'yla -pek de saklamadıkları- flörtlerinde, kapitalist diyalektik karşıtlığının 'işlediği' belli olmaktadır. Hele önceki iki büyük 'Dünya Savaşı' nın emperyalist Batılı devletler arasında çıktığı hatırlanırsa, 'ihtimal 'in gerçekleşme olasılığı, epeyce yükselebilir...)

...Nerede o siyaset adamları?

"...c/ başlamış olan, 'Küreselleşme' ve 'Özelleştirme' karşıtı, uluslararası toplumsal ulusallık tepkisi, gerek ÇUŞ'lar (Çokuluslu Şirketler) için, gerekse 'Batı yandaşı' yöresel yönetimler için, ciddi bir tehdit sayılmalıdır. Hele Uluslararası Terorizm Odakları, kendi aralarında ortak bir şebekeyi örgütleyerek kitle imha silahlarına kavuşabilirlerse, durum çok daha vahâmet kazanacaktır..."

(...Uluslararası toplumsal ulusallık tepkisi, 'temel gelişki' den; yâni Emperyalizm 'le, yeryüzü Mazlumları 'nın çatışmasından doğacak izlenimini veriyorsa da; 'Global Trend 2015 'teki bu 'ihtimal 'in; ABD 'ye, adeta Üçüncü Dünya 'ya -sözün gelişi Afganistan 'a ya da Irak 'a- bir 'müdahale gerekçesi' olarak tasarlanmış olduğunu, pek âlâ akla getirebilmektedir. Ayrıca, Batı 'nın -hele ABD 'nin- asla yargılamadığı, hatta davranışına toz kondurmadığı İsrail Terorizmi 'nin de, bu değirmene hayli su taşıdığı iddia edilebilir.)

"...d/ Amerika Birleşik Devletleri'nin yeryüzündeki 'tayin edici' egemenliği devam edecektir; öbür ekonomileri, sürekli etkileyecektir, ama; ticaret açıklığının büyüklüğü, yurtiçi tasarruflarının düşüklüğü nedeniyle, gerçekte Washington bayağı zor durumdadır; bu sebepten, eğer herhangi bir güven kaybına uğrarsa, ağır bir düşüş, bir

bunalım yaşayabilir; bu da başka ülkeleri, ekonomik düzeyde olduğu kadar, siyasal düzeyde de etkileyecektir..."

(... Başkan Bush Jr. ve 'takımını' -biraz da ite kaka- 'Beyaz Saray' a taşımış olanların; 'Soğuk Savaş' gerginliğinin sona ermesiyle, belirgin bir sıkıntıya düşmüş ABD Ekonomisi 'nin 'babaları' olduğu, malûm! Özellikle Savunma Endüstrisi bunalıma girmiş bulunuyordu, bu yüzden de Clinton 'ın gitmesi için, elinden ne gelirse yaptı; oysa Başkan Bush Jr. , uluslararası yalan dolana dayalı Ortadoğu Serüveni 'ne başlayalı, hepsinin yüzü gülüyor; ne var ki gelişmelerin, önünde sonunda, 'Sistem' in lehine değil aleyhine gelişeceği; Avrupa 'lı uzmanlar sık sık tekrarlıyor; Amerika 'lı uzmanlardan da, buna katılan az değil. Amma da atıyor muyum? Yok canım, galiba siz Irak 'taki 'bataklığın' farkında değilsiniz!..

Türkiye'nin hesaba katması gereken ihtimal, Washington'ın içine düştüğü bu 'çıkılmaz'da, ödünler vererek, ABD'ye nasıl yardımcı olacağı değil; tam tersine, Türkiye'nin ulusal Ortadoğu siyasetinde, bu 'zaaf'tan nasıl yararlanacağı olmalıdır.

İyi de, nerede o yönetim? Nerede o siyaset adamları?)

Cumhuriyet, 02.04.2004

18 - **“...Neden, ‘Hep Böyle’ Oluyor?!..”**

Çok partili ilk seçimde, henüz lise öğrencisiyim; 'malûm sebepler' den iki yıl okuldan uzak kalmadım mı, yaşım oy vermeye elverişli; dönemin 'muhalefeti' DP bazı bahaneler öne sürüp, o seçime katılmamıştı; ben oyumu, 'CHP olmasın da, hangisi olursa olsun' mantığıyla 'Milli Kalkınma Partisi' ne vermiştim; düşünebiliyor musunuz, Nuri Demirağ 'ın partisine! Olacak şey mi bu? 'Solculuk' tan başı belada, 'şair namzedi' bir öğrenci; liberalliği 'müsellem' bir partiyi tercih ediyor.

Acaba gerçekten öyle mi?

Türkiye'nin toplumsal gelişmesi, 'klasik şema' ya uymadığı için, hep böyle olmuştur; yani bizde iktidarı da, muhalefeti de, sosyal sınıfların yapacağı, bilinçli çıkar tercihi değil, 'tepki oyları' oluşturur: Meşrutiyet'te böyle idi, Mütareke'de böyle idi; Demokrasi'de böyle oldu; kapıyı 'çok partili rejime' açmış olan iktidar; ilk genel seçime Demokrasi'nin 'öteki ayağı' sosyalistleri tutuklayarak giriyordu; Totaliter Bürokrasi diktasından bunalmış olan halk, aynı mantıkla oylarını Demokrat Parti'ye yığmıştır. 'O olmasın da, kim olursa olsun!'

Bana sorarsanız, son iki seçimde, aynı mantık çalıştı; ağırlığı laikliğe vermiş görünen, aslında 'alafranga/kompradorluğu belli (yani 'çağdaş' değil de, 'Batılı') Oligarşi (Burjuvazi + Bürokrasi) olmasın da, kim olursa olsun! Halkın tepkisi budur; resmi açıklamalarda bu, Sol'un Yenilgisi sayılıyor; Sağcılar, zafer çılgınlıkları atıyorlar; acaba gerçekten öyle mi? Hiç sanmıyorum, sebebi basit: 'Sağcılık' ve 'Solculuk', Demokrasi Sözlüğü'nde 'ekonomik' bir anlam ve içeriğe sahiptir; oysa bizdeki bu 'tasnif' daha çok 'kültürel', üstelik 'yüzeysel'!

'Ulusal kültür sentezi' oluşturulmadıkça..

G ençler için, handiyse 'tarih öncesi'; 30 'lu yıllar! Babamın 'müdür-i mesûlü' olduğu, Zeynel Besim Bey 'e (Sun) ait 'Hizmet' gazetesi, 'Serbest Fırka' yı desteklemiştir, yani 'Liberalliği'; Batı Anadolu', partinin lideri Ali Fethi Bey 'i krallar gibi karşılıyor; niye Gâzi 'ye öfkeli mi? Öfkesi aslında, 'komprador alafrangası' ve 'zengin' o 'gâvur' İzmir'in; 'ulusallaşınca' giderek yoksullaşmasına'; bu kadarı yetmezmiş gibi, üzerine '29 İktisat Buhranı' binmiş, İsmet Paşa yönetimi çaresiz; halkın tercihi, ister istemez 'tek muhalefet' Serbest Fırkası'na yöneliyor. Oysa, az buçuk mürekkep yalamış, her iktisat öğrencisi bilmez mi? O tür bunalımda çözüm, 'toplumsal' dadır, yani 'halkçı' ve 'devletçi' olmakta; liberalliğin, bütün zincirlerinden boşandığı, azgın ABD 'de

bile, '29 bunalımı' Roosevelt 'in 'kamusalcılığı' sayılan New Deal ile çözümlenmedi mi?

Peki İnönü Kamusalılığı, niye tepki alıyor? Bir kere, 'totaliter' ve 'faşizan' dı, ondan; bugün bile kurtulamadığımız Oligarşi 'yi (o tarihte Bürokrasi + Burjuvazi) oluşturmakla yetinmemiş; Gâzi 'nin 'çağdaşlık' tercihi yerine, 'Batılılaşma' yı (yani Kültürsüzleşme'yi) gündeme, amaç diye almıştı. Gâzi 'nin tasarladığı üzere, ülkenin uygarlık koşullarından ve kültür birikiminden bu defa 'ulusal bir kültür sentezi' oluşturacak yerde, Osmanlı 'yı tek yüz yılda batıran 'komprador alafrangalığı' -üstelik devlet zoruyla- halka dayatılmakta idi; oysa bu halk, şu son seçimde bile, bir kere daha göstermedi mi: O 'alafrangalığa' karşıdır; Ulusallığı'na sahip çıkamayınca; 'ecnebi'ye direnebilmek için, bu defa 'Dinsel'e sığınıyor. 'Komprador (Mason) Alafrangalığı'nın, 'Gericilik' dediği budur; oysa ahali, seçimlerde ötekinin aleyhine oy vermekle, 'ulusal izzetinefsini' kurtardığını sanıyor.

Hep söylemişimdir: Mustafa Kemal 'Gericiliğe' şiddetle karşı idi, ama onun 'irtica' diye vasıflandırdığı, 'Batılı, Beyaz ve Hıristiyan' Emperyalizmin 'Truva Atı', tarikatçılıktır. Bir zamandır, bunun adı 'İlimli İslam' olmadı mı? Halkı aldatan da bu!..

İki vahim yanlış...

Yaşadığımız Demokrasi 'nin iki vahim yanışı var:

1/ İlki ve önemli olanı 'rejimi' olması gerektiği gibi -yani sosyal/ekonomik, yani sınıfsal- ele almayıp; bir uygarlık farklılığı, bir kültür sorunu olarak ele almasıdır. Bu yanlış, siyasal iktidar mekanizmasının, haliyle yanlış kurulmasına, yanlış işlemesine yol açıyor; çünkü bu yüzden, hem seçimler, sosyal ve ekonomik manasını yitirecek, hem etkisiz kalacaktır.

2/ İkincisi muhafazakâr -ve 'lumpen'- taşralı burjuvazinin, palazlandıkça, geleneksel kültür farklılığını, 'Oligarşi' ye

karşı kullanmasına yol açması! Alafrangalık nedir?
Şehirlinin, -komprador ve bürokratin- üstünlüğü mü?
Muhafazakâr taşra burjuvazisi -ki lümpen'dir- geliştirilmiş
bir 'ulusallığa' sahip olamayınca, 'dinsel' le özdeşleşecek;
fakat Şeriat, Emperyalizm tarafından 'iblis' ilan edildiği
için, ister istemez, 'İlimli İslam' düzeyinde, Graham Fuller
'le buluşacaktır. Nasıl 'düpedüz' İslam, yani Şeriat; onu,
'Medeniyetler Savaşı' nın baş 'düşmanı' yerine koyan,
Samuel Huntington 'la buluşuyorsa!..

Bir dakika!.. Gâzi, hangisine 'irtica (Mürteci)' demişti
bunların? Herhalde Ankara'nın unutulmaz Müftüsü
Börekçizade Rifat Efendi'ye değil; belki de 'Gâvur' öyle
istedi diye, Paşa'nın ve Silah arkadaşlarının 'katline fetva
veren', Şeyhülislam Dürrizade'ye demiştir.

Hak eden kim, o değil mi?

Cumhuriyet, 05.04.2004

19 - "...**'Sakıncalı' Olan, 'Hangisi' ?..**"

(Onu bunu bilmem, bizim nesil Coğrafya 'da, Faik Sabri
Bey (Duran) tarafından büyütülmüştür; yoksa söylemiş
miydim, o kırmızı kaplı 'Büyük Atlas' ı yok mu onun,
elimize geçti mi, sanki dünyalar sahiden bizim olurdu;
zaten, sanırım 'Haritada Şehir Bulmaca' oyununu da, o
atlas üzerinde, bizim neslin çocukları keşfetti; peki, ya
'İstanbul'dan Londra'ya Şileple bir Yolculuk?' ;
okuduğumuz o ilk seyahat romanı? Gerçek şu ki, dünya
coğrafyasını, ya Faik Sabri Bey 'in (Duran) kitaplarından
öğreniyorduk, ya da Tarzan filmlerinden!

O zaman, şimdi öğrencilerin alıp okudukları, o kaymak
kâğıda ofset basılmış, inanılmaz Coğrafya dergileri
nerede? Hiç unutmam, lisedeki coğrafyacımız, çilli ve kızıl
saçlı, ufak tefek bir adam; zengin hayal gücü sayesinde,
bizi adeta teshir ederdi; diyordu ki mesela, "- ... O
koskoca Hindistan platosu üzerinde, sıra devler gibi
yükselen korkunç Himalayalar!.." . Macera filmi gibi bir

ders! Sanırım, Şu son Ermeni 'olayını' yaratan Amerikan CoĒrafya dergisinden, ilk o söz etmişti bize, hem de ne övgülerle! Gerçekten elinize aldınız mı, ŐaŐar kalırdınız; en kaliteli resimlerle, ne Zulu 'ların memleketi kalırdı, gezmediĒiniz; ne de, o ince ve uzun Masai 'ler; bu sayısında, golf-stream 'in esrarı araŐtırılırdı, ötekisinde, fildişi tüccarlarının kaŐakçılıĒı!..

Ne kadar safmıŐız! Aslında Batı, asıl büyük hınzırlıklarını; böyle fiyakalı dergilerin, süslü püslü ve adeta iyi niyetli görüntüsüyle saklarmıŐı!.. Aynen ayrıntılarını Şimdi okuyacaĒınız bu olayda olduĒu gibi...)

'... Çok yürekli dürüst bir Edvar...'

"... O derginin Mart 'Amerika/Dünya' baskısında, Ermenistan hakkındaki 12 sayfalık bir makalede, Türkiye'ye ve Türklere yapılan sataŐma, New-York'taki Türk/Amerikan Asamblesi tarafından dergiye protesto ile bildirilir ve olay e/ posta ile duyurulur. Ancak ajansların ve gazetelerin ABD'deki temsilcilerinin, ne dergideki yazıdan haberi vardır, ne de Türk Asamblesi'nin tepkisinden; ya da bu haber Türk kamuoyuna aksettirilmez..."

"... Olay 5 Mart tarihinde bana intikal eder, kendi grubumuzda ne yaparız diye danıŐtıktan sonra, 10 Mart'ta dergiye bir e-mail ile cevabım bildirilir ve 'alındı, ilgileniriz' cevabı gelir . Olayı mufassal bir e- posta ile 12 Mart'ta, marf iki gazetenin 10'dan fazla köşe yazarına bildirdim, kaynak, e-posta (Kanada ve USA) verdim; fakat bir Allahın kulundan tık sesi gelmedi..."

"... İŞ inada bindiĒinden, 15 Mart'ta hazırlanan ilan metni, reklam ajansı ile beş gazeteye iletildi; ancak gazete 'hukukçuları', bu ilanın basılmasını 'sakıncalı' gördüler; 18 Mart'ta ikinci kez, deĒiŐik dört gazeteye daha yollandı ve bunlardan yalnız Vatan gazetesi kabul ederek, 20/21 Mart günleri ekonomi sayfasında bastı ve tanımadıĒım vatandaŐlardan -yeterli sayıda olmasa da- anlamlı tepkiler

geldi. Ne yazık ki ne Vatan ne de diğer gazetelerin meşhur köşe yazarları, 'bu hikâye nedir, bir öğrenelim' tarzında tepki vermediklerine göre, bu yazarların bilgisayarlarındaki okuyucu mektuplarına ve gazetelere bakmadıkları anlaşıldı..."

"... Edvar Taşcı adında, New-York' ta yaşayan , Türkiye' den gitme, Amerikan vatandaşı bir Ermeninin dergiye yazdığı, çok mufassal, uzun ve doğru mektubun muhtevasını okuyup da mahcup olmamak mümkün değil. Bizi kendi basınımız değil, Edvar adında çok yürekli bir dürüst insan savunmaktadır. Arzu edenlere bu eğitici uzun yazı, bilahare e-posta ile gönderilebilir. Sizlerden gelen teşvik ve bazı 'Kuvayı Milliye' benzetmesi üzerine, bu olayda kalemi elden bırakmamayı; hep birlikte, e-posta sistemi ile devlet ve ortada görülmeyen 'sivil demokratik' örgütleri uyandırmayı yeğledim..."

"... Ermenilerden yüzlerce, belki de binlerce 'az bile yazdınız, tebrik ederiz' mesajı gitmiştir ve bunların bazıları Nisan/Mayıs sayılarında mutlaka basılır. Bu olaylarda en ufak dahil olmayan ve hatta bizlerle kardeşçe yaşadıkları için hoş görülmeyen yerli yabancı bütün Ermenilere karşı, daha da anlayışlı olmak, sapla samanı ayırmak hepimizin görevi. Ucuz tahriklere kapılmayalım..."

'... Galiba yine oralardayız...'

(... İnsan neyi merak ediyor? Gazete 'hukukçuları' nın, işadami yurttaşın yayımlamak istediği ilanı, niye 'sakıncalı' bulduklarını?

O ünlü derginin, göz göre göre, ülkemizi 'soykırım' la suçlamasını, Ermenistan 'ın Ağrı Dağı 'nda gözü olmasını yazmayı 'sakıncalı' bulmuyor; derginin o sayısını, Türkiye 'ye göndermemesini 'sakıncalı' bulmuyor; derginin Türkçe nüshasında, o yazıyı yayımlamamasını, 'sakıncalı' bulmuyor; bizim gazetelerimiz, yüreği yanmış bir işadaminin, protesto ilanını yayımlamayı, 'sakıncalı' buluyor; iyi de neden? Siz Allah aşkına, bu garip mantığı

izah eder misiniz bana?

Ortalıkta hınk deyciden geçilmiyor, şimdi ister misiniz birisi çıkıp, eskiden olduğu gibi, 'Düvel-i muazzama', daima haklıdır' desin? Biliyorsunuz 'Tanzimat' Sadrazamı Fuat Paşa, 'İngiltere'yle aramız bozulmasın diye, onlara Osmanlı mülkünden bir vilayeti vermeye' hazır idi: eh, Kıbrıs 'ta olanlara bakarsanız, galiba yine oralardayız! Edvar 'a gelince, o Pandikyan Efendi 'lerin, Tosunyan Efendi 'lerin torunu; 'yurt' ne demektir, 'millet' ne demektir, çok iyi biliyor...

Cumhuriyet, 12.04.2004

20 - "...'Boyunlarında İpleriyle Gittiler'..."

(...hiç şüphem yok, okuyunca çoğunuz şaşıracaksınız; kiminiz, derin düşüncelere dalacak; bazılarınız, belki de kızacak ama olsun; şimdi şu satırlara bir bakar mısınız?)

"...Allah birdir, büyüktür: adât-ı ilâhiyenin icâbâtına bakarak diyebiliriz ki, insanlar iki sınıfta, iki devirde mütâlâa olunabilir. İlk devir insâniyetin sebâvet ve şehâbet devridir; ikinci devir, beşeriyetin rüşd devridir. Beşeriyetin birinci devrinde o, tıpkı bir çocuk gibi, bir genç gibi yakından, maddi vasıtalarla kendisiyle iştigâl edilmesini istilzâm eder. Allah, kullarına lâzım olan nokta-i tekâmüle vüsûluna kadar, onların içinden (seçilmiş) vasıtalarla dahi, kullarıyla iştigâli lâzime-i ulûhiyetten addetmiştir..."

(...hayrola, nedir bu? Vaaz mı dinliyoruz, yoksa hutbe mi? Kimdir konuşan? Hutbe dedim de, ister misiniz o konuda da, iki üç satır dinleyelim?..)

"...hutbe demek nâ'sa hitâb etmek, yâni söz söylemek demektir. Hutbe'nin manâsı budur. Hutbe denildiği zaman, bundan birtakım mefhum ve manalar istihraç edilmemelidir. Hutbe'yi irat eden hatiptir, yâni söz söyleyen demektir; biliyoruz ki Hazret-i Peygamber, zaman-ı saadetlerinde hutbeyi kendileri irat ederlerdi..."

(...şimdi sıkı durun, bu sözleri Mustafa Kemal Paşa söylemiştir; 20 'li yıllarda halkla yaptığı uzun söyleşilerde, din bahsi açılınca söyledikleri arasından seçtim. Daha ilk bakışta Gâzi 'nin 'inanç' konusuna, hem son derece bilgili, -dolayısıyla 'bilinçli' -; hem de son derece saygılı yaklaştığı hissediliyor. Sonraları 'seçkin alafrangalık' ta moda hükmüne giren, nobran ya da küçümser ifâde, onun üslubunda yoktur. Yoksa bu yüzden mi Mustafa Kemal 'in 'fikriyatı' , efâtını müteâkip yıllar boyu gündemden düşmüş; yazdıkları söyledikleri dikkatle derlenip bir edition critique halinde yayımlanmamıştır?)

Mustafa Kemal'e sansür

Müdafaa-i Hukuk yolculuğunu, Gâzi, Cumhuriyet 'e doğru uzatırken, halkla uzun uzun konuşmuştur. ('Meşveret'); o nesillerden, üstelik son derece mütecessis bir öğrenci olan ben, bu söyleşilerden de, onların 'muhtevâsından' da, ancak 1957 yazında haberdar olabildim; Erzincan 'da askerdim ya, 'Kurtlar Sofrası' için Enver Ziya Bey 'in (Karal) , 'Atatürk'ün Düşünceleri' ni inceliyordum.

Yıllar sonra (1993) ilk sayfasında 'sansürsüz ilk tam metin' kaydıyla yayımlanan, 'Eskişehir-İzmit Konuşmaları, 1923' adlı kitabın önsözünde, Doğu Perinçek bakar mısınız ne diyor:

"...Gâzi Mustafa Kemal Atatürk, Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusudur; ne var ki o bile, Türkiye Cumhuriyeti'nin sansüründen kurtulamamıştır. Bu kitapta Mustafa Kemal'in yıllarca makaslanan üç önemli konuşmasını bulacaksınız. Cumhuriyet'in kuruluş yılı olan 1923'ün Ocak ayının ortalarında Batı Anadolu'da yapılan bu konuşmalar şunlardır: 1/ Eskişehir Konuşması, 15 Ocak 1923; 2/ İzmit Basın Toplantısı, 16-17 Ocak 1923 gecesi; 3/ İzmit Konuşması, 19 Ocak 1923.

"...1987 yılı Ağustos ayına kadar, daha önce üç defa yayımlanmış olan bu konuşmaların, gerçeğe uygunluğunu

denetleme olanağı yoktu; Mustafa Kemal'in Eskişehir ve İzmit Konuşmaları'nın tutanaklarının asılları Anıtkabir Arşivi'nde idi; Genelkurmay ve Türk Tarih Kurumu Arşivleri'nde ise, tutanakların fotokopileri bulunuyordu; ne var ki hem asılları, hem fotokopileri, bir sır gibi gizleniyor; araştırmacıların incelemesine açılmıyordu..." (Mustafa Kemal, 'Eskişehir-İzmit Konuşmaları, 1923' , Kaynak Yayınları, s. 9, 10 - 1993)

Bu üç konuşma, iri bir kitapta, iri olmayan 'hurufat' la, yüz yirmi sayfa civarında bir hacim tutmaktadır; halk -ve gazeteciler- sormuş, Gâzi cevap vermiş; değinmedikleri sorun, tartışmadıkları konu yok gibi bir şey; ve siz, bu çalışma gün ışığına kavuşuncaya kadar, o konuşmaların ancak çok az bir kısmını, 'Söylev ve Demeçleri' ndeki kısa özetlerinden yarım yırtık okuyabiliyorsunuz. Mustafa Kemal aydınlığa kavuşturulmalıdır diye, yıllardır söyler dururum; hem de her konuda; en çok da 'Tam Bağımsızlık', Savunma, Kültür (Öğretim) ve Ekonomi'nin 'ulusallığı' konusunda; Lâiklik/Dinsellik konusunda, vs.

O 'garip işbirliği'...

Anadolu 'ya intikal eden, o ilk Kuva-yı Milliyeciler 'den söz açılmıştı da, babam bir keresinde, 'Boyunlarında ipleriyle gittiler' demişti. Haksız mıdır? Yunan tayyareleri, Dürrüzade 'nin 'idam fetvaları' nı, Anadolu 'ya yağdırıyordu; malûm ve meşhur 'İngilizi Muhipleri' nin başı ve 'ruhu' , Sait 'Molla' ydı; Ankara 'yı kanla boğmayı hedefleyen o 'isyanlar' yok mu, hangi rapora göz atsanız, 'müşevvik' hanesinde, aynı iki kelimeyi okursunuz: 'Şeriat' ve 'İngiltere' ! Bu garip 'işbirliği' , Cumhuriyet'ten sonra da (Şeyh Sait, Nastûrîler, Kubilay Hadisesi vs.) devam edince, Gâzi 'irtica' ile 'mütedeyyin olmayı' bu kıstasla ayırmıştır: 'Mürteci' (irtica), vatan ve millete karşı, 'gâvur'la iş ve çıkar birliği yapan idi; mütedeyyin (dindar) ise...

O bahsi ayrıca konuşmaz mıyız?

Cumhuriyet, 14.04.2004

21 - **"...Tarih Tanıktır ki..."**

(Tarihten Bir Yaprak/2. "...İngiltere; Hindistan ve Asya'daki sömürgelerine giden yolları güvenlik altına alma politikasını, 19. asır süresince dış siyasetinin temeli kabul etmiştir. (...) Bu yolların içinde en kısası ve taşıma mâliyeti en düşük olanı Osmanlı İmparatorluğu topraklarından geçendir. Bu yolun güvenlik altına alınabilmesi ise, Basra Körfezi'ne ve Mezopotamya'ya İngiltere'nin hâkim olması, en azından bu bölgede tek egemen güç olarak görünmesine bağlıdır. İşte İngiltere bundan ötürü Mezopotamya ve çevresine yönelmiştir..." (Tevfik Çavdar, 'Osmanlıların Yarı Sömürge Oluşu' , s.120, Ant Yayınları, 1970)

Hayal gücü biraz kuvvetli, dünya görüşü siyasi iktisada yatkın olan herkes; İngiltere 'nin, o gün sömürgelerine ulaşmak, onları elde tutmak için tasarladığını; günümüzde, akılsız ortağı Amerika 'yı kullanarak; o kaybettiği zenginlikleri dolaylı olarak, tekrar elde etmek için denediğini, hemen görür, buradan baktınız mı, Irak 'ın da, Kıbrıs 'ın da, neden falında hep 'işgal' çıktığını, şıp diye anlarsınız.

(Tarihten Bir Yaprak/3. "...19. asırda Akdeniz çevresinde, özellikle Levantlar dünyasında meydana gelen birçok olayı, İngilizler bu politika açısından değerlendirmişlerdir; örneğin, 1829 Ekim ayında, 'Cobbett's Register' Navarin Savaşı için şu yorumu yapmaktadır:

"...bu savaşta Türk gücünün kırılması için, Rusya ve Fransa'ya yardım ettik; bu bizim yararımıza ters düşen bir davranıştı, fakat o anda savaşa giremeyeceğimiz için başka bir yolu seçmemiz de imkânsızdı. Rusya ve Fransa, Yunanistan'ın bağımsızlığını sağladılar; biz onların, Türk gücünü, Hindistan yolunu kendilerine açmak için kıldıklarınının, farkındaydık..." (age, s.122)

Türklerin Kıbrıs 'ta bulunması, 'Beyaz, Hıristiyan ve Batılı' Emperyalizm için, ne ifade ediyor acaba anlaşılabilir mi?)

'Kös kös, çekilip gitmek için mi?..'

(H atıra/3. "...Türk birliklerinin, Kıbrıs karasına ayak bastığı günlerde (15 Temmuz 1974), şu tesâdüfe bakar mısınız: Gümüldür 'deki Paşa Motel 'deydim, senelik iznimi almışım, tatil yapıyorum: yörenin sığ ve dalgasız denizi, çam ormanı ile örtülü dağlar; sabahtan akşama, neftiye çalar yeşille, çeşitli mavilerin oynaşması! Harekât haberi, Gümüldür 'de, Yunan adalarının çok yakın olması yüzünden, tatil köyünü

boşaltmıştı; sadece gitmeleri imkânsız, bazı Fransız turistler kalmış, aralarında Türklerin başarısız olmalarına dua ediyor; bizimle konuştular mı, suret-i haktan görünüyorlar: bilinen Batılı riyakârlığı!

O gece, -galiba mehtap vardı, körfezin üzerinde cıva parıltıları, ince mavi bir sis - tek başıma kumsalda gezinirken, birden neyi düşündüm, bilin bakalım! II. Viyana Muhasarası 'ndan bu yana, sürekli gerileyen Batı Türkleri , - 'Büyük Taarruz' dan (1922) sonra, -ilk defa bir 'huruç hareketi' ne kalkışmışlardı; hem de en zoru olan, 'çıkartma' ya! Bu harekât türünde, yeryüzünde başarılı olabilen Silahlı Kuvvetler'in sayısı sınırlıdır; umduğumuz gibi, Türk Silahlı Kuvvetleri başarılı oldu, adını onların arasına yazdırdı; iyi de, niçin? Günün birinde, İngiltere/Amerika, Avrupa Birliği , -kısacası, o malûm ve mâhût Emperyalizm - oradan çıkın deyince, kös kös çekilip gitmek için mi?

'Öbür taraf' ta, şehitlerimizin yüzüne nasıl bakacaklar?)

'Yazık ki şimdi düşmanız...'

(Görgü Tanığı, Savaş Muhabiri Ergin Konuksever/1.

"...Mersin'de, Çıkartma Alay Komutanı Neşet İkiz Albay'ın, amfibi birliğine katıldım. Girne Yavuz Plajı'na çıktık. İlerde tepede bir eve girdik. Mutfağında, ocakta tencere, tencerede yumurtalar vardı: birkaç dakika önce terketmişler. Neşet Albay'la birlikte birer yumurta yedik. Ben İkinci Harekât'ın ikinci günü, Mağosa yakınlarındaki Kaymaklı'da yaralandım.."

"Kuşatma altındaki bir Türk köyüne geldik. Tankın arkasına bir battaniye yaydım, içeri girmedim, çünkü fotoğraf çekme imkânım olmazdı. Üstümde çelik yelek yok, ince bir gömlek var, bir de miğfer. Ama ben kulenin arkasındayım, kuleye mermiler geliyor, vurup dönüyor. Köye geldik, köylüler bizim tankı görünce kaçmaya başladı. Bir tepenin arkasından beş kişi çıktı geldi, teslim oldular. Üsteğmenin elini öpüyorlar, o hepsine birer sigara verdi, hatta sigaralarını yaktı.."

"...fotoğrafları basın helikopterine yetiştirmek için, köyün yolunu tuttuk. Hâmile bir kadın var, bir de yaralı binbaşı vardı. (...) Yanlış yoldayız, ama inatçı şoföre anlatamıyorum. Makineli tüfek ateşine yakalandık. Yattığım yerden, şoförün ağzının içine, merminin girdiğini gördüm. Beyaz bayrağımız yok, fotoğraf makinesini camdan çıkardım. Ateş kesildi, dışarı çıktım; tam o sırada bir mermi de bana geldi, omzumdan girdi çıktı. Müfreze Komutanı, uzun boylu sarışın bir Rum; 'Ne iş yapıyorsun?' diye sordu, 'Gazeteciyim!' dedim; acıyla güldü, 'Ben de gazeteciyim ama, yazık ki şimdi düşmanız' dedi. Çıkarıp havlu verdi, yarama bastırmam için. Bizi zırhlı bir araca koyup hastaneye götürdüler..." (Akşam, 3 Mart 2003).

O zaman soru şu: İngiltere 'nin (Amerika 'nın ya da AB 'nin) yukardaki çıkar hesapları olmasa, bu iki gazeteci elde silah savaşıyorlardı mıydı; yoksa, asırlar boyunca yaşadıkları gibi, barış içinde mi olacaktı?

Cumhuriyet, 23.04.2004

22 - "...Bu Bir 'Sürek Avı'dır!.."

(Görgü Tanığı/2, Rauf Denктаş ...Denктаş , kendisine bir Kıbrıs Türkünden gelen mektuba uzanıyor, yazılanların burukluğunu aynen yaşıyor:

'...mağdem ki Kıbrıs Türkü anavatanın başına dert olacaktı, neden bize anavatanımızın Türkiye olduğunu öğrettiniz? Neden bize Türk Mukâvemet Teşkilatı TMT'yi kurduztunuz ve bizi eğittiniz? Neden bize, 'yerinizde oturun, size sahip çıkacak halimiz yok' demediniz? Neden 20 Temmuz Barış Harekâtı'nı gerçekleştirdiniz? Neden vatan için şehit olmanın, bir manâ ifâde etmediğini söylemediniz?..'

Denктаş, TBMM 'de okumaktan vazgeçtiği mektubu katlayıp cebine koyuyor, kendi isyanını dile getiriyor:

"...eğer Türkiye bir gün altımızdan çekilecek idiyse, niye bize bunları yaptırdı? O şehit aileleri yakamıza yapıştığında, ne cevap vereceğiz kendilerine? Türkiye bizi bu mücâdeleye 'millî davadır' diye soktu. Benim elli yılım gitmiştir. Benim yaşıtım olan arkadaşlarımlın çoğu can vermiştir? Bunları kimse geri getiremez, kimse canlandıramaz!.." (Nokta Dergisi, 19-25 Nisan 04)

O zaman soru şudur: Türkiye 'yi yönettiğini zannedenlerden acaba hangisi, başını yere eğmeden bu sorulara cevap verebilir? Hele, altında bir de aşığıdaki çapanoğlu yatıyorsa!..)

"AB'yi vaat et, Kıbrıs'ı al!.."

(Açık İstihbarat/2. "İnternette yayımlanan 'Ortak Savunma Harekâtı' Raporu. 'Kıbrıs İçin Yeni Güvenlik Yapısı' adını taşıyan rapor, ABD (Western Policy Center' (Batı Politika Merkezi) tarafından hazırlanmıştır. Ekibin başında görünüşte ünlü thin/tank kuruluşu Rand Corporation uzmanlarından biri; gerçekte, CIA'nin Ortadoğu şeflerinden olan Ian O. Lessar bulunuyor; plan için ilk hazırlık toplantısı, Kasım/Aralık 01'de Western

Policy Center'in Washington'daki merkezinde yapılmıştı; bu toplantıya, Türkiye'den de iki uzman katıldı..."

Hadi, şimdi kimlerin katıldığını, işin içine karıştırmayalım; iki 'uzman' ın katıldığı kesin, üstelik isimleri de zikredilmiş ama, asıl önemli olan, hemen bu bilgilerin arkasından gelen, şu ilginç açıklama.

"...temmuz 2002'de aynı çalışma grubundan Henry Berkey, yeni bir 'Kıbrıs Raporu' hazırladı ki özeti şuydu: 'Türkiye, Kıbrıs yüzün

den Batı'dan kopabilir; bunu önlemek için yeni bir formül bulmak lâzımdır.' Bulunan formül şu şekilde öneriliyor: 'Türkler Avrupa Birliği'ne girmek için can atıyorlar; Ankara'ya bunu vaat edip, Kıbrıs üzerindeki öneri ve isteklerimizi kabul ettirmek mümkündür...' Hazırlanan Güvenlik Raporu'nda, bu göz önünde tutulmuş olsa gerek; bilinen şu ki, (buraya dikkat!) Ian O. Lessar, yanında bazı diğer uzmanlarla birlikte, Kasım 2003'te Türkiye'ye gelmiş, yönetim yetkilileriyle müzakerelerde bulunmuştur..." (4 Nisan 2004 tarihli Aydınlik Dergisinde, aynı bilgiler, ayrıca söz konusu belgenin tıpkıbasımı yayınlanmıştır.)

O gün üzerinde mutabık kaldıkları, bugün, uygulamaya geçirdikleri olmasın?)

Haklarımız teker teker kurşuna dizilecek...

(Görgü tanığı/ 3. Fuat Veziroğlu. "...İsviçre macerasından sonra belli oldu ki, artık Annan Planı demek, imha planı demek! Bu bir süre aavidir. Bütün haklarımız teker teker kurşuna dizilecek. İlk kurşun Avrupa mahkemelerinden gelecek. Pamuk ipliğine bağlı derogasyonlar, birincil hukuk haline getirilemediği için, Ruamların Kuzey'e dönüşüne ve eski mallarına sahip çıkmasına ilişkin sözde kısıtlamalar, Avrupa Mahkemeleri tarafından, teker teker iptal edilecek."

"...ondan sonrası fırtına. Ondan sonrası göç, işsizlik, çadır hayatına talim; eğer gelirse, Kızılay yardımlarına, yeniden muhtaç olma; 19 Temmuz 1974 tarihine dönüş! Oyunun son perdesi 29 Nisan tarihinde sahneye konacak. Bu da ya hep, ya hiç demektir; ya herru, ya merru; olmak ya da olmamak!.."

"...Ankara'daki Ak Parti iktidarı, Kıbrıs Türk halkına karşı, tarihin yazmadığı bir ihânet icra etmiş, bizi feci şekilde aldatmış bulunmaktadır. Olmazsa olmazlarımız var dediler, hiçbiri olmadı. Derogasyonlarımız birincil hukuk olacak, aksi halde bu iş biter dediler; gerçekten de bitirdiler, fakat olmazsa olmazları kabul ettirerek değil, teslim olarak bitirdiler...") (Volkan Gazetesi, Kıbrıs: 6 Nisan 2004)

Peki, anavatan yâni Türkiye 'de herkes, yüreği kan ağlasa da, sesini kısmış, bir köşede oturuyor mu? Elbette hayır, sendikalardan siyasi partilere, sivil toplum kuruluşlarından üniversitelere, din, dil, ırk, mezhep farkı gözetmeksizin, çoğu Türk yurttaşında yapılan haksızlığa karşı şiddetli bir öfke, oyunu kuran ve uygulayan Batı'lı Sistem 'e karşı şiddetli bir nefret dalgası yükselmektedir.

Bu da bir teselli! Çünkü, Millî Mücadele de öfke ve nefretle başlamıştı.

Cumhuriyet, 28.04.2004

23 - **"...Silahlı Kuvvetler, Neden 'Pasif'?!.."**

(Açık İstihbarat/3. "...İngiltere 'de uzun yıllar 'majesteleri' nin Dışişleri Bakanlığı'nı, daha sonra da Başbakanlığını üstlenmiş olan, Lord Anthony Eden (1897-1977), bir tarihte demiştir ki: 'Kıbrıs olmazsa, petrol ikmalimizi sağlayacak gerekli tesislerden yoksun kalırız; petrol olmazsa, İngiltere'de açlık ve işsizlik ortaya çıkar. Mesele bu kadar basit!.' O devirde belki öyle görünüyordu, oysa günümüzde, stratejik açıdan Kıbrıs 'ın önemi -üstelik son derece çetrefil bir düğüm içersinde- artmış

görünmektedir: ABD 'nin, 'Büyük Ortadoğu Projesi' ile, AB 'nin Doğu Akdeniz 'deki çıkarları, adanın üzerinde keşişiyor."

Görünüşte 'müttefik', gerçekte 'rakip'...

A/ "...AB'nin Kıbrıs'tan önemli beklentileri vardır: ekonomik anlamda Kıbrıs Avrupalı işadamlarına, İsraili, Lübnanlı, Kuzey Afrikalı iş çevrelerini yakınlaştıracaktır; ortaya çıkan durum sayesinde Ortadoğu artık AB'nin yakın takibi altına girmiş olacaktır. Bu anlamda AB'nin Kıbrıs'a girişi Brüksel için oldukça önemlidir. Halihazırda, 'yeni komşuluk' ilişkilerindeki ilk adımları; İran ve Libya gibi bölge ülkelerine yapılan resmi ve gayri resmi üst düzey ziyaretleriyle, İngiltere şimdiden başlatmıştır..."

B/ "...diğer taraftan, tam da 'Büyük Ortadoğu Projesi' (BOP) gündeme gelmişken, AB'nin, proje bakımından büyük öneme sahip olduğu gözlemlenen Kıbrıs üzerindeki nüfuzunu daha da arttırmak istemesi, konuyu daha da mühim bir hale getirmektedir. ABD de, BOP çerçevesinde Ada'dan yararlanmak istemektedir. Bu durumda ise, gelecekte Ada'nın güney kesiminde AB'nin, kuzey kesiminde ise ABD'nin etkin olacağı bir siyasi yapının gündeme gelmesi muhtemeldir. (...) ABD'nin Kuzeydoğu'dan Arap dünyasını kuşatması, son dönemde Suriye'yi çıkarları açısından tehdit olarak algılaması ve Amerikan savaş gemilerinin Süveyş Kanalı'ndan Cibuti'deki yeni deniz üssüne ve oradan Bahreyn'e geçmesiyle; Kıbrıs, Doğu Akdeniz'de, bir Amerikan askeri üssü olarak, daha arzu edilir bir hale gelmiştir..." (TÜSAM, 'Ulusal Güvenlik ve Araştırma Merkezi, 20 Nisan 2004' skantar *fef.sdu. edu.tr)

Buradan bakılınca görülen nedir? Yunanistan 'ın, Batı 'yı kullanarak, Kıbrıs 'a sahip olması mı? Kıbrıs üzerinde, çoktan başlamış olan ABD-AB karşıtlığının, Doğu Akdeniz 'de 'kırılma noktası' na varmış olması mı? Yoksa, Batılı Hıristiyan ve Beyaz Emperyalizm 'in, Avrasya 'da oluşan yeni siyasi ve ekonomik platformdan kaygılanarak, bir öne

geçmek çabası mı?

Karar sizin.. sizin de, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin ulusallığı tartışılmaz bu davada, göze çarpan pasifliğini neye yormalı?)

ABD'nin 'en iyi ihraç malı', ordusu mu?

(Tespit/1. "...NATO ekseninde yapılan tartışmalarda da öne çıktığı gibi, merkez ülkelerin dışındaki -Türkiye benzeri-, ülkelerin, ulusal ordularının, 'ulusal savunma' konseptlerini bir kenara bırakıp, ittifakın genel savunma stratejisi içindeki rollerine göre organize olmaları istenmektedir. Bu yapılanmanın dikte edildiği ülkelerde esas olan, 'ulusal güvenlik' değil, ittifaka entegre edilmiş güvenlidir. İttifak dayatması altında tanımlanan güvenlikle, merkez ülkelerin dışındaki ülkelerde, orduların 'ulusal çıkarları' koruma işlevi sınırlandırılmakta, hatta bu işlevin ortadan kaldırılması amaçlanmaktadır..."

"...ABD'nin 'terörle mücadele' adı altında sürdürdüğü savaş, bu anlayışın ipuçlarını veriyor. 'Terör Savaşı', bir yandan ABD'nin global düzeyde bir hegemonya kurmasını ve kendi düzenini empoze etmesini sağlarken; diğer yandan, 'taşeron ordular'a da iş sahası açmaktadır. Taşeronluk görevini yüklenmiş bir ordunun, 'ulusal savunma' kurumu olmayacağı ve 'piyasa ordusu' haline geleceği, açık. Gündemde, bu işleve uymayan orduların, gücünün sınırlandırılması var. İstenen, dünyayı neo-liberal 'pazar' olarak kavrayan, bir 'tüccar siyaset anlayışı' ve o pazara 'güvenlik satmaya' koşullanmış, bir ordu. Bu durumda 'ulusal çıkarlar' da ABD tarafından tanımlanmakta, onun izin verdiği ölçüde ordular, bu çıkarların koruması işlevini yerine getirmektedirler..."

"...TSK'nin işlevi ve etkinliğinin sınırlandırılması adımlarını; bu politikanın, Türkiye'deki sonuçları olarak değerlendirmek mümkün. Süleymaniye Krizi, ABD'nin, Türk Silahlı Kuvvetleri'ni, bu işlevin sınırları içinde tutma kararlılığının, önemli göstergelerinden biridir. Aynı şekilde,

Irak'la ilgili pazarlıklarda 'cömert ABD yardımları'nın, koşulları da dikkati çekmektedir. Bu yardımlar, siyasal planda 'stratejik ortaklık', ya da 'ittifak'tan çok, 'taşeronluk' ilişkisini öngörmektedir. Kuzey Irak koşullu Dubai Anlaşması bunun bir örneğidir. Soros'un, 'en iyi ihraç malı ordumuzdur' sözü de, bu çerçevede anlam ifade ediyor..."

"...bu bağlamda ABD'nin -1991'de uygulamaya koyduğu, ancak bugün Türkiye'nin gündeminde olan- 'Büyük Ortadoğu Stratejisi'nde, alt-emperyalist güçlere ve politikalara yer yoktur. Bu stratejiyi uyarlı, enerji havzalarının kontrolüne hizmet eden; ve radikal dinci hareketleri ehlileştirilmede rol oynayacak, 'taşeronlara' ihtiyaç vardır. Bu işlev, aslında Türk Silahlı Kuvvetleri'nin ilkelerine ve ideolojisine uymamaktadır..." (Yavuz Gökalp Yıldız, NPQ / Türkiye dergisi, Cilt 6, sayı 1, 2004)

Şimdi gel de hatırlama! Galiba 70 'li yıllarda, o zamanki gazetemde yayımladığım söyleşilerden birinin, başlığı neydi biliyor musunuz? Aynen şu: 'Türk'ü NATO'ya Tutsak Etiler'.

Etmemişler mi?)

Cumhuriyet, 30.04.2004

24 - “...İşin İçinde, Kaç İş var!..”

Tesbit/2. İzmir Kitap Fuarı'nda, Karşıyaka Kaçamağı. "... Cengiz 'in (İlhan) evinde akşam çayı (bkz. 'Mecelle - Hukuk'un Doksan Dokuz İlkesi) ; bin yıldır yaptığımız gibi, oturmuş 'dünya ahvâlini' konuşuyoruz; o her zamanki dikkatiyle, kimsenin üzerinde durmadığı, bir gerçeğin altını çiziyor:

Rum Kıbrıs,İsrail'in hoşuna gider mi?

"- ... Kıbrıs'taki Rum hoşnutsuzluğunun altında, Amerika'nın İsrail zaafı olamaz mı? Anglo/saksonlar,

Ortadoğu İslamı üzerine yürürken, aynı bölgedeki iki kavmin nüfuz savaşını hesaba katmıyorlar: Rumlar ve Yahudiler! Osmanlı'yı dağıtırken, İngiltere, Rumları ustalıkla kullanmıştı; oysa hepimiz, şunu biliriz, Balkanlar'ın kaybedilişi esnasında, Selânik Yahudiliği, -Bu arada Sabatayistler de- Osmanlı'dan yana çıkmışlardı; herkes sanıyordu ki, bu Osmanlı'ya sadakatlarının sonucudur; oysa sebebi basit. O topraklarda, iktidar Osmanlı'nın olursa; iki sektörde egemenlik azınlıklarda kalacaktı, özellikle, Museviler'de: Matbuat (Basın) ve iktisat (Ekonomi); oysa, Rum egemenliği altında, Musevilere böyle bir fırsat verilmeyeceği, kesindi. Nitekim, verilmedi. Selânik Museviliği'nin olduğu gibi Dersaadet'e göçmesi, bu yüzdendir..."

Çeşme'ye dönerken, alacalı akşam bulutları ve gurup pembeliği içinde, güneş denizin üzerine inmiş, inanılmaz bir güzellikte batıyor; kendi kendime, konuştuklarımızı düşünüyorum:

A/ Amerikan Avrasya 'sının üssü olarak, güneyi İngiliz, kuzeyi Amerikan olacak bir Kıbrıs 'ta, acaba Rumların mı borusu öter, İsrail 'in mi?

B/ Hıristiyanların, yani Amerikalıların, İngilizlerin ve Avrupa Birliği 'nin aksine Kıbrıs 'ın Türk kalmasında; İsrail 'in, çok daha yüksek bir menfaati yok mudur?

Bu iki soruya cevap, ne kadar zor ve çetrefil olursa olsun, Batı'nın yeryüzü egemenliği hesaplarında; beni asıl daha önce, başına onca iş açmış olan Türkleri, nasıl hiç hesaba katmadığı düşündürüyor. Bak şu işe, yoksa Müslümanları mı demeliydim? Zira, zafer hesaplarında ihmal ettiği, hep onlar: halbuki sonunda, başını akla ziyan belâlara sokan da, onların -bir de elbet, öteki Asya 'lı kavimlerin- 'ölebilme kabiliyetler' ve direnişleri!

XX. yy başlangıcında, Anadolu'da öyle olmamış mıydı? Evvelsi gün Vietnam'da, dün Afganistan'da, bugün Irak'ta, öyle olmuyor mu?

Peki, yarın Kıbrıs 'ta ne olacak?)

'İşte cevabı verdin!..'

(Görgü tanığı/3. Rauf Denктаş. / "... Mülâkatın başlığı, başlı başına bir 'serencâm': 'Denктаş: Kıbrıs'ta Yeni Direniş Başlar!' Mülâkatçının soruları, Rauf Denктаş 'ın cevapları, birbiri ardınca şöyle geliyor: '... Millî hareket heyecanı, Ada'da referandumdan sonra, daha farklı bir milliyetçi hareketin doğmasına yol açar mı? 'AB'ye gireceğiz, dünyaya açılacağız diye kandırılmış bir halk çoğunluğu, beklenti içindedir; referandumda, bu inanç ve beklentiyle evet oyu verirlerse; eğer Rumlar da evet derse, bir sene sonra herkes, 'vay başımıza gelen, neler oldu bize?' demeye başlayacak, ama geriye dönüş yoktur artık, gitmiştir, bitmiştir..." İş, aşı, evi elinden alınan insanı durduramazsınız diyorsunuz ya, o durduramayacağınız insanların heyecanı, nereye kadar yükselebilir? Farklı bir tehdit olabilir mi? '... bir sene sonra, göçmenler hâlâ rehabilite edilmemiş, bütün iktisadi hayat durmuş, birçok işyeri tekrar Rumlara dönmüşse, otellerimizi Rumlar almak için harekete geçmiş, bu kadar insan ne olacağını bilmiyorsa...'.

Derin bir nefes alıyor, Denктаş , tabloyu gözünde canlandırıyor: '... bazıları AB pasaportu almanın sevinci içindeyse, belki bunu bir süre hissetmeyecek; ama halkın yarısının, söküp dikeceği yeri olmadığı bir durumda, muazzam bir tedirginlik, muazzam bir kavga başlayacak!'.

İnsanları bu anlamda zapt etmek, tutmak çok olası değil! '... tabii canım, mümkün mü? Herkes çok iyi olacak diye kandırılmış, 'evet' demiş, sonra bakıyor ki, bir sene geçmeden eskisinden çok daha kötü olmuş, koyun sürüsü gibi oradan oraya sürüklenmiş...'. Yeniden örgütlenmeler mi başlar, yeni bir başkaldırı, belki de yeni bir 'mücahit hareketi' olabilir mi? Sessiz kalıyor Denктаş , uzunca bir süre sessiz. Yüzünde müstehzi bir gülümseme var. Başını hafifçe soluna eğip soruyor: 'Sen olsan ne yapardın?' Ben

öyle yapardım. 'İşte cevabı verdin!'

'... Ne olacak bu işin sonu?'

(Hatıra/5. Belgin 'le (Sarmaşık), (bkz. 'Attilâ İlhan: 'Açtırma Kutuyu!..') aramızdaki o konuşma. "... Hem onun hazırladığı, 1940'dan bu yana, benimle yapılmış röportajları topladığı, kitabı üzerinde konuşuyoruz, hem TV 'de haberleri izliyoruz; iki ay kadar önce mi? Kıbrıs sürekli gündemde, her geçen gün biraz daha ağır, biraz daha sancılı olarak. Belgin , bir ara sordu: '- ... sizce ne olacak bu işin sonu?' Hayrettir, adeta insiyâki olarak, cevap vermişim: '- ... çok rahat, yeni bir Irak olabilir!')

Meraklısı için Not: a/ Cengiz İlhan, 'Mecelle - Hukukun Doksan Dokuz İlkesi' Türkiye Toplumsal ve Ekonomik Tarih Vakfı Yayını, İstanbul/Ekim 2003.

b/ Belgin Sarmaşık, 'Attilâ İlhan: 'Açtırma Kutuyu', Röportajlar-1(1946-1983) , Bilgi Yayınevi, Ankara, Nisan 2004.

Cumhuriyet, 03.05.2004

25 - "... 'Laiklik', Çeşitlemesi!.."

Genç Yazı Müdürü, önceki bir röportajımdan hatırlıyormuş, o söyledi, ona demişim ki:

"-... lâiklik bahsinde ilk şaşkınlığımı, Paris'e ilk gittiğimde yaşamıştım (1949); o tarihte, bıraktığım Türkiye, 'Mevlîd-i Nebevî'nin devlet radyosundan naklen yayımlanması, laikliğe uygun mudur, yoksa aykırı mıdır?', onu tartışıyordu; 'aydın kesimi'nin çoğunluğu, 'aykırılığından' emin; oysa lâikliğin (çünkü 'Aydınlanma'nın) yaratıcısı Fransa'da, devlet radyoları düzenli olarak katedrallerden, hatta sinagoglardan naklen yayın yapıyor, âyinleri yayımlıyordu. Lâiklik uygulamamızın, 'Aydınlanma Felsefesi'ne mi; yoksa ülkede oluşmuş Oligarşi'nin

(Bürokrasi + Burjuvazi), çıkar hesaplarına mı uydurulduğunu, ilk o zaman düşünmeye başlamıştım..."

Hattın öteki ucundaki genç, 'İslamcı' bir derginin sorumlusu; 'İktidar Yönetimi' nin 'ılımlı İslam' ı, o kesimi de tartışmaya sürüklemiş, öyle anlaşılıyor. Sorunun irdelenip netleştirilmesi, bana sorarsanız, Türkiye 'nin - özellikle de 'rejim'in- geleceği açısından önemli; zira Anadolu İhtilâli 'nin ve Mustafa Kemal Paşa 'nın, 'inkılâb' ın amacı ve uygulaması hakkındaki görüşleri, aslında 'halefleri' nden hayli farklı!

Ama isterseniz önce 'lâiklik' , daha doğrusu onun ülkemizdeki 'uygulaması' hakkında, 'ecnebi' nin ne düşündüğüne, bir göz atalım? Laik olsun, İslâmci olsun; sorun her bakımdan, her iki kesim için de önemli ve 'hayati' görünüyor.

Bond filminden farksız...

' Hanımefendi' nin adı, insanda o an 'Fransız' intibâını, uyandırıyor. 'Cheryl Benard', oysa Fransız değil, Amerikalı; fakat hayli garip, zira Avusturya 'da yaşıyor; ünlü ve önemli bir Sosyoloji laboratuvarı olan, Boltzmann Enstitüsü 'nde görevliymiş! 'Feministliği' ün salmış ama, daha çok romanları ve Üçüncü Dünya (İslâmiyet), üzerindeki araştırmalarıyla tanınıyor; bunlardan sonuncusuna, 'Sivil Demokratik İslâm: Ortakları, Kaynakları ve Stratejileri' adını vermiş. Washington 'ın 'Büyük Ortadoğu Projesi' ni ortaya çıkardığı, Irak ve Kıbrıs düşümlerinin kafaları karıştırdığı şu sıralarda Cheryl Benard 'ın ne dediği önemli, hele şu ayrıntıları da biliyorsanız...

(Açık İstihbarat/1. "... ünlü Rand Corporation'ın hazırladığı; ve bu tarz araştırmalara yılda yüz milyon dolar ayıran Richardson Vakfı'nın finanse ettiği, 'Sivil Demokratik İslâm; Ortakları, Kaynakları ve Stratejileri' başlıklı çalışma, bunlardan biri. Rapor, 'İslâm ve Müslümanlar' , eğer Batı demokrasisi ve değerleri ile

'küreselleşme' ye entegre edilemezse; medeniyetler arası çatışma ihtilamının yüksek olduğu teziyle; 'Washington ve Londra merkezli stratejinin, İslâm'ın ve Müslümanların nasıl kontrol altına alınacağına dair' tezini sunuyor..."

"... raporu kaleme alan Cheryl Benard; gerçekte, ABD Başkanı Bush Jr'ın, Basra Körfezi ve Güney Asya Danışmanı Zalmey Halilzad'ın eşi olurmuş: Afgan kökenli bir ABD 'şahini'; ABD petrol şirketlerinin, öncü savaşçısı; 'yeni ABD Yüzyıl Projesi'nin altına imzasını atmış; en çok da, Afganistan ve Irak'ın işgalleri arasında üstlendiği roller nedeniyle, Türkiye'de yakından tanınıyor..." (24 Nisan 2004), Washingtonhaber@yahoo.com)

Nasıl ilginç değil mi? Hele Cheryl Benard 'ın başarı için örnek aldığı modelin Türkiye olduğunu; bunun nedeni olarak da, Türkiye'nin uyguladığı 'agresif' (saldırgan) laikliği' gösterdiğini öğrenirseniz! Dikkat isterim, kadın 'alenen ve resmen' , ülkemizdeki 'laikliğin' 'agresif' yâni 'saldırgan' olduğunu yazmış, evet!..

Kafa farklı, hüküm aynı!

Hayrettir, yakınlarda Türkiye 'yi ziyaret etmiş, fikirleri ve önerileri hayli dedikodu ve rivayeti beslemiş, ünlü Rus fikir adamı Aleksandr Dugin 'in önemli bir eseri dilimize çevrilip yayımlandı, ortalıkta çıt yok! Hem Avrasya - dolayısıyla Türkiye ve çevresi- üzerinde ilginç şeyler yazmış; hem de ABD'nin, 'kendi' Avrasya Projesi 'nin (Türkiye/İsrail/Hindistan) gündeme alınıp tartışıldığı bugünlerde, söyledikleri ayrı bir önem taşıyor ama, kimse tınmadı. Türk aydınları, -bu arada Media 'mız- 'kapalı devre' yaşamaya bayılıyorlar; işlerine gelmeyi tartışmak, âdetten değil, kısaca yok sayılıyor, o kadar: kocaman, üstelik stratejik avantajları olan bir devlet olduğumuz halde, içinden çıkamadığımız 'çıkılmaz' ın bir nedeni de bu değil midir? O ayrı bir bahis, şimdilik üzerinde duracağımız, Aleksandr Dugin 'in, bu her bakımdan ilginç ve tartışmaya değer eserinde, 'laikliğimizi' nasıl değerlendirdiği!

(Açık İstihbarat/2 "... Doğu'nun kendi manevi, dini ve jeo/politik geleneğinden, keskin bir şekilde kopan ilk devleti, Türkiye'dir. Bugün NATO üyesi olan Türkiye, fiilen Atlantikçiliğin ve tek dünyacılığın Doğu'daki 'ileri karakolu', Asya (Doğu) ile Arap Âlemi arasındaki 'tampon kordonu' sayılmaktadır. Türkiye'nin önerdiği jeo/politik model, Batı dünyasına ve ateist tek dünyacı medeniyete entegre olmaktadır..." (Aleksandr Dugin, 'Rus Jeopolitiği / Avrasyacı Yaklaşım', s. 160. Küre Yayınları, Temmuz 2003))

Biri Amerikalı öbürü Rus, iki farklı hatta karşıt düşünürün; Türkiye'nin laikliğini 'saldırgan' ve ateist' saymaları, elbette dikkati çekiyor; acaba neden, iki karşıt düşüncenin vardığı sonuç, aşağı yukarı aynı? Neden ülkemizdeki 'resmi görüş' e yüz vermiyorlar? Neden onu ya 'saldırgan' sayıyor; ya da ülkeyi düpedüz 'ateist' diye niteliyorlar?

Tartışılmaya değer mi?

Cumhuriyet, 05.05.2004

26 - "...Sakin, Gâzi'den Sonrakiler!.."

(...İlginç değil mi, Amerika 'lı Cheryl Benard da, Rus Aleksandr Dugin de, Türkiye 'deki laiklik uygulamasından söz ederken, aşağı yukarı aynı fikirde birleşiyorlar: İlkinde göre, ülkemizde 'agresif (saldırgan) bir laiklik' uygulanıyor, ikincisine göre ise, 'Türkiye'nin önerdiği jeo/politik model, Batı Dünyası'na ve ateist tek dünyacı medeniyete entegre olmak' tan ibaret; 'ateist' in 'tanrıtanımaz' anlamına geldiğini, ilâve etmeye, bilmem gerek var mıydı?

Peki, doğru mu söylüyorlar? Haklılar mı? Türkiye 'nin 'laikliği' hep 'saldırgan' mı oldu; ya da ne manada 'ateist' sayılabilir? Bilir misiniz ki 'Cumhuriyet Kuşağı', Türkiye 'de laikliğin hayli geç uygulandığına tanıktır, Şer'iyye Vekâleti lağvolunmuş, Tevhid-i Tedrisat Kanunu kabul

edilmiştir ama; (1924) ilke olarak Laiklik, önce CHP 'nin altı okundan birisini oluşturmuş; devletin Anayasası'na, ancak Gâzi 'nin vefatından bir yıl önce, 1937 'de girebilmiştir. Öyleyse, bazı yabancılar tarafından nasıl oluyor da saldırgan sayılabiliyor? Cumhuriyet 'in ilanı ile laikliğin Anayasa 'ya girmesi arasında, onbeş yıl var, nasıl bir 'saldırganlık' bu, epeyce ağır ve yavaş sayılmamalı mı?

Gerçek şu ki, Cumhuriyet başlangıçta 'lâik' sayılabilecek adımlar atmıyor değildi ama; tarih sahnesine, 'Ulusal Demokratik bir Devrim' olarak çıkmıştı; ve o yıllarda, 'ağırlığı'nı, 'Mazlum Milletler'den yana koyuyor; açıkça Batı'ya Karşı, -daha doğrusu anti/ emperyalist- bir tavır içinde gözüküyordu.)

O, 'Tanzimat Batıcılığı'na karşıydı..

(Tarihten Yaprak/a/'...Gâzi, Tanzimat' ı ne gözle görmekte idi? 'Tanzimat'ın açtığı 'Serbest Ticaret' devri, Avrupa rekâbetine karşı kendini müdafaa edemeyen iktisâdiyatımızı, bir de Kapitülasyon zincirleri ile bağlamıştı. Teşkilât ve ferdi kıymet nokta-i nazarından, iktisat sahasında bizden çok kuvvetli olanlar; memleketimizde, bir de fazla olarak, imtiyazlı mevkide bulunuyorlardı. Temettü Vergisi vermiyorlardı. Gümrüklerimizi ellerinde tutuyorlardı. İstedikleri zaman, istedikleri eşyayı, istedikleri şerâit tahtında, memleketimize sokuyorlardı. Bütün iktisat şubelerimize bu sâyede hâkim olmuşlardı. Efendiler, bize karşı yapılan rekâbet, hakikaten çok gayri meşrû, hakikaten çok kahir idi. Rakiplerimiz bu suretle inkışâfa müsâit sanayiimizi de mahvettiler; ziraatımızı da rahnedâr eylediler; inkışâf ve tekâmül-ü iktisadi ve maliyemizin önüne geçtiler..' (Mart, 1922)

b/ 'Reis Paşa', bağımsızlık açısından, ihtilâl öncesi durumu şöyle değerlendiriyordu ...sırf şahâne bir armağan olarak ecnebilere bağışlanmış olan ve özel bir lütuf diye ülke dahilindeki gayrimüslim azınlıklara verilmiş olan her şey, kazanılmış hak sayıldı, fakat yabancılar, yalnız bu hakları

korumakla yetinmediler; belki her gün onları biraz daha çoğaltmak için çareler aradılar ve buldular. Dahildeki azınlıklar, kurmayı becerdikleri iç örgütlerine dayanarak, dış güçlerin sürekli özendirilmesine, kışkırtmasına ve yardımına sığınıp, devletin ve asli unsurunun ortadan kaldırılmasıyla siyasi bir varlığa kavuşmak için çalışmaktan geri durmadılar. Yabancılar bir taraftan içerdeki azınlıkları kışkırtıyorlardı, diğer taraftan da kendileri müdahale ediyorlar; ve her müdahalede, yine devlet ve milletin aleyhine olmak üzere, yeni yeni birtakım ayrıcalıklar, haklar alıyorlardı..." (1923)

c/ bu önünde sonunda, Anadolu İhtilâli 'ni getirecekti, Gâzi 'nin o 'İhtilâli' ni tanımlaması şöyledir: '...Fransa İhtilâli bütün cihâna hürriyet fikrini nefh eylemiştir ve bu fikrin hâlen esası ve menbâı bulunmaktadır. Fakat o tarihten beri beşeriyet terakki etmiştir. Türk demokrasisi Fransız İhtilâli 'nin açtığı yolu takip etmiş, lâkin kendi has vasf-ı mümeyyizle inkişâf etmiştir. Zira her millet inkılâbını, içtimâî muhitinin tazyikât ve ihtiyacına tâbi olan ve hal ve vaziyetine ve bu ihtilâl ve inkılâbın zaman-ı vukuuna göre yapar.'" (1923)

Devrim'in ekseni mi değiştiriliyor?..

(Hatıra/1. "...bir de yaşadıklarımız var: Cumhuriyet, eğitim ve öğretimde 'birliği', yâni 'lâikliği' sağlamıştı, kumanda, Maarif Vekâleti 'ndeydi ama, iş ibâdete gelince, Camiler serbestti; yalnız onlar mı, kiliseler ve havralar da! Daha şaşırtıcı olan, meselâ 'tesettür' ün, -özellikle Anadolu'da- hiçbir kısıtlamayla karşı karşıya kalmayıdır; 1936-37 kışında, Ilgın (Konya) ilçesinde, kadınlarımız kızlarımız, tepeden tırnağa örtülü idiler; 'tesettür' ü abartıyorlardı, meselâ beni, -ki oniki yaşındaydım-, ya da kardeşim Cengiz 'i -ki dokuz yaşındaydı- sokakta gördüler mi, daha bir sakınarak, yüzlerini duvara dönüp, taş kesiliyorlar. Ne ilçenin kaymakamı, bu davranışlarından dolayı herhangi bir 'işlem' yapıyordu; ne de Jandarması.. yapmaları gerekmiyordu da, ondan.

O zaman soru Şu: neden Cheryl Benard ve Aleksandr Dugin, T¼rkiye'deki Laikliğin 'saldırgan' ya da 'ateistliğe' yakın olduğunu söylemiş? Niye Gazi'nin sağlığında, daha ziyade, anti/emperyalist tutumu, Mazlum Milletler'e yakınlığı ve onlara zg¼rl¼k yolunu açmasıyla n kazanmış olan Cumhuriyet; onun vefatından sonra, lâikliğin önemini taŐıdıĐından fazla abartarak, rejimi adetâ onunla kim ve onsuz yaŐayamaz addetmeye başlamış?

Sakin bu, 'Reis Paşa 'nın ateş p¼sk¼rd¼Đ¼ eski d¼Őman ve hasımlarımızla, yâni 'D¼vel-i Muazzama 'yla, yeni yöneticilerin tekrar o 'tanzimatçı' yakınlığı benimsemesinden olmasın?

Elbette gr¼ŐeceĐiz...)

Cumhuriyet, 07.05.2004

27 - "...'**Ulusalcılık**', '**Yurt Milliyetçiliği**'dir!.."

O yıl, Cumhuriyet 'in 10. yılı, nl¼ marŐ bestelenmiŐ; biz, yâni Karşıyaka Cumhuriyet İlkemektebi 'nin 3. sınıfı, dersi mersi bıraktık, Fatma Hoca'nım 'ın yönetiminde, onu ezberlemeye çalışıyoruz, nk¼ 29 TeŐrinievvel 1933 g¼n¼, İzmir Atat¼rk Anıtı n¼nde, bir ağızdan söyleyeceğiz.

Biz dediğim kimdi, son İzmir yolculuğumda onu d¼Ő¼nd¼m: Cumhuriyet 'in ilk nesli, evet ama; o marşı, y¼rekte söylemeye çabalayan çocuklar arasında, kimler vardı? 'Gavur' İzmir'in eski halkından, Levanten, M¼sevi; ya da Alevi, Çerkez, BoŐnak, bir s¼r¼ ocuk; ya da 'M¼badiller'den, Giritli, Arnavut, Makedon, 'Dönme' (Sabetayist), ya da Rodoslu ailelerin, çocukları; bu farklılık, aramızda asla konuŐulmazdı; ' hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için' dik; onları hla, teker teker, aynı sıcak sevgi ve samimiyetle hatırlıyorum.

Hepimiz, aynı heyecan ve iftiharla, "... ıktık açık alınla, on yılda her savaştan' diye başlayıp, hla çoğumuzu

heyecana boğan, o marşı söylüyorduk. Onların din, mezhep, dil konusundaki nitelikleri, bir gün bile aramızda sorun olmamış; dahası, aklımıza bile gelmemiştir: biz hepimiz, bu yurdun çocuklarıydık, onu düşmanlardan kurtarmış; ve Gâzi tarafından, parlak bir geleceğe 'taşımakla' görevlendirilmiştik!.

Sonradan öğrenecektim ki, 'Ulusal Demokratik Devrim' bu demekti, bunu gerektiriyordu, 'Üniter Devlet' te 'milliyetçilik', asla bir 'ırk milliyetçiliği' olamazdı; mutlaka bir 'yurt milliyetçiliği' olurdu. Esasen 'Gâzi Paşa' da, onuncu yıl söylevini bitirirken, bu düşüncenin ifadesi olarak, 'Ne mutlu Türküm diyene!' dememiş miydi?

Dikkat isterim, 'Ne mutlu Türk doğana!' dememiş!

'... Menfaatlarımız ortaktır...'

('Tarihten Bir Yaprak/1. "... 1 Mayıs 1336 (1920) TBMM, öğleden sonra, riyâsetini Reis-i Sâni Celaleddin Arif Beyefendi 'nin yaptığı celsesinde, (8. toplantı, 2. celse) Kastamonu Meb'usu Yusuf Kemal Bey, Sıhhiye Nezâreti üzerine konuşurken, 'Türklük, Türk, Türkler' üzerinde fazlaca durmuş; o kadar ki, Sivas Meb'usu Emir Paşa, buna itiraz ediyor; mevzubahis olanın 'bütün İslâm âlemi' olduğuna işaret ediyor; Mustafa Kemal Paşa, bunun üzerine kürsüye gelerek, geleceğin Türkiye 'sindeki 'milliyetçilik anlayışını' belirtiyor.

"... efendiler, meselenin bir daha tekerrür etmemesi ricasıyla, bir iki nokta arz etmek isterim. Burada kast olunan ve yüce meclisimizi teşkil eden zevat, yalnız Türk değildir, yalnız Çerkes değildir, yalnız Kürd değildir, yalnız Lâz değildir; fakat hepsinden meydana gelen İslâmi unsurlardır, samimi bir topluluktur. Dolayısıyla bu yüksek hey'etin temsil ettiği; hukukunu, hayatını, şeref ve şanını kurtarmak için azmettiğimiz emeller, yalnız bir İslâm unsuruna ait değildir; İslâmi unsurlardan meydana gelen bir kitleye aittir. Bunun böyle olduğunu hepimiz biliriz. (...) Dolayısıyla menfaatlarımız ortaktır, kurtarılmasını

azmettiğimiz birlik, yalnız Türk, yalnız Çerkes değil, hepsinin kaynaştığı bir İslâm unsurudur; bunun böyle kabul edilmesini ve yanlış anlamaya meydan verilmemesini rica ediyorum..." (Atatürk'ün Bütün Eserleri, Cilt, 8. sf: 157. Kaynak Yayınları, Mayıs 2002).

Yâni, bu işin evveliyâtı vardı ve eskiydi: Gâzi, o imparatorluktan -Hıristiyanların da dahil olduğu- karmaşık bir 'toplum' un -o 'memzuç' diyor, karışık diye de çevrilebilir, ama bence, karmaşık hatta kaynaşmış demek daha doğrusu- elde kalacağını; böyle bir devletteyse 'ırkçı milliyetçiliğin' değil, ancak 'üniter' bir 'yurt milliyetçiliğinin' geçerli olacağına inanıyordu..")

'... 'bölücülük' aşılaman kimler?..'

(Tarihten Bir Yaprak/2. ... nitekim, ABD 'nin o tarihte önerdiği şehit öksüzleri için Anadolu 'da çiftlikler ve okullar inşa etmek teklifini, 'ecnebi'nin çeşitli toplulukları birbiri aleyhine kışkırtmak amacıyla kullanabileceğini' belirterek, reddetmişti:

"... sırf ilmi ve insani gayelerle memleketimizde çalışmakla beraber; ruhlarında yerleşmiş bulunan Hıristiyanlık güdüsüyle (hiss-i sâikasıyla), hemen sırf Hıristiyan azınlıklarla meşgul olmak; ve onlara, ister kasıtlı ister kasıtsız, içlerinde azınlıkların da yaşadıkları Müslüman kitlelerinden, 'ayrılmak arzusunu' (bölücülük) aşılaman!.. Bu gibilerin gerek Müslümanlara, gerek güyâ iyiliğine çalıştıkları Hıristiyan azınlıklarına (buraya dikkat!) dahilinde yaşadıkları İslam çoğunluklarına, mâkûl olmayan tahakküm arzusunu aşılamanla, ne kadar gayr-ı insânî bir surette hareket etmiş buldukları; ve bu yüzden husûle gelmiş olan boğazlaşmalardan, mânen mes'ûl buldukları âşikârdır. (...) Buna müsaade etmek, çocukları yaşayacakları muhite düşman, veya hiç olmazsa yabancı olarak yetiştirmek ve onunla çarpışmaya mahkûm eylemektir. Bu ise gerek o çocukların ve gerekse içinde yaşayacakları halkın felâketini hazırlamaktır. Bunu engellemek ise hükümetin vazifesidir..." (Atatürk'ün

Bütün Eserleri, Cilt. 10. sh: 243. Kaynak Yayınları, Mart 2003).

Kısacası o, Cumhuriyet 'milliyetçiliğini', Anadolu'da yaşayan her türden halkın, -dinine, diline, mezhebine, ırkına vs. bakmaksızın- o toprağı benimsemesine; o ülkenin 'özgürlüğü' ve 'tam bağımsızlığı' için, gerektiğinde kendini feda edebilmesine bağlı saymaktadır. Milli Mücadele, bu 'milliyetçilik' anlayışının, en mükemmel kanıtı değil midir?)

Cumhuriyet, 17.05.2004

28 - **“...Dini, ‘Ecnebi’ Kullanıyor!..”**

tarihten Yaprak/2: a/ "...Gâzi 'nin tam bağımsızlık tutkusu, Ortadoğu 'da İngiltere 'yi son derece rahatsız ediyordu, nedeni şu:

"...bağımsızlığın ve Türklerin deyimiyle 'ulusal bütünlüğün' korunması için, ülkenin zengin doğal kaynaklarını, bir an önce geliştirmesi zorunludur. Bu ise ancak (buraya dikkat) yabancıların katkısıyla ve mali desteğiyle gerçekleşebilir; ancak büyük dış borç altına girilmesi, ya da ecnebilere geniş ayrıcalıklar tanıyan bir politika uygulanması, hızlı bir üretim artışı sağlayabilir; bunun için de, her şeyden önce, cumhuriyet yönetiminin 'mutlu yalnızlık' ve 'mutlak bağımsızlık' tutkularından vazgeçmesi gerekmektedir." (The Economist, 11 Nisan 1925)

b/ Hepsi bu kadar mıydı? Hayır! Gâzi, yalnız, 'mutlak bağımsızlığı' titizlikle savunmakla kalmıyor; ayrıca bölgede, öteki ülkeleri 'bağımsızlığa' tahrik ediyordu. Hatay Sorunu tartışılırken, söylediklerine bakar mısınız:

"...ben bugünkü Fransız idarecilerinin, Suriye ve Lübnan'a öyle kolay kolay istiklâl vereceklerinden emin değilim; zaten uygulamayı birtakım yersiz bahanelerle üç sene sonraya ertelemeleri buna kanıt sayılabilir. Binaenaleyh

biz hareketimiz kapsamına onları da alarak, kısa yoldan, gerek Suriye ve gerekse Lübnan'a, özledikleri gerçek bağımsızlığı sağlayabiliriz..."

"...Suriyelilerin ordusu yoktur, fakat bizim ordumuz kâfi; söz veriyorum, icab ederse girerim ve sonra yine çıkarım; temenni ederim ki, buna mecbur olmayalım..."
(Atatürk'ten Hatıralar, Hasan Rıza Soyak, cilt II, s. 607)

Emperyalizm, böyle bir 'devrim ocağı' nı rahat bırakır mıydı sanırsınız? Bırakmadılar, Musul (Petrol) Meselesi 'ni hesaba katıp, iki 'isyani' tahrik ederek işe başladılar; buna içerden Terakkiperver Fırka muhalefeti eşlik ediyordu.)

Tarih tanıktır...

(Tarihten Yaprak/3, a) Hakkâri yöresindeki Nastûrî isyanı ve perde arkası "...zamanla Roma Katolik Kilisesi'ne bağlanıp, 'Mar Şimun' sanını verdikleri bir de patrik seçmiş olan Nastûriler (..) Musul Sorunu'nun, İngiltere ile bir savaş olasılığını da içeren, derin bir anlaşmazlığa dönüştüğü sırada; öteden beri kendilerini destekleyen İngilizlerden güç alarak ayaklanmışlardı. Londra Başpiskoposluğu sanını taşıyan bazı İngiliz misyonerlerin, bir süredir Nastûriler arasında propaganda yaptığı biliniyordu. (...) Nastûri çetelerinin saldırılarının önlenmesi için bölgeye kuvvet gönderilmesi gerekli görülmüştü. Ancak bu kez de, İngiliz uçakları, henüz kesinleşmemiş olan Türkiye/Irak sınırını geçerek, Türk birliğine ateş açmışlardı. İngilizler bununla da yetinmeyip, Türk Hükümeti'ne verdikleri bir nota ile bölgedeki askeri harekâtın durdurulmasını istemişler, aksi halde Türkiye'ye karşı harekâta geçeceklerini bildirmişlerdi..." (Şerafettin Turan, 'Türk Devrim Tarihi' 3. kitap, s. 105/106 Bilgi Yayınevi.)

b) Şeyh Sait İsyani 'nın da, ne maksatla tahrik edildiği, iki ecnebinin başkentlerine 'geçtikleri' raporlardan anlaşılmaktadır:

1/ İngiliz Büyükelçisi Lindsay'ın 3 Mart 1925 günkü telgrafına eklediği, askeri ataşe Bnb. Harenc'in raporunda şöyle deniliyordu: 'Şeyh Sait Ayaklanması, dinci, milliyetçi ve cumhuriyet karşıtıdır; bu etkenlerden hangisinin sonucu etkileyeceği kestirilemez; şu anda Halep'te yaşayan, Abdülhamid'in oğullarından Selim Efendi'nin, Kürtler tarafından ayaklanmanın başı olarak, ya da gelecekteki Kürdistan'ın 'kralı' olarak kabul edildiği söyleniyor.'

2/ Daha ilginç, Bağdat 'taki Fransız Yüksek Komiserliği'nin Paris 'e gönderdiği raporda yazdıkları:

"...Kürt ayaklanması, kendiliğinden birdenbire meydana çıkmadı; Kürdistan dağları, yabancıların kışkırtması ve desteği ile ayaklandı; Ayaklanma işareti İstanbul'daki Kürt yanlısı çevrelerden geldi. Bu bölgede meydana çıkan olaylar, İngilizlerin uğradıkları yenilgiden sonra, hiç affedemedikleri Mustafa Kemal'e ve Ankara'daki Meclis'e karşı yürüttükleri siyasetin bir parçasıdır..." (a.g.e. s. 112) ...)

'Kundaklama olayı'

Gâzi 'nin Cumhuriyeti, 'Özgür' ve 'tam bağımsız' (anti/emperyalist) yeni bir devlettir; laik olması kaçınılmaz, 'Sistem' (başta İngiltere), buna karşı iki şeyi kullanmaktadır: a/ din, b/ etnik farklılık! İşte, yurt içinde kimsenin dinine diyânetine ve ibâdetine karışmayan, 'cumhuriyet laikliği' nin, ayağa kalkıp 'irtica' diye kükrediği, bu 'kundaklama' olayıdır; dinin ne kendisi, ne de müminleri!

O zaman soru şu mu? Nasıl oluyor da, aynı Cumhuriyet 'in sonraki dönemlerinde, yönetimler, -hatta, zaman zaman, Cihet-i Askeriye- birden 'dinimize dahleden' in, 'Batılı' Beyaz, ve Hıristiyan Emperyalizm olduğunu unutarak, Cumhuriyetçiliğin 'saldırgan bir laikliği' uygulamak olduğunu sanıyor ve savunuyorlar?

Yoksa, Emperyalizm'le 'ortak oldukları' için mi?

Cumhuriyet, 10.05.2004

29 - “...‘Türküm’ Demek, Kolay mı?..”

(...biz buna alışmamışız, her defasında, şaşkına dönüyorum: olacak şey mi? Onca kahır, belâ ve çaresizliği, ya da, onca sevinç, heyecan ve mutluluğu, yıllarca beraber yaşamış olduğumuz, Mırç (Cahit Güçbilmez), meğer Çerkez değil miymiş! Üstelik bunu, hiç de yabancım olmayan birinden, İleri JönTürkler Birliği (UJTP) macerasını, -kısmen de olsa- paylaştığımız, Tacettin Karan 'dan işitiyorum: o da Cahit gibi dönemeyip, Paris 'te kalanlardandı; bilinmez hangi toplantıda, Mırç, üstünde eğreti duran bir ciddiyetle, demiş ki: "...- 'Çerkez' Ethem Bey'i ibrâ etmenin, sırası gelmedi mi?"; tartışma kıyâmet, anlaşılamamışlar! Post/modernist kızlarımızın, yemek yerine salata otladıkları bir öğle kahvesinde; geçen gün Taci 'yle eski günleri anarken, bunları hatırladık. Hanidir Cahit yok, o da, 'öteki tarafı' tercih etti, gitti. Nur içinde yatsın!

Tesâdüfün bu kadarına şaşılmaz mı? Eve dönüyorum, faks aygıtında bir mesaj: Kadıköy 'den (İstanbul) Sedat Dipşo, 'Allahın Süngüleri' ni okumuş: nazikâne, 'Çerkez' Ethem Bey 'e 'haksızlık ettiğime' dokunduruyor; yok yok, galiba en iyisi, mektubunu bizzat okuyup, değerlendirmeniz...)

Kim olduğun değil, ne yaptığın mühim...

"... 'Allahın Süngüleri' eserinizi teessürle, zira Kuva- yı Milliye (aslında Kuva-yı Seyyâre olacak) komutanı Ethem Bey'in müfrezelerinde dövüşmüş, Gediz Savaşı'nda şehit olmuş bir neferin oğluyum. 29 aralık 1920 tarihli mâhut telgraftan sonra, Ethem Bey'i gözden düşürmeye mâtuf çabalar meyânında yazmışsınız; ismarlama gibi! Seksen küsur yıla rağmen, bu çaba neden devam ediyor? Neden bu rahatsızlık? Anlamak zor! Oysa ki Ethem Bey ve silah arkadaşları müdafaasız.."

"...müdafaa zimmında, bir hatırlatma ile iktifa edeceğim. Tarih 23 Mayıs 1919. 57. Tümen Komutanı Miralay Şefik Bey'in, Harbiye Nezareti'ne yazdığı raporun bir bölümünü dercediyorum: "...bu bölgede halkın orta ve yüksek tabakası genellikle kaygılıdır; bir yılgınlık ve kansızlık hüküm sürmektedir; yalnız, miktarı pek az olan ve çoğu Çerkez ve Giritli olan asabi yaradılışlı bir azınlık, mücadeleye isteklidir..." Türk halkının ma'sheri vicdanının bu rapor doğrultusunda teşekkür ettiğini sevinçle müşâhede ediyorum, bununla teselli buluyorum. Sağlık ve başarı dileyerek bitiriyorum, saygılarımla / Sedat Dipşo."

Meraklısı bilecektir. Allahın Süngüleri 'nde, -dizinin öteki romanlarında da- herhangi bir 'etnik' kaygım olmadı; 'methaldar' her kişinin -Ethem Bey 'inki dahil- 'hatıraları' nı, teker teker elden geçirdim. Ethem Bey 'in, portresini çizerken de, Kuva-yı Seyyâre 'nin, -İngiliz tahrikiyle- pıtrak gibi

her tarafta parlayan isyanları, şimşek gibi nasıl bastırıldığını anlatırken de, gerçeği, gerçeğe en yakın şekliyle, anlatmaya çalıştım; kitap yayınlanalı çok oldu, hayli de satıldı ve okundu, böyle bir şikâyet, vâki değildir; oysa, hiç değilse, kırk yıldır nazımın geçtiği Çerkez dostlarım, çekip bir kenara söyleyebilirlerdi, ilk defa kulağıma geliyor.

Zaten Millî Mücadele'de, kimin Türk, kimin Çerkez ya da Kürt, olduğu değil; kimin ne yaptığı, neye hizmet ettiği mühimdi; sakın bu vehim, Sedat Dipşo'nun; -daha önce mektubunu paylaştığımız; 'İstiklâl Madalya'sı sahibi 'er' Kevork'un oğlu gibi,- kolayca ve gönül rahatlığıyla; 'Ne Mutlu, Türküm!..' , diyemeyişinden ileri gelmesin?

Belgeli cevap arayan bir soru...

(M ünasebetsiz bir çağrışım/1. Mecidiyeköy' ün, dutluk ve incirlik döneminde, çay bahçelerinden birinde oturmuşuz; 'Mustafa Suphi' nin 'neferi' , 'Sarı' Mustafa (Börklüce) ,

piposunun dumanları arkasında saklı, bense önümde çay bardağı ve semâver, onun anlattıklarını dinlemekten, yarı yarıya rüya içindeyim: Millî Mücadele yıllarının 'perde arkası' nı, yaşamış birinin ağzından dinlemek, kolay mı?

'Çerkez' Ethem Bey , sohbetinde adı sık geçen 'eşhas' tan biri; şundan ki, 'Yeşil Ordu' nun da, 'İştirâkiyun Fırkası 'nın da, en önde gelen isimlerindedir; 'Sosyalist Sol 'dan nice kişi, onu Türk Sosyalizmi 'nin 'doruklarından' sayıyor. 'Sarı' Mustafa , onu bilirdi; Eskişehir' 'de yayınlanan 'Yeni Dünya 'nın yıldızları, Arif Oruç 'u da Nizamettin Nazif 'i de tanımış; İştirâkiyun 'takibatı' başlayınca, nasıl 'derdest olunup' İstiklâl Mahkemesi' nde yargılandıklarını biliyor, falan filan.. Sohbetin bir yerinde, ister istemez söz, İştirâkiyun Reisi 'Baytar' Binbaşı, Salih 'e (Hocaoğlu) dokunuyor; nasıl mahkemede ağır başlıymış, nasıl mahkûmiyeti sinesine çekmiş, ve müddeti dolunca nasıl çekip Sovyetler Birliği 'ne gitmiş...

'Sarı' Mustafa bir zaman dalıp, piposunun dumanını seyrettikten sonra; bana mı, yoksa kendi kendisine mi sorduğunu asla öğrenemeyeceğim o soruyu, ikimizin arasına çırpınan bir balık gibi bırakmıştı:

"...bir türlü anlaşılamayan, asıl mûcib-i münâkaşa hususudur ki, Ethem, eğer hakikaten Bolşevik değil idiyse, neden öyle görünmüştür; yok eğer Bolşevik idiyse, neden 'Baytar' Salih gibi Sovyetler'e değil de, İngilizlerin kuklası Yunanistan'a iltica etmiştir? Ağabeylerinin Yunanlılarla temâsı, o tarihlerde, sık sık rivâyet edilmiştir; hatta ilticâyı müteâkip, Hıristiyan oldukları vesaire...."

Yakın tarihimizin, sağlam belgeli ve kesin cevap arayan, vahim sorularından birisi, o gün bugün, bence budur. Hele İşgâl İzmir 'inde, Yunanlıların tertiplediği, 'Şark-ı Karip Çerkesleri Temin-i Hukuk Cemiyeti' Kongresi'ne (1921) , üç kardeşten birisinin delege olarak katıldığı da bilinirse...)

Cumhuriyet, 26.05.2004

30 - **"...Bu 'Oyun', O Eski 'Oyun'!.."**

(...Nerede kalmıştık? Ha evet, Kadıköy 'den (İstanbul) Sedat Dipşo, 'Allahın Süngüleri' ni okumuştı da; nazikâne bir şekilde, 'Çerkez' Ethem Bey 'e 'haksızlık ettiğime' dokunduruyordu; ben de sözü, - 'mumaileyh' in sütten çıkmış kaşık olmadığına imâen-, işgâl İzmir 'inde, Yunanlıların tertiplelediği, 'Şark-ı Karip Çerkezleri Temin-i Hukuk Cemiyeti' Kongresi'ne (1921) getirip bırakmıştım...)

'Triomvira'nın o zamanki niyetleri...

(Açık istihbarat/1. "...bundan 83 yıl önce nasıl oynanmışsa, oyun, yine öyle oynanmaktadır; o zaman da, kendilerini Kafkas göçmenlerinin temsilcisi kabul eden asilzadeler, İşgal İzmir'inde bir kongre düzenleyerek, Yunan İşgal Kuvvetleri ve Kralı himayesinde, bir devlet oluşturmak için karar almışlardı. Ayrıca, Yunan Kralı'na bir telgraf çeken bu kişiler, cemiyetlerinin yönetiminde bir Yunan temsilcisi bulundurulmasını da rica etmişlerdi..."

"...İngilizler, Anadolu'nun Batı'sını, Karadeniz'den Akdeniz'e bölerek, burada bir özerk devlet kurulmasını planlamıştı; bu devletin silâhlı gücü Yunan Ordusu, manevi lideri de Vahdettin olacaktı; bu amaca ulaşmak için Bursa'da da bir kongre düzenlediler. Aşağıda Çerkez Kongresi'nin (İzmir) beyannamesinden, bazı satırlar okuyacaksınız. Altındaki imzalar arasında, 'Pşeva Reşid' imzası da görülmektedir ki; bilindiği gibi, 'Pşeva' Ethem Bey'in öteki iki kardeşinden birisidir, üçüncüsü de Tefvik; bu da, bu 'triomvira' nın o zamanki niyetleri hakkında, bazı ipuçları veriyor..." '1921 İşbirlikçileriyle Ulus Arasında Uçurum Var' , (www.tanyeri.net, 13 Ocak 2004)

'...insâniyet ve medeniyete beyanname...'

"...on üç sene evvel Meşrûtiyet-i İdâre'nin ilânı üzerine, rüşd-i siyâsi'den mahrum ve ancak Türkçülük ve

Turancılık hissiyâtıyla meşbû olan; ve tarihte misli görülmemiş bir surette, anâsır-ı sâire-i Osmaniye'yi tedhiş politikasıyla Türkleştirmek siyâset-i sâkimesini tâkip eden, Türk zimamdâranının siyâseti; Türk olmayan bi'l-cümle anâsırın emniyet-i hayatiye ve milliyelerini selb etmekle, Çerkezler'e de 'sırf emel-i tahaffuz ile muhik bir hiss-i şikâyet ve iftirâk uyandırmış ve binnetice Çerkezler, bu mezâlim-i mütevâliyyeden istahlas maksad-ı âliyesiyle, bir gâye-i millî takibine ve Millicîler'in alenen Çerkez Milleti'ni mahva kıyam etmesinden nâşi, onlarla silâhla müdafaa ve mübârezeye mecbur kalmışlardır..."

"...mamafih, Mütâreke'yi müteâkip Çerkezler'in bir kısm-ı kalîli Anadolu İhtilalcileri'ne (pür galat hiss ile) iltihâk etmiş ve nev'amen Mustafa Kemal'in taht-ı saltanatını tesise medâr olacak harekât/ı fiiliyede bulunmuş iseler de, Kemalistler'in gayr-ı insani harekâtını ve sakîm siyasetlerini onlar dahi yakinen görüp anlayınca, rücûu, mûcib-i mahzur-u azîm olmayacak bir müddet-i kalîle zarfında, Çerkezlik âmâl-i dâiresine avdet etmişlerdir..."

"...bilhassa Çerkezler, makam-ı Hilâfete merbûtiyet-i maneviyeleri bâki olduğu halde, Bâbiâli'nin Kemalistler'le birleştiğini ve bunca fedakârlığa rağmen, Çerkezliği tamamen ihmal ettiğini saklamaya lüzum görmedikten sonra; Çerkezlik muhik ve tabii bir kararla, kendisine halâs-ı necat vaad eden ve bunu menâtık-ı işgâliyesinde fiilen isbât eden Yunan Ordusu'na iltihak etmeyi, menâfi-i hayatiye ve milliyesi iktizasından addetmiştir. (...) Bundan sonra bir buçuk sene devam eden mücadele esnasında Çerkezler, müslim ve gayr-ı müslim binlerce nüfus-u masumeyi Milliciler'in katliâmından kurtarması itibariyle şâyân-ı tezkâr hidemât-ı memduhada bulunmuşlardır..." (Türk İnkılâp Tarihi Enstitüsü Arşivi, No: 111/19027-19028, Zeki Arıkan, 'Mütareke ve İşgal Dönemi İzmir Basını' , AKYM, Ankara, 1989.)

'Özerk Çerkez Kölemen Yönetimi?..'

(Münasebetsiz Bir Çağrışım/2 "... 'Türk Solu' dergisinin ilk

çıkıldığı sıralarda, 'Gâzi'nin Solculuğu' nu yazmıştım, demiştim ki:

"...Kurtuluş Savaşı sırasında, Anadolu'daki bazı 'etnik faaliyetleri' göz önünde tutmadıkça, Müdafaa-i Hukuk Hareketi'nin ve Ankara Hükümeti'nin, aldığı bazı önlemleri, gerçek anlamıyla değerlendirmek yanlış olabilir; açıkça görülmektedir ki, direnişe katılanlar arasında, şu ya da bu etnik grubun çıkarlarını güdenler vardır ve bu hareketin 'ulusal niteliğine' zarar vermektedir. Çerkezler'in faaliyeti özellikle es geçilmiştir, oysa dikkatli olunursa Bülent Tanör'ün küçük fakat çok yararlı eserinde, şöyle bir cümle dikkati çekiyor:

"...Mütareke dönemi kongre hareketleri, yalnız Türkmenler cephesinde görülen bir eylem ve örgütlenme biçimi değildir. Örneğin birtakım Çerkez grupları, (buraya dikkat!) Yunanistan güdümünde bir Özerk Çerkez Kölemen Yönetimi kurmak amacıyla, 'Şark-ı Karip Çerkezleri Temin-i Hukuk Cemiyeti'ni kuracaklardır; bu dernek de, İzmir'de 24 Ekim 1921'de büyük bir kongre toplamıştır." (Türkiye'de yerel kongre iktidarları, s: 17, 1998)

"...İzmir çocukluğumda, aile büyüklerinden çevredeki Çerkez faaliyeti; hatta bazı aile dostu Çerkezler'in, Ethem Bey ve Yeşilordu'yla temasları hakkında, bazı şeyler işitmişimdir; yaşım gereği, o zaman lâıykıyla değerlendirememiştim ama, benzer istihbaratı, Mim.Mim vasıtasıyla şüphesiz toplamış olan Gâzi'nin ve yakın çevresinin; bazı 'egoist şahsiyetlerin' Yeşilordu, Kuva-yı Seyyâre ve TKF perdesi altında, ne türlü bir faaliyet yürüttüklerini anlamış olacağı kesindir..."

"...bir de, şu irkiltici soruya cevap bulmak zorunluluğu var: o kadar 'Bolşevik'ti, 'Devrim' düşünüyordu da, acaba 'Çerkez' Ethem Bey, niye sonunda; meselâ 'Baytar' Salih Bey gibi, Bolşevikler'e değil de, 'İşgalci' ve Emperyalizm'in kuklası Yunanlılara sığınmıştı? Şimdi bazı 'hızlı' solcu ve 'devrimcilerimizin', başları sıkışınca 'Emperyalist' ülkelere

sığınması gibi!.."

Cumhuriyet, 28.05.2004

31 - **"...Avrasya Çeşitlemesi!.."**

...Bugün olsa, öyle bir şeye kalkışır mıydım, bilmem; o zamanlar, genç sayılırım; üstelik Claude (Hartman) hem şair, hem de esoterique (içeriği kendinde gizli) şiiri seviyor, mystique (gizemci) yapılı bir kadın; klâsik Türk şiirini merak etmiş, ben de dilimin döndüğünce anlatıyorum; ara sıra, örnekler çevirerek! İlk şaşkınlığıma, Yunus Emre 'nin o ünlü mısraları neden olmuştur; hani şöyledir:

"...mal sahibi mülk sahibi / hani bunun ilk sahibi / mal da yalan mülk de yalan / var biraz da sen oyalan!.."

Yunus 'un, 'malın mülkün yalanlığını' n; Gazâli 'nin meşhur ve muhteşem 'ölüm hâkimiyeti' düşüncesinin, bir belirtisi olabileceğini, nereden bilecek; meseleyi açık ve çıplak olarak, değerlendiriyor; yâni o ne kadar kendisini esoterique ya da mystique sayarsa saysın, aslında kafası taş gibi çıkarıcı!

Nitekim, Boulevard Raspail üzerinde, sinema dönüşü bir gece rastladığımız trafik kazasında; gizlice savrulan kar tozu içinde, ben cankurtarana taşıdıkları; o kan içindeki, baygın genç kıza acıyadurayım; o, gözlerini hurdahaş olmuş lüks arabadan ayıramıyor, söylediği kısaca şu: "- ...gitti milyonlarca frank! Böyle bir servet, bir çocuğun eline verilir mi?"

Batı, Batı dediğimiz, bir yerde budur.

...alayı 'gâvur'dur ama...

H İristiyan dendi mi, ortalama Müslümanın gözünde, alayı 'gâvur' dur, fark etmez; oysa bilmediğimizden önemsemediğimiz, ciddi farkları, hatta karşıtlıkları vardır. Bunlardan birisine, son zamanlarda Aleksandr Dugin 'i

okurken, rastlıyorum; zaten Claude 'u hatırlatan da, o oldu; Dugin, Avrasya Gerçeği 'ni anlatmaya çalışırken, Ortodoks Hıristiyanlığı ile Katolik Hıristiyanlığı 'nın, aslında neden 'karşı karşıya durdukları' nı izaha çalışıyor.

"...İstanbul, Türklerin eline geçinceye kadar, Roma ile Konstantinopol, iki ayrı ve farklı dünya idi: jeo/politik, siyasal, ekonomik ve kültürel çıkarlarıyla olduğu kadar; entelektüel bütün inanç mutlaklığı ve mantıksal bağımlılığıyla da, böyleydi bu! Böylece kiliselerin farklılığını önceden belirten ve yansıtan; teville mahal bırakmayacak şekilde önceden tespit edilmiş, iki büyük Hıristiyan alanı oluşturuyorlardı..."

"...Batı, Thomas Aquinas'ın akılcı (rasyonel) teolojisine dayanmakta idi; Doğu ise, aziz Gregory Palamas'ın metinlerinde pırıldayan, mystique mitoloji çizgisine: Palamas'a karşı, Thomas Aquinas! İşte size, Hıristiyan Doğu ile Hıristiyan Batı'nın, jeo/politik ikiliğinin içyüzünü yansıtan, teolojik bir formül: Ortodoksluk, yâni inanç âleminin mistik fikriyatı, iktidarın buna uyumu ve yerel kiliselerin vaazlarındaki yorumlar! Ve buna karşı, Katoliklik, yâni rasyonel (akılcı) teoloji: Avrupa krallarının dünyevi işlerinde, Papalığın diktası ve tek kutsal ayin dili olarak, Latince'nin egemenliği!..."

"...değişik kültürel temayüllere, psikolojik belirleyicilere ve farklı siyasal yapıya sahip, iki dünyanın; jeo/politik olarak karşı karşıya durdukları, açıkça ortadadır..." (Aleksandr Dugin , 'Rus Jeo/Politiği' (Avrasyacı Yaklaşım, s.215 ve sonrası, Küre Yayınları, 2003)

'Eritme ve yönetme ruhu'

'Tespitler' e de, altı çizilen 'farklılıklar' a da, doğrusu diyecek yok! Bu bana neyi hatırlatıyor? Asya 'lı kavimlerle, Avrupa 'lı kavimler arasındaki 'farklılığı' mı? Dikkat edilirse, görülen nedir? Dugin 'in, Ortodoksluğu, Katoliklik 'ten ayırırken, Doğululara ait saydığı nitelikler, yâni inanç âleminin mistik fikriyatı, iktidarın buna uyumu

ve yerel kiliselerin vaazlarındaki yorumlar; Osmanlı Müslümanlığı 'nda da yok mudur? Osmanlı inanç sisteminde, siyasi iktidarın, inanç âlemi ile uyumu, o merteye gelişmiştir ki, Padişah aynı zamanda halifedir, Roma Kilisesi 'nin aksine, Şeyhülislam, Padişah 'a direnemez!

Roma Kilisesi dedim, sanırım asıl önemli tespit budur; Batı Hıristiyanlığı, bilerek bilmeyerek, Roma İmparatorluğu 'nun dünya idrakini, hâkimiyet fikrini ve yönetim düşüncesini özümsemiştir. Doğu 'nun Hıristiyanlığı, bunun dışında kalmış, bunu anlamak için uzağa gitmeye gerek yok. Tolstoy 'u ya da Dostoyevskiy 'i okumak, onların kahramanlarını, Batı romancılarının kahramanlarıyla karşılaştırmak, kâfi! Onlar, birbirlerine ne kadar uzaksa, Gorkiy 'in, ya da Turgeniyef 'in kahramanları, hatta Gogol 'unkiler; romancılığa geç uyanmış, Osmanlı (Türk) romancılarının kahramanlarına çok daha yakındır!

Yoksa bunun için mi, aynı zamanda yaman bir politikacı olan Alphonse de Lamartine 'Osmanlı Tarihi' isimli hacimli eserinde, Osmanlıların İslâmiyeti yanlış yorumladığını söylüyordu.

"...İslâmiyet, Osmanlıların elinde yanlış yorumlandığı için, inanmaktan ve itaat etmekten başka bir şey bilmez iken; Hıristiyanlık, yaptığı fetihlerde toplumları eritme ve onlara egemen olma yoluna gidiyordu. Hıristiyan Batı'nın, Avrupa'daki Yunanlı ve Romalılar'dan, Afrika'da Mısırlılar'dan devraldığı, bu 'eritme ve yönetme ruhu', sürekli eylem içinde olan kendi ırklarını; Doğu'nun ataerkil, kahraman, yiğit fakat zaferden sonra gevşeyen ırklarına kısa sürede üstün gelmesini sağlayacaktır..." (a.g.e. C. 2, s. 551)

Hay Allah, bu da nereden çıktı? Belki de Batı Türkleri, Hıristiyan Batı 'nın kendilerine uyguladığı bu 'eritme ve yönetme ruhu' nun etkisinde 'eridiklerinden', Avrasya 'lı olduklarını unutup, Batılı olduklarını sanıyorlar?

Cumhuriyet, 31.05.2004

32 - **“...Aklın Yolu Bir!..”**

O fikir, ilk defa yıllarca önce, Doğu Ekspresi 'nde Erzincan 'dan Ankara 'ya gelirken, aklımdan geçmişti; Wagonrestaurant 'da, hadiyse tek başınaydım; camlardan toprak damlı evler, yüzyıllık çınarlar, dumanlı dağlar geçiyor: Kim bilir, belki sırtımda teğmen üniformasını taşıdığımdan, belki son altı aydır, yakın tarihimizle uğraştığımdan; manzaraya herhangi bir toprak parçası diye değil, 'vatanım' diye bakıyorum; katar boyunca koşuşarak, 'gazeteeee!.. gazeteeee!..' diye bağırarak, çıplak ayaklı çocuklara da, geleceğimizin halkı diye! Kafamda kıvrılan istifham şu:

"-...nasıl olmuştur da, kendi haline yâni sıtmaya, trahoma, frengiye ya da kör cahilliğe, mütegalibeye, tabiatın kaprislerine terk edilmiş bu insanlar, mukadderatın Osmanlı halkını esaretin kapısına getirdiği o 1330'lu (1920) yıllarda, yüzyıllardır hem padişah hem halife diye başında taşıyıp, uğruna şehit, gâzi olduğu Osmanlı sultanını bir kenara bırakıp, doğru dürüst tanımadığı 'Sarı Paşa'nın dediğini dinlemiş, gösterdiği istikamete yönelmiştir?.."

Eğer bu, bilinmez kaç bin yıllık tarih birikiminden; yaşanmış, bilinmez kaç devlet serüveninden; atavique bir gelecek sezgisinden değilse, neden olabilirdi ki? Türk halkı, şimdi nasıl dış politikamızı yarım yüzyıldır içinde bulunduğu çıkmaza sokan siyasi partileri, aynı iç sezgisiyle, iki seçimdir yerden yere vuruyorsa; nasıl, Gâzi 'nin mirasını saptırdığını sezdiği İsmet Paşa 'yı, -onca sevgisine ve saygısına rağmen- eline verilen ilk fırsatta, iktidardan alaşağı ettiyse; o zaman da, padişahın ve hanedanın, artık 'kavmin' geleceğini kararttığını sezmiş, ufkun 'Sarı Paşa' nın önünde açık ve aydınlık olduğunu görüp, onun ardına takılmıştı.

Doğruyu gördüğüne, tarih tanıktır!

Direnişin bayrağı, Avrasya'dan!..

H alkımız, bin yıllık tarih birikiminin ona verdiği iç görüş ve sezgiyle; ve o akla ziyan sağduyusuyla, yeni şeyler sezmekte, şaşırtıcı fakat doğru işaretler vermektedir. Şimdi, şu satırları okur musunuz lütfen:

"...kendi iç çelişki ve çatışmaları, bu çelişki ve çatışmalarını ihraç etmeden ayakta kalamaması; kapitalist dünya sistemi'nin, her defasında insanlık tarihinde eşine rastlanmayan trajediler meydana getirmesi demektir. Bugün yeni bir hegemonyacı kapitalist çatışmaya ve dolayısıyla yeni bir küresel kaosa tanık olmaktadır..."

"...dünya sistemi üzerindeki egemenliğini korumak ve Sovyetler'den boşalan alanlarda ve tüm yeryüzünde, dünya hâkimiyeti biçiminde yeniden yapılandırmak isteyen ABD yönetimi, insanlığı karanlık bir çağa itecek maceraların içindedir. Jeo/politikçilerin öngördükleri gibi, yeni hâkimiyet mücadelesi Avrasya'da yoğunlaşmaktadır; şimdilik, dünyanın geri kalan milletlerinden çok Avrasya milletleri, ihtirası yeni hâkimiyetçi projelerin acısını ve belâsını çekmeye başlamıştır. Bu nedenle insanlığın yeni bir karanlık çağa karşı direnişinin bayrağı da Avrasya'dan yükselecektir; ve bu bayrak, barışçı yeni bir uluslararası düzen tasarlanmadan, bu çerçevede somut dinamikler yaratılmadan ve dünyanın geri kalan mazlum halklarıyla paylaşılmadan, sağlam bir burca dikilmiş olmayacaktır. Barışçı bir dünya jeo/politiğini oluşturmaya vesile olacak alternatif düşünce ve siyasetler için hazırlıklara başlanmalıdır..."

Altına benim ya da herhangi bir akli başında solcu yazarın, imzasını gönül rahatıyla atabileceği bu satırlar; sağcı ve muhafazakâr bir aylık dergimizin, son sayısında başyazı olarak çıkmıştır, evet! ('Yarın' dergisi, Yıl 2, sayı 25, Mayıs 2004)

İnsan, garip fakat yüceltici bir heyecanla, Kuva-yı Milliye

serencamı içindeki, Türkçü Yusuf Akçura 'nın söylediklerini ve yazdıklarını hatırlamıyor mu?

Sağduyu diye bir şey var...

Şimdi lütfen şu satırlara bakar mısınız? Bunlar başka, solculuğu müsellemlerden bir kalemden çıkmıştır; şaşılacak bir şekilde, yukardaki satırlar kadar, bu topraklarda yaşayan sağduyu sahibi o halkın, günümüzdeki sevgisini ifade etmektedir.

"...ABD'nin dünya imparatorluğu iddiası var; bunun için, silâh kullanıyor. Bu tehdide karşı, Avrasya'da yer alan ülkelerin, bağımsızlıklarını koruma sorunları; her alanda dayanışma ihtiyacı var. Bakın Kıbrıs'a ve Kuzey Irak'a; Türkiye'yi nasıl savunacaksınız? Avrasya İttifakı'ndan başka çaremiz kaldı mı? Yine ekonomiye bakın, Batı operasyonlarıyla çökertiliyoruz; Avrasya ile ekonomik ilişkileri geliştirmek dışında bir çözüm var mı?.."

"...Avrasya Hareketi, ideolojik birlik temelinde kurulmuyor; amaç, ABD tehdidine karşı Avrasya ülkelerinin dayanışması ve gelişmeleri. Katılanlar arasında İslâmcı partiler de var, milliyetçiler ve muhafazakârlar da. Ancak ülkelerinin bağımsızlığını savunan güçler bunlar!.."

"...hiçbir ülkeye bağımlı olmayı kabul etmiyoruz. Rusya ve Çin, Türkiye'yi tehdit etmiyorlar. Kafamıza Süleymaniye'de, Rusya ve Çin mi çuval geçirdi? Kuzey Irak'ta 'kukla devleti' Rusya ve Çin mi kurdu? Kıbrıs'tan Türk Ordusu'nu, Rusya ve Çin mi atmış istiyor? Türkiye'yi İslâm Cumhuriyeti diye ilan eden, Rusya ve Çin'in dışişleri bakanları mı? Atlantik Bloku içinde, Türkiye'ye yalnızca köleleşmek ve dağılmak var; Avrasya İttifakı içindeyse Türkiye'ye bağımsızlık ve eşit ilişkiler var..."

Sağduyu sahibi her sağcı yazarın, gönül rahatıyla imzasını atabileceği bu satırlar ise, İşçi Partisi lideri Doğu Perinçek 'in kaleminde çıkmış (Aydınlık Dergisi, 2 Mayıs 2004); besbelli, Mr. Graham Fuller 'in, ta Los Angeles Times 'da;

"...Türkiye'de Amerikan karşıtlığı yükseliyor, sağcısı solcusu, ABD karşısında birleşiyorlar" diye telâşa düşmesi, bundan!

Ne yaparsın, bu halkta 'sağduyu' diye bir şey var: Aklın yolu bir!

Cumhuriyet, 02.06.2004

33 - “...Akçura'nın Kehânetleri...”

(Geçen gün, Sky/Türk , teki 'basın toplantısı' nda, Yusuf Akçura 'nın Türk aydınlarını eleştiren bir yazısını okumuştum (tarihi 1911 , çıktığı dergi Sebilürreşat); önce tarihi ve yazarı belirtmediğim için, dinleyenlerin çoğu, günümüzün aydınlarını tarif ettiğini zannetmiş; o fikirden yola çıkarak, bu gayretli ve çalışkan Türkçü'nün, daha o zamanlar, benzer olayları günümüzde de yaşayacağımızı nasıl öngördüğünü kanıtlayan, iki yazısını -ibret-i âlem için- sizinle paylaşmak istiyorum.)

'Demokratik Türkçülük / emperyalist Türkçülük...'

(İstanbul Türkocağı'nda Bir Konferans, 1919) "Bizde Türkçülük akımının, git gide, iki kola ayrıldığını iddia etmek istiyorum. Bu iki akım, şimdi moda olan tâbirlerle târif etmek istersek, birisine 'Demokratik Türkçülük' , diğerine 'Emperyalist Türkçülük' diyebiliriz..."

"...'Demokratik Türkçülük', milliyet esasını, her millet için bir hak kabul ediyor ve Türkler için talep ettiği bu hakkı, diğer milletlere de aynı derecede hak olarak tanıyordu. 'Demokratik Türkçülük', ihtimal ki Türklerin çoğunluğu, diğer milletlere mahkûm durumda bulduklarına; ve hatta, hâkim sayılanların bile, iktisâdi ve kültürel olarak, yalnız mahkûm değil, adeta 'bağımlı' olduklarına; ve bu nedenle, haklılığına dayanarak, kurtuluşunun mümkün olacağına inanmaktan kaynaklanmakta idi. Bundan başka 'Demokrat Türkçüler' Türkün birikmiş mevcut kuvveti, şimdilik kendi kendini yaşatmaya ancak yeter diye

düşünüyorlardı; diğer milletleri temsil etmek şöyle dursun, yönetmeye çalışmayı bile, o kuvveti zayıflatmaya neden olacağından, zararlı sayıyordu.."

"...'Emperyalist Türkçüler' ise, daha çok Avrupa Nasyonalistleri'ne benziyorlardı; herkes için geçerli hakka değil, sırf kendi kuvvetlerini artıran milliyetçiliğe taraftar idiler. 'Demokratik Milliyetçilik', hakka dayanan ve sadece savunma amaçlıdır: gasp edilen hakkı almaya, gasp edilmek istenilen hakkı savunmaya çalışır; 'Emperyalist Milliyetçilik' ise, saldırgandır; diğerlerinin hukukuna tecavüzü bile onaylayarak, kendi milliyetini güçlendirmeye çalışır. Saldırgan Milliyetçilik, dünyada henüz bitmiş değildir; fakat zannediyorum ki, bu tür milliyetçilik, er geç sona ermeye mahkûmdur: Rusların, Avusturyalıların, Almanların başlarına gelen bir gün olup, diğer emperyalistlerin de başlarına gelecektir..."

(Yusuf Akçura Türkçüler arasındaki 'İrkçı/Turancı Tavrı' (1940'lar) da 'Ülkücü Tavrı' (1960'lar) da; Demokratik Milliyetçi -yâni Müdafaa-i Hukuk'çu , yâni Kemalist - açıdan, daha o tarihte öngörmüş ve eleştirmiş midir, eleştirmemiş midir? Ehemmiyetine ve aidiyetine binaen, Avrasyacılığı tartışan genç Türkçülerin nazar-ı dikkatine arz...)

Avrupa, Türkiye'yi sömürgeleştirmek istiyor...

(İstanbul Darülfünun'da bir Konferans (1925) "...Türkiye Cumhuriyeti'nin çağdaş bir devlete dönüşmesinde, Osmanlı İmparatorluğu miraslarından en fazla güçlük çıkarıcı, sanıyorum ki bu imparatorluğun Avrupa devletleriyle olan ilişki tarzıdır. Bu ilişkinin son devrelerinde, Avrupa devletleri Osmanlı Saltanatı'nı, bazen tek tek, bazen ortak himayeleri altına almaya kalkışmışlar; ve Osmanlı Devleti'ni siyasi bakımdan bir yarı sömürge, iktisadi bakımdan tam bir sömürge olarak görmüşlerdir. Bu anlayış, yalnız arzu ve emelin dile getirilmesi değil, olayların ve gerçeğin ifadesidir.."

"...gerçekten dünya savaşında Osmanlı Devleti, fiilen, birçok Avrupa Devleti'nin ortak bir sömürgeci halinde idi. Dünya Savaşı'nın galipleri, bu ortak iktisadi sömürgeciyi, bölünmüş birer iktisadi sömürge haline çevireceklerdi; ve Osmanlı Saltanatı bu şekilde parçalanarak yok olacaktı. Türkiye'nin sömürge olmasını çıkarlarına uygun bularak, kabul eden; gayrimüslim ve Türk olmayan Osmanlılar az değildi, hatta Türkler bile yok değildi..."

"...Avrupa devletlerinin arzuları, yerlilerden bazılarının bu arzuya uygun hareket etmeleri, önemli bir etkenin; yâni Türk emel ve çıkarlarının ve gerçek değerlerinin, iyi değerlendirilip hesaba katılmamaları yüzünden, tarihin aldığı yöne uygun düşmedi; Osmanlı Saltanatı'nın dağılması ve çöküşü sıralarında, bir siyasi güç, bir siyasi varlık, 'Türkiye Devleti' doğdu!.. Fakat Avrupa devletlerinden bazıları, hâlâ eski anlayışlarını değiştirmek istemiyorlar; imparatorluk zamanında tadı damaklarında kalan sömürge rejiminin sürdürülmesi için fırsat kolluyorlar; daha doğrusu fırsat hazırlama işiyle uğraşıyorlar..."

Şimdi niye olmasın?

(...inanılır gibi değil ama, Yusuf Akçura daha 1925 yılında, Beyaz, Hıristiyan ve Batılı Emperyalizm 'in, genç Türkiye Cumhuriyeti hakkında beslediği kötü niyeti, sarahaten görmüş ve söylemiş!. Sizce bu, genç Türkçüler'in, o zamanın 'Demokratik Türkçüleri' olan, Mustafa Kemal ve arkadaşlarının yaptığı gibi, Avrasya formülüne yönelmesini ve onu tercih etmesini gerektiriyor mu, gerektirmiyor mu?

İki büyük Devrim'in (1917 Sovyet, 1919 Anadolu) sıkı bir dayanışma içinde olduğu o çeyrek yüzyılda; (1920/1940) hatırlanacağı gibi, Emperyalizm 'e Asya kapıları sınıksız kapatılmış, Kafkasya, Doğu Akdeniz ve Güneybatı Asya bölgesinde, tam bir barış ve gelişme ortamı hüküm sürmüştür.

Şimdi niye olmasın?)

Cumhuriyet, 04.06.2004

34 - **“...Elleri Armut Toplamıyor!..”**

(Tesbit/1. "... Türk aydını, ülkesini ve tarihini, yöresinin ve bölgesinin koşulları içinde değerlendirmeyi, adeta unutmuştur; kriterleri sürekli Batı 'dandır, dolayısıyla yanlıştır; çünkü Batı 'da geçerli olacak gerçeğin, Doğu 'da geçerli olacağını söylemek müşkül; çünkü koşullar farklıdır, mantalite de farklı olacaktır; kim bilir belki de bu yüzden, Adnan Menderes , ona 'İki kere iki, her zaman dört eder' diyen, zamanın Dünya Bankası Başkanı McNamara 'ya, 'Türkiye'de, bazen beş eder' diyebilmişti. Bu gerçeği, Lucien Goldmann gibi bir Batılı düşünce adamı, anlamış, bakınız ne diyor:

"... Türkiye için Rusya'yı, Abdülhamid(2) için Çarlık rejimini: Pan/İslamizm için Pan/Slavizmi Almanya'nın desteklediği ilk Türk devrimi için, Batılı güçlerin desteklediği, ('Rusya'daki) Şubat Devrimi'ni; Turancılık için Komünizm'i ve son olarak, belki de Enver Paşa için, Stalin'i okumak gerek!.." (Lucien Goldmann'dan aktaran François Georgeon . Pantürk Düşü. Stefanos Yerasimos 'un hazırladığı, 'Türkler, Doğu ve Batı, İslam ve Laiklik' , s. 194)

'Takke düştü, kel göründü...'

Tesbit/2. "... Kapitalizm'in iç çelişkileri, emperyalizm olarak ortaya çıkmakta; ve dışarıya, savaş ve sömürgecilik olarak, ihraç edilmektedir. Sermaye'nin değerlendirilmesi, kâr hadlerinin sürdürülmesi; iç sınıfsal çelişkilerin, dışsal artı/ değer aktarımı yoluyla bastırılması problemi, teknolojik devrimlere rağmen, Batı'nın iç düzenini sürdürebilmesinin, hâlâ sömürüye bağlı olduğunu göstermektedir. Kapitalizm'in çelişkilerinin içsel olduğu, bir kez daha ayan beyan görünmektedir, (buraya dikkat) ve iddia edildiği gibi bu içsel çelişki ve çatışma, aşılabilmiş değildir. Batılı düzenlerin istikrarı, hâlâ dışsal sömürüye,

özellikle de, Doğu'daki ekonomik kaynakların ele geçirilmesine bağlıdır..."

"... Kapitalist kabul ve paradigma, insanlığı topyekûn felakete sürüklemektedir. Çıkarlarının peşine koşan birey; çıkarların, görünmez tanrısal bir el gibi düzenlendiği, piyasa anlayışı; doymaz, tatmin olmaz, aşırı tüketim batağına batmış bireyler ve toplumlar; öte tarafta ise koyu ve derin bir yoksulluk yaratmaktadır: ABD'deki obezlik ve Afrika'daki açlık problemi, doğrudan birbirine bağlıdır.." (Yarın Dergisi, Mayıs 2004, Burhan Ümid 'in yazısı, 'Çok Kutuplu Dünya ve Avrasya Seçeneği' , s. 13)

Çare, Batı'ya çekilen 'rest'!..

(Açık İstihbarat/1. "... a. Çin Devlet başkanı, 29 Ocak-4 Şubat 2004 tarihleri arasında, sırasıyla Mısır, Gabon ve Cezayir'de resmi ziyaretlerde bulundu. Çin Devlet Başkanı, 29 Ocak 2004'te, Mısır Devlet Başkanı Hüsnü Mübarek ile görüştü. 30 Ocak 2004 tarihinde Arap Birliği Genel Sekreteri Amr Musa ve Çin Dışişleri Bakanı Li Zhaoxing, Kahire'deki Arap Birliği Genel Merkezi'nde görüştü ve ortak bir açıklama yaptılar: 'Çin/Arap İşbirliği Forumu' kuruldu ve 'Çin/ Arap işbirliği Forumu Deklarasyonu' imzalandı. Gerçekten, gerek zamanlama ve gerekse içerik açısından bu anlaşma, bir bakıma, 'Büyük Ortadoğu Projesi'ne (BOP) karşı bir alternatif olarak görülebilir. Ayrıca, 'Şanghay Beşlisi' denilen stratejik birlik ile, Rusya Çin'in yakın ortağıdır..")

"... b. Dünyanın yüzde 25 petrolünü üretim ve ihracat kapasitesine sahip Suudi Arabistan 11 Eylül olayı'ndan sonra, 'her Müslümanı terörist gören Amerikan Yahudi politikasından' sıkılarak; ABD bankalarında yatan 1 trilyon dolar ile borsadaki 1 trilyon dolar sermayesini, yavaş yavaş çekerek, savaş karşıtı Fransa, Çin, Almanya ve Rusya'ya yatırmaya başladı. Sadece Fransa'ya kaçan paranın, iki yıl içinde 270 milyar doları bulunduğu belirtiliyor..."

"... c. En sürpriz gelişme ise Suudi veliaht Prens Abdullah bin Abdülaziz'in, geçtiğimiz eylül ayında Moskova'ya yaptığı ziyarette, 5 yıllık büyük enerji anlaşmalarını imzalaması oldu. Bunun sonucu olarak Rus Lukoil Petrol Şirketi, Suudi Doğalgaz sektörüne, 200 milyon dolarlık yatırım anlaşmasını, Suudi Aramco ile geçtiğimiz ay imzaladı. Yüzde 80 oranında pay alan Lukoil Şirketi, süresi kırk yıl olan anlaşmanın yürütülmesine 2005 Şubatı'nda başlıyor. Ayrıca İran'la Anaran ve Mısır'la Gessum petrol yatakları konusunda anlaşmalar yapan Lukoil; eğer Irak işgal edilmeseydi, sâbık Irak lideri Saddam'la, 1997 yılında Batı Kurna alanında yaptığı anlaşmayı hayata geçirecekti.."

"... ABD/İsrail/İngiltere üçgenine karşı çekilen kılıç, petrol üretim ve ihracatında, dünyada ikinci sırada yer alan Rusya'nın; birinci sıradaki amansız rakibi Suudi Arabistan'la ittifakı, ABD'ye çekilmiş bir rest olarak algılanabilir..." (Tercüman, 26 Mart 2004, Nuh Gönültaş 'tan alıntı: Aydınlık, 23 Mayıs 04'te, Vural Savaş 'tan naklen)

O zaman soru şu: besbelli bölgede hava bozmaktadır; bu badirede, 'Türkiye Apartmanı'nın yöneticisi ne yapıyor? Uyuyor mu?

Cumhuriyet, 07.06.2004

35 - **"... 'Eğri' Oturalım, 'Doğru' Konuşalım!.."**

...galiba sıra geldi, dergiyi tanıtmaya!

Şimdi okuyacağınız ilginç satırlar, hangi türden bir dergi ya da gazetede yayımlanmış olabilirler; sizce bu yayın organı, 'sağ' da mı yer almıştır, yoksa 'sol' da mı?

"...kapitalizm ve kapitalist dünya 'sistemi', insanlığa, kan, gözyaşı, soykırımlar, acı ve hayal kırıklıklarından başka, bir şey vermedi. Dünyanın, birkaç 'kapitalist' ülkesinin halkları; dünyanın, geri kalan çoğunluğunun kaynaklarını,

enerjilerini; zorla veya gizli sömürü mekanizmalarıyla, temellük ettiler; refahlarını ve mutluluklarını, bu çoğunluğun eziyeti üzerine kurdular..."

Nasıl? İlginç ve etkileyici değil mi? Ya da meselâ, şu tahmin ve tesbit, o nasıl?

"...insanlığın yeni bir karanlık çağa karşı direnişinin bayrağı, Avrasya'dan yükselecektir; ve bu bayrak, a. yeni bir uluslararası düzen tasarlanmadan, b. bu çerçevede, somut dinamikler yaratılmadan, c. ve dünyanın geri kalan 'mazlum halklarıyla' paylaşılmadan, sağlam bir burca dikilmiş olmayacaktır. (...) Avrasya'nın dayanışmacı, paylaşımcı ve mütevekkil değer dünyası; insanın içindeki ihtiras, bencillik ve kötülüğün örgütlenmiş hâli olarak, kapitalist paradigmanın aşılmasına da yönelecektir..."

Yo, hayır! 'Solcu' filân değiller; daha çok, 'Ulusalçı Muhafazakâr' izlenimi veriyorlar; 'toptancı' bir yazar dostum, 'ülküçüdürler' diye kesti attı; üniversiteli, birkaç oğlan ve kız, 'Fethullahçı' diyecek oldular; doğrusu ya, bence hiçbirisi onları tam tanımlayamıyor ama, kim olurlarsa olsunlar, çıktığından beri izlediğim 'Yarın Dergisi' , bana her şeyden önce herhangi bir konuda atıp tutmadan, onun eğrisini doğrusunu, inceleyip irdeleyen, 'aklı başında bir dergi' izlenimini uyandırıyor.

'Avrasya' yı tartışan, bazı paragraflarını aktardığım, Mayıs 04 sayısı, daha önce yarattığı bu izlenimi, ne sarstı, ne de yıprattı; tam tersine, daha da pekiştiriyor.

Gâzi'den sonra, 'vizyonsuz' kalan ülke...

B akar mısınız kaç kalem aynı soruna kaç yönden eğilmiştir?

Burhan Metin, 'Çok Kutuplu Dünya ve Avrasya Seçeneği' demiş; Altay Ünaltay, 'Neden Avrasya?' Ya da 'Büyük Ortadoğu Projesi'nin Faziletleri' ni ele almış; Tâlip Aslan, 'Türk ve Rus Cephelerinden, Avrasyacılık' gibi, hem

önemli, hem türlü tartışmaya elverişli bir konuyu irdeliyor; İhsan Eliaçık , daha geniş bir görüş açısından, 'Türkiye'nin Afro-Avrasya Ufku' na bakmış! Ömer Lütfi Mete, 'Nevruz Avrasyacılığı' na eğiliyor; Yılmaz Tezkan, 'Avrasya Birliği Yol Haritası' nı tartışadursun, Erol Göka, 'Avrasya'yı Düşünmek' i iş edinmiş... Sayfalar üzerinde göz gezdirirken, elinde olmayarak insan, Türk aydınlarının -aynı topraktan oldukları halde- ne uzun zamandan beri, komşuları ve komşularının sorunlarıyla ilgilenmediğini düşünüyor. Malûm ya, 'Soğuk Savaş' koşulları -belki 'yasakları' demek daha doğru- Avrasya 'lı komşularımızla, hemen hemen, bütün ilişkilerimizi kesmişti; bunun manası ve sonucu nedir, hiç düşünmüş müydünüz? Bakınız neymiş?

"...Sovyetler Birliği'nin dağıldığı yıllarda, 'Adriyatik'ten Çin Seddi'ne kadar' edebiyatı başlayınca, bazı yazı ve mülâkatlarımda, bu 'romantik çağ'ın kısa süreceğini dile getirmiştim; ancak, hemen arkasından, kötümser olmadığını da belirtiyordum. (...) Hayal kırıklıkları, çeşitli iç ve dış etkenlerle, tahmin edebildiğimden daha hızlı ve daha yoğun biçimde ortaya çıktı; (buraya dikkat!) Atatürk'ten sonra vizyonsuz kalan bir ülkenin, Sovyetler sonrasına yönelik -değil stratejik tasarımlardan- ciddî temennilerden bile yoksun bulunduğunu bilenler için, bu tablonun şaşırtıcı yanı yoktu..."

"...ancak herhalde kimse, -Azerbaycan hariç- Türk Cumhuriyetleri'nde, Türkiye'ye yönelik genel 'sivil bakışın', bugünkü 'olumsuzluk derecesini' tahmin edememiştir. Benim doğrudan gözlem ve dolaylı izlenimlerden, edindiğim kanaat odur ki, buralardaki Türk asıllı insanların önemli bir kısmı, şimdi Rusya'ya, Türkiye'den daha yakındır..." (Ömer Lütfi Mete, Yarın, Mayıs 04, s.19)

Kabahat acaba kimde?

A vrasya hesap ve tahminleri yapılırken, 'mesele' nin bu yanını da görmek gerekmiyor mu? Ömer Lütfi Mete 'nin

'tesbiti' , o coğrafyayı gezmiş, pek çok akli başında adam tarafından, doğrulanmaktadır; yâni, gerçektir, nedeni de, sanırım şu insafsız sorunun arkasında gizli:

"...son on yıl boyunca, Media'sından sinemasına, öğretim ve eğitiminden savunmasına; edebiyat ve folklorundan her türlü çalışma koşullarına; beslenmesinden süslenmesine; acaba hangi aydınımız kalkmış da, Orta Asya halklarıyla ilgilenmiştir? Aklımız fikrimiz, sürekli hor görüldüğümüz, hiçbir konuda hiçbir zaman asla ciddiye alınmadığımız, Batı Avrupa'da ya da Atlantik'in ötesinde değil midir?

O zaman eğer, öz soydaşlarının ihmal ettiği halklara; hak ettikleri ilgiyi, Ruslar gösteriyor, aralarında bu yakınlığı sağlıyorsa; kabahatli kimdir, onlar mı, yoksa biz mi?.."

Eğri oturalım, doğru konuşalım! Tamam mı?

Cumhuriyet, 09.06.2004

36 - "... 'Uğur'un, 'Bayraklaştığı' An!?!..."

...Camların ardındaki mayıs aydınlığı, hızla eriyor; salonda -Tunalıhilmi, Buğday Sokağı 'ndaki evin salonu- toz halinde dağılan, bir alacakaranlık!... Abajurun düğmesine bastım, bir anda, Uğur 'un (Mumcu) güleç mavi gözlerinde, onun muzip aydınlığı! 'Komprador aydın' sorusunun cevabını, çok önceden kestirdiği, sezilebiliyor; sizin için, bu işin ilginç yanı, bugün savunduğumun ipuçlarını, yirmi küsur yıl önce Uğur 'a (Mumcu) söylediklerimde keşfetmek olacak:

"...komprador aydın, ülkesinin ulusal kültür bileşimini yapamamış; yabancı bir kültür bileşimini onun yerine 'ikame etmiş' kişidir. İnönü Diktası döneminde 'Çağdaşlaşmak', 'Batılılaşmak' diye alınınca, bu yapılmıştı. Batılı klâsikler çevrilir, Yunanca/Latince 'mecburi ders' olarak okutulursa, kalkınırız sanılıyordu. Bu 'kafa'nın, 'ulusal bileşimci' Müdafaa-i Hukuk öğretisiyle uzaktan

yakından ilişkisi yoktur. Nasıl olsun ki, Müdafaa-i Hukuk (Hakların Savunulması), ilkin -yani öncelikle- ulusal kültür haklarımızın savunulmasını gerektiriyordu. Mustafa Kemal, kitaplarıma aldığım pek çok sözünde, bunu açıkça belirtmiş, aydınları bu işle görevlendirmiştir..."

Fakat asıl önemlisi Uğur 'un (Mumcu) kelimesi kelimesine yayımladığı; o dönem 'seçkinci/ alafranga' aydınlarının, ayağına fena halde basan, şu paragraf:

"...'kültür yoluyla kalkınma' Kültür Emperyalizmi'nin - çöreklenebilmek amacıyla- az gelişmiş ülkelere benimsetmeye çalıştığı, yaldızlı fakat zehirli bir reçete. Bakın dünya ülkelerine! Ağır sanayii gerçekleştirmeden, elektrik, elektronik, kimya ve benzeri sanayi dallarını kurmadan; şu veya bu kültürü benimsemek için, okul açarak kalkınabilmiş tek ülke var mı? Tam tersine, kültür aktarması, 'komprador aydın' tipini oluşturur; bu aydının ilk davranışı da, halkını küçümsemek olur; zira artık onun (halkının) kültür çevresinden çıkmıştı; halkı da, ona 'yabancılaşan' aydını reddeder. Bundan birinci derecede yararlanan kimdir sanırsınız? Elbette, Emperyalizm! Halkını uyarmayan, önünde bayraklaşmayan aydının bulunduğu ülkeyi çökertmek çok daha kolaydır. Osmanlı'nın bu yoldan çöktüğünü, hiç unutmamalıyız!..." (a.g.e.s 239)

Uğur Mumcu, yazılarıyla -bu ya da buna benzer röportajlarıyla- halkını devamlı uyarıyordu; öldürüldüğü an ise, birdenbire 'bayraklaştı!...'

Bireysel bunalım kâtipliği'...

(Kendi kendime sorup duruyorum: Yoksa, 'Cumhuriyet kuşağı' toplumcu sanatçıların 'başat' karakteri bu mudur? Çevrelerinde neden sanatçılar kadar; -belki de daha çok- fikir adamları bulunur?

Ankara 'daki yayıncılık macerasında; nice şair ve yazar tanıdım; gençlerden birçoğuna, kılavuzluk edip, yol

açmaya çabaladım; şu var ki, geriye dönüp de baktığımda, Ankara yıllarından beliren simaların büyük çoğunluğu akademisyenler, düşünce adamları, araştırmacılar filan! Sözün gelişi Niyazi Berkes, Sabahattin Selek, ya da Mümtaz Soysal! dahası Ahmet Taner Kışlalı, Emre Kongar, Mete Tunçay, Sina Akşin, Alpaslan Işıklı; 12 Mart ertesinin dağdağalı ortamında, hem çeşitli metod sorunlarını, hem de uygulama imkân ve biçimlerini konuştuğumuz kişiler. İlhami Soysal, Çetin Altan, Uğur Mumcu, dostlarım arasına, orada girmedi mi? Yıldırım Koç 'la, Kadir Cangızbay 'la basbayağı çalıştık; Oktay Sinanoğlu 'nun, Yalçın Küçük 'ün elini, ilk defa orada sıktım; adları şu anda aklıma gelmeyen, kim bilir daha kaç dostumun?...

Kitabın ('Açtırma Kutuyu!..'.) sayfalarını çevirirken, yıllar boyu birbiri ardınca gelen mülâkatlardaki muhteva zenginliğinin, tutarlılığın ve bilimsel önceliğin, bu sayede oluştuğunu düşünüyorum; eğer epeyce bir zamandır, genç şairlerimiz 'lâf ebeliğinden' ; genç romancı ve hikâyecilerimiz, 'bireysel bunalım kâtipliğinden' kendilerini kurtaramıyorlarsa, besbelli bunda Aydınlanma Çağı 'ndan bu yana geçerli olan önemli bir gerçeği -estetik yaratıcılığın ancak bilimsel bir kaide üzerinde yükselbileceği gerçeğini- öğrenememiş, ya da uygulayamamış olmalarının, fena halde etkisi vardır...)

Hâlâ devam etmiyor mu?

İşte tam da burada, Şükran 'la (Kurdakul) yaptığımız o mülâkatın önemi, kendini gösteriyor. Daha söze başlarken, gazeteci rolündeki şair dostum, 'meseleyi' öyle bir açıdan, öyle bir ferâset ve suhuletle va'z ediyor ki, eğer muhâtabı aynı zemin üzerinde, aynı uygulamanın ardında değilse, zaten onu anlayamaz, bu yüzden de doğru dürüst cevap veremezdi.

..."öyle sanıyorum ki, eski şiirin karşısına çıkarak, hareket noktalarını 'yadsımak' sözcüğüne bağlayan 1940 şiirinin öncülerinin, şiirin iç yapısı sorunlarını konuştukları zaman,

şiiirlerinde kaçamadıkları bir öykünmeyi unutup, şiiirin ilkelerini kendilerine bağlamaları, bir yandan; bir yandan da, toplumcuların yeni bir estetik sorununu ele almalarının sonuçları, şiiirimizde üç beş yıllık aralarla, geride kalan kuşakları yadsıma geleneğinin kapısını açtı. Giderek Yahya Kemal'in, Haşim'in yüzyılın başındaki kavgalarını, günümüzün kelimeleriyle yazanlarla, Batılı şairleri adeta çevirip altına imzalarını atan şairlerin 'yenici' olarak tanımlanmasına kadar vardı. Sence bu oturmamışlığın nedeni nedir?..."

Ne müthiş şeyler söylediğinin farkında mısınız? Hem sizce bu 'oturamamışlık' hâlâ -hem de bütün şiddetiyle- devam etmiyor mu?

Cumhuriyet, 14.06.2004

37 - **"..A. Bezirci'nin, 'Gerekçesi Olan, Nedenler'i..."**

...Şükran 'ın (Kurdakul) röportajı diyorduk!

Yelken 'deki o röportajın (Eylül 1960), başlığı bile, bir şairin öteki şairle röportajını verirken, seçtiği başlıkla nasıl bir 'mesaj' ulaştırabileceğini gösterir: "1940'tan Sonra Şiiirimiz!" 27 Mayıs ertesinde bunun, 'Gâzi'den Sonra Sanatımız!' anlamına geldiğini, acaba hatırlayan çıkacak mıdır? Hatırlamayanlara, daha o zaman, Şükran 'ın Attilâ İlhan 'la hangi platform üzerinde tartışmak istediğini, şu müthiş sorusuna şöyle bir göz atmak, hatırlatmaya yetecektir:

"...'yeni şiiir' sözüne, özellikle son yıllarda, büsbütün başka nitelikler verilmek istendiğini biliyoruz; 'yeniliğe', değerlerin aşındırılması yolunda, bir 'araç' gözüyle bakıldı. Benim üzerinde durduğum, Türk Devrim Tarihi'nde yeri olan, asıl hızını toplumun 1923'teki değişiminden alarak gelişen, 1940 şiiir hareketidir. Bu hareket gücünü, biraz da eski yazı bilmeyen ilk cumhuriyet kuşağının -bizim kuşağın- okurluğundan almıştır. Asım Bezirci'nin deyimini kullanırsak, 'her yönden gerekçesi olan nedenlerin

zorladığı' bir harekettir. 1945'ten sonra seni, aralıksız bir yayınladı, bu hareketin içinde görüyoruz; şiirlerinle, yazılarınla, sen de bu işin tarihle ilişkisi olduğunu savundun, en çok; bunun için ilk soru şöyle olsun istiyorum, 'Türk Devrim tarihi içinde, 1940 Şiir Hareketi'nin yeri nedir?..'

İnsan bunları okuyunca, Belgin 'i (Sarmaşık) 'her yönden gerekçesi olan hangi nedenler' in, 'Açtırma Kutuyu!..' gibi bir çalışma yapmaya yönelttiğini düşündürüyor.

Sizce hangileri olabilir?

'...Sanatkâr da bir işçidir...'

Belgin (Sarmaşık), besbelli bu yüzden, eserinde, alışageldiğimiz 'belgesel' kitap yeknesaklığında kalmamış, onu aşılıyor; 'görselliğin' adeta gemi azıya aldığı XXI. yy 'da, buna şaşmalı mı? Tam tersine, röportajı ya da mülâkat muhtevasını, bu sayede gerçekleştirildiği günün, bir bakıma 'koşulları', bir bakıma 'atmosferi' içine yerleştiriyor; böylece, söz soyutluğundan, olay somutluğuna geçiyorsunuz.

Hadi bir örnekle konuşalım... İstanbul 'da bir lisede, 809 Attilâ adındaki öğrenci, hemen bütün 'şuarânın' katıldığı ulusal bir müsabakada, değme tanınmış ozanları geçerek, dereceye girmiş; gazetecinin biri de, onunla bir mülakat yapmış!.. İyi güzel ama, orada sorulan ve söylenenleri, ancak, mülâkatı takibeden sayfalardaki, bir gazete haberini okursanız, yerli yerine koyabiliyorsunuz; haberin çıktığı gazete, Türkiye Sosyalist

Partisi 'nâşir-i efkârı' Gerçek gazetesi, haberin başlığı ise, şu: "TSP'de Konferans / 'Türkiye'de Halkın Saadet Mücadelesi Emrinde Bir Edebiyat' / Kalabalık Bir Dinleyici Kitlesi Önünde Konuşan Attilâ İlhan, 'Sanatkâr da bir işçidir; bu itibarla, işçi sınıfının mücadelesi, onun da mücadelesidir' dedi.."

Nasıl, şair de, armağan da, mülakat da, asıl 'yerine' oturdu mu?

Gâzi sonrası 'Atatürkçülük iddiası'...

Aynı yöntem, Uğur 'un (Mumcu), Attilâ İlhan 'la yaptığı, 'Roman söyleşisi' üzerinde de uygulanıyor; iki sayı süren (5-6 Mayıs 1981) röportajın, hemen arkasından, o ayın sonuna kadar süren bir tartışmadır başlamış: Cumhuriyet, birbiri ardından kimlerin 'tepkisini' yayımlamıyor ki? Enis Batur 'la başlamış, Ertuğrul Özkök 'le sürüyor; daha sonra sırasıyla, Murat Belge, Hasan Bülent geliyorlar; Doğan Hızlan, bu münasebetle, Ferid Edgü ile konuşmuş, onu Lâtif Okur 'un cevabı takip ediyor (30 Mayıs 1981); yâni tartışma, bir aya yakın sürmüştü, hepsi de elinizin altında!

Benzer bir başka olay, başlı başına bir bütün oluşturmuş: "Mavi Dosyası!" Meraklısı bilir, gençler bilmez; 'Mavi Hareketi', Yunan/ Latin platformu üzerinde, TDK Türkçesiyle geliştirilen 'Garip' hareketine karşı, Ulusalçı/Sol 'dan Kemalist manada ilk tepkidir; 'hasbelkader', başını Attilâ İlhan çekiyor; şimdi ne yapıyorsa, o zaman da onu yapmış, yani Kemalizm'i, tarihteki yerine Marksist bir yöntemle yerleştiriyor, onun üstyapı anlayışı da, elbette ona göre değerlendiriliyor; o açıdan bakıldı mı, nasıl Gazi sonrası 'Atatürkçülük iddiası' boş bir laftan ibaretse, elbette, Tanzimat bakışlı 'alafranga seçkinci' Garip ve II. Yeni de, sade suya tirit 'ilericilik' davranışlarıdır;

Mavi 'takımından' Ahmet Oktay, otuz yıl sonra, Milliyet/Sanat Dergisi 'nde tertiplenen soruşturmaya, bir giriş yazısı yazmış; Attilâ İlhan, soruşturmayı cevaplandırıyor ama, Belgin (Sarmaşık) işi orada bırakmış mı? Hayır, meraklısı 'dosya 'nın içerdiği bütün "methaldar" şair ve yazarların, cevabını sırasıyla okumak imkânına sahiptir; yâni Tefik Akdağ 'ın, Orhan Duru 'nun, Yılmaz Gruda 'nın, Tarık Dursun K. 'nin, Özdemir Nutku 'nun ve Demir Özlü 'nün, otuz yıl sonra o 'gençlik hareketi' ne nereden, hangi gözle bakmış olduklarını görebilecek;

şüphesiz, daha sağlıklı bir değerlendirme yapabilecektir. Bu bakımdan, 'Açtırma Kutuyu!..' yakın tarihimizin edebi çalkantılarını, -hem de onlara katılmış, ya da karşı çıkmış yazarların katkısıyla,- sonraki nesillere aktarıyor.

Türkçenin ve Türk Edebiyatı'nın içine düştüğü hale bakarsanız, böyle bir çalışmaya gerek yoktu diyebilir misiniz?

Cumhuriyet, 16.06.2004

38 - “...Başka Ülkeye Göçmek!..”

Geçen gün telefon, delikanlının biri, Türkiye 'de kısa sürede bir 'intibah' hasıl olmazsa, çoluğunu çocuğunu alıp, insana yeni yükselme ufukları va'deden Güney Afrika Cumhuriyeti 'ne gideceğini haber veriyordu; çünkü yeni moda bu, Güney Afrika 'ya yerleşmek! Daha önce bu ülke Kanada idi, orasını uçsuz bucaksız toprakları ve az nüfusu ile geniş bir imkânlar ülkesi olarak görüyorlardı; Kanada hükümeti de, yetişmiş 'beyinlerimizi' , ülkesine çekmek için, elinden geleni ardına koymuyordu.

Başka ülkede yeni bir hayat aramak, yoksullar arasında daima geçerli bir hayat geliştirme biçimidir; ama, belirli bir kültür seviyesindeki, kafası işleyen, meslek ve gelecek sahibi gençlerin, başka ülkelere gitmesi, bundan çok farklı; öncekine 60'lı yıllardaki Almanya göçünü örnek verebiliriz; ya da Doğu ülkelerinden, yeni Rus göçünü; oysa bizimki gelişmiş beyinlerin dış göçüdür ki, açıkça bu gençler nezdinde Türkiye 'nin itibarının, iki paralık olduğunu gösterir. Var mıdır böyle bir şey?

Olmaz olur mu?

Bazı yazarlarımız bunu, -çok eskiden- tespit etmişlerdir, bunlardan birisinin düşüncelerini daha geçen gün aktarmıştım (bkz. Cumhuriyet , 6 Haziran 04), Türk aydınlarının, Batı 'ya büyük hayranlığının altını çiziyor, Doğu 'yla ilgilenmenin zül olarak görüldüğünü, ayrıca Batı

'dan ürküldüğünü belirtiyordu; bir başkası ise, gelişmenin taklitçilik sanıldığını, taklidin huy haline geldiğini söyleyip, neticede onlara benzemek isteyerek, kimlik ve kişiliğimizi kaybettiğimizi tespit ediyor; günümüzde yaşanan durum, bundan iyi saptanamaz.

Gerçekte bu yazarlardan ilki Yusuf Akçura , ikincisi Said Halim Paşa , yazıların ilki 1911 'de, ikincisi 1917 'de yazılmış; bu da gösteriyor ki, Türk aydınlarının, Batı hayranlığı, başka ülkeleri taklit etmek, oralara gitmek merakı hayli eskidir. O kadar böyledir ki bu, batmadan önce, ülkeyi kurtarmak isteyen Osmanlı aydınları da çareyi Batı ülkelerinde arıyor, oralara gidip, dışardan ülkeyi kurtarmaya çalışıyorlardı, bunun sonucu ne olmuştur hep biliyoruz: Sevres Muâhedesesi .

Bir ara kitapların birinde, bir tanıdığımdan bahsetmiştim; bu kişi, ülkemizde en yenilikçi, en ilerici saydığımız tiplerden birisiydi; ve en belirgin nitelikleri, şöyle sıralanabilirdi:

a/ Batı kültürüne hayrandı, bu kültüre vakıf olmuştu, iyi biliyor, bir Batılıyla, onun dilinde, onun gibi konuşabiliyordu. O müziği dinlemekten hoşlanır, onların ressamlarından tablolar toplar, o ülkelerin insanlarından dostlar seçerdi.

b/ Batılılarla işbirliği içindeydi, onların şirketlerinden hisse almış, kendi şirketlerinden onlara hisse satmıştı, ortaktı yani, çıkarları Batılı çıkarlarıyla birleşmişti.

c/ O kadar onlara benzemişti ki, sonunda onlardan bir kızla evlenmiş, daha sonra da gidip, o ülkelere birisine yerleşmişti; artık, asıl ülkesinin hangisi olduğunu kestiremiyordu.

Kitapta, bu tanımın bizdeki ilerici tanımına uyduğunu söylüyor, fakat aslında tanıdığım kişinin bir Türk olmadığını, ülkemizdeki lövantenlerden ya da gayrimüslim yurttaşlardan birisi olduğuna işaret ediyordum. Zamanla

biz Tanzimat 'tan beri süren bir alışkanlıkla Batılı 'ya özeni onu taklide götürüyor, ulusal niteliklerimizi kaybediyoruz, yani demek istediğim bu!

'...Kötü bir örnek!..'

G ünün birinde, bir telefon, hem de yabancı bir ülkeden! Türkçe olarak bir ses, kitabımda bahsedilen o kişinin, tam da kendisi olduğunu söyledi, sonra da sık sık arayarak, ek bilgiler verdi, Türkiye 'de doğmuş büyümüş, bir misyoner okulunda, ecnebi kültür alarak yetişmişti; sonra müziğine, edebiyatına, kültürüne hayran olduğu o ülkeye gitmiş, orada evlenip çoluğa çocuğa karışmıştı, hanidir orada yaşıyor; adını filan da değiştirmiş!..

Düşünebiliyor musunuz, benim, Yeni Tanzimatçılık deyip durduğum, Batı hayranlığı, Batı'ya gitmek, oraya yerleşmek fikri, insanı nerelere sürükleyebiliyor. Bu aslında tek sebepten doğmaktadır, onu da biliyorsunuz: Kültürsüzleşme... Eğer bir millet çağdaşlaşacağına, Batılı bir kültüre kapılarsa, sonuç bu olur; bunun gerisinde, eğitim ve öğretim sisteminin, ecnebi kültürü, kendi kültürü yerine benimsemesi yatıyor; üçüncü ülkeyi kültürsüzleştiren, aydınlarını kendi kültürüyle yetiştiren, gelişmiş ülke; zamanla onları, mıknatıs gibi çekmekte, ülkelerinden kopmalarına, ona yabancılaşmalarına neden olmaktadır. Buradan bakılınca, Türkiye 'de olayın Cumhuriyet 'le kurtuluş rayına girdiğini, ancak Tevhid-i Tedrisat Yasası'nın delinmesiyle, yani öğretim ve eğitimin çeşitlenme bahanesi altında yabancılaşmasıyla tekrar bozulduğu görülür. Yetişen çocuk, zamanla ecnebi bir kültürün adamı olmakta, kendi halkına yabancılaşmaktadır, memleketi ikinci plana düşer, egosu ön plana çıkar; o da ülkesini bırakır ecnebiye gider.

Oysa biliyorsunuz, Müdafaa-i Hukuk doktrini , başından itibaren bunun tam tersini saptamış ve uygulamıştır: Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucuları ve kurtarıcıları, Tanzimatçı Genç Osmanlılar ya da Meşrutiyetçi Jöntürkler gibi, ülkeyi kurtarmak için Batı'ya değil, Doğu'ya,

Anadolu'ya gitmişlerdi: Kurtuluş ve kimlik oradaydı
çünkü...

Cumhuriyet, 18.06.2004

39 - **...Neriman Nerimanof'u 'Takdim'**

(Genç bir oğlan -kıvrık saç, mavi göz- benim o şiirde adına rastlamış, damdan düşercesine sordu: "-...Kim bu Nerimanof , hiç duymadım." O dakika, bütün Avrasya Türklüğünden utandım: Üstelik solcuyum diyen Türk çocuğu, onun adını bile duymamıştı, hiç tanımıyordu!..)

'Eşk olsun bele dostluğa ve gardaşlığa!..'

O mel'ûn 1337 (1921) kışı; Anadolu def gibi gerilmiş!
Kütahya/Eskişehir muharebelerinde, Garp Cephesi yeniliyor; Ankara 'da, TBMM 'nin Kayseri 'ye nakli düşünülmektedir. O günlerde, Moskova 'ya, yardım talebiyle, bir Türk hey'eti gitmişti; Bakû 'da hey'etle konuştuktan sonra, 'Yoldaş' Nerimanof' un, Vladimir İlyiç Lenin 'e, şöyle bir mektup yazmış olduğunu bilir misiniz?

"...Müslüman Doğu'da (Şark'ta), Avrupa Emperyalizmi'nden kurtulmak amacıyla ayaklanmış olan Türklerin; özgürlük uğrunda savaştıkları için, şöhreti gitgide artıyor. Cihat (kutsal savaş) ilan etmekle, buna biz de kısmen katılmıştık; eğer şimdi Türklerden yüz çevirirsek, Müslüman Doğu'da bütün nüfuzumuzu yitirerek, üstelik bizim için felaketli neticeler verebilecek, Doğu Cephesi'ni açmış oluruz. İngiltere, bu fırsattan istifade edip, Polonya ve Romanya'nın katkısıyla, Batı Cephesi'ni açarsa; dağıldığımız bir zamanda, bizim vaziyetimizi görmek lâzım..."

"...Aziz Vladimir İlyiç, felaketi çok önceden görüp, sizden hiçbir şey gizlememeyi zorunlu sayarım. (...) Yoldaş Çiçerin, Doğu sorununu çetrefilleştiriyor; o Ermeni sorununu, gereğinden fazla destekler, ve sadece Ermeni sorunu nedeniyle Türklerle aramızın açılması yüzünden, ne zorluklarla karşılaşacağımızı hesap etmez. Kesinlikle

diyorum ki, Kafkasya'da -Dağıstan ve Gürcistan'da da- eğer Azerbaycan'ı şimdiki haliyle elimizde tutmak istiyorsak, biz, ne pahasına olursa olsun, Türklerle sağlam (möhkem) ittifak yapmalıyız..." Fevral 1921-ci il / Şubat 1337 (1921).

Moskova 'ya giden, ilk Ankara Büyükelçisi Ali Fuat Paşa, Sovyet halkıyla devlet yönetimi arasındaki tersliğe, daha ilk raporlarında işaret etmemiş miydi? (Bkz. 'Moskova Hatıraları') Dışişleri Komiseri Çiçerin , Ermeniler bahsinde Çarlık Hariciyesi'nden farklı düşünmüyordu, yani bizim aleyhimize! O yüzden 'uyarı' zamanında ve 'yerindedir' ; nitekim Lenin 'Yoldaş' evraka düştüğü 'derkenar' da, dikkati buna çekiyor: "Yoldaş Stalin! İki kelime yazıp bu mektubu, Merkez Komitesi'nin bütün üyelerinin bilgisine açmanızı rica ederim; okusunlar, okuduktan sonra da, okuduklarını kaydetsinler; bilahare mektubu bana iade edin / 19 Fevral (Şubat), Lenin."

Peki, Azerbaycan 'ın 'ulusalcılığa yatkın' Bolşevik lideri Neriman Nerimanof 'un, Türklere ve Ankara Hükümeti 'ne beslediği hayırhah duygular, münhasıran soyut mu kalıyordu? Yo hayır, bunu anlamak için sadece şu basit ama önemli olayı öğrenmek yeter; Azeri Türkçesinin tadı bozulmasın diye, Şamil Qurbanov 'dan aynen aktarıyorum:

"...Türkiye'nin sefiri Memduh Şövkət Bey, 1921-ci il Martın 17.de Mustafa Kemal Paşa'nın mektubunu Nerimanov'a çatdırdı: Türkiye Hükümeti, Nerimanov'dan borç pul (para) isteyirdi. Nerimanov derhal bir milyon rubl deyerinde kızıl para gönderdi. Özü de yazdırdı: 'Paşam, gardaş gardaşa borç vermez, el tutar.' Eşk olsun bele dostluğa ve gardaşlığa!.." (Şamil Qurbanov, 'Neriman Nerimanov - Ömrünün Son İlleri' - s. 160).

...Yakınız da, neden bu kadar 'uzağız'...

(...günlerdir çantamda. Bakı/2004 basımı, küçük bir kitapta; 20'li yılların, o dağdağalı Maveray-ı Kafkas 'ını

dolaşıyorum; dolayısıyla, -astragan kalpaklar, gümüş üzengiler, devâsâ semaverlerde tavşankanı çay, uzak silah sesleri, varoşlarda 'kızıl mücahitler' , vs. de benimle dolaşiyor; eserin adı "Neriman Nerimanov'un Milli Devletçilik Bakışları ve Faaliyeti"; yazarı Hasanov Hasan Azizoğlu!

Okumak arzusuyla, ne zaman elimi uzatsam, içimde hep aynı his; biz, onlar ve buradakiler, birbirimize bu kadar yakın da, neden bu kadar uzağız? Neden bu kitapçığın en can alıcı noktalarına temas ettiği, 20'li yıllarda o dehşetengiz macerayı yaşamış iki büyük Türk liderinin - Mustafa Kemal 'in ve Neriman Nerimanof 'un- birbirine o kadar yakın, hatta iç içe birer 'fikriyatı' olduğundan habersiziz? Neden o üniversiteli genç -saçları kıvrıkcık, gözleri mavi- bana gelip, '-...şiirinizdeki Neriman Nerimanof kimdir?' diye soruyor? Neden, neden, neden? Yok mu bunun bir sorumlusu?..)

Meraklısı için not: Söz konusu şiir ('Çalar Saat'), 'Yasak Sevişmek' adlı şiir kitabındadır; konuyla ilgili bölüm şöyle:

"... o gece yine sabahlamıştık / biz üç adam ve bir semaver / nusret'in bakûda bulunduğu / ibrahim sâmi'yle beraber / oymalı bir de ceviz sandık / içinde kimlerin unutulduğu / nerimanov / mustafa suphi / sultan galiyef / ve solugan kafkas trenindeki / bıçak bıçağa âzeri armonikler..." (s. 108).

Cumhuriyet, 21.06.2004

40 - "... 'Karanlık' Soru İşaretleri!.."

(... Ankara 'nın, Moskova 'daki ilk 'sefir-i kebirî' Ali Fuat Paşa 'nın 'Hatıraları' nda; o yıllar yaşanmış onca maceranın bazı gizli ipuçlarını veren, ilginç -hatta şaşırtıcı- 'tesbitler' vardır; onlardan birisi, sanırım şu:

"... (Bolşevikler) Radek vasıtasıyla Türkiye'de Birinci

Cihan Harbi'ni idare etmiş olan Osmanlı ricâlinden birçoklarıyla temasa geçmişlerdi. Bu ricâlin en mühimleri eski Sadrazam Tal'ât, Harbiye Nâzırı ve Başkumandan Vekili Enver ve Bahriye Nâzırı Cemal paşalarla arkadaşları idi. Bunlarla anlaşarak, Anadolu'da İngiliz Emperyalizmi'ne karşı başlamış olan mücadeleye yardım ve mukâvemetin idâmesini düşünmüşlerdi..."

"...Asya'nın memleketlerinde de İngiliz Emperyalizmi'ne karşı hazırlıklar başlamıştı. Avrupa Proletaryası da, hükümetlerinin yanlış siyasetleri aleyhinde tahrikte gecikmemişlerdi. (buraya dikkat!) Şurasını hemen arzetmeliyim ki, daha o tarihlerden itibaren Rus Sovyet Hükümeti ile III. Enternasyonal'in, Türkiye'nin de Ukrayna gibi 'sovyetize edilerek' Sovyet Cumhuriyetleri Federasyonu içine alınmasına gizlice karar verdikleri anlaşılmıştı..." (Cebesoy, 'Moskova Hatıraları' , s. 92)

20'li yıllara ait bu 'Ankara istihbaratı' nın, Anadolu 'da ve Kafkasya 'da yaşanmış nice olayın 'püf noktasını' açıkladığı düşünülemez mi?)

...Ne umdukları adamdı, ne de sandıkları!..

Miss Higgins 'in kaldığı, Pahtheon (Paris) civarındaki mütevazı öğrenci oteli (1949/50); savaş ertesinin sıkıntıları eksik olmuyor: şeker, pirinç, vs. 'karne' yle satılıyor; geceleri, semt semt, 'enerji kısıtlaması' var. Miss Higgins -ki biliyorsunuz, Fabian 'cı bir sosyalistti- Bolşevik İhtilâli 'nin 'yerli' ve 'sahici' olduğuna, katiyyen inanmazdı; Aptulla sigaralarını birbirine ekleyerek ortalığı dumana boğar, o titrek ve iç karartıcı mum aydınlığında derdi ki:

"- ...Alman İstihbaratı'nın marifeti!.. Bolşevikleri iyi kullandılar: Sizinkileri, İngiliz İmparatorluğu'ndaki Müslümanları Londra'ya karşı ayaklandırmak için kullanacaklardı; tabii, en başta da Anadolu'dakileri Londra, 'Beyaz Ordular' (Kolçak, Denikin Vrangeli, vs.) teşebbüsü fiyaskoyla sonuçlanınca, Sevres'i askıya almayı

düşünüyor: Anadolu'daki direniş, Bolşevikler'in Akdeniz'e inmesine set çekmek içindir, ne var ki Kemal'in de seçilmiş olması, son derece isabetsiz!.."

'Komplo Teorisi' diye, işte buna denir. Almanlar da, Ruslar da, İngilizler de, 'partiyi kazanmak için' Türkleri kullanıyorlar; Azerbaycan 'da iki mühim simâ, Mehmet Emin Resûlzâde ve Neriman Nerimanof, Anadolu 'da iki kahraman, 'Hamdiye Kahramanı' Rauf Bey ve 'Anafartalar Kahramanı' Mustafa Kemal Paşa! Hesap tutmaz, çünkü 'Yoldaş' Nerimanof ve Mustafa Kemal Paşa, ne umdukları adamdır, ne de sandıkları!

Bunu anlamak için, sadece, Nerimanof 'un Azerbaycan 'ın ilk Türkiye Büyükelçisi İbrahim Abilof 'a yazdığı şifreyi okumak, çok şey öğretir:

"...Bir şeyi unutmamak gerekir: Rusya ve Türkiye'de, belli 'şahıslar' vardır ki, aramızı bozmak istiyorlar. Siz buradayken Daşnaklar'ın (Ermeniler) bu yolda çalıştıklarını söylemiştim. Şimdi Kafkasya'daki bütün inkılâp/karşıtları, bu fikirde birleşip Kafkasya'yı yeniden kana bulamayı istiyorlar. Bir sürü aferist (fırsatçı) Türk, hazır, bu yolda işlenen işin akıbetini, kör gözleriyle görmüyorlar. Bu fırsatçılar, Gürcistan ve Ermenistan'da da az değildir..."

"...Çiçerin'in (SSCB Dışişleri Komiseri) Doğu politikasında işlettiği bütün fikirler yanlıştır. İran bizden yüz çevirdi. Çiçerin, İngilizler'e aldanıp, bizim elimizle, İran'daki inkılâp ateşini söndürdü. Şimdi de Türkiye konusunda büyük yanlışlar yapıyor. Çiçerin'in siyaseti konusunda, büyük bir şikâyet mektubu yazıp göndermiş bulunuyorum..."

Bunlar, 'Yoldaş' Nerimanof 'un 'şüpheleri !..'

"...özü, kızının adını 'Anadolu' koymuştur..."

Mustafa kemal açısından, durum çok daha net! Lenin 'e

yardım isteyen ilk mektubu o yazmış, Meclis 'te Komünist Fırkası 'nı o kurmuş, arkasından Halk İştirakiyyun Fırkası 'na o imkân sağlamış! Mustafa Suphi 'yi çağırın da o! (buraya dikkat!) 1921 İlkbaharında tavrı birden değişiyor; TKF 'boşa' alınmıştır, İştirakiyyun kapatılmış, 'Baytar' Salih Bey 'derdest edilmiştir' . Mustafa Suphi, İttihatçılar'a 'kurban' bırakılır, vs. Bu tavır değişikliğinde, Ali Fuat Paşa 'nın Moskova 'Tesbiti ya da istihbaratı' hiç mi rol oynamamıştır?

Şâmil Qurbanov 'un kitabını okurken, bir şey öğrendim ki, aklıma her gelişinde, o büyük dostluk ve beraberliğin katıksızlığını düşünüyorum; en iyisi siz bunu, onun ağzından dinleyiniz: "...onu da deyim ki Mustafa Kemal Paşa, İbrahim Abilov'a çok hörmet ederdi. Onun, Anadolu'da doğmuş ve uzun müddet Bakı'da yüksek vazifelerde işlemiş kızının adını, özü, 'Anadolu' koymuştur..." (Qurbanov, s. 152)

Bir o 'yakınlığı' düşünün, bir de bugün yaşadığımız 'resmiyeti'...

Cumhuriyet, 28.06.2004

41 - **“...Kimse Öteki Zirve’yi Görmedi!..”**

(O 'Türk aydını' nı tanıyoruz, 'ilerici' çünkü 'Batılı' -daha doğrusu 'Batıcı'- bir bakıma 'agresif' laik; ABD 'den ve AB 'den yana; elbette bu yüzden, NATO Zirvesi 'nin ülkesinde yapılmasından gurur duyuyor; fikrince İstanbul, 'Uygar Dünya 'nın 'başkenti' oluvermiştir, ne şeref! Aslında 'Sistem' in çıkarları için, 'savaş makinesi' NATO 'yu Avrasya 'da kullanmak istek ve teşebbüsünün içinde, Türkiye 'ye 'Truva atı' rolünün uygun görüldüğünü, ya fark etmiyor; ya da, bu aşağılanmayı sinesine çekebilecek derecede, izzetinefsini yitirmiş!

'Sistem 'in Avrasya kompleksini görebilmek için, uzağa gitmeye hiç gerek yok! Geçenlerde sorunu, bir yerde tartışıyoruz; birden dudaklarımdan, şu sözlerin

döküldüğünü fark ettim:

"-...bölgede olup bitenlere, kim gerçekçi bir gözle bakabilse; kimin niyetinin, neden kötü olduğunu görebilir: Çeçen/Rus, Acar/Gürcü, Ermeni/Azeri, Ermeni/Türk, Türk/Kürt, Arap/Yahudi, Alevi/Sünni vb. uyuşmazlıklar ve çatışmalar, ne hikmetse, buralarda yaşanıyor, daha önce, Orta Avrupa ve Balkanlar'da, benzer 'etnik' sorunlar yaşanmıştı, sonuç ortada, NATO'nun -aslında ABD'nin- bölgeye yerleşmesi! Benzerliği ve 'itici gücü' görmemek için, adeta kör olmak lazım; aynı sonucun amaçlandığını da!.."

NATO 'nun İstanbul Zirvesi, Washington açısından, o korkunç 'savaş makinesi' nin Ortadoğu 'ya ve Kafkaslar 'a yönlendirilmesi çabasıdır; iç diyalektiği, AB/ABD karşıtlığı olarak görünüyor, fakat asıl dış diyalektiği, dallanıp budaklanıyor ki, ne hikmetse, ülkemizde adeta hiç kimse onu görmek istemiyor: Batı/Doğu karşıtlığı! Hangimiz, handiyse NATO Zirvesi günlerinde Taşkent 'te (Özbekistan) Şanghay Birliği Örgütü zirvesinin toplanmış olduğunu, fark etti ki?

Bu adeta eşzamanlı iki 'zirve' yeryüzündeki temel çelişkinin Doğu ile Batı, Mazlumlar 'la Zalimler arasında olduğunu kanıtlamıyor mu? Aynen, geçen yüzyılın başlarında olduğu gibi!..)

'Tek kutuplu dünya' hayali boşa çıktı...

Media, Avrasya konusunda, sağır ve dilsiz; oysa sadece iki zirvenin birbiri ardından toplanmış olması bile, Washington 'ın kurduğu 'tek kutuplu dünya' hayalinin, çoktan boşa çıktığının habercisi: şu haberleri, lütfen okur musunuz?

"...Şanghay Birliği Örgütü liderler zirvesi, Dönem Başkanı Özbekistan Cumhurbaşkanı Kerimof'un başkanlığında, Intercontinental Oteli'nde yapıldı. Zirveye Kazakistan Cumhurbaşkanı Nazarbayef, Çin Devlet Başkanı Jintao,

Rusya Devlet Başkanı Putin, Kırgızistan Cumhurbaşkanı Allayef, Tacikistan Cumhurbaşkanı Rahmanof katıldılar. Ayrıca Afganistan Cumhurbaşkanı Karzai ile Moğolistan Dışişleri Bakanı Luv Sangly Erdeneceluun da katıldıkları gibi, toplantıda birer konuşma da yaptılar. Moğolistan'ın başvurusu üzerine, ona, örgütün bundan sonraki toplantılarında, 'gözlemci' statüsü verilmesi karara bağlandı..."

"...zirvenin ardından Taşkent Deklarasyonu, Şanghay İşbirliği Örgütü Yetki ve Ayrıcalıklarının Öngören Anlaşma, Birlik Gözlemci Statüsünün Düzenlenmesine İlişkin Anlaşma, Moğolistan'a 'gözlemci' statüsünün verilmesine ilişkin anlaşma ve diğer anlaşmalar imzalandı. Ayrıca, altı liderin katılımıyla, Taşkent Terörle Mücadele Merkezi'nin açılışı gerçekleşti: Örgütü, Şanghay İşbirliği Örgütü üyelerinden devamlı elli uzmanın yürüteceği belirtiliyor..."

Dikkati ilk bakışta celbeden, kuşkusuz Afganistan Başbakanı Karzai 'nin zirveye katılmış olması; ABD saldırısına uğramış, adeta onun denetiminde sayılan - yoksa 'işgalinde' mi demeliydim- bir ülkenin, 'öteki zirve' ile ilgilenmesi, her bakımdan hem manalı, hem kuşku uyandırıyor; ona oranla, Moğolistan 'ın 'yakınlaşması' o konjonktür içinde, çok daha olağan görünmüyor mu?

Hepsi bu kadar mı? Hayır!..

'Muazzam bir tarihi sorumluluk...'

Putin konuşmasında şunların altını çizmiş: "...örgütün yan kuruluşları, Pekin ve Taşkent'te faaliyete geçmiştir; Taşkent Deklarasyonu, örgütün gelecek yapısı hakkında önemli bir unsur oluşturuyor, bu deklarasyonla (buraya dikkat!) Asya-Pasifik Forumu'na çağrı yapılmıştır, onlar da ortak bir işbirliği ve güvenlik sistemi kurmaya davet edilmiştir..."

Çin Devlet Başkanı Jintao ise, "...eşitlik, açıklık ve karşılıklı çıkarlar doğrultusunda, ekonomik ve ticari

işbirliğinin geliştirilmesi amacıyla, 900 milyon dolarlık düşük faizli kredi sağlama kararı verdiklerini" kaydettikten sonra, "...uluslararası ilişkilerin demokratik çerçeveye oturtulması, uluslararası konularda ülkelerin eşit iştirakinin sağlanması ve BM'nin rolünün arttırılması" üzerinde duruyor.

Galiba, bizi öncelikle ilgilendiren, Şanghay Birliği Zirvesi öncesinde, Rusya ile Özbekistan arasında bir Stratejik Ortaklık Anlaşması 'nın imzalanmış olması! Benzer bir anlaşmayı, hanidir askıda bırakmış Türkiye 'nin; aynı tarihte, Asya 'yı dağıtma niyetindeki NATO 'nun zirvesine ev sahipliği etmesi; buna razı olan ya da karar verenleri, hangi muazzam tarihi sorumluluk altında bırakıyor, acaba bilen var mı?

Olayların gelişmesi ve istikâmeti, 'ÇUŞ acentesi' diplomatların boyunu çoktan aşmıştır.

Cumhuriyet, 02.07.2004

42 - **"...Ortaklaşa Umut: Avrasya!.."**

(...meraklısı elbet hatırlayacaktır, zamanında Süleyman Demirel, Avrasya mevzuunda hayli konuşmuştu; çünkü öneminin farkındadır, diyordu ki mesela:

"...Avrasya ne kadar önemlidir? Avrasya dünyanın yeni enerji kaynaklarını barındırmaktadır; bu enerji kaynakları, gelişmiş ve yükselen pazarlar için, uzun vadede daha güvenli ve bağımsız enerji elde edebilme imkânı sağlamaktadır. Avrupa, Avrasya üzerinden Asya ile yeni ulaşım ve iletişim koridorlarıyla bir kere daha kucaklaşma imkânına sahiptir. Bu gelişme dünyada yeni bir ticaret ağının ortaya çıkmasını sağlayacaktır: yani 'İpek Yolu' bir kere daha tarih sahnesine çıkacaktır; bu kaçınılmazdır, bu önümüzdeki senelerde görülecektir..."

Süleyman Bey (Demirel) bunları, III. Avrasya Ekonomi Zirvesi 'nde söylüyor (1 Kasım 2001) yani o tarihte,

Avrasya üzerinde, henüz hayal kurabiliyor; ABD, üstelik işe NATO 'yu da bulaştırıp 'İpek Yolu' nu işgale kalkışırsa, acaba ne düşünecektir? Bence, Taşkent 'teki Şanghay Birliği Zirvesi, Avrasya Platformu, Çin/Arap Deklarasyonu, Asya/Pasifik Forumu'na yöneltilen çağrı, vb. o vahim sorunun, vahamet yüklü cevapları, aksi gibi, Media 'sının tembelliği ya da ihmali yüzünden, hepimizin en az bilgi sahibi olduğu da, bu!

İster misiniz etrafında biraz dolaşalım?..)

Avrasya'da, 'kamu'nun, 'birey'e önceliği...

Prof. Dr. Aleksandr Kadirbeyef, 'Avrasya Kavramı' nı irdeleyen, kısa fakat özlü çalışmasında, diyor ki:

"...Rus Avrasyacılık kavramı şu hususlara dayanmaktadır: a/ Özel doğa şartları, iklim ve haritasına sahip Avrasya kıtasının varlığı, b/ Sosyal, tarihi ortam ile bu ortamın yaşandığı toprağın sentezini yansıtan, milletin geliştiği yerin varlığı, c/ Milletin geliştiği yerin şartlarına bağlı olarak, milletin belirli mantalite ve ahlak tipinin varlığı; d/ Avrasya toprağında yaşayan toplumun özel sosyal ve politik yapısını doğuran özel hayat şartları ve dünya görüşünün varlığı..." (Kadirbeyef, s. 9, Ayhaber dergisi eki, Nisan 2004)

Hemen dikkati celbeden Batı (Avrupa/Amerika) ile Avrasya arasındaki 'farkın', uyuşma ve anlaşmaya pek de elverişli olmadığı gerçeği! Konu, mühim, belki de o yüzden, Aleksandr Dugin de, aynı konuya bakınız nasıl yaklaşmış:

"...(buraya dikkat!) Avrasyacılık, 'kamu' prensibinin, 'birey' prensibine önceliğini; toplumsal ve stratejik sorunların, ekonomik metotlardan önce geldiğini ifade eder. Avrasya iktisat tarihi kanıtlamıştır ki, bu kıtada ekonomik çarkların dönüşü ve gelişmesi; Batı'da, - Protestanlığın tutumuna ve ahlakına uygun olarak ve bireysel çıkar mantığına göre - gelişmiş, o 'bireyci ve

liberal kapitalist' modellerine karşı, alternatif bir temel üzerinde oluşmuştur..."

"...liberallik, özelleştirme mantığı, Avrasya'da 'ecnebi'dir; halkımızın ruhlarının derinliğine işlemiş bu özelliği, hiçbir çaba yok edememiştir. Avrasya iktisat tarihi, ekonomisinin kamusal ve ortaklaşa yönetimi, dağıtım sürecinin 'hakkaniyet' üzerine işlemesi; ve buna benzer sağlam temeller üzerinde durmaktadır. Avrasyacılık, bu gerçeğin hesaba katılması, gelişmenin bu yönde ilerlemesi; ve bu temel üzerinde, toplumsal öncelikli ekonomik modellere ağırlık verilmesinde ısrarlıdır..." (Aralık, 2001)

Peki nedir Rusları -gittikçe Türkleri de- böyle bir sonuca ulaştıran dürtü? Varsayımlar mı, yoksa yaşanmış, acısı çekilmiş tatsız deneyimler mi? Galiba ikincisi!...

Elleri cebimizdedir!..

(Rusya, aynen bizim gibi, 'Deli Petro' dan sonra 'Batılılaşmak deneyimini' yaşamıştır; devlet olarak önce güçlenir görünmüş, coğrafya olarak hayli büyümüş, ama Osmanlı gibi, zamanla aydını halkına 'yabancılaşmış', yani bir anlamda 'kültürsüzleşmiş', sonunda batmıştır. 'Lenin (Sovyet) Parantezi', aynı bizim 'Atatürk Parantezi' gibi, Ruslara rahat bir soluk almak imkânını yaratıyordu.

Tanzimat sonrasında, Osmanlı da benzer 'Batılılaşma' yı denemiş, o da Çarlık Rusyası gibi batmıştır: 'Yabancılaşma' yı yani 'kültürsüzleşme' dolayısıyla, 'bölünme' ve 'dağılma' sendromu aynıydı. 'Sovyet Parantezi', onca kusuruna rağmen, Ruslara nasıl kendi sosyal yapı ve ruhsal bünyelerine uygun, bir kamu bilincini beslemiş ve büyütmüşse; 'Atatürk Parantezi' de - bazı aşırılıklara rağmen- Türk toplumuna hem kaybettiği 'kendine güveni' kazandırmış, hem de 'ulusal kimliğini' pekiştirmek olanağını vermişti. Halbuki Yeltsin 'in 'taklit liberalliği', nasıl Rusya 'yı -ecnebi'nin çıkarına- temellerinden sarsmış, eğriyle doğruyu birbirine

karıştırmışsa, Özal 'ın 'taklit' liberalliği de Türkiye 'yi temellerinden sarsıyor, yanlışla doğrunun birbirine karıştırılmasına yol açıyor; üstelik, kimin elinin, kimin cebinde olduğu belirsiz, tek kesinlik şu ki, 'encebi'nin eli, çıkmamak niyetiyle, bizim cebimizdedir...

Buradan bakılınca, ne görölüyor? Avrasya 'nın, her iki ölke için 'ortaklaşa umut' olduğu mu?..)

Cumhuriyet, 05.07.2004

43 - “...‘Şafağın Işığı’na, Kim, Nasıl Bakıyor?...”

(Tesbit/1. "...meraklısı, elbette hatırlayacaktır. Çin Halk Cumhuriyeti 'nin, yâni bir Avrasya ölkesinin; Ankara 'daki büyükelçisi, Song Aiguo; Cumhuriyet'teki mülâkatında (27 Haziran 2004), kelimesi kelimesine şunları söylemişti:

Bunlar, yüz vermediklerimiz!..

"...Atatürk XX. yy'da, özellikle de 1920'lerde, son derece önemli bir örnek oluşturmuştur. Aynı zamanda da Kemalizm, pek çok ölke, özellikle kendi bağımsızlık savaşını veren, kendi millî mücadelesini veren ölkeler için, 'Şafağın Işığı' olmuştur. Biz Çin'de böyle deriz. Yani karanlıklar içinde birden bir ışık doğdu. Öbür ölkeler bu ışıktan umut aldılar; işte bu umut çerçevesinde, bu ölkeler de kendi mücadelelerini verdiler..."

"...1920'lerde Çin'de Mustafa Kemal Atatürk hakkında, önemli eserler basıldı. Aradan onlarca yıl geçmesine ve Çin'de rejimin değişmesine rağmen Atatürk'e olan sevgi ve sayđı, eskisi gibi canlılığını koruyor. (...) Aradan 71 yıl geçtikten sonra, 1997'de Çin'de lise öğrencileri için basılan bir ders kitabında, yine Atatürk'ün resmi var. Demek ki Çin halkı Atatürk'ü ve onun ilkelerini çok benimsemiş. Atatürk'e olan sayđı, toplumun her kesiminde, eskisi kadar güçlü" ...)

(Tesbit/2. "...Prof. Dr. Kadirbayef , Avrasyacılık üzerine

yaptığı çalışmada, şu hassas fakat son derece önemli noktaların üzerine basmaktadır:

"...Avrasyacılık, daha iyi tanınmayı hak ediyor. O, genelleyici ve açıklayıcı düşüncelere, iki kıt'ayı kapsayan mirasçıları arasında Rusya ve Türkiye'nin bulunduğu imparatorlukların, hukuki açıdan haklılığının, kanuna uygunluğunun isbatına, ihtiyaç duyulduğunu gösteriyor. (Buraya dikkat!) Bu Avrasya kavramı 'yapıcıdır', halkları ve dinleri karşı karşıya getirmeden; 'bizim' ve 'yabancı' gibi kavramlara ayırmadan, kültürel ve ekonomik işbirliği temeline dayanmaktadır ve Avrasya etkileşme sisteminin her üyesinin, barış içinde bağımsız gelişmesi, refahının yükselmesi ve nihayet dünya uygarlığının tepelerine erişmesini sağlamayı hedeflemektedir. Önde gelen Avrasya ülkeleri, Rusya ve Türkiye'ye gelince, ekonomi, politika, kültür alanlarında ve manevi hayatta yakınlaşma ve hatta entegrasyon, onların tarihten kaynaklanan doğal bir durumudur..." (Kadirbayef, s. 14)

'Dostlarımıza' gelince...

(Tesbit/3. "Merkezi ABD 'de bulunan ve mali desteğinin bir bölümünü Yunan kaynaklarından sağlayan düşünce kuruluşu 'The Western Policy Center 'in düzenlediği toplantıya; ABD 'nin tüm dünyaya yayın yapan Voice of America radyosunun verdiği habere göre, Türk ve Amerikalı uzman ve gazetecilerle, Avrupa Birliği Yürütme Organı olan komisyonun Washington temsilcilerinden, Siyasi ve Akademik İşler Danışmanı olan Jonathan Davidson da katılmıştır..."

"... Davidson , 'Avrupa Komisyonu'nun Türkiye'ye üyelik için müzakere tarihi konusunda, önümüzdeki aylarda karar verirken, Türkiye'de yapılan reformları dikkate alacağını, ancak reform yasalarının ne derece uygulandığı konusunun da göz önünde tutacağını' söyledi. (Buraya dikkat!) Avrupa Birliği yetkilisi Jonathan Davidson, 'Türkiye'de, Atatürk tarafından, kontrol altında bir devlet sistemi yaratılmıştır. Bunun ise, ÜÜ-Avrupa Birliği

standartlarıyla uyum içinde olmadığı açıktır' diye konuştu.

"...ABD Dışışleri eski yetkililerinden ve Los Angeles merkezli Pasifik Konseyi ile Rand Araştırma Kurumu 'nda, Akdeniz uzmanı Ian Lesser de 'Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne üyelik dışında başka seçeneği olmadığını' söyledi ama, Amerika' nın Türkiye' yi 'değerli bir Ortadoğu müttefiki' olarak tanımlamasının yanlış olacağını belirterek, AB 'ye giremediği takdirde 'Türkiye'nin, uluslararası alanda Türkiye merkezli politika izleyebileceğini' savundu. " (21 Haziran 2004, omolla **hotmail.com) ...)

Ne de 'fırsat' ya!..

(Tesbit/4. "...ilginç değil mi? Özellikle Rand Corporation 'da Akdeniz Uzmanı Ian Lesser 'in söyledikleri, belirgin bir çelişki içeriyor; hem Türkiye' nin Avrupa Birliği 'ne üyelikten başka seçeneği olmadığından bahsetmiş; hem de, bu gerçekleşmezse, 'uluslararası alanda Türkiye merkezli politika izleyebileceğini' ileri sürmüş; iyi de, bu ikinci söylediği, başka, -üstelik son derece önemli- bir 'seçenek' olmuyor mu? Meselâ, Avrasya seçeneği!

İnsan bu arada, yeniden oluşan iki farklı - AB/ABD çelişkisini de sayarsanız üç- kutuptaki yeryüzü faaliyetini izlerken, Türkiye 'deki yönetimin ve sorumlularının, tutum ve davranışlarını da elbet merak ediyor. Görünen odur ki, son elli yıldır olduğu gibi, Ankara başrol oyunculuğu yerine, figürasyonda yer almayı; -bilinmez hangi yeni tavizler için- ağzına bir parmak bal çalmak amacıyla; 'yönetmenlerin' ona sunduğu, toplantı ve konferansları önemsemekle avunmayı, tercih ediyor. Örnek mi, buyurun.

(Tesbit/4. "...NATO Zirvesi 'nin, İstanbul için bir yük gibi görüldüğünü, görenlerin de çok olduğunu belirten ve bu durumu nasıl değerlendirdiğini soran gazeteciye, Dışışleri Bakanı Abdullah Gül 'ün cevabı şöyledir:

"...Öyle gözüküğünü biliyorum ama aslında bu her açıdan Türkiye için 'tarihi' bir fırsat!.." (Sabah, 26 Haziran 2004)

Evet, handiyse yarım yüzyıldır sürekli Türkiye 'nin aleyhine işlemiş bir 'tarihi fırsat'!

Cumhuriyet, 12.07.2004

44 - “...İkisi de, ‘Ortodoks’ Ama!..”

Tesbit/2. Samuel Huntington, asıl adı 'Dünya Düzeninin Yeniden Kurulması' da olan, 'Medeniyetler Çatışması' adlı eserinde, bu çatışmayı, adeta kesin ve kaçınılmaz olarak işliyor; diyor ki meselâ:

"... Clinton da dahil olmak üzere, bazı Batılılar, Batı'nın İslamla hiçbir sorunu olmadığını, ama yalnızca aşırı İslamcılarla sorunu olduğunu öne sürmektedir. 1400 yıllık tarih ise, aksini kanıtıyor. (...) Liberal Demokrasi ve Marksizm/Leninizm arasındaki XX. yy. çatışması; İslam ve Hıristiyanlık arasında, derinden derine çatışma eğilimi olarak süren, ilişkiye kıyasla; sadece kısa ömürlü, yüzeysel bir tarihsel olgudur..." (a.g.e. s. 308)

"... Batı (Hıristiyanlık) için temel sorun, İslamcı köktendincilik değildir, sorun bizzat İslamdır; başka bir deyişle, halkı kültürünün üstünlüğüne inanmış ve gücünün azlığını takıntı haline getirmiş, farklı bir medeniyettir. İslamın sorunu ise, CIA veya ABD Savunma Bakanlığı değil, ama Batı'dır; halkı, kültürünün evrenselliğine inanmış; ve azalmakta olsa bile, gücünün, kendine bu kültürü dünyaya yayma yükümlülüğünü dayattığına inanmış, farklı bir medeniyettir. Bunlar, İslam ile Batı (Hıristiyanlık) arasındaki çatışmayı körükleyen, temel bileşenlerdir..." (a.g.e. s. 322)

Fakat Huntington, daha kitabının adında 'meseleyi' , 'dünya düzeninin yeniden kurulması' (yani 'Hıristiyanlaştırılması') için 'medeniyetlerin çatışması'

şeklinde koyanların; kendileri, yani Batılılar olduğunu unutmuş görünüyor. Tabii, Hıristiyanlığın 'kendi kültürünü dünyaya yayma yükümlülüğünü onlara dayattığını', adeta itiraf ettiğini de!)

Clinton çok mu farklıydı?

(Açık İstihbarat/4 '... 24 Şubat' ta (1994) ABD Başkanı Clinton, Başbakan Tansu Çiller 'e bir mektup gönderdi. Clinton, 'Patrikhane'nin uluslararası statüye kavuşması için, Türkiye'nin yardımcı olmasını' istedi. Clinton mektubunda şöyle dedi:

"... Yunanistan'la olan ilişkilerinizdeki en son gerilimi azaltmak üzere, hükümetiniz tarafından bazı sembolik adımlar atılabilir. Bu sembolik adımlardan bir tanesi, İstanbul'daki Rum Ortodoks Patrikhanesi olabilir ve bu kurumun işlerlik kazanması konusunda, mevcut olan bazı zor koşulları kolaylaştırmanın yollarını, göz önünde bulunduracağınızı ümit ediyorum..."

"... Clinton, 1994 Nisan ayında Yunanistan'a yaptığı ziyarette ise, isteğini kamuoyuna açıkladı. 22 Nisan'da dönemin Yunanistan Başbakanı olan Papandreu 'yla birlikte düzenlediği basın toplantısında, Fener Patrikhanesi'ne değindi: "... Patrikhane'nin statüsünün tarihi misyonuna uygun biçimde yeniden düzenlenmesi tavsiyesi'nde bulundu. Türkiye'ye yaptığı tavsiyenin tutulacağından ümitli olduğunu açıkladı..." (a.g.e. s. 142) Okuduğunuz, Uğur Yıldırım 'ın konuyu didikleyen 'Dünden Bugüne Patrikhane' den (Kaynak Yayınları) aktardığım satırlar, Huntington 'ın İslamiyete karşı 'çekimser' bulduğu Clinton'ın da 'kendi (Hıristiyan) kültürünü dünyaya yayma yükümlülüğünü' pekâlâ 'yerine getirme' peşinde olduğunu kanıtlamıyor mu?)

'33 yıl sonra ithal öğrenci' neden?

(Açık İstihbarat/5 "... bu teşebbüsün nasıl başarıya ulaştırıldığıнын bir kanıtı da, şüphesiz daha önce başlığını

gördüğümüz haberin, içerdiği gerçek: "33 yıl sonra ithal öğrenci!")

"...papazlar ve rahipler, 33 yıldır kapalı olan okulun ne zaman açılacağını soran Yunanlı turistlere, 'En kısa zamanda açılması için dua ediyoruz' yanıtını veriyor. Son gelişmelerden oldukça umutlu olduklarını söyleyen papaz ve rahipler, 'Okul 2004'e yetişmeyebilir. Öğrencileri yurtdışından getirtmeyi düşünüyoruz, çünkü Türkiye'de okula öğrenci bulabileceğimizi hiç sanmıyoruz. İstanbul'da yaşayan Rum Cemaati topu topu 1500 kişi, onların da çoğu yaşlı dediler..."

"...okulda hızlı tempoyla hazırlıklar yapılıyor. Sınıflar, odalar, yatakhaneler, yemekhane bakımından geçirilmiş. Müdür odası hazırlanmış. 60 bin kitabın bulunduğu kütüphaneyi, bilgisayar sistemine geçirmek için Atina Üniversitesi ile işbirliği başlatıldı. Okul yetkilileri: '... burada 100 öğrenciye hizmet verebiliriz ama, ilk aşamada 25 öğrenciyle işe başlayabiliriz; YÖK'e değil, Milli Eğitim'e bağlanabiliriz' dediler. Okul açılırsa müdürlüğe gelecek olan Aya Triada Manastırı Metropoliti, Başrahip Apostolos Daniilidis, 'YÖK'e bağlanırsak derslerin Türkçe verilmesi ve buraya kız öğrencilerin gelmesi söz konusu olabilir, oysa biz eğitimin eskisi gibi olmasını istiyoruz' dedi..." (Milliyet, 6 Temmuz 2004)

Eskisi gibi, yani nasıl?

O kulun paydos etmesine neden olan koşulların, yeniden oluşturulması şeklinde mi? Yoksa, Patrikhane'nin Sen Sinod Meclisi'ne 'dışardan' ithal edilen üyeler gibi; dışardan ithal edilen öğrencilerle, görünüşte aynı fakat manası farklı bir öğretim mi düşünülüyor? İlk bakışta anlamsız gibi görünen bu sorunun, olağanüstü anlamı var: Zira 'Sistem', Polonya 'olayı'nda Vatikan'a Lehli bir papa seçtirerek, işi arkadan ama usturuyla nasıl yönettiyse; 'Avrasya Olayı'nda, Moskova'ya karşı, İstanbul'da 'Batılı' ve 'Ortodoks' bir Vatikan oluşturmayı, tasarlamış olamaz mı?

Unutmuş olamazsınız, şuracıkta Asya Ortodoksluğu ile Batı Hıristiyanlığı arasındaki 'hayati farkı' ve yarattığı sorunları; hem de önemli birinin -Aleksandr Dugin'in-, kaleminden okumuştuk. Belki üzerinde biraz daha durmamız gerekiyor...

Cumhuriyet, 16.07.2004

45 - “...‘İnanç’ mı, ‘Kazanç’ mı?..”

(Şimdi kimbilir kimler, kimbilir ne kadar kızacak?)

...zaman zaman düşünmüşümdür, Kapitalizm 'in (son durağı, Emperyalizm) diyalektiğinde; 'semâvî' dediğimiz dinler bile, amaçlarını; 'inanç'a göre değil, 'kazanç'a göre ayarlamamış mıdır? Bırakın 'modern zamanları', 'Haçlılar Dönemi' nde, 'Şarkın Yağması' 'seferler' in gizli -ne kadar da güçlü'- dürtüsü olmamış mıydı?

İsterseniz, Halife-i rû-yi zemîn Vahidettin 'in ve - dolayısıyla- Şeyhülislâmı Dürrizade Hocaefendi 'nin, Mustafa Kemal 'in ve 'arkadaşları' nın 'katli vâciptir' fetvasını hatırlayınız; bir de, zamanın Ankara Müftüsü, Börekciâde Rifat Hocaefendi 'nin -yirmiye yakın yürekli Anadolu müftüsü ile beraber- verdiği, buna karşı olan fetvayı, aynı konuda, aynı kişiler için, birbirine taban tabana zıt, iki 'fetva'! Savunulan fikrinizce, münhasıran 'din-i mübîn' midir; yoksa, İstanbul cihetinde, İngiltere Devlet-i fehimânesi'nin 'çıkarları'; Ankara cihetinde ise, Anadolu ahâlisinin 'hürriyeti ve istiklâli' mi?

'Müslümanları Hıristiyan yapınız!..'

O sebepten denilebilir ki, Emperyalizm 'in diyalektiği, bazen dinleri birbiriyle vuruşturduğu gibi, bazen de aynı dinin farklı yorumlarını, çatıştırır, bundan fayda umar. Dinler arası çatışmanın, ne merteye sert yürütüldüğüne, kanıt mı arıyorsunuz? Buyurun size 'Vatikan ve Kiliseler Birliği' adına, 'Dinlerarası Diyalog' fikrini ortaya atan

misyoner örgütünün lideri Louis Matignon 'un, misyonerler zirvesinde söyledikleri:

"...Müslümanların, her şeyini, tahrif ve mahvettik. Dinleri, inançları, ahlâkları, dine bağlılıkları ve insani duyguları mahvoldu. Onların milli ve manevî değerlerini, Batı Medeniyeti potasında eriterek, kendimize benzettik. İslâmiyetten uzaklaştırdık. İslâmiyeti öğrenmeyi, yaşamayı, namaz kılmayı ve Kur'ân-ı Kerim'i öğrenmeyi, suç ve gericilik gibi göstermeyi başardık. Artık çoğu, hiçbir şeye inanmıyorlar. Ehl-i Sünnet itikâdı, başta gelen düşmanımızdır; bu itikâdı, geçmişte, sapık inançlara yönlendirdik; son yıllarda ise, Müslüman görünen bazı ilâhiyatçılarla, 14 asırlık dinlerini, ibâdetlerini tartışılır hale getirdik, derin bir boşluğa düşürdük. Bundan sonra siz misyonerlerin işi daha kolaylaştı: maaş bağlayarak, viza vasıtası, yurtdışında iş imkânı, hatta cinselliği kullanarak, Müslümanları Hıristiyan yapınız..." (gökçedurak **yahoo.com)

Böylece, Din-i Mübin denilir denilmez, Asr-ı Saadet hayranlığına düşenlerden, Tâlibân Tâifesi 'ne; her boyadan 'Ampul İslamcıları 'ndan, Şiî Şeriatçılığı 'na, amacı türlü çeşit, nice temâyüle rastlamaktayız. Bu bakımdan, ABD 'nin, Ortodoksluk Dünyası içinde de, benzer bir dağıtma operasyonu planladığı, Moskova 'nın Ortodoksluğu 'na karşı, Sistem 'in himâyesinde bir 'Roma Ortodoksluğu' nu geliştirip, durumunu pekiştirmek için hem Haliç 'te bir 'Fener Vatikanı' örgütlemek, bunun için de, İstanbul 'u Türkiye 'den ayırmak istedikleri düşünülebilir.

Düşünülebilir de lâf mı Allah aşkına, bunu denemişlerdir.

İstanbul'u üçe bölmek ve...

Meraklılar, Uğur Yıldırım 'ın kaleme aldığı, o ayrıntılı ve kapsamlı çalışmadan, yararlı çok şey öğreneceklerdir (Bkz. "Dünden Bugüne Patrikhane"/Kaynak Yayınları) . Bunların arasında, ABD 'nin hazırladığı 'Üç İstanbul Planı'

da var:

"...kamuoyu, Clinton'ın 'tavsiyeleri'nin ayrıntılarını, dönemin başbakanı Tansu Çiller'den öğrendi. Çiller İstanbul'u 'megaköy' ilân etti; başta 'Sabah' gazetesi olmak üzere, 'büyük basın'(!) günlerce, İstanbul'un kangrenleşmiş sorunlarından, 'varoşlar'dan söz etti; çareyi, yine Çiller açıkladı; Clinton'ın önüne koyduğu, Amerikalı uzmanlarca hazırlanmış, 'Üç İstanbul Planı'..."

"...ABD uzmanlarının hazırladığı plan, İstanbul'u üçe bölmeyi amaçlıyor; plana göre, Anadolu yakası, bütünüyle yerleşim alanı olacak ve kentin nüfus ağırlığı buraya kaydırılacak. Haliç'in doğusunda kalan ve 'Pera' (Beyoğlu) diye anılan bölüm, finans, ticaret, sanayi ve yerleşime ayrılacak. (buraya dikkat!) Haliç'in batısında, surlar içinde kalan en eski kesim ise, ABD, Avrupa Birliği, Avrupa Ülkeleri, Dünya Bankası, Dünya Kiliseler Birliği ve UNESCO'nun, maddi ve siyasi desteğiyle, 'Dünya Kültür Kenti'ne dönüştürülecek; bu amaçla surların içi aşamalı olarak boşaltılacak ve 'Bizans Özelliği' öne çıkarılan bir 'Açık Hava Müzesi' olacak!.."

"...ABD Planı'na göre, uzun vâdede, devlet içinde ayrı bir devlet haline gelecek Patrikhane 'egemenlik alanını' surların dışına, bütün Trakya'ya taşıyacak..." (a.g.e.s. 142-143)

...niçin'i var mı bunun?

G örünen odur ki, o tarihte Millî Güvenlik Kurulu 'nun müdahalesi üzerine, 'Üç İstanbul Planı' rafa kaldırılmış; fakat bu defa, 'Fener ve Balat'ı Güzelleştirme Projesi' devreye sokulmuştur. İyi de, niçin? 'Niçin' i var mı, bunun? Batı Hıristiyanlığı, açıkça kendi Hıristiyanlığı 'ndan başka -Hıristiyanlık- din, kendi 'medeniyeti' nden başka medeniyet, dolayısıyla, kendi 'değerleri' nden başka değer tanımadığını gösteriyor. Hesapta sadece Müslümanlar 'ın Hıristiyanlaştırılması yok; Avrasya 'daki Ortodoks Hıristiyanlığı 'nın -ki özgün ve farklıdır- 'evcilleştirilmesi'

de var; 'Sistem' in, dini ve siyasi kontrolünde oluşturulup, Ekümenik Fener Rum 'Vatikan' ı, bu amaç istikametinde geliştiriliyor.

Ne dersiniz, yanılıyor muyum?

Cumhuriyet, 21.07.2004

46 - “Türkiye, ‘Hedef Ülke’ mi?...”

'Tombul' Magda 'yı kim hatırlıyor? "...nerede anarşist bir kibrit çakılsa / dudakları orada 'tombul' magda'nın / saçları besbelli kirpiklerinden kısa / gözleri en uzak gökyüzü polonya'nın.." (Tamamı için bkz. 'Yasak Sevişmek' , 'Biraz Paris' bölümü)

'Tombul' Magda - epeyce Kropotkin , bir fırt Stirner - anarşistti; O tarihte, Fransa 'da bilahere Ortakpazar 'a daha sonra Avrupa Birliği' ne dönüşecek olan, Fransız/Alman Çelik Birliği örgütleniyor; teşebbüsün 'bir Vatikan numarası olduğunu' , ilk ondan işitmişimdir; yuvarlak mavi gözleri, tombulluğu içinde kayıp, diyordu ki: "-...bu iş burada kalmayacaktır; ufukta Hıristiyan (Katolik) bir Avrupa Koalisyonu beliriyor!..." Zamanla tahmini, kademe kademe gerçekleşti; her seferinde, onu hatırladım. Şu sıralar, başka bir 'tesbit' i beni sık sık rahatsız ediyor; derdi ki,

"-...öteki halkları, Emperyalizm, daima din ve dille teslim alır; öncülerini hep, buikisinin 'askerleri'dir; yâni 'Misyoner Okulları', 'Rahipler' ve 'Rahibeler'; bunlara Donanma'yı, onunla birlikte Denizaşırı Sömürge Şirketleri'ni ilâve edeceksin: Denizaşırı halkları 'kültürsüzleştirmek' onların görevidir..."

Buna bir mim koyunuz!

Olay'ın 'stratejik tasarımı'...

Korgeneral Suat İlhan(e) , kısa ama önemli çalışmasının

'önsözü' nde, -deyim yerindeyse- olayın, stratejik tasarımı özetleyivermiş, ne diyor bakar mısınız?

(Tesbit/1. "...Batı'nın büyük stratejisi, karşı güçleri kuşatmayı ve içten çökertmeyi amaçlar. Osmanlı İmparatorluğu, Batılılar tarafından, üç kuşatmaya mârûz kalmıştır: Birinci Kuşatma, denizlerden, Hind Okyanusu'na denizlerden ulaşan ve Osmanlı Donanması'nı yenilgiye uğratan Portekiz ve İngiltere tarafından gerçekleştirilmiştir. İkinci Kuşatma, İspanya, İtalya, Fransa ve İngiltere'nin girişimleriyle, Kuzey Afrika üzerinden yapılmıştır. Üçüncü Kuşatma 'yı Kıbrıs, Suriye, Irak'tan -kısaca Ortadoğu'dan- Fransızlar ve İngilizler gerçekleştirdi ve sonlandırdılar..."

"...Batılılar, II. Dünya Harbi'nde Almanya'yı; 'Soğuk Harp'te ise SSCB'yi kuşatarak, sonuca ulaştılar..."

"...bugün de Türkiye, Batı Dünyası tarafından kuşatılmıştır. Kuşatma, -hatta 'çevirme'- Kıbrıs, Ege Denizi, Doğu Anadolu (Ermenistan) ve Güneydoğu Anadolu'dan yapılmaya çalışılıyor. Türkiye, Batı Dünyası'nın gözünde 'Hedef Ülke'; bazılarına göre ise, gelişen jeo/politik ortamda 'Cephe Ükesi'dir..." ('Hıristiyan Bayrağı Altına Çağırıyoruz' , s. 8)

Korgeneral Suat İlhan(e), daha sonra Avrupa Birliği 'bayrağı' nın ve 'parası' nın (euro) içerdiği yıldızlar, harita ve işaretlerinin, irdelenmesine geçerek, AB 'nin 'Hıristiyan yapısı ve karakterinin, tartışılmazlığını' bir güzel kanıtıyor. 'İçten Çökertme' çabalarına gelince, ABD ve AB 'nin ortaklaşa hazırlayıp kullandığı 'Pontus kartı' , buna çarpıcı bir örnektir. Buna kanıtı ise, Uğur Yıldırım 'dan: AGİT'in Varşova Toplantısı 'nda, (6 Ekim 1998) Kurtuluş Savaşı sürerken, Türkiye 'yi, Pontus 'ta soykırım yapmakla suçladılar, sonuç bildirisinde kelimesi kelimesine deniliyordu ki:

"...Müslümanlaştırılmış olan Pontuslular'ın büyük bölümü, özellikle Trabzon'a bağlı Tonya, Of, Sürmene, Maçka

bölgelerinde; -ve hatta İstanbul'un varoşlarında yaşayanları bile- Pontus dilini muhafaza etmişlerdir. Böylece, eski Yunanca'ya en yakın lehçe, bugün bile bu bölgelerde, varlığını canlı olarak sürdürmektedir. Ancak gerek Pontus'ta, ve gerek Türkiye'de bu dili kullanmak yasaktır, yasadışıdır. Pontus nüfusu, dillerini öğrenmek, korumak ve geliştirmek, okul sahibi olmak hakkında mahrumdur. Mevcut okullar Türk okullarıdır..." ('Dünden Bugüne Patrikhane' , Bölüm, 7. s, 254 ve sonrası/Kaynak Yayınları)

Nasıl, 'müttefiklerimizi' beğendiniz mi?

'Pontus kartı' niye ve nasıl kullanılıyor?

Dahası var; 'mesele' nin kimler tarafından, hangi ölçüde ele alınıp geliştirildiğini; Uğur Yıldırım kitabında, Pontus bahsini bağlarken, şöylece özetlemiş:

"... Batı 'nın etki ve yönlendirmesiyle Athenagoras ve sonraki dönemde Patrik olan Dimitrios ve arkasından Bartolomeos 'un yedi temel hedefi oldu; Patrikhane , bu temel hedefler doğrultusunda çalıştı;

1/ Ekümenik unvanını ABD ve Batı'nın baskısıyla Türkiye'ye kabul ettirmek. Lausanne'a göre 'Azınlık Kilisesi'nin dini makamı olan Patrikhane'yi, Türk Devleti'nden bağımsız, özerk, evrensel bir dini makam, bir anlamda Ortodokslar'ın Vatikan'ı yapmak." (buraya dikkat!) 2/ Heybeliada Ruhban Okulu'nun Milli Eğitim'den bağımsız, Patrikhane'ye bağlı özel bir okul olarak eğitim yapmasını sağlamak. Okula yabancı öğrenci almak, yetiştirmek ve bu öğrencileri, ABD'nin emrinde Rusya başta olmak üzere Balkanlar'da görevlendirmek. 3/ Ayasofya'nın tekrar kilise haline getirilmesi. 4/ Patrik seçiminde, TC vatandaşı olmak zorunluluğunun kaldırılması. 5. Atatürk Dönemi'nde (1935) çıkarılan ve azınlıkların mülk edinmelerini engelleyen Azınlık Vakıfları Yasası'nda gerekli düzenlemeleri yaptırmak. 6/ İstanbul Sur içinin Patrikhane'ye devri. 7/ 1923 sonrasında

mübadele edilen Rum Ortodoksların yeniden Anadolu'ya yerleştirilmesi..." (a.g.e.s, 285/286)

O zaman soru şudur: Türkiye merkezî, bağımsız ve güçlü bir ulus/devlet mi olacak, yoksa, 'beylikler'e mi bölünecek?

Cumhuriyet, 23.07.2004

47 - "...Meğer 'Dolar'lar, 'Cebellezi'ymiş?.."

(...mâlum-u âliniz, ABD, işine gelmeyen devlet yönetimlerini 'dağıtmak' istedi mi, 'demokrasi' 'yi kullanıyor. Epeyce oldu, Yugoslavya 'da, 'İnsan Hakları' konusunda, 'Sivil Toplum Kuruluşları' ile çevrilen 'dolapları' bu köşede, bir Fransız dergisinden (Le Nouvel Observateur) aktarmıştım; şimdi Washington 'ın Belgrad 'dan önce başardığı, Moskova 'daki 'marifetleri' ne şöyle bir göz atmak istemez miydiniz?)

Liberalizm'e 'tapan' örgütler...

"...1990'a gelindiğinde, (Sovyetler'de) kapılar, ardına dek açılmıştı. FTUİ, bağımsız sendikalar örgütlemeye başladı. Liderler yetiştirildi, yeni sendikalara bilgisayarlar, faks makinaları bağlandı, ABD'li uzmanlarca örgütlenen, Bağımsız Mağden ve Metal İşçileri Sendikası'nın üye sayısı 2.2 milyonu buldu. Bu işçiler, greve giderek, radikal reformlar istemeye başladı. 'Özgürlük Kanalı' (Freedom Channel) televizyonu ve radyosu yayına geçti; yeni kurulacak olan Media'yı yönetecek, elemanlar yetiştirildi. 'Küre Bağımsız Basın Sendikası' (Globe Independent Press Syndicat) Rusya'nın tüm haber kaynaklarını, dünyaya bağlayacak olan 'Özgünlük Bağlantısı Bilgisayar Şebekesi'ni kurdu; Sovyetler Birliği'ndeki kişiler, kurumlar ve örgütler, 'veri bankaları'na kaydedildi..."

"...bu arada NDI ve IRI de boş durmadı: Anglo/Amerikan Liberalizmi'nin ideolojisini yayacak örgütlenmeler oluşturmaya başladılar. Anglo/Amerikan Liberalizmi'ne

'tapan'; ülkesinin tüm kaynaklarını, ABD'ye ve AB'ye açacak olan 'sivil' örgütler yaratıldı; iş o kerteğe vardı ki, 1993 Seçimleri'nde, NED'e bağlı elemanlar ve onların yetiştirdiği Rus işbirlikçileri, liberallerin kazanması için, seçim çalışmalarını doğrudan ve birlikte yönettiler. NED bu işler için USIA kaynaklarından 1990/1994 arasında 8.8 milyon dolar harcadı. 'İnsan Hakları' örgütçülerine, 'Sivil Eğitim' işlerine, Media projelerine, 64 ayrı paket olarak 10-100 bin dolar ödendi. Amerikan işadamları örgütü CIPE, devlet ve 'sivil' kuruluşlarına 572.000 dolar verdi. 1990/1994 arasında resmi GAO raporlarına yansıyan bilgiye göre; Demokratik Çoğulculuk Girişimi, Eurasia Foundation, Karşılıklı Eğitim adlı örgütler 57.214 milyon dolar, ABD Savunma Bakanlığı IMET (International Military Education and Training / Uluslararası Askeri Eğitim ve Yetiştirme) örgütü 1.095 milyon dolar kullandı. USIA/NED kaynaklarından, NDI kanalıyla 535 bin dolar, IRI kanalıyla 537 bin dolar, FTUI kanalıyla 5.298 milyon dolar, tekil ödemeler için 2.465 milyon dolar ve toplam 67.224 milyon dolar harcadı..."

"...bu arada dünya metal borsasını ellerinde tutan tüccarlar ve para piyasalarının vur/kaç operatörü George Soros da Rusya'ya dalmıştı; her şey serbest olmuş ve asıl kazanması gerekenler, çok büyük sermaye ile içeri dalmışlardı..."

Aynı oyun, nerelerde oynanıyor acaba?

"...Weinstein'in başlattığı operasyon büyük başarı elde etmişti. Yeltsin , Ağustos 1991'de tankların üstünde direniş çağrısını yapmadan hemen önce, muhaliflerden faks mesajı alan kişi de, on parmağında on marifet dedirtecek olan Weinstein idi; eşi Diane Weinstein o sıralar, Başkan yardımcılarında Dan Quayle'in hukuk danışmanlığını yapmaktaydı. CIA emeklisi Ralph MacGhee'nin, Rusya Federal karşı/İstihbarat Servisi raporlarından aktardığı şu bölüm, NED operasyonlarında CIA desteğinin yanı sıra, üniversitenin de (hele hele...) ne denli büyük bir öneme sahip olduğunu gösteriyor..."

"...ABD, özel servisler (CIA) ve bilim merkezleri (NGO'lar) aracılığıyla, Rusya 'da stratejik konumları ele geçirerek, ve politik ve ekonomik süreçlerdeki gelişmeyi yönlendirerek, ülke yaşamının tüm alanlarının derinliklerine iniyor..."

"...derinliklerin ölçüsü de, boyutları da şaşırtıcıdır. ABD'nin öncelikle NATO üyesi ülke ordularının subaylarını Amerika'ya götürüp eğitmesi, bilinen ve kanıksanan bir şeydir; ne var ki Kızılordu subaylarının da IMET kapsamında ABD'de, hem de 'demokrasi' başlığı altında eğitilmesi, operasyonun en tipik uygulamasıdır. GAO raporunda bu uygulama 'program, aynı zamanda, ordu üstünde 'sivil denetimin' geliştirilmesi' olarak açıklanmaktadır. Bu işler için 1992'de 153 bin; 1994'te 471 bin dolar harcanmış ve Rus ordusundan 18 orta ve üst düzey subay ve Dışişleri Bakanlığı'ndan 19 memur ABD'ye götürülmüş ve eğitilmiştir. ABD Elçiliği bu işlerin 10 ile 20 yıl içinde amacına ulaşacağını ve eğitilen subayların gelecek vaat edenler arasından seçildiğini vurgulamaktadır..." (Mustafa Yıldırım, 'Project Democracy' 'Sivil Örümceğin Ağında', s. 30/31 Genişletilmiş II. Basım, Toplumsal Dönüşüm Yayınları, 2004)

Yeltsin kime, neden teşekkür ediyor?

(...Meraklısı Gorbaçov 'un 'son günlerini' Haberler 'de izlemiştir ama, Yeltsin 'in -serbest ve demokratik bir seçim yapılmaksızın, bir oldu/bittiyle- kendisine iktidar yolunu açarlara, çektiği şu teşekkür mesajını acaba kim biliyor:

"Mr Allen Weinstein, President, Center for Democracy, Washington, D.C. USA/Demokrasi güçlerinin zaferi ve 19 Ağustos 1991 darbesinin başarısızlığıyla bağlantılı olarak, göndermiş olduğunuz, içten kutlamanız için size teşekkür ederim. (Buraya dikkat!) Bu zafere yaptığınız katkıyı bilmekte ve takdir etmekteyim. / Boris Yeltsin, 28 Ağustos 1991, Moskova."

Nasıl, beğendiniz mi? Mustafa Yıldırım 'ın, daha önce sözünü ettiğimiz, Project Democracy başlıklı çalışmasında, daha ne bilgiler var? Yalnız onda mı, Media 'nın görmek istemediği, daha ne kitaplar çıkıyor, ne bilgiler veriyor; ister misiniz, ucundan kıyısından, biraz dokunalım?

Cumhuriyet, 26.07.2004

48 - “...Asıl ‘Marginal’, Kimler?..”

Tesadüfe bakın! Kaç gündür kafam, Anatole France 'la meşgul; daha doğrusu, onun bir sözüyle; tam o sırada, Cumhuriyet 'te doğum yıldönümü yazısı çıkmasın mı? O sözü, 'Camarade' Paul , başka türlü söylerdi; oysa ben, Upton Sinclair 'in ünlü eserinde ('Altın Zincir') başka türlü aktardığımı, çok iyi hatırlıyordum. 'Camarade' Paul , hafızasından emin, ona göre Anatole France , şöyle söylemiş: "... Kanunlar, yüksek eşitlik ilkesinin çerçevesi içinde, zengine ve fakire aç dolaşmak, köprü altında yatmak ve banka kurmak hakkını tanımıştır!" Evet haklısınız, ekonomik düşünülmemiş, sadece 'hukuk düzeyinde' alınmış bir 'eşitliğin' , zehir zemberek eleştirisi!

Belki de bu yüzden, - FKP üyesi, Renault 'da ustabaşı, Alman işgalinde 'partizan'- 'Camarade' Paul 'e böylesi daha uygun ve sıcak geliyor; oysa benim 'Altın Zincir' den hatırladığım cümle -hadi E.T. Eliçin 'in çevirisini aynen aktarayım- şöyledir: "...Kanun, yüksek müsâvat prensibi içinde, hem zenginlere, hem fakirlere, köprü altında uyumayı, sokakta dilenmeyi ve ekmek çalmayı yasak etmiştir" . (a.g.e., s.233). Doğru, ikisi aynı kapıya çıkıyor; "...cümlelerin maksûdu bir amma, rivâyet muhtelif!.."

Hep 'unutulan' nitelik!..

"40 Karanlığı" nda, okumaya meraklı çocukların ufkunu aydınlatan; 'ecnebi' yazarlardan biriydi, Anatole France: "Allahlar Susamışlardı" yı okuduktan sonra, günlerce sersem sepelek dolaşmış; hızımı alamayıp, benzer bir

roman kaleme almıştım: o Fransız İhtilâli'ni, 'vatandaş' Evariste Gamelin 'in 'dramı' nı anlatıyordu; bense, 'muhayyel' bir 'inkılâp ülkesi' ndeki 'inkılâpçı' nın dramını! "Sylvestre Bonnard'ın Cürmü", "Thais", "Kızıl Zambak", "Penguenler Adası" çevrilmiş, alâka gören eserler arasında idi ama, hiçbirimiz yazarın, ünlü Dreyfus Olayı 'nda Zola 'dan yana çıktığını; Sacco/ Vanzetti Olayı 'nda ortalığı velveleye verdiğini; üstelik, Akademi Üyeliği 'ne, Nobel Armağanı 'na rağmen; sonunda Sosyalizm 'e inanıp, Komünist -hem de 'partili' - öldüğünü bilmezdik. Yazılmazdı ki! Bu nokta Upton Sinclair 'in de dikkatini çekmiş, kitabında altını çiziyor:

"...Anatole France üzerine çıkan bütün ölüm sonrası yazılarında, hayatının bu tarafına dokunulmayışı enteresandı. Edebiyat münekkitleri onu Fransız nesrinin üstadı Rabelais, Voltaire ve Renan an'anesi içinde en iyi satyre'ci (heccav) olarak kutladılar.. onu kızıl bayraktar olarak methetmek, yalnız radikal matbualara bırakılmıştı..." (a. g.e., s.233)

Bizde de böyle olmuştur, hatta daha da kötüsü: zira 'radikal' geçinen matbuatımız, Anatole France 'ın bu 'niteliğini' nedense hep unuttur.

Değişti gibi görünüyor ama... aması var

...ister misiniz, şimdi niye Anatole France 'ın o sözünü, hatırladığıma gelelim? Galiba aynı fikri, kendime göre ben şöyle tekrarlasam, merâmımı daha iyi anlatacağım: "...yasalar, yüksek eşitlik ilkesine uyararak, hem zenginlerin basınına, hem yoksulların basınına, ülkeyi batırmak amacıyla çevrilen dolapları, bu dolaplara -yerli, yabancı-katılanları, bu katılmadan elde ettikleri kazançları açıklamak hakkını tanımıştır" ; iyi de, hangisi açıklayabilir? Evet, 'İnönü Cumhuriyeti' nde bu özgürlük yoktu; gazetelerin, handiyse 'manşetlerini' bile, Matbuat Umum Müdürlüğü tesbit ve tayin etmekte idi; Demokrasi 'den sonra da, yoksulların basını ne zaman ağzını açsa, başına gelmeyen kalmamıştır; hele şükür, son

zamanlarda durum değişti gibi görünüyor, ama... 'ama' sı var!..

Kitaplarla başladık, o düzeyde kalalım; Türkiye 'de Media , A'dan Z'ye Oligarşi 'nin (Bürokrasi+Burjuvazi) kontrolü altında idi; aslında yine öyle, sadece o 'zâhiri özgürlük' te, eşitlik hakkı tanınıyor; sen falan ya da falan yazarın, feşmekân kitabını yayımlamakta hrsn; paran çoksa, sermaye seni destekliyorsa, reklâm kampanyalarıyla tanıtırsın; şu var ki Media handiyse bütünüyle, 'sermaye' nin denetimine girmiştir, o ağırlığını koyar, diğer tarafta emek emek yazılmış ya da çevrilmiş eserler, doğru dürüst tanıtılamaz; dağıtılamaz, bu yüzden bazıları raflarda eskir. Dikkat isterim, 'bazıları' dedim, zira halkımız sezgileriyle müthiş bir halktır, duvar afişleriyle tanıtılamayan, gazete radyo ve TV programlarına giremeyen, fakat ondan yana olan yazarları ve kitapları, adeta altıncı hissiyle fark eder; ne yapar eder, onları bulur ve okur. O kadar böyledir ki bu, Holding Media'sının 'sktla boğma' teşebbüslerine rağmen, nice 'ulusalcı' yazarımız, yıllardır kitaplarını üst üste basabiliyor; halktan umdukları ve bekledikleri ilgiyi görüyorlar.

Kim demiş onu?

Buradan bakıldı mı, bilmem şöyle bir 'tesbit' yapsak yanılır mıyız? Ülkemizdeki 'seçkin ve alafranga', aynı zamanda 'komprador' aydınlar, kendilerini asıl, yoksulların aydınlarını -ki onlar 'ulusalcı'dır, 'Kemalist'tir, 'Türkçü'dr, 'Sosyalist'tir- 'marginal' sayarlar, öyle gösterirler; oysa işin aslı, bunun tam tersi; bu toprağın, bu toprakta yaşayanların gerçek aydınları ve yazarları, halkın içinden çıkan, içinde olanlardır; gerçek 'marginal'ler ise, burnundan kıl aldırmayan (komprador) 'alafrangalar'; kitap fuarlarını yakından izleyenler, bu gerçeği zaten biliyor.

Peki, iş böyle diye, düpedüz hakkı yenilmiş, oysa güçlü ve yararlı, tanındığından çok daha fazla tanınması ve tanıtılması gerekli kitaplardan, söz etmeyecek misiniz?

Kim demiş onu?

Cumhuriyet, 28.07.2004

49 - **“...’Onaltı Adımda Demokrasi’(!)...”**

Tesbit/1. "...Hep söylemez miyim, Amerikalılar -aslında konu ne kadar gizli olursa olsun- açık sözlü insanlardır; bunun bir kanıtı da; 'Project Democracy / Demokrasi Projesi' uygulamasında, Birleşik Amerika 'nın aslında, ne yaptığını takır takır açıklamış olan; -eski CIA Direktörü- Colby 'nin sözleri; biliyor musunuz, ne demiş hazret? Aynen şunları: '-...biz, CIA'nın örtülü olarak yaptıklarını, açıktan yapıyoruz!' (Bkz. M. Yıldırım, 'Sivil Örümceğin Ağında' , s. 25)

Nedir o yaptıkları? Mustafa Yıldırım onu şöyle özetlemiştir: "...Toplumla devlet arasına giren yeni örgütlenmeden beklenen, (buraya dikkat!) devlet egemenliğine paralel bir egemenlik kurulmasıdır. Dünyanın hiçbir ülkesinde hiçbir devlet bunu kabul edemez, çünkü paralel egemenlik demek, o ülkede yeni bir güç ortağı oluşturarak, yeni ve etkili bir ortak yaratmak, erki (iktidarı) anayasal sorumluluk taşımayanlara devretmek demektir..." Galiba daha da önemlisi, şurası: "...son elli yıldır, ülkenin içişlerine, ittifak anlaşmalarıyla yön veren egemen devlet yönetimi (yani ABD) kendisine rakip gördüğü sosyalist düzenler yıkılmaya yüz tutunca, (buraya dikkat!) artık kimliği ve yapısı ne olursa olsun, devletlerin egemenlik alanı içinde, açıktan, paralel egemenlik alanları yaratmakta bir sakınca görmemektedir." (a.g.e., s. 32)

Nasıl mı yapıyor? Mustafa Yıldırım , onu ilginç bir başlık altında, madde madde kitabında açıklıyor; benzer bir uygulamaya sahne olan ülkelerde, bu noktanın dikkatle izlenip incelenmesi elbette 'hayati' önem taşımaktadır.)

"Onaltı adımda demokrasi (!)..."

M eraklısı, hiç kuşkusuz, kitabı bulup bu onaltı maddenin

tamamını öğrenecek; uygulama biçimleri hakkında, bilgi edinecektir; sadece 'liberal sistem' e dahil bazı ülkelerde, nasıl yürütüldüğünü, -ya da yürütülmediğini- ölçebilmesi için, 'maddeler' den bazılarını, şöyle bir hatırlatalım dedik..

"-a. Kamuoyu oluşturucularına -bizdeki adlandırmayla, aydınlara, yazarlara, bilim adamlarına- yönelik, içerde ve dışarda, masraflarını karşılayarak konferanslar çekmek! Katılımcılarla doğrudan ilişki içinde, ilgili ülke hakkında bilgi almak ve 'düşünce' ve 'örgütlenme' özgürlüğü başlığı altında, 'yeniden yapılanma' düşüncesini benimsetmek!.."

"-b. Alt örgütler yoksa, hemen Helsinki Nihâi Senedi kapsamında, Helsinki Yurttaşlar ve Ortak Zemin Merkezleri'ni örgütlemek ve koşullar olgunlaştıkça, uzaktan yönlendirilebilecek bir ilişkiler ağı altında 'İnsan Hakkı' dernekleri ve benzeri örgütlerin kurulması..."

"-c. Yeni propaganda aygıtlarının (radyo, gazete, dergi, televizyon, video yayını) devreye sokulması. Bilimsel ve magazinsel içerikle, insan hakları ilkeleri üstüne sürdürülen yayınların yoğunlaştırılması, insan hakları ihlallerinin yaratılmasıyla, sürecin hızlandırılması..."

"-d. Casuslar yerine yayın muhâbirleriyle yerinden bilgi elde etmek için, yaygın bir yayıncı eğitim programının gerçekleştirilmesi; bilimsel ve toplumsal konferansların çoğalması; yerel vakıf ve 'think tank' derneklerinin kurulması..."

"-e. İşadamları derneklerinin, sendikalarının kurulması; var olanların içine bilim adamlarının sızması. Siyasi partilere eğitim programlarıyla, partililik dersleriyle yaklaşarak, kadroların yönlendirilmesi; gençliğin 'düşünce özgürlüğü' ve 'siyasi katılımçılık' propagandasıyla örgütlenmesi..."

Tuhaftır, insan ardı ardına bu maddeleri okurken, hiç yabancılık çekmiyor; sanki daha önce, bir yerlerde

yaşamış, görmüş gibi oluyoruz, öyle değil mi? Acaba neden?

Tüyleri ürpertmiyor mu?..

Meselâ, şu maddeleri dikkatlice okur musunuz? "...-f. Etnik kışkırtıcılık! Etnik ayrılıkları güçlendirmek üzere, kültür anımsatma programlarına başlanarak, yerel toplantılardan, uluslararası toplantılara adam taşınması; ulusal/bölgesel tarihin bütünleştirici özelliklerinin azımsanarak, yerel tarih, yerel kültür araştırması adı altında en eskiye özlem yaratılması..."

"-g. Yanlış ve eksik bilgilendirme. Kitlelerin akıl denetimlerini ele geçirmek üzere, yoğun propaganda ve yanlış bilgilendirmeye, tarihsel devlet kurumlarının ve etnik sürtüşmeleri önleyen geleneksel kurumların yıpratılması; toplumsal kimliği karıştırmak için toplumsal ve tarihsel gerçeklerini tahrif ederek, yeni kimlikli topluluklar yaratılması..."

"-h. Ulusal üretim birimlerinin ele geçirilmesi. Yaratılan iktisadi bunalımlar sonucunda, ağır sanayi işletmelerinin, enerji ve iletişim kurumlarının, 'özelleştirme' adı altında yabancı şirketlere yok pahasına devredilmesi; iktisadi bağımsızlığı pekiştirecek büyük projelerin önlenmesi..."

Evet, son elli seneyi bilinçli yaşamış her yurttaşın, tüyelerini ürperten 'maddeler' bunlar! Yeryüzüne uygulanmak istenen 'küreselleşme' nin ne türden bir 'küreselleşme' olduğunu, açık ve seçik olarak gösteriyorlar. Hepsi bu kadar mı? Ne münasebet! Sadece fikir vermek için, sadece altısını aktarayım dedim; yurttaşlık bilinci yüksek olanlar, hiç kuşkusuz 'Sivil Örümcek Ağında' yı okumadan edemeyeceklerdir...

Hem sadece bu sorunu işlemiyor ki!..

Cumhuriyet, 02.08.2004

50 - İlimli İslam mı, Batıcı İslam mı?

(Tesbit/1. ... üzerinden kaç gün geçti bilemem, bildiğim, şu satırları bu köşede, benim kalemimden okumuş olduğunuz:

"... Emperyalizm'in diyalektiği, bazen dinleri birbiriyle vuruşturduğu gibi, bazen de aynı dinin farklı yorumlarını çatıştırır, bundan fayda umar. (...) Bu bakımdan ABD'nin Ortodoksluk Dünyası içinde de, benzer bir 'dağıtma operasyonu' planladığı; Moskova'nın Ortodoksluğu'na karşı, 'Batı'nın himâyesinde bir Roma Ortodoksluğu geliştirip, durumu pekiştirmek için Haliç'te bir Fener 'Vatikan'ı örgütlemek (...) istediği düşünülebilir..."
(Cumhuriyet, 21 Temmuz 2004)

Bu tesbit, handiyse 'insiyâki olarak' , şöyle bir soruyu akla getirmez mi? Batı ('Sistem') kendi dini olan Hıristiyanlık içinde bile, çıkarına uygun 'kiliseler' oluşturuyorsa; 'rakip' -hatta düşman- ilan eylediği Müslümanlık içerisinde, benzer oyunlara başvurmaz mı?..)

Recâi Kutan kesin konuşuyor...

(Tesbit/2. ... Saadet Partisi Genel Başkanı Recâi bey (Kutan), AKP konusunda ona yöneltilen bir soruyu cevaplandırırken, demiş ki:

"... Ben uzun yıllar birlikte çalıştığımız bu arkadaşlarımızı, artık tanıyamıyorum. Nedir bunların çizgileri dedim. Sonuçta içlerinden bir milletvekili çıktı, 'muhafazakâr demokrat' diye bir kavram ortaya attı. Batı'daki 'Hıristiyan demokratlar' gibi bir şey. (Bunlara) sâde Amerikancı değil, 'Batıcı İslâm' demek lâzım: öbür Batı ülkeleri de aynı şeyi istiyor. Özellikle 11 Eylül'den sonra, gerek ABD'de gerekse Avrupa'da, Müslümanlar'a karşı takınılan tavra bakınız; oralarda artık gerçek İslâm bir ana hedef ve adeta düşman haline getirilmiş. Artık inkâr edilir tarafı yok, bir Batı kuruluşu olan NATO'nun İslâmiyet'e bakışı ortada..."

"... Bunlar ise (AKP'liler) AB'ye illâ gireceğiz diye her türlü tavizi vermeye hazırlar. Kıbrıs, bize sorarsanız, gitmiştir; bu arada Irak'taki çıkarlarımız, büyük ölçüde ayaklar altına alınmıştır. Irak'ta, Filistin'de, Afganistan'da cereyan eden olaylara bakın. Bizim bin yıllık bir devlet geleneğimiz var. Bu gelenek de herhalde zâlimlerle bir arada olmaya cevâz vermiyor; ama (buraya dikkat!) şu anda, tutum itibâriyle, Batı'nın çıkarları doğrultusunda, bir uygulama biçimi görüyorum. Bunun en son örneklerinden birisi de, ABD'nin büyük bir yutturmaca olarak ortaya attığı, Büyük Ortadoğu Projesi (BOP)'dir..."

Bundan çıkan nedir? 'Milli Görüş' 'İlimli İslâm' ı reddediyor; Recâi bey (Kutan) bu konuda açık ve kesin, demiş ki:

"- ... İslâm, İslâmdır; İslâm şunun bunun, sizin benim arzusuna göre kabul edilebilecek bir din değildir; İslâm'ın iki temel kaynağı vardır: bunlardan bir tanesi Kur'ân-ı Kerim'dir, öbürü de Peygamberimizin sünnetidir. Bunun istediğiniz kısmını kırpıp, istediğinizi bırakırsanız, İslâm dışı bir din ortaya çıkar; dolayısıyla ben, 'İlimli İslâm' diye bir tarif kabul etmiyorum..." (Cumhuriyet, 25 Temmuz 2004)

Peki, ya kabul eden varsa?..)

Davetin böylesi...

(Tesbit/3. ... Meraklısı bilmez mi? Çeşitli ülkelerdeki türdeş partiler, Avrupa Parlamentosu 'nda, ortaklaşa gruplar oluşturmuştur. Bunlardan biri de, çeşitli Hıristiyan Demokrat partilerin oluşturdukları, Avrupa Halk Partisi (IPP). İşte bu partinin Genel Başkanı, geçenlerde bir telâş Ankara 'ya uğradı; bu arada, Başbakan tarafından da kabul edildi; niçin mi, bunu elbette en iyi, olayı anlatan haberi okuyarak öğrenebiliriz; çünkü aynı zamanda o, az önce yukarda sorduğumuz sorunun cevabı olacaktır:

"... Avrupa'daki Hıristiyan Demokratlar'ın oluşturduğu IPP Grubu'nun Başkanı Martens , (buraya dikkat!) Erdoğan'la görüşmesinde; AKP'yi gruplarına üye olmaya davet için Türkiye'ye geldiklerini söyledi. IPP'nin Avrupa Parlamentosu içinde en büyük grup olduğunu ve Avrupa'da Hıristiyan Demokrat kökenli 10 başbakan bulunduğunu ifade eden Martens, AKP'nin gruplarına üye olmasının, AB müzakerelerinde 'arkasında sağlam bir destek olduğu' anlamına geleceği mesajını verdi. Erdoğan'dan, bir an önce üyelik başvurusunda bulunmalarını isteyen Martens, şöyle konuştu:

"- ... Üyelik başvurunuzu hemen yaparsanız, Aralık'taki müzakereler öncesinde, müracaatınızı sonuçlandırma zorunluluğunu hissederiz, çünkü size muhtemelen Aralık'ta tarih verilecek; ancak, bundan sonra müracaat ederseniz, önümüzde yetişmesi gereken bir tarih olmayacağı için müracaat daha geç sonuçlanacaktır..." (Hürriyet, 31 Temmuz 2004)

Hürriyet 'in bu haber/röportaj için seçtiği başlığa diyecek yok: "Bize Katılın, AB İçin Destek Olalım!" Sizi bilemem ama, bunun bana hatırlattığı, İngiltere Devlet-i fehimânesi'nin o eski ve ünlü Hariciye Nâzırı ve başvekili Lord Palmerstone 'un, daha o tarihte, Türkler'in Avrupa 'ya kabulü bahsinde söyledikleri:

"- ... Türklere, Müslüman oldukları için, hiçbir şekilde taraftar değilim; eğer Hıristiyan yapılabilselerse, son derece mutlu olacağım..."

Yorum gerekir mi?)

Cumhuriyet, 09.08.2004

51 - "...Gazi, Neden Öyle Demişti?.."

..bu fikir beni ilk defa, yoksa o akşam 'Demokrat İzmir 'den çıkmış, vapurla Karşıyaka 'ya dönerken mi yoklamıştı; epeydir, 'Aynanın İçindekiler' roman dizisine

çalıştığım için, yakın tarihimizi kurcalayıp duruyordum; sık sık Nurdoğan 'la (Taçalan) Osmanlı 'nın son günlerini, 'İstiklâl Savaşı 'nı konuşuyoruz; o akşam, ilk defa Anadolu İhtilâli 'nin 'evrenselliği' kafama takıldıysa, sanırım bu yüzdendir.

Neresinden bakılırsa bakılsın, 'İstiklâl Savaşı' nı 'müstevli' Yunanlı'yı Anadolu 'dan kovmaktan ibaret saymak, öyle anlatmak; tercümanı olduğu, Zalimler/ Mazlumlar 'diyalektiğini' yok saymak, -daha da vahimi- gizlemek anlamına gelir ki, bu Gâzi 'nin hem 'fikriyatı 'na uymaz, hem 'fiiliyatı' na! Üstelik, ona yapılan büyük bir haksızlıktır! Mustafa Kemal Paşa, daha Vladimir İlyiç 'e (Lenin) ilk mektubunu yazdığı gün, 'Beyaz, Hıristiyan ve Batılı' Emperyalizm 'le, onun tutsak ettiği 'Esirler Dünyası' arasındaki tercihi yapmış; dahası, Kafkas Seddi 'ni irdeler; 'yıkılması zarureti 'nden, bunun için de Bolşevikler 'le işbirliği 'gereğinden' söz ederken, gerekçesini de açıklamıştır.

Bu ne kadar gerçekse, 'Anadolu İhtilâli 'nin hareket noktasından saptırılmasının ve 'istikametinden' vazgeçilmesinin, Gazi 'nin vefatından itibaren başladığı, gittikçe hızlanarak ilerlediği de, o kadar gerçektir. Gâzi, Anadolu'daki Mazlumlar ile, Azerbaycan, İran, Afganistan üzerinden - Avrasya'daki Mazlumlar'la irtibat aramıştı; ondan sonrakiler, tam tersine, 'Koca' Reşit Paşa geleneğine dönerek, Devlet-i Aliyye'yi batırmak için elinden geleni yapmış olan, Batı'dan medet umdular; neden mi, onu bilmeyecek ne var canım, Tanzimatçılık ruhlarına işlemişti de ondan!

Şu söylediklerime, bir tanık istemez miydiniz? O halde, buyurun!

'Bozuk' muydu, 'bozdular' mı?

İsmet Bozdağ 'ın 'Atatürk'ün Avrasya Devleti' adında bir kitabı olduğunu kim biliyor? İşte o kitabında, kelimesi kelimesine, İsmet Bey (Bozdağ) şunları söylemiş:

"...Başvekil Celâl Bayar'ın takım değiştirmesi ile Mareşal Çakmak yerine İsmet İnönü Cumhurbaşkanı oldu: TBMM'den İsmet Paşa'nın destek çevresi uzaklaştırılacağına, Atatürk'ün yakın çevresi temizlendi. Celâl Bayar yine Başvekil oldu ama, bu iktidar İsmet Paşa 'Milli şef ve CHP'nin Değişmez Genel Başkanı' oluncaya kadar sürdü. İnönü'nün seğtiği ilk Başbakan Dr. Refik Saydam ilk verdiği demeçte, 'Türkiye Devleti A'dan Z'ye Bozuktur' dedi ve Atatürk dönemini toptan mahkûm etti. İsmet Paşa, Çankaya Köşkü'nde viyolonsel dersleri alıyor, İngilizce öğreniyor, laboratuvarda kimya deneyleri yaparak vakit geçiriyordu..."

"...yeni iktidarın ilk el attığı konulardan biri, Dil ve Tarih Kurumları çalışmaları idi. Tarih Kurumu matbaasında basımı sürdürülen 'Türk Tarihi'nin Anahatları' kitabı, hemen ortadan kaldırıldı ve ikinci kez yazılabilmesi için yapılan çalışmalar yok edildi. Tarih Kurumu 'nun görevi, Tarih kültür ürünlerini yayımlayarak Türk toplumunda bir tarih kültürü oluşturmaktı(?) Bunun için işe, Roma Tarihi'nden başlaması gerekti, 'Türk Tarihi'nin Anahatları'ndan değil!.."

' '... Dil Kurumu da, dili eskimiş sözcükler taşıyacağına, yeni sözcükler üretmeli, dili, 'kültür dili' haline getirmeli idi. Yeni sözcükler yapımına girişildi. Hedef 'Batı' olduğuna göre, eski Yunanca ve Latince'nin, okullarda öğretilmesi çalışmalarına başlandı. Kitaplar yazıldı, basıldı; bazı okullarda Latince dersleri uygulamaya kondu. Türkiyat Enstitüsü kapatıldı, bilimsel görevi edebiyat fakültesine verildi. İsmet Paşa'mızın dirâyeti ile savaşa girilmedi, fakat ekonomimiz girmişten beter oldu..." (İsmet Bozdağ, 'Atatürk'ün Avrasya Devleti', s. 154/155. Tekin Yayınevi, 2. basım. 1999)

Orduya verdiği son görev...

Bu perspektifin verilmesi gerekiyor muydu? Galiba! Ya da ben öyle sanıyorum, zira nedense bir başka eseri, Dr.

Barış Doster 'in hazırladığı 'Atatürk, Türk Dünyası ve Mazlum Milletler' i okurken, sık sık aklıma İsmet Bey 'in (Bozdağ) o devri yaşamışlara hatırlattığı, bu perspektifi özetleyen satırları geliyordu. Bir de elbet, çoğumuzun farkında bile olmadığı, o gerçek!

Gazi Mustafa Kemal Paşa 'nın 29 Ekim 1938 günü, Ulus - eski Hakimiyet-i Milliye- gazetesinde yayımlanan mesajında, Türk Silahlı Kuvvetleri 'ne hangi görev verilmişti, bilin bakalım; Türk Vatanı ile Türklük Câmiası ' aynı misyon içinde birleştirilerek, işte şu görev:

"... (Ordumuzun) Türk Vatanı'nın ve Türklük Camiası'nın şan ve şerefini, dahili ve harici, her türlü tehlikelere karşı korumaktan ibaret olan vazifesini, her an yapmaya hazır ve amâde olduğuna, benim ve büyük ulusumuzun tam bir inanç ve itimadı vardır..."

Neden 'Türk Milleti' değil de, 'Türklük Câmia' sı demişti acaba?

Cumhuriyet, 11.08.2004

52 - “...‘Tanzimatçılık’, Başka Nasıl Olur?..”

...bilmem yanılıyor muyum: Barış 'ın (Doster) kitabını okumaya başlamadan, daha önce yayımlanmış, yakın tarihimizle ilgili iki esere, -hiç değilse- şöyle bir 'bakmak' lâzım; ikisi de, 'belge' mahiyetindedir, ikisi de, 'Atatürk, Türk Dünyası ve Mazlum Milletler' in (Toplumsal Dönüşüm Yayınları) işlediği dönemi kapsıyor: Bu kitaplardan birisi, Gâzi 'nin Türk Hariciye'sini, yıllarca kendisine emanet ettiği, Dr. Tevfik Rüştü Aras 'ın yazılarından derlemedir: "Atatürk'ün Dış Politikası" ; ikincisiyse, Müdafaa-i Hukuk döneminde, inkılâbın 'nâşir-i efkârı' olan Hâkimiyet-i Milliye gazetesi başyazılarından, Hadiye Bolluk 'un derlediği: "Kurtuluş Savaşı'nın İdeolojisi"; her iki eser de, Kaynak Yayınları' ndan çıktı.

Böyle bir ön çalışma, bana öyle geliyor ki, Dr. Barış

Doster 'in, önsözünde altını çizdiği sözlerin, gerçek ve tarihi anlamını bulmasına yardımcı olacaktır; çünkü ne diyor Barış Doster:

"...bu çalışma ile, 'bölge merkezli' politikaların dinazorluk sayıldığı, dünyaya 'Ankara merkezli' bakmanın alay konusu olduğu bir dönemde; Mustafa Kemal'in 'bölge merkezli' dış politikası; bu bağlamda, Asya'daki Türkler'e ve Mazlum Milletler'e nasıl yaklaştığı anımsatılmak istenmiştir. Türkiye'nin, Türk Cumhuriyetleri, bölgedeki diğer ülkeler ve komşularıyla ilişkilerini güçlendirmesi; tek seçeneğe mahkûm olmadığını anlaması ve geniş potansiyelini kullanması için, başarısı kanıtlanmış bir politikaya dikkat çekilmiştir..." (a.g.e., s.9)

Sizce de, Türkiye 'nin 'stratejik ortağı' ve 'büyük müttefiki' sayılan ülkelerin, 'kirli çamaşırları' Mustafa Yıldırım 'ın 'Sivil Örümceğin Ağında' (Democracy Project) dökülüp saçıldıktan sonra; yakın tarihimizden böyle başarılı bir alternatifi bulup, üzerinde düşünmemek, gerçekleşme olanaklarını tartışmamak; vahim bir saflık, tehlikeli bir yanılğı olmaz mıydı?..

Bugün yapabiliyor muyuz?

...geçen gün ne diyordum: "Gâzi, Anadolu'daki Mazlumlar ile, -Azerbaycan, İran, Afganistan üzerinden- Avrasya'daki Mazlumlar'la irtibat aramıştı; ondan sonrakiler, tam tersine, 'Koca' Reşit Paşa geleneğine dönerek, Devlet-i Aliyye'yi batırmak için, elinden geleni yapmış olan Batı'dan, medet umdular; neden mi, bunu bilmeyecek ne var canım, 'Tanzimatçılık' ruhlarına işlemişti de, ondan!.." (Cumhuriyet, 11 Ağustos 2004)

Bu 'dönüşün' ne demek olduğunu, tam anlamıyla neyi ifâde ettiğini anlayabilmek için; eserinin daha başında, Amasya Tamimi 'nin ve Erzurum Kongresi kararlarının, hangi ruhta olduğunu, neye istinat ettiğini açıkça ortaya koyan Barış 'ın (Doster) , yarattığı mukayese imkânını iyi değerlendirmek lâzım; o günkü 'meydan okuma' yı

görenlerin göğsü nasıl kabaracak; onu, bugünkü -hadi uysallık diyelim- davranışla mukayese edenlerin, içlerini nasıl büyük bir 'hacâlet' kaplayacaktır?

"...Erzurum Kongresi'nde alınan kararlar da, Amasya Tamimi'ndeki ruhu, amacı ve kararlılığı içermekte, hatta daha açık ifadelerle, dünyaya meydan okumaktadır:

"1/ Ulusal sınırlar içinde bulunan yurt parçaları bir bütündür, birbirinden ayrılamaz. 2/ Ne türlü olursa olsun, yabancıların topraklarımıza girmesine ve işlerimize karışmasına karşıyız ve Osmanlı Hükümeti'nin dağılması halinde, ulus birlikte direnecek ve (yurdu) savunacaktır. 3/ Yurdun ve bağımsızlığının korunmasına ve güvenliğinin sağlanmasına, İstanbul Hükümeti'nin gücü yetmezse, amacı gerçekleştirmek için, geçici bir hükümet kurulacaktır. Bu hükümetin üyeleri ulusal kongrece seçileceklerdir. Kongre toplanmamışsa, bu seçimi Temsilciler Kurulu yapacaktır. 4/ Ulusal gücü ('Kuva-yı Milliye') etken ve ulusal istenci ('irade-i milliye') egemen kılmak temel ilkedir. 5/ Hıristiyan azınlıklara siyasal egemenliğimizi ve toplumsal dengelerimizi bozacak ayrıcalıklar verilemez. 6/ Yabancı devletlerin güdümü ve koruyuculuğu kabul olunamaz. ..." (a.g.e., s.34)

Dikkat isterim, hiç kimse günümüzdeki 'küreselleşme' kamuflejini kullanarak, 'ulusalcılıklar' ın modası geçtiğini söylemeye kalkışmasın; zira 'küreselleşme' nin -zaten hep öyleydi ya!..- nasıl bir 'Ulusal Sistem Hegemonyası' peşinde olduğu, artık açıkça anlaşılmıştır; onun içindir ki, Erzurum Kongresi' ndeki ' meydan okuma' bugün için de 'muteberdir' .

İş, o karanlık günlerde, o yürekli yurtseverlerin yaptığını; günümüzde, -yeryüzünün ekonomideki ilk yirmi, savunmadaki ilk altı ülkesi arasında bir ülke olarak- bugün yapabiliyor muyuz, işte orada!

Yapamıyorsak, 'Tanzimatçılık' başka nasıl olur?

Paralel okunmalı...

(...'dip dalgası' , üst üste çıkan 'aydınlatıcı' eserlerle, büsbütün 'yükseliyor' ; bir yenisi de, Mustafa Yıldırım 'ın 'Democracy Project 'inin, başka düzeydeki bir kanıtı sayılabilecek, 'Frances Stonor Saunders' in eseri, 'Parayı Veren Düdüğü Çaldı / CIA ve Kültürel Soğuk Savaş' ; üstelik Türkçesini, nice değerli çevirisini okumuş olduğumuz Ülker İnce hazırlamış, paralel okunmasında büyük yarar var, onun için duyurmak istedim.)

Cumhuriyet, 13.08.2004

53 - "...´Ankara Merkezli´, Dış Politika!..”

... 'muhafazakâr liberal' o dostum, 'Hangi Atatürk' ün yeni basımı dolayısıyla kitaptan söz ederken (Milliyet, 3 Mayıs 2004), ilginç bir noktaya dokunup geçmişti; diyordu ki, 'Gâzi' nin 'söylev ve demeçleri' nden, kitaptaki bütün 'alıntılar' , 20 'li yıllara, yâni 'savaş yılları' na aittir; cümlenin mefhûm-u muhâlifinden, o dönemi bilmeyenler, rahatlıkla 30 'lu yıllara, yâni 'barış yılları' na ait sözlerinin, daha başka olduğu; aynı 'tam bağımsız' ve 'anti/emperyalist' tavrı içermediği anlamını çıkarabilir.

Yalnız o 'muhafazakâr liberal' dostum değil, 'Atatürkçüyüm' diyen bazı dostlarım da, Gâzi Mustafa Kemal Paşa ile Kemal Atatürk arasında böyle -üstelik ciddi- bir fark olduğu imâsı içindedir; esasen o kitapta benim, 'İnönü Atatürkçülüğü' dediğim de budur: İnönü 'seçkinciliğini' mazur göstermek için, Gâzi'yi değişmiş gösterirler. 'Tanzimatçı' dolayısıyla 'Batı (Sistem) yandaşı' -yarı Osmanlı, yarı komprador- aydınlar; Türkiye Cumhuriyeti 'nin geleceğini, Asya 'lı ve 'Bolşevik' Sovyetler 'in yanında değil; 'üzerinde güneşin asla batmadığı' İngiltere devlet-i fehimanesi'nin 'yanında' görüyor, görmek istiyorlardı. Bilindiği gibi, vefatından - yıllar değil- uzun aylar geçmeden İsmet Paşa; Gâzi 'nin - İngiltere Kralı VIII. Edward ayağına kadar geldiği halde-

yapmadığını yapmış, İngiltere ve Fransa 'yla ittifak imzalamıştı.

Oysa Gâzi 'nin Batı 'yla (Sistem 'le) hiçbir ittifakı yoktur; dış politikası Barış Doster 'in de kitabında işaret ettiği gibi, 'Ankara Merkezli' dir: Sovyetler 'le yakın dostluk, Balkan Paktı ve Saadabad Paktı çerçevesi içinde geliştirilmiş; o devirde Ankara, Musul ve Şeyh Sait Meselesi 'nden dolayı İngiltere; Dersim ve Hatay meselesi 'nden dolayı Fransa, Oniki Ada Meselesi 'nden dolayı İtalya ile ciddi ve tehlikeli uyuşmazlıklar yaşamıştır. Zaten 20 'li yılların Gâzi Paşa 'sı ile 30 'lu yılların Kemal Atatürk 'ü arasında anti/emperyalist tavır, mazlumlardan yana tavır koymak bahsinde hiçbir fark olmadığını en iyi kanıtları da Hatay Meselesi 'ndeki davranışında ve söylediklerinde 'mündemiç' tir.

"...İşi silâhla halletmek zorunda kalırsak..."

M eraklısı hatırlayacaktır, TBMM 'nin ilk 'hafî celseleri' nde (1920, Nisan) Gâzi, İngiltere ve Fransa 'ya karşı, Ankara 'dan gizlice destek -hatta ortaklık- isteyen Suriyeli ve Iraklılara, 'önce bizim yaptığımız gibi, tam bağımsızlıklarını elde etmelerini' tavsiye etmiş; daha sonra, 'federasyon ya da konfederasyon düşünülebileceğini beyan etmiştir'. Mazlumlar 'a tavsiyesi, hep bu oluyordu: önce tam bağımsızlık, yani anti/emperyalizm, arkasından işbirliği!

Hatay Meselesi 'nde Fransa işi çıkmaza sürükleyince, çözümü gerilla tasarımına kadar götürdüğünü yazmışımdır; en iyisi sanırım, durumu Riyaset-i Cumhuriyet Kâtib-i Umûmisi Hasan Rıza Bey 'in (Soyak) kaleminden öğrenmektir; bakar mısınız neler yazıyor, Gâzi meğerse demiş ki:

"...şâyet böyle bir zarûret karşısında, yâni işi silâhlı bir hareketle halletmek zorunda kalırsak, tutacağım yolu da çoktan kararlaştırmış bulunuyorum. Böyle bir durumda derhal devlet reisliğinden, hatta meb'usluktan istifa

edeceğim; serbest bir Türk vatandaşı olarak, bu işte çalışan arkadaşlarla beraber, Hatay topraklarına geçeceğim; bildiğin gibi, bunun her zaman imkânı ve çok emin yolları vardır. Oradaki mücâhitlerle ve anavatan'dan kaçıp bize katılacağından şüphe etmediğim kuvvetlerle, meseleyi yerinde ve içten halletmeye çalışacağım; isterse Türkiye Hükümeti beni ve arkadaşlarımı âsi ilân eder ve hakkımızda tâkibât da yapar..." (H.R. Soyak, 'Atatürk'ten Hatıralar' , Cilt II, s.607)

Daima 'mazlumlar'dan yana oldu...

...besbelli 'Muhafazakâr Liberal' dostum, ölümüne çeyrek kala bile Mustafa Kemal 'in, anti/emperyalist tavrında nasıl sâbit ve ısrarlı olduğunu 'atlamış' ; oysa Gâzi ölünceye kadar, Zalimler/Mazlumlar diyalektiğinde, daima 'Mazlumlar' dan yanadır; o kadar ki, aynı konuşmanın arkasını aynen şöyle getiriyor:

"...bir şey daha söyleyeyim, ben bugünkü Fransız idarecilerinin, Suriye ve Lübnan'a öyle kolay kolay istiklâl vereceklerinden emin değilim; zaten tatbikatı birtakım yersiz bahanelerle üç sene sonraya tâ'lik etmeleri de buna delil telâkki edilebilir (Buraya dikkat!) Binaenaleyh biz hareketimizi onlara da teşmil ederek, kısa yoldan gerek Suriye ve gerek Lübnan'ın özledikleri gerçek istiklallerini temin edebiliriz..." (a.g.e., s.607)

Dikkat isterim, ' Suriye ve Lübnan , zaten bizimdir, zaptederim' demiyor; onların da 'tam bağımsızlığını sağlarız' diyor; onun için Atatürk 'ün öteki Türkler ve Avrasya 'Mazlumları' yla ne türlü bir irtibat ve münasebet içinde bulunduğunu araştırmanın, bundan ders almanın tam sırasıdır. Dr. Barış Doster 'in çalışmasını, (Atatürk, Türk Dünyası ve Mazlum Milletler) bir de bu açıdan değerlendirmek lâzım: hele Kıbrıs 'ta, KKTC 'nin kazanılmış bağımsızlığının; göz göre göre kaybını, yutkunarak sineye çekiyorsak!..

Meraklısı İçin Not: Tesadüf bu ya, Gâzi 'nin 'Kurtuluş Savaşı' mantığının, nasıl halka güvenen bir 'Mazlumlar' stratejisine dayandığı, Teori 'nin son sayısındaki (Ağustos 2004, No: 175) ciddi bir çalışmada etraflıca işleniyor; Gâzi'yi daha iyi, daha doğru anlayabilmek için; dikkatlice bir okuma, kesinlikle yararlı olacaktır. (Bkz. Osman B. Kuruca, 'Atatürk ve Gerilla Savaşı', s.3-48)

Cumhuriyet, 16.08.2004

54 - **“Kemalizm” Aslında Nedir**

...kitabının bir yerinde, Barış (Doster) , öyle önemli ve çarpıcı bir alıntı yapmış ki; çağrışımların zinciri, okur okumaz beni kaptığı gibi, 70 'li yılların Ankara 'sına, yayınevindeki çalışma masama götürüyor; karşımdaki koltukta, alıntının sahibi oturuyor; gözlük camlarında, ışık pırıltıları; dudaklarında, dostça bir tebessüm: Niyazi Berkes ! Yazları Kanada 'dan gelirdi, söylemiştim ya, yakın tarihimizi konuşuruz; kafama takılanları soruyorum, engin bilgisiyile kuşkulu ne çok noktayı aydınlatıyor; zaten, 'Hangi Batı' nın yeni bir basımına 'önsöz' yazmak gerekince, yazının başına, onun şu sözlerini almayacak mıyım?

'...bizde Batıcılıkla anlaşılan şey...'

"...bizde 'Batıcı'lık'la anlaşılan şey Türk evrimini çağdaş uygarlığa uygun yönde geliştirmektedir; (buraya dikkat!) halbuki Avrupa'da ve Amerika'da 'Batılılaşma' ve 'Batıcılık', Batı diplomasisine boyun eğme anlamına gelir. Bu yüzden onlara göre 'Kemalist Devir' Batı aleyhtarlığı, Menderes Devri ise 'Batıcılık' devridir. (buraya dikkat!) Batı diplomasisinden bağımsız olan bir Batıcılık, Batı dilinde, Batı düşmanı kötü bir ulusçuluk demektir!.."

Türkiye Cumhuriyeti , geleceğini tartışırken, Niyazi Ağabey 'in (Berkes) inanılmaz berraklıktaki bu sözlerini, bir an bile aklından çıkarmamak zorundadır; nitekim, 'Soğuk Savaş' ın sona erdiği sırada, bir ecnebi

gazetesinden kestiğim Şu haber, onun 'tespitinin' ne kadar doğru olduğunun, açık bir kanıtıdır.. Bakınız ABD 'de, 'Din ve Demokrasi Enstitüsü' nün Başkanı olan Mrs. Diane İ. Knippers ne demiştir:

"...Fransa öteki Avrupa devletleri için 'model' olmuştur; o da, dine karşı politikasını (laikliği demek ister) kesinlikle terketmeli, inanç özgürlüğünü yeniden güvenceye kavuşturmalıdır. Bugün bizi harekete geçiren Şey, dün bizi Komünizm'le mücadeleye sevk eden Őeyle, aynıdır. İnsanlık yalanla serpilip gelişemez, oysa Komünizm ve Dinsizlik (yine laiklik demek ister) ancak yalan üretebilir. Dindarlık uygarlığın garantisidir; zira inanç sayesinde namuslu insanlar çoğalır, namus olmayınca ticaret olmaz; ticaret olmayınca, uygarlık olmaz!.."

Bu kadarı bile, Türkiye Cumhuriyeti 'nin üzerinde yükseldiği temelleri atanlarla; Şimdi Ankara 'nın, kaderini birleştirmeye heveslendiği Batı 'nın ve Batılılar 'ın, ne kadar ayrı -ayrı da lâf mı, karşıt- tellerden çaldığını göstermeye yeter..

En kalın ve karanlık kafaları bile...

O ysa Barış 'ın (Doster) eserinde yaptığı alıntı, Niyazi Berkes 'in, en kalın, en karanlık kafaları bile aydınlatabilecek netlikteki Şu 'tesbit' i yapıyor. Diyor ki:

"...Birinci Dünya Savaşı'nın Wilson Prensipleri, Batı önderlerine, bir çeşit ulusçuluk kavramını kabul ettirmişti. (buraya dikkat!) Fakat, bundaki ulusçulukta Batı'nın ekonomik ve siyasi hükünden bağımsız olma anlamı yoktu. Batı'da böyle bir Şeyin imkânı, o zaman, kimsenin aklına gelmezdi. Wilson Prensipleri, Batı'dan bağımsız değil, Hıristiyan hayırseverliği altında, Batı'ya bağlı bir ulusçuluk gerektirir..."

"...bunun en iyi örneği, Osmanlı İmparatorluğu'ndan bağımsız olmak isteyen Arap Ulusçuluğunun aldığı 'manda ulusçuluğu' şeklidir. O zamanki Arap 'milliyetçiliğinin'

kabullendiği bu 'manda Batıcılığı'na karşı; bu önderler, bizde olduğu gibi, bir 'Millî Kurtuluş Savaşı' yapmadıklarından, Arap Ulusçuluğu ancak II. Dünya Savaşı'ndan sonra buna dönebilmiştir. (buraya dikkat!) Kurtuluş Savaşı Milliyetçiliği, Wilson Milliyetçiliği'nden ayrıldığı gibi, Kemalist Devrimciliği de hem Batıcılık anlayışından, hem de Bolşevik Devrimciliği'nden farklı olmuştur..."

Bu, bir bakıma, 'Soğuk Savaş' döneminde, Batı 'yı ve Batıcılığı , kısıklıvrak Batı Avrupa ile Kuzey Amerika 'yı sıkıştıran anti/Emperyalist Diyalektiğin , tek cephe değil, birisi 'sosyalist' öbürü 'Üçüncü Dünyacı' iki cephe olarak meydana çıkmasının, açıklamasıdır; hatta, Karl Marx 'ın tahminleri hilâfına, XX. yy 'ın, bir sosyalist devrimler yüzyılı değil, daha çok bir dizi demokratik devrimler yüzyılı olması da, bu açıdan izah edilebilir.

'Onlar', her kim ise...

...çünkü bakın, Niyazi Ağabey (Berkes) o dediklerini nasıl sürdürüyor:

"...Kemalizm yalnız Milliyetçilik değil, yalnız Milli Kurtuluş ve Bağımsızlık değil; aynı zamanda bir millet yaratma, onu tarihe ve dünyaya kabul ettirme, onu kendi kendine kabul ettirme; ve nihayet, onu gelecekte de yaşayabilecek bir varlık olma temelleri üstüne oturtma işidir. Bunsuz bir Türk Milliyetçiliği yalnız gülünç olmakla duramaz, aynı zamanda varlığına kimseyi de inandıramaz..." ('Atatürk, Türk Dünyası ve Mazlum Milletler' , s.153)

Bilmem tadına varabildiniz mi? Mustafa Kemal Paşa, Anti/Emperyalizm çelişkisinden, Türk gençliğine 'ilelebet muhafaza ve müdafaa edeceği bir cumhuriyet' sentezini yaratmayı amaçlamış! Öyle bir cumhuriyet ki, yalnız var olmakla kalmayacak, aynı zamanda, öteki 'Mazlumlar' ın da tam bağımsız ve özgür olmasına omuz verecek!..

Batılı ve Batıcı bir 'milliyetçiliğin' davuluna oynayanlara; -

onlar her kim ise- Türk halkı dahil, hiç kimsenin inanmaması, yoksa bundan mı?

Cumhuriyet, 18.08.2004

55 - “...Aynı ‘Ağızlar’la, Aynı ‘Tuzaklar’!..”

(... '40 Karanlığı' nda, Türkiye 'de 'Sol' düpedüz 'vatan hainliği', yâni 'Stalinci Totaliterlik' anlamına gelirdi; 'Solculuk' sa, 'Komünistlik!' İnönü Cumhuriyeti, klasik 'siyaset yelpazesi' ni tanımıyor; sağındaki muhalefeti 'Irkcılık/turancılık' , solundaki muhalefeti, 'Komünistlik' olarak görüyordu. Peki, ya Liberallik mi? Hangi 'liberallik?' 'Milli Şef'imiz çiftçinin kendi ekinini biçmesini, 'devlet iznine' bağlamış; limon kolonyası üretimini bile, Tekel 'e vermişti. Sınır, böyle nüans tanımaz bir katılıkla çizilirse, 'Soğuk Savaş' ın Türk siyasi hayatı için, tam bir kavram karmaşasına dönüşeceği öngörülebilirdi.

Görülememiştir! Sistem (Batı), Totaliter komünistliğe karşı -Dikkat isterim, Liberalizm 'le değil- 'Komünist Olmayan Solculuk' la karşı çıkmayı, basbayağı özendirir; bu türden davranışları, iyi kötü desteklerken; ülkemizde, Solculuğun en açık pembesi bile, Bolşevikliğin daniskası sayılmış; buna heves edenler, 'hain muamelesi' görmüştür. Ne zamana kadar? 'Milli Şefimiz' hidayete erip, günün birinde ansızın partisinin (CHP) 'ortanın solunda' bir örgüt olduğunu keşfedinceye kadar. O günün, Mehmet Ali Aybar 'ın Türkiye İşçi Partisi 'nin; (TİP) handiyse 'ulusal' bir 'sosyalistlik' iddiasıyla ortaya çıktığı gün olduğunu, 'eski tüfekler' den kim unutabilir? Böylece TİP, 'aşırı sol'a, yani 'totaliter Komünistliğe' kaydırılmış olacaktı. Ne 'oyun' ama?

Oysa bu 'oyun' Batı 'da çoktan bayatlamıştı...)

Totaliterliğe karşı en etkili yol...

(Açık İstihbarat/2. "... CIA için 'Sosyalist Olmayan Sol'u Destekleme Taktiği, ileriki yirmi yıl içinde Teşkilat'ın

Komünizm'e karşı desteklediği siyasal hareketlerin kuramsal temelini oluşturacaktı. CIA'nın 'aydınlar'la bir noktada buluşmasını, hatta bir kimlik kazanmasını sağlayan bir stratejinin ideolojik temelini, Schlesinger 'Vital Center' adlı kitabında anlatıyordu..."

"... Schlesinger Sol'un çöküşünün ve bunun sonucu olarak yozlaşan 1917 Devrimi'nin ardından gelen ahlâk felcinin haritasını çıkarmış, 'bir özgürlük alanı yaratmak için, savaşı grupları bir araya getirecek bir ilke olarak 'Komünist Olmayan Sol'un evriminin izini sürmüştü. İşte 'köktencilik ruhu'nun onarımı, bu grup içinde gerçekleşecek, 'Komünistler'e vitrine konacak lamba bırakılmayacaktır'..."

"... Schlesinger'in daha sonra hatırladığına göre, 'bütün bu 'Komünist olmayan sol'u (harekete geçmeye) dürtükleyen tezi, hepsi, Chip Bohlen, İsaiah Berlin, Nicolas Nabakov, Averel Harriman, George Kennan hararetle desteklemişti'. Totaliterliğe karşı en etkili yolun Demokratik Sosyalizm olduğunun farkındaydık. O dönemde, Amerikan dış politikasında bu, kulaktan kulağa fısıldanan -hatta gizli- bir tema haline gelmişti..."
(Frances Stonor Saunders / 'Parayı Verdi, Düdüğü Çaldı' / CIA ve Kültürel Soğuk Savaş' / s. 76-77, DK Doğan Kitap)

Aydınların 'kötü pazarlığı'...

(Açık İstihbarat/3. "... CIA'nın Batı'da kültür hayatına el atmasının, demokrasinin kaçınılmaz bir yanlışı olduğu düşüncesini destekleyen insanların sayısı giderek azalıyor. Ahlak yönünden derin bir hayal kırıklığı'ndan söz eden Andrew Kopkind'e göre, ağızlardan düşmeyen 'açık toplum' sözü ile 'denetim gerçekliği' arasındaki uçurum, hiç kimsenin düşünemediği kadar büyüktü. Herhangi bir Amerikan kuruluşu adına yurtdışına giden herkes, şu ya da bu şekilde, dünyanın Komünizm ile Demokrasi arasında ikiye bölündüğü ve bu ikisi arasında kalmanın ihanet olduğu varsayımına tanık oluyordu. Muhalifleştirme hayali devam ediyordu: CIA sosyalist soğuk savaşçılara

faşist soğuk savaşçılara, siyah ve beyaz soğuk savaşçılara destek oluyordu. CIA harekâtlarına egemen olan açık fikirlilik ve esneklik, bu harekâtların önemli üstünlükleriydi. Ama bu yalancı bir çoğulculuktu ve tam anlamıyla ayartıcıydı..."

"... asıl sorun düşünsel araştırmanın doğal süreçlerine müdahale edilmiş olmasıydı. 'Bizi en çok rahatsız eden şey' diye yazıyordu Jason Epstein, 'hükümetin el altından parsa dağıtır gibi görünmesiydi; her zaman en büyük payı, en büyükler almıyordu. Başka büroların yanı sıra CIA ile Ford Vakfı, Soğuk Savaş'a karşı tavırlarının doğruluğuna göre seçilmiş bir aydınlar aparatı (aygıtı) oluşturmuşlar ve bunu finanse ediyorlardı; bireysel yetenek ve başarının, ideolojiden önemli sayıldığı düşünülen, bütün araştırmaların yerleşik inançlardan kuşku duymakla başladığının kabul edildiği, terim yerindeyse, 'serbest aydınlar pazarı'ndan seçmiyorlardı bu kişileri.."

"... Sonunda aydınların ne kadar kötü bir pazarlık yaptıkları ortaya çıktı; herhangibir ülkenin iradesi doğrultusunda hareket etmek, ne sanat ya da edebiyatın, ne herhangi bir düşüncenin, ne de insanlığın çıkarınaydı..." (a.g.e.s., 440-441)

İyi de 'Sistem' in, yıllar sonra tekrar, -bu defa 'Küreselleşme' ya da 'Medeniyetler Çatışması' ayaklarına yatarak-, aydın ve sanatçıları, aynı ağızlarla, aynı tuzaklara düşürmesine ne demeli? Hadi bu bezirgânların işi diyelim, ya o tuzaklara gönüllü gidenler, ya onlar; yıllar sonra haklarında yazılacak, bu türden kitapları gördükçe utanmayacaklar mı?

Cumhuriyet, 23.08.2004

56 - **"...Kimin 'Malını', Kime 'Satıyorlar'?..."**

Aydınımızı öfkeliendirecek; şu her bakımdan doğru sözleri, kim söylemiş olabilir?

Lâmi cimi yok!

(Tesbit/1. "... şimdiye kadar memleketimizde, iktisadi, siyasi ve ilmi maksatlarla çalışan yabancı müesseseler ve yabancı zevat, bilhassa aşağıdaki gayeler peşinde koşmuşlardır."

"... a. Memleketimiz dahilindeki çalışmalarından aşırı kâr temin etmek! b. Bir bölgede elde ettikleri iktisadi ayrıcalıklara dayanarak, kendilerine ilerde oraya sahip olma hakkını çıkarmak! (buraya dikkat!) c. İktisadi, ilmi ve insani maksatlar altında memleketimize gelip, gelecekte istilalar hazırlamak için, muhtelif unsurları, gerek hükümete, gerekse birbirine karşı kışkırtmak! (buraya dikkat!) d. Sırf ilmi ve insani gayelerle memleketimizde çalışmakla beraber, ruhlarına yerleşmiş bulunan Hıristiyanlık güdüsüyle, yalnız Hıristiyan azınlıklarla meşgul olmak; ve onlara, ister kasıtlı, ister kasıtsız, arasında azınlıkların da yaşadıkları Müslüman kitlelerden ayrılmak arzusunu aşılacak!..."

Evet, doğru bildiniz; bu sözler; Gâzi 'nin sözleri! Hazırladığı bir rapordan alınmıştır; tarihi, 3 Kanunsâni 1337 (1921) . O tarihte 'merhametli' ve 'iyiliksever' ABD, Anadolu 'daki şehit evlatları için, 'hayrına' çiftlikler ve mektepler tesis etmeyi önermişti de, 'Reis Paşa' dan ne yapılması gerektiğine dair, fikir sorulmuştu. O, gerekçeleri bir bir sıraladıktan sonra, sözü şöyle bir sonuca bağladı:

"... Amerikalılar tarafından, nümûne çiftliği ve sair benzer müesseseler husûle getirip; buralarda kendi tebaamızdan olan binlerce çocuğun Türk Hükümeti ve Milletine karşı dostâne olmayan ve sâdikane olmayan hislerle donatılmış olarak yetişmelerine müsaade edemeyiz..." (Atatürk'ün Bütün Eserleri, cilt 10, s. 242-244).

Evet, işte bu kadar açık ve seçik: Lâmi cimi yok!..

Avrupa'ya güven veren, hangi İslam?

Ö yle sanıyorum ki, yurt toprağını 'ecnebi' ye peşkeş çekmekte bir sakınca görmeyen, 'küreselleştirilmiş' ve post-modern 'aydınlarımız', Gâzi 'nin son iki uyarısına, özel bir dikkat gösterebilirler iyi olur: Amaçları, c. Gelecek bir istilâyı hazırlamak için, yurttaşları birbirine ve hükûmete karşı kışkırtmak!; d/ Hıristiyanlık içgüdüsüyle Hıristiyanlığı koruyup kollamak! Neden bunlar dersiniz, etrafa biraz kulak kabartmanız yeterlidir: Envâi çeşit etnik gruptan, tarikat ve mezhepten söz ediliyor; misyonerlerin yoğunluğuna dersiniz, diyecek yok!

Hani burada konuşmuştuk, bir de kitap var; Rand Corporation için, 'muhafazakâr' Richardson Vakfı 'nın finanse edip hazırlattığı, kitap: Cheryl Benard 'ın eseri, "Sivil Demokratik İslam: Ortaklar, Kaynaklar ve Stratejiler!" Hadi bir göz atalım!

(Tesbit/2. "... son 'Soğuk Savaş' ta Komünizm 'e karşı en iyi mücadele silahı, 'Komünist olmayan Solculuk' tu ya, bu defa da 'Köktendinci İslam' a karşı, - koyu laikliği filan değil, 'İlimli İslam 'ı öneriyorlar; hem de açıkça 'Batıcı İslam' diyerek!

"... bu Washington'ın, 11 Eylül'den bu yana -Türkiye dahil- Ortadoğu'daki faaliyetiyle, 'ulus inşa etmek'ten vazgeçtiğinin; İngiltere ve İsrail'le birlikte, 'din inşa etmeye' başladığının göstergesidir. Cheryl Benard İslam âlemini 'medeniyetin problemlili çocuğu' olarak görüyor; Müslümanlar, ona göre, 'barbar gericiler'dir; ve aralarında dörde ayrılırlar: a/ Köktendinciler, b/ Gelenekçiler, c/ Modernistler, d/ Laikler. Benard'ın önerdiği strateji ise, şöyle..."

"...anti/emperyalist ve sosyalist düşüncelerinden dolayı, laiklere güvenilmez, Köktendincilere ve Gelenekçi Müslümanlara da güvenemeyiz. O kadar ki, bunlar arasında gerçekleştirilebilecek yakınlıklar da önlenmelidir; tam tersine, birbiriyle savaşmaları kışkırtılmalı. Avrupa bakımından güven telkin edenler, sadece kitlesele

yönlendirmede Kur'an'ı sınırlandıran Modernist Müslümanlardır, bu grup desteklenmelidir; köktendinciler zayıflatılmalı ve yok edilmelidir..."

Ecnebi'ye Anadolu'da 'üslenmek' imkânı...

Meraklısı hatırlayacaktır, Cheryl Benard 'ın eseri, aslında önerdiği strateji için, Türkiye 'yi -daha doğrusu Türkiye 'de uygulanan, ve onun 'saldırgan (agresif) Laiklik' dediği-Batı yandaşı 'modernliği' örnek almaktadır. Üslûbu dersiniz, tam da Gâzi 'nin daha 20 'li yılların başında dikkatli olmamızı uyardığı, kışkırtıcı üslûb; Bakar mısınız ne diyor:

"... önce Modernist ve Laik Müslümanları (İlımlıları) destekle; bunun için modernist liderler, modeller ve kadrolar oluştur; eserlerini yayınla ve dağıt, kitleye hitap etmelerini sağla, İslami eğitimde düşüncelerini ön plana çıkar; Kökten-dincilere ve Gelenekçilere karşı, onlara Media desteği ver; gençlere, İslam öncesi ve İslami olmayan tarih bilinci aşıla, laik ve kültürel kurum etkinlikleri güçlendir..."

Şimdi görüyor musunuz, Anadolu toprağını parselleyip parselleyip, kimlere satmamızı öneriyorlar? Tam da Gâzi 'nin öngördüğü gibi, Müslümanlığa karşı Hıristiyanlığı savunacak; Müslümanları kendi aralarında bölüp, birbirlerine karşı kışkırtacak, 'ecnebi'ye; Anadolu'da 'üslenmek' imkânını sağlayacaklar.

Yanlış mıyım?

Cumhuriyet, 25.08.2004

57 - "...Geleceklerdi de, Niye 'Gitmişlerdi'?"

... Mme Victoire beni, mahzun, basbayağı kederli gözlerle karşılamıştı; İstanbul 'dan geldiğimi duyunca, görmek istemiş; sebebini, Claude 'dan öğreniyorum; "...onlar, İstanbullu Yahudiler; 1925 yılında, Fransa'ya göçmüşler!"

Evin duvarlarında, Türk işi iki seccade asılıydı; alaturka kahve ikram ettiler; Mme Victoire , Türkçesinden 'utandığını' söyleyerek, benimle Fransızca konuştu; her haliyde, ciddi bir yurtsama (daussıla/nostalgie) içinde olduğu görünüyordu; yoksa niçin, uzun uzun, 'Uskumru Dolması' nı, 'Bebek/Eminönü Tramvayını" , "Yaprak Sarması" nı konu edinsin?

Kendimi tutamayıp, sormuştum: "-...oraya bu kadar bağlısınız da, neden yurdunuzu terk edip gittiniz?.." Açık ve kesin hiçbir şey söylemedi, lâfı dolaştırdı durdu; ama, sesinin ahenginden, ' Türkiye 'de hayatın, onlar için artık asla Tanzimat sonrasındaki gibi olmayacağını anladıkları; bu yüzden, 'gurbet'i seçtikleri' anlamı çıkıyordu: Tanzimat bitmiş, tam bağımsız, özgür ve ayaklarını sımsıkı toprağına basan, bir Cumhuriyet ilân edilmişti; bu, Osmanlı 'yı soyup soğana çevirmiş olan, 'Batılı ve Batıcı' (yâni Alafranga) takımını, -bu arada elbet Musevi, Katolik ve Ortodoksları irkiliyordu.

Niye mi anlatıyorum, şundan: aynı dinlere mensup hayli ecnebinin, her geçen gün biraz daha artan bir iştahla, ülkemizde arazi satın aldığı haberlerinden geçilmiyor; her okuşuyumda Mme Victoire 'ı ve onunla konuştuklarımızı hatırlayıp, kendi kendime sormadan edemiyorum da, ondan: "-...ne değişti? Yoksa artık Anadolu'da o 'Cumhuriyet' yok; yeniden 'Tanzimatçı', 'ecnebi dalkavuğu' bir yönetim var da, ondan mı dönmeyi düşünüyorlar?"

Bu soru, akli başındaki her Türk yurttaşının -dini, mezhebi, dili, kökeni ne olursa olsun- külâhını önüne koyup, üzerinde düşünmesi lâzım gelen, vahim sorudur. Hele Anayasa Mahkemesi'nin, aynı konuda almış olduğu önemli kararları, unutmadıysa...

'İsrail devleti bu yoldan kuruldu...'

(Tesbit/3. a)...Anayasa Mahkemesi 'nin 9 Ekim 1986 tarihli -E.1986/18, K:1986/24- kararıdır:

"...ülkede yabancıların arazi ve emlâk edinmesi, salt bir mülkiyet sorunu gibi değerlendirilemez. (buraya dikkat!) Toprak devletin, vazgeçilmesi olanaksız temel unsuru, egemenlik ve bağımsızlık simgesidir.

Satışın yabancı ülke uyruğundaki gerçek kişilere yapılması halinde, satılan toprakların gerektiğinde geri alınabilmesi olanağının varlığına güvenilemez. (buraya dikkat!) Yabancıların her an kendi devletinin himayesinde olduğu dikkate alındığında böyle bir yola başvurulmasının, devletlerarası çetin sorunlara yol açması kaçınılmazdır..."

b) ...yabancıların taşınmaz edinmelerine ilişkin düzenlenen 21 Haziran 1984 tarih ve 3029 sayılı yasanın Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilmesine gerekçe:

"...ülke ile millet arasında bağlantı bulunduğu, ülkenin bu millet fertlerine ait olduğu, bu hükümlerden yararlanacak belli bölgelerde toprak alacak yabancıların, o bölgelerde çoğunluk sağlayıp etkinlik kazanabilecekleri, (buraya dikkat!) bu yöndeki gelişmelerle yabancılar tarafından mülk edinilen ülke topraklarının, ülkeden kopma durumuna gelebileceği, tarihte böyle olayların yaşandığı; (buraya dikkat!) Arap topraklarında Yahudilerin bu yolla sağladıkları etkinlik sonucu İsrail Devleti'ni kurmayı başardıkları..."

İyi de, 'pirelenecek' ne var? Bakalım, ne varmış?)

'...Sinagog yoksa, para da yok!..'

(Açık İstihbarat/1. ... Şanlıurfa , 2000 yılından bu yana şehirde uygulanması ısrarla talep edilen, bir proje ile karşı karşıyadır: "Dinler ve Kültürler Parkı Projesi" ! Projenin 'meramını' pek güzel ifade eden, birkaç ara başlığa şöyle bir göz atmak ister misiniz?

A/ "Projeye göre, Şanlıurfa'nın göbeğine, bir sinagog ve bir kilise yapılacaktır. Urfa eski Belediye Başkanı Ahmet

Bahçivan, Bakan Mumcu'ya 'Urfa'da Yahudi yok ki! Projeden sinagog ve kiliseyi çıkartın onaylayalım. Eğer proje, iddia ettiğiniz gibi turizm amaçlıysa, eski yıkılmış kiliseleri onarın' der. Bakanlıktan aldığı yanıt, projenin ve kaynağın sahibini ele verir: Sinagog yoksa para da yok!"

B/ "Projenin yer aldığı kitapçığın girişinde '2000 yılı İnanç Turizmi için farklı kültür ve inançlardaki toplumları bir araya getiren, barışa ve huzura katkı sağlayan, öncü ve örnek bir uygulama olacaktır' deniyor. İsrail tarafından hazırlanan ve yapımı için 20 milyon dolar kaynak ayrılan projenin uygulanma alanı 186 bin metrekare; uygulanacağı yer, Şanlıurfa'nın tam ortası!.."

C/ "...bölgedeki önemli insanları, İsrail'e davet ediyorlar. Muhtarları, Sulama Birlikleri'nden, Ziraat Odaları'ndan bazı insanları götürüyorlar; otel ve yemek dahil, bütün masrafları karşılıyorlar. Şimdi pek çok çevrede, 'İsrail gelse daha iyi olur' anlayışı hâkim olmaya başladı. Önce zihinlerde zemin hazırlıyorlar..." (Ayrıntılı bilgi için, bkz: Aydınlık , 15 Ağustos 2004, s.4-11)

Gâzi'nin Cumhuriyeti 'nden niçin gitmişlerdi; şimdiyse, niçin geliyorlar, anlaşılıyor mu?..)

Cumhuriyet, 27.08.2004

58 - "...TSK ve MGK'nin Görevi ve 'Sorumluluğu'?"

...altını ilk çizen, galiba Halit (Kakıncı) olmuştu; telefonla konuşuyoruz, yeri nasılsa geldi, dedi ki: "-... Ordunun 'Millî olması zorunluluğunu da, ilk belirten siz oldunuz!" O sıralar sanırım bir televizyon programında, sonradan ısrarla üstüne basacağım, üç 'mecebûriyet' ten bahsetmiştim, Halit (Kakıncı) onu îma ediyordu: neydi o 'üç mecebûriyet' ?

Gâzi de, İsmet Paşa da demişlerdi ki...

Eğer Türkiye Cumhuriyeti, İstiklâl Harbi'nin gerekçelerine

ve 'İstiklâl-i Tam'ın ana prensiplerine sadık kalacaksa; 1/ Maarifi (Eğitim ve Öğretimi), 2/ Müdafaası (Savunması yani Silahlı Kuvvetleri ve savaş gerekçesi) 3/ İktisadı (yani kalkınma felsefesi, ekonomisi) mutlaka -ama mutlaka- 'millî' (Ulusal) olmalıdır. Oysa Cumhuriyet ten Demokrasi 'ye intikal, nasıl bir manada Kemalizm 'den Tanzimatçılığa dönüş olmuşsa; bir başka manada, 'millî' den 'kozmpolit'e; 'ulusallaşmak' tan "Kültürsüzleşme 'ye dönüş olmuştur: Savunması NATO, eğitim ve öğretimi, AB/ABD, ekonomisi IMF ve Dünya Bankası olan bir ülkeye, 'ulusal' denilebilir mi?

Şöyle bir bakarsanız, Savunma ve Eğitim/Öğretim; Nizâm-ı Cedit ve Mühendishane-i Berri-i Hümâyûn 'dan beri, 'ecnebi' dir; Mekteb-i Tıbbiye-i Şahâne 'nin tesisinde, öğretimi Fransızca idi. Enver Paşa 'nın ordusu, bir değil birçok manada, Kayzer 'in ordusudur; o kadar böyledir ki bu, 'mumâileyh', Metternich 'in 1908 İhtilâli 'ni haber veren evrakına yazdığı derkenar, bir ibret vesikasıdır: "İhtilâli yapanlar" demişti. "Osmanlı Ordusu'nda kendilerine 'Alman' denilen, bizim eğittiğimiz subaylardır" . Hazin olan nedir bilir misiniz: Yüz yıl kadar sonra, Cumhuriyet dönemindeki 'sevimsiz' bir darbeden sonra, Amerikalı bir zât-ı muhterem, 'Bizim çocuklar başarılı oldu' demekten çekinmemiştir. Buradan baktınız mı, Cihet-i Askeriye 'deki NATO 'laşmanın, Müdafaa-i Hukuk ve Kuya-yı Milliye ruhuyla, bağdaşıp bağdaşmadığı tartışılmamalıdır? Hadi, sırası geldi; bu bahisteki ilk yazılarımdan birinin başlığını (70 'li yıllar), yeniden hatırlatayım: 'Türk'ü NATO'ya Tutsak Etiler!'

Gâzi de, İsmet Paşa da, 'Hatıraları' nda, Alman Silahlı Kuvvetleri'nin, Türkiye 'ye (1914-18) 'dönmemek üzere gelmiş olduklarını' ısrarla söylemiştir; şu anda Anadolu 'da ve Ortadoğu 'da iyice yayılmış bulunan ABD Silahlı Kuvvetleri, 'geri dönmek üzere gelmiş' gibi görünüyorlar?

Sorun vahim ve düşündürücü

S orun vahim, sorunun yurt düzeyinde gittikçe kızışan

tartışması, cidden düşündürücü. Tartışmanın, nereye kadar gittiğini, her gün hemen hiç eksik olmayan, e-mail, faks, mektup vb. mesajlarda; ya da gazete ve dergilerde yayımlanan yazılarda, kaygıyla görmekteyiz. Bir fikir edinmek üzere, Av. Nevzat Erdemir 'in, konuyla ilgili yazdıklarına, acaba bakar mıydınız?

(Tesbit/1. "...acı da olsa şu gerçeğin altını çizmekte yarar var. Günümüzde TSK'nin başı olan Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök; Kıbrıs Sorunu konusunda, sessiz kalmış; Kofi Annan Planı konusunda, yetkinin, siyasal iktidarda olduğunu ifade etmiş; yine bu zat, Irak'ın ABD ve müttefikleri tarafından işgalinin öncesinde, yani 2003 yılı Mart ayında, seksen bin Amerikan askerinin Türkiye'ye konuşlanması konusunda, siyasal iktidar gibi düşündüğü konusunda demeç vermiştir. Cumhurbaşkanı A. Necdet Sezer'in uyarısına karşın, Genelkurmay Başkanı, TBMM'nin, ABD Silahlı Güçlerinin Türkiye'deki konuşlanması yolundaki tezkerenin reddinden sonra bu açıklamayı yapmıştır..."

"... Türkiye'nin en önemli sorunu, her bakımdan teslimiyet politikası izleyen, AKP iktidarı değildir. AKP'nin ne yapacağı daha iktidar olmadan belli idi. Türkiye'nin en önemli sorunu, ulusal sorunlarda sessiz kalan ve teslimiyet siyasetine onay veren Anayasal Kurumlar'dır. Özellikle ABD işgal güçlerinin, ülkemize konuşmasına olur ve onay veren, Cumhurbaşkanı'nın uyarısına kulak tıkayan, Kıbrıs'ta Annan Planı'na dolaylı biçimde evet diyen, 12 Türk askerinin başına çuval geçirilmesine yanıt ve yeterli tepki vermeyen, Anayasa'nın 118/3. maddesini göz ardı eden MGK üyesi Orgnl. Hilmi Özkök'ün; yerini, ulusal güvenliğimizi sağlayacak ve ulusal onurumuzu koruyacak dirayetli bir komutana terk etmesi gerekir. Milli Güvenlik Kurulu'nun yabancılara toprak satışı ve diğer ulusal konularda yeni bir durum değerlendirmesi yapması, bu gidişe mutlaka dur demesi gerekir..."

'Bölge eksenli' yeni bir dış politika...

"... Türkiye'nin ulusal güvenliği ve esenliği; Mazlum Uluslar'ın yanında, 'bölge eksenli' yeni bir savunma ve güvenlik politikası izlemesini gerekli ve zorunlu kılmaktadır. Bu anlamda, Irak'ta işgal güçlerine karşı direnen Mazlum Irak halkı ile, emperyalist tehdidi altındaki İran ve Suriye halkının çıkarları ile, 'dost kuşatması' altındaki Türkiye'nin çıkarları örtüşmektedir. Yakın tarihimiz, emperyalist politikalara alet olmanın verdiği derslerle doludur.

Ne mutlu tarihten ders ve ibret alana!.." (Anadolu ve Rumeli Müdafaa-i Hukuk, Şubat 2004, s. 28)

Cumhuriyet, 30.08.2004

59 - “...On Üç Yıldır Hıristiyanım, Ama...”

...tatil dönüşü, bilgisayarımda şaşırtıcı bir mesaj buldum; şaşırtıcı, çünkü şöyle başlıyor: "...inanç olarak, samimi bir şekilde, on sekiz yıldır Hıristiyanım ama, 'Solcu' ve 'Kuvayı Milliyeci' olduğumdan, şüpheniz olmasın; zaten, bu vasıflara sahip olmasam, size bunları asla yazamazdım...”

Neler mi yazıyor? Bunları irdeleyeceğiz, fakat önce 30 Ağustos gecesi, İzmir Fuarı 'ndaki İsmetpaşa Kültür Merkezi 'nde yaptığım söyleşiden sonra, soru soracağım diye söz alan delikanlının, söyledikleri üzerinde durmak niyetindeyim: bence, ikisi arasında, -gözle görülmez, elle tutulmaz- bir bağlantı var gibi görünüyor da...

'Dogmatik' olanı 'çağdaş' zannedip...

(Tesbit/1. "... 'söyleşi', 'Batılılaşma' ile 'Çağdaşlaşma' arasında mevcut, 'ulusal' düzeydeki 'karşıtlık' üzerinde akıp gitmişti; oysa soru, dolaysız bir şekilde İnönü Cumhuriyeti 'nde bir zaman uygulanıp, 'bilâhara' vazgeçilmiş olan Yunan/Latin kültürünün, -daha açıkçası Latince'nin ve Latince Öğretimi'nin- savunulması şeklinde geldi; o genç soru sormuyor, düpedüz Latince'nin ve

Latince öğretimin propagandasını yapıyordu: 'Dip Dalgası'ndan çok kalabalık bir kesit veren dinleyici kesiminin, uğuldayan tepkisine neden oldu: Salonu terk etmek zorunda kaldı.

Fakat önce bir yanlışı düzelteyim: İnönü Dönemi 'nde Yunan/Latin 'hayranlığını' eleştirmenin; Batı (Emperyalist) Uygarlığı 'nın bu iki ana diline, bu dille yazılmış eserlere, tepki olmaktan çok; Hıristiyan Dogmatikliğinin , bu iki 'kutsal' dili üzerine oturtulmuş olan; hem o dilleri, hem de o dini; Vatikan 'ın, 'Beyaz, Batılı ve Hıristiyan' Emperyalizm 'in, egemenlik aracı olarak kullanılmasına tepkidir. Meraklısı isterse, eski Yunanca da, Latince de öğrenebilir; Batı Dilleri'ne âşinalık açısından, bu yararlı da sayılabilir; bu iki dilde, bütün dünyanın yararlanabileceği eserler vardır, çevrilmelerine itiraz etmek, 'yobazlık' da sayılabilir. O halde, itiraz niye mi?

İtiraz, dilleri öğrenmeye ya da o dilde yazılmış 'ecnebi' klâsiklerini çevirmeye değil; 'Ulusal' kültür ve edebiyatın üzerinde yükseldiği, dilleri ve temelleri yok sayıp; emperyalizmi müsellem 'ecnebi'nin, anadillerini ve o dillerde yazılmış eserlerini, neredeyse 'ulusallaştırmaya'! Daha da önemlisi, 'çağdaşlık' deyince 'akılcılığı', -yâni Rasyonalizm'i, yâni Laikliği-; dolayısıyla 'Naklî' bilgiden, 'Aklî' bilgiye intikâli anlayacak; bir bakıma 'ümme't sentezi' üzerinde, ulusal bir 'millet sentezi' deneyecek yerde; Hıristiyan mantalitesi içinde kalarak, Latince/Yunanca 'naklî' -yâni dogmatik- bilgiyi 'çağdaş' zannedip, kendisi için 'ulusal' ve 'tarihsel' olanın, -yâni asıl ilericinin- yerine koymak!

Delikanlı, Hıristiyan olunca, kendisini daha 'ilerici' sanabiliyor: Yanlışın vahâmetini görebiliyor musunuz? O gece konuşanın yaptığı da, örtülü olarak buydu: Hıristiyanlığın beğenilip önerilmesi!.."

'Leyleğin attığı yavru' mu oluyorlar

(Çağrışım/1. "...savaş sonrası Paris 'inde (1949) bir

akşamüstü, Cahit 'le (Güçbilmez) ben galiba Montparnasse 'da, konuşa konuşa yürüyoruz; nemli ve alacakaranlık bir gurbet, ufukta, ürkütücü ihtimaller!.. Arkamıza birisi takılmasın mı? Zayıf, zarif bile diyebileceğim, mütevazı bir zat! Ondan 'pirelendiğimizi' farkedince, kibarca sokuldu, Meşrutiyet İstanbulu 'nun Türkçesiyle, kendisini tanıttı: Mütareke (1918) yıllarından beri, bu ülkede yaşamaktaymış, yalnız ve bekâr; o kadar hasret çektiği anadilini işitince, yüreği kalkmış; ardımıza takılmadan edememiş; acaba kısa bir kahve sohbetine, ne dermişiz?

Durum, orada aydınlanacaktı; papazlar, Dersaadet 'teki 'misyoner okulu' nda onun 'fikrine girmiş' , Katolik olmasını sağlamışlardı; sonra onlar, din değiştiren birkaç çocuk, türlü vaatlerle Fransa 'ya getirilmişti: yıllardır 'biçâre ve münzevi' , bu şehirde yaşıyor, badanacılık yaparak geçiniyordu; İstanbul hasretinden ölebilirdi ama, 'memlekete dönmeye yüzü yoktu' ki! Adamdan ayrılır ayrılmaz, Cahit (Güçbilmez) , suratı acı bir ilaç içirilmiş gibi, altüst: "-...leyleğin attığı yavru!" demişti, "...adamı amma harcamışlar be! Allah böylesinden saklasın!.."

O gün bugündür, ne vakit misyoner okullarından ya da, şu veya bu şekilde 'Hıristiyan olanlar' dan, söz açılrsa; o an kendimi Montparnasse 'daki o yağmur alacası içinde; ruhen hâlâ İstanbul çelebisi, o 'muhtedi' yle yan yana yürürken görürüm; zavallı kendi kendisinin 'hayâli' gibiydi; 'asrileşeyim' derken 'ulusal kişiliği' nden çıkmış, 'ecnebi' ye satılmış, bir hayal!..)

Sanırım şimdi sıra geldi, '13 yıllık samimi Hıristiyan' yurttaşın yazdıklarına!..

Cumhuriyet, 22.09.2004

60 - **"... 'Hıristiyanlığı' seçmek, 'emperyalizm'i seçmektir!..."**
(Çağrışım/1. "... Menderes/Bayar yönetimi', NATO 'yanlış' nın ilk sorunlarını yaşıyor; Paris 'ten, ikinci dönüşüm;

birkaç aylık bir İzmir parentezi içindeyim: Kemal Ağabey' in (Bilbaşar elimden tutup, beni "Demokrat İzmir" e götürdüğü günler! Orada, vaktiyle Paris 'te eğitim görmüş, yurtsever bir aydın tanıdım; 'DP İktidarı' nı irticâi 'hortlatmak' la suçluyordu; ona göre bu Gâzi 'nin ciddi bir hatası yüzündendi; gerçi o 'inkilâplarını' art arda gerçekleştirmekte, asla tereddüt göstermemiş; lâkin, 'nihai karara' gelince durmuştu. Merak içinde, Gâzi 'nin neyi yapmadığını sorunca; 'yurtseverliği' nden, hatta 'ilericiliği' nden hiç kuşku olmayan, o yaşlı aydının verdiği cevabı; ancak ölürsem unuturum; "-...minarellere çan takmalıydı, niye yapmadı!.."

"Yaşıyor olsaydı, AB 'ye girilmesi için, onun, herşeyin yapılmasını isteyeceğinden eminim; bunu 'ilericilik' sandığından kim kuşku duyabilir? Seneler sonra, o aydın 'türünü' Fâlih Rıfki Bey' in 'İleri Tanzimatçı' diye nitelendirdiğini görecektim; ülkenin 'kurtuluşu' nu 'Hıristiyan olmak' ta görüyorlardı; en azından, 'adını koymadan'! Buna yalnız 'ilericilik' değil, 'Atatürkçülük' diyen densizler de çıkmıştır; oysa bu mantık, 'Kültürsüzleşme' nin -yâni 'Uydulaşma' , yâni 'Sömürgeleşme' nin- ta kendisidir."

"Oktay Duman' in (asıl adı mahfuz) mektubunda; 'Solcu' , 'İlerici' , Atheist ' gençlerin, 'Solculuk' adına 'Hıristiyanlığı' seçtiklerini, okumamış mıydık; o 'tesbit' in bende uyandırdığı çağrışımların biri bu!.."

Batılı 'ilerici', Hıristiyanlığa karşı...

(Çağrışım/ 2. "...başkası da var mı? Olmaz olur mu? 'Batı' ya, 'Batı Kültürü'ne nasıl yanlış yaklaştığımızın, çarpıcı bir örneği: Çoğumuz farkında bile değildir: Batı Avrupa' da - hiç değilse, Fransa' da- 'ilerici', 'Solcu' takımı arasında, - bizim benimsemeye o kadar teşne olduğumuz Batı Uygarlığı' nın adı; 'Hıristiyan/Yahudi Uygarlığı'dır; yâni neresinden baksan, bir 'ümmeet uygarlığı'; yâni rasyonalist - nâkilci değil, akılcı olan 'ulusalcılığın' çoktan aştığı; Materyalizm'in yeni ufuklar aradığı dönemde, 'müzelik' bir

uygarlık!..."

"...'Deux Magots', Montpamasse' da, Varoluşçular'ın kahvesi; Sartre, de Beauvoir da gelip gidiyorlar; etrafta - balerin pabucu, kadife pontolan, balıkçı, kazağı - siyahlar giyinmiş kızlar ki saçları oğlan traşdır, onlara 'zazou' deniyor; ikisi meşhur, Juliette Greco ile Annabel ; ellerinde gauloise sigarası, şarap bardağı; gelecekte ulusal -hatta uluslararası- şöhret olacaklarını bilmeden dolaşıyorlar: Juliette , henüz burnunu kestirmemiş; Annabel , kendini romancı sanmıyor. Onalar da, o yıllarda araları açık olan Komünistler de, Yahudi/Hıristiyan Uygarlığı 'na, - hele de Ahlâkı'na - gelince, karşı çıkmakta mutâbık! İnsanlığın geleceği, uyuşuk bir Mistisizm'de, ya da mistik bir Terorizmde değil; 'aydınlık yarınlar' dadır: iki taraftan hangisiyle konuşsan, iş 'inanca' dayandı mı, dudağını büküyor..."

"...Belleville 'deki İşçi Üniversitesi 'nde, yanılmıyorsam ben, Vartan(İhmalyan) , bir de Senegal 'li dostumuz Diopp , bir ağızdan Camarade Paul 'e sormuştuk: En çok da Üçüncü Dünya ülkelerinde görülen 'din değiştirme' sendromunun anlamı nedir? Eğri piposunun dumanları arasından, müstehzi, yüzümüze baktı; galiba, şöyle birtakım lâflar etti:

"-...din değiştirmek, toplumsal'daki çıkmazı, bir manada çözümsüzlüğü devam ettirmektir: İslam ülkesinde, İslamiyet'le çözemediğin toplumsal (çünkü ulsal) sorunları Hıristiyanlıkla nasıl çözeceksin. Bu ülkelerde Müslüman'ın Hıristiyan olması; gerçekte Ulusallığı değil, Emperyalizm'i seçmesi, onun cephesine geçmesi, anlamına gelir: Zira oraya, onun ülkesine Hıristiyanlığı gönderen, 'çözüm' olarak sunan odur; daha da önemlisi, Aysa'da, Afrika'da etkili kılınan Katolikliğin ya da Protestanlığın; gelişmiş Batı'da yıldızı sönmüş, tahtı cidden tehlikeye düşmüştür...")

Yanılan 'Halk' değil, 'Aydınlar'...

(Tesbit/ 1. ...iyi hoş da, bütün bunlardan sonra, '12 yıllık samimi Hıristiyan' Oktay Duman 'ın (asıl adı mahfuz), mektubundaki şu 'tesbit' e ne buyrulur?

"...Şu da ilginçtir ki, bu ülke insanı en büyük 'misyonerliği' kendisi yaptı: Dünyanın hiçbir yerinde olmayacak şekilde, insanlar 'Neol' ile 'Yılbaşı'nı karıştırdı. Bu denli 'misyonerliği' milyar dolar harcasanız, yapamazsınız: Daha beş yıl önce, İzmir'de (Karşıyaka) Noel Baba'lar dayak yerken, şimdi her yan nasıl süsleriyle dolu?..."

Yalan değil ama, galiba yanlış!.... Noel ile Yılbaşı nı karıştıran 'bu ülke insanı' değil, 'bu ülke aydını' ; üstelik karıştırdığı, keşke yalnız o ikisi olsa!..)

Cumhuriyet, 27.09.2004

61 - **“...’Atı Alan, Üsküdar’ı Geçti’ mi?..”**

(Tesbit/1. Günümüzdeki 'ilerici' delikanlının, bireysel ya da toplumsal bunalımdan çıkış yolunu Hıristiyanlık 'ta araması; acaba nasıl bir 'Kültürsüzleşme' sürecinden, acaba hangi çetrefil yollardan geçmiştir? Okay Duman, (asıl adı mahfuz) serüvenin başka bir aşamasını, bakın nasıl anlatmış:

"... gelelim Protestan Kilisesi'ne!.. Protestanlar'ın ilk kuşağı -benim kuşağım- Katolik kökenli olduklarından, tam bir Katolik düşmanı oldu çıktı. On yıl önce Beşiktaş'ta, İsveç Konsolosluğu'nun orada ve bir iki yerde daha, ancak vardılar ve pastörleri (papazları) genelde Amerikalı'ydı. Amerikalı'ların, bir nevi dokunulmazlıkları olduğundan dolayı, 'misyonerlik' suçlamalarından 'yırtıyorlar'; ve o dönemde bunlar, birer 'hücre' gibi çalıştılar; bir kilisenin sayısı (mevcudu) 20 olduğunda üçer kişi yakın semtlere, yeni kiliseler oluşturmaya dağılırdı; onlar da yirmiyi bulduğunda, yine dağıldılar; kilise sayılarını ve yerlerini www.isamesih.org adresinde görebilirsiniz. Katolik Kilisesi, parasal yönden kendini ancak çeviriyor ama; bizler, Protestanlar'ın yaptığı organizasyonları hesap

ettiğimizde, dönen parayı aklımız almazdı: Gerçekten müthiş kaynakları var, yüz binlerce dolar dönüyor; Bursa civarında bir yerde 'yaz kampı' yapıyorlar; İzmir'de, Selçuk'ta, yine aynı şekilde..."

"... İzmir / Selçuk deyince... şu an bizler (Fener) Ruhban Okulu'nu tartışıyoruz ama, Selçuk'ta zaten bir okul var ve Protestanlar'a 'pastör' yetiştiriyor: Eğitimi iki yıldır, şimdi dört yıl oldu; yılda on, on beş kişi (öğrenci) alınıyor. Ruhban Okulu deyince de, aslında Türk Rahip, Fransız Rahip'ten iyidir; en azından, kendi kültürümüzden uzak kalmadan, o insan eğitim görebilir; buna, tüm samimiyetimle, inanıyorum; zaten bir okul var ve bu adamlar mantar gibi kilise açıyorken, Ruhban Okulu'nu tartışmak boşuna..."

Sizce ne demek istiyor, bu genç; atı alan yâni Üsküdar 'ı çoktan geçmiş mi?)

Boğazımıza ipi elimizle geçirdik...

(Çağrışım/1. ... iyi de, eğer geçtiyse, nasıl geçti? Millîlik' sıfatı, bakanlığının adında mukayyet 'Eğitim' in, ulusal içeriği nasıl boşaltılarak; yeni kuşaklar 'kurtuluşu' Katolik Kilisesi 'nde, ya da Protestanlık 'ta aramaya başladı? Elbette, bu sorunun tek cevabı var: Kendisine 'yabancılaştırılarak' yâni 'kültürsüzleştirilerek!'.

a/ Teknik Üniversite Radyosu'nu kim hatırlıyor? Bilinmez kaç neslimiz, Batı Klâsik Musikisi hayranlığına, onun yayınlarını dinleyerek geçmiştir. Ülkede henüz sadece Ankara (uzun dalga) Radyosu çalışıyordu; İstanbul Radyosu, meydanlarda yok; Mühendis Mektebi'nde o ünlü 'kısa dalga' istasyon örgütlenmiş; akşamları, Mozart'ın ünlü 'Türk Marşı'yla açarak, 'kaliteli' bir yayın yapıyor. Kötü mü ediyor? Hem evet, hem hayır! Evet zira, İnönü Cumhuriyeti'nde, aydın kesiminde, 'Baticı Seçkincilik' yayılmaktadır: 'Ben yalnız çeviri roman okurum', 'Ben Türk filmi seyretmem', 'Alaturka müzikten nefret ederim' o çevrede sık sık işitilen sözler; bilerek bilmeyerek, Teknik

Üniversite Radyosu, bu Yeni Tanzimatçılığa destek oluyor.

b/ İkincisi Türkiye Radyoları'ndaki, o yıllarda anlam veremediğimiz, asıl anlam ve önemi günümüzde anlaşılan, o garip tutum: Türkiye henüz Caz Endüstrisi'ne yabancı, bir avuç 'alafranga'nın dışında, ne 'hit'ten haberi var, ne de caz topluluklarından; önce Hollywood'un ünlü caz filmleri; arkasından Ankara Radyosu'ndaki -alâka görmediği halde- inat ve ısrarla sürdürülen 'caz saatleri' çocukları bu 'tiryakiliğe' sürükledi. O kadar ki, çağdaş ve yeni ulusal müziğini, zengin tarih birikiminden üretmesi gereken Türkiye'de, bu 'komprador alafrangalığı' halkına iyice 'yabancılaştığından'; 'yeni' Türk Hafif Müziği 'melez' bir 'arabesk' olarak meydana çıkmıştır.

Neresinden baksanız, 'zarar' ın 'yarar' dan ağır bastığı görülüyor. Hiç merak etmediniz mi? Sayısı yüzleri geçen radyo istasyonumuzdan, acaba kaç tanesi, gerçek manada 'Türk Musikisi' yayını yapmaktadır? Sözün gelişi, Digitürk 'ün 'paketlerinde', bilinmez kaç türlü caz, kaç türlü Batı Müziği kanalı vardır da; memleketin o havsalaya sığmaz müzik zenginliğinden, acaba kaç örnek, kaç kanalda işitilebilmektedir? Uzun söze gerek var mı? Yarım yüzyıl içinde; -Divan Musikisi' nden Sanat Musikisi 'ne, Tasavvuf Musikisi 'nden Halk Musikisi 'ne; -bize ait hangi musiki varsa, bir güzel hasır altı edilmiş; Türk çocukları Bach, Haendel, Vivaldi, Haydn vb. çalışıyor diye, önce kiliselere -arkasından Hıristiyanlığa- itibar göstermeye başlamıştır.

Etkileyen yalnız o mu?..

(Tesbit/2. Oktay Duman, (asıl adı mahfuz) ne demişti?
İsterseniz onu hatırlayalım:

"... Katolik Kilisesi'nde Latin Kültürü hâkim; e, ne de olsa, henüz bizim Türk 'aziz'imiz yok! Ancak Protestan Kültürü'nde Amerikan Kültürü hâkim ve insanı Latin Kültürü'nden daha fazla etkiliyor."

Acaba etkileyen yalnız o mu?...

Cumhuriyet, 29.09.2004

62 - “...**‘Asıl Tehlike’**, **Nerededir?..**”

(Tespit/1... sorun belki mutsuz, ya da uyumsuz bir delikanlının, 'alafrangalığa', ya da 'Batılılığa', masumâne hevesi diye alınırsa; önemi, belki de 'vahameti' azalacaktır; olmazsa, 'kültürel bir adres şaşkınlığı' diye değerlendirmek de, mümkün! Acaba öyle mi? Bakar mısınız Oktay Duman (asıl adı mahfuz) neler diyor?

"...Protestan Kilisesi, 'misyoner'dir: gençler için, -yâni, üniversite gençleri için- ayrı bir grup kurulur; ve bu iş için, gerçek anlamda, 'misyonerler' çalışır. Ben, samimi bir misyonerdim ama; bu insanlar, 800 Dolar, 1300 Dolar, para alıyorlar. 'Ev toplantıları' falan, öyle göz korkutacak şeyler değilse de, yapılmaktadır; ayrıca Teoloji Eğitimi için, birçok öğrenciyi -Kanada ve Amerika daha ağırlıklı olmak üzere- yurtdışına gönderiyorlar..."

"...bundan on yıl önce (Protestanlık eğitimi için) Türkçe yazılmış kitap bulamazken, şu an yüzlerce Protestanlıkla ilgili kitap mevcut ve genelde (hepsi) çeviri. Uzunca bir dönem, Katolik Kilisesi'ne, ben de çeviri yaptım, çünkü ihtiyaçtı. Adana'da, Amerika'dan gelmiş genç misyonerler var, (toplantılarda) pasta, çörek derken, konu bir şekilde Tanrı'ya geliyor; bir kısım gençler de, 'İngilizcemi ilerletirim' gerekçesiyle katılıyor; haftada bir kez toplanıyorlar..." (25 Ağustos 2004 tarihli, E-mail mesajı)

Dikkat isterim; iş, herhangi genç bir yurttaşın, lâiklik sınırları içersinde, inandığı ya da inanacağı dini 'seçmesi' olmaktan çıkmış -ya da 'çıkarılmış'-; maksatlı ve sistemli bir 'kültürsüzleştirme' yâni 'yabancılaştırma' sürecine dönüştürülmüştür: Misyonerler, bir bakıma, Osmanlı'nın inhitat devrinde üstlendikleri, görevleri yapıyorlar: Doğu Akdeniz 'deki Asya'yı, üstelik Türk bu egemenliği dağıtmak; o coğrafyada, 'Doğu Roma İmparatorluğu' nu

(Hıristiyanlığı) ihyâ etmek!

Amaç bu!)

Osmanlı, Avrupa'da hep vardı...

(Tanık/1. Yakın tarihimizde, 'muhafazakârlarımız' Devlet-i Aliyye 'yi Müslümanlığın Frenk Coğrafyası'ndaki 'kalesi' olarak göstere gelmişlerdir: 'Beyaz, Batılı ve Hıristiyan' Emperyalizm, imparatorluğu 'budama faaliyeti' ne geçtiği yıllarda; Osmanlı 'nın 'Muhafazakârlığı' daha yoğunlaşmış görünse de, Osmanlı Devleti güçlü iken, hiç de 'despot bir Müslüman devleti' değildi; Sayılamazdı dı!

Paris 'teki Siyasal Araştırmalar Enstitüsü hocalarından, CNRS 'deki eski Araştırma Bölümü Direktörü, Profesör Jean-François Bayerd, son yazılarından birisinde, bazılarımızı belki hayrete düşürecek, lâkin kimsenin aksini iddia edemeyeceği şu gerçekleri saptamış:

...ister 'hasta adam' sıfatıyla, ister 'askeri tehdit' olarak ele alınsın, eski kıt'ada (Avrupa'da) Osmanlı İmparatorluğu, her zaman vardı. Osmanlı Hanedanı İstanbul'u ele geçirerek, Bizans'ı Avrupa'dan koparmış olmadı; şehre sahip çıkmak için, Rumlardan yararlandı; yönetiminde, Hıristiyan ve Yahudi seçkinleriyle (elite) işbirliği yaptı; İberik Yarımadası'ndan kovulmuş Sefarad Musevileri'ni kabul etti, ülkeyi yönetebilmek için Ortodoks Kilisesi ile, Romen prenslikleri ile el ele verdi..."

"...Osmanlı İmparatorluğu, Bizans'a ait 'Sezarıpapalığı' (Cesaropapisme), yâni dinin egemen olana (hükümran/souverain) tâbi olmasını, benimsemişti. Kültür düzeyinde bakılınca da, Doğu İmparatorluğu'nun evrenselliğini yasallaştırmıştı: yâni musikisi, mutfağı, yeni/Bizans stiliydi..."

Hepsi bu kadar mı? Hayır!

Üstelik Halife 'nin de yurdu olan Devlet-i Aliyye 'nin,

Müslümanlık açısından hayli ilginç olduğu, meraklısının malûmudur. Dinin en büyüğü, Sünnî Halife'nin, 'dolayısıyla padişah'ın-, hem validesi, hem zevcesi 'devşirilmiş' Hıristiyanlar; Yeniçeri ordusu, yalnız devşirilmiş Hıristiyan olmakla kalmıyor, aynı zamanda, Bektaşî olmak lüksüne sahip bulunuyordu, Neresinden bakılsa, Devlet-i Aliyye' yi Şeriat 'a harfi harfine bağlı bir ülke sayabilmek zor görünüyor, en azından durumu çetrefil. Bu bakımdan denebilir ki, 'inhitat devri' nde bilhassa Tanzimat 'tan sonra, yaşanan 'alafrangalaşma' süreci, gerçekte hiç de şaşırtıcı bir nitelik taşımıyordu; Osmanlılar, zaten Batı 'ya açık ve yakın değiller miydi, onun gereğini sürdürüyorlardı. Acaba?

Sizi bilmem ama, bana, arada önemli, hatta hayati bir fark var gibi görünüyor: doğrudur, Osmanlı nizamı Hıristiyan tebaasına hayli hoşgörülü davranmış; uysalina, yönetimde yüksek rütbeler bile sunmuştu; sunmuştu da, o zaman, Osmanlılar Hıristiyanları 'devşiriyorlar'dı; oysa, Tanzimat'tan itibaren, Hıristiyanlar, Müslümanları 'devşirmeye' başladılar: aynen günümüzdeki gibi! Tehlike burada mı değil mi, hele bir düşünün!

Cumhuriyet, 01.10.2004

63 - **“...’Manşetlik Haber’ mi, Değil mi?..”**

(Mukâyese/1. ...Türkiye Cumhuriyeti 'nde, 'rejim' in zamanla nasıl yozlaştığını, o açık oturumda Doğu Perinçek, hayli somut ve inandırıcı, şöyle bir mukâyese ile açıklamış:

"...Türkiye'de rejimin ABD tarafından değiştirildiğini belirten Perinçek, buna kanıt olarak 'Vatandaşlık' ders kitabını gösterdi: Kapağında, 'Amerika Özgürlük Anıtı' yer alan kitap, açık oturumu izleyenlerden de büyük tepki aldı. Perinçek, Çin Halk Cumhuriyeti'nde, sekizinci sınıfta okutulan 'Dünya Yakınçağ Tarihi' kitabının iç kapağındaki Lenin, Gandhi ve Atatürk resmini göstererek, bunun 'Çin'i ilerleten anlayışın ürünü' olduğunu kaydetti..." (Aydınlık, 12 Eylül 2004).

Tespit doğru, hüküm yerinde: Anadolu İhtilâli 'nin ülkesinde, 'Mazlumlar Dünyası' ilgi görmüyor; özgürlük ideali artık, ABD 'deki anıta temsil edilmektedir; halbuki Çin Halk Cumhuriyeti xx. yy 'ın üç büyük halk liderini, tarih kitabının iç kapağına koyarak, hem Anadolu İhtilâli 'nin, hem Sovyet İhtilâli 'nin bileşkesi olabilmenin işaretini veriyor.

Anlayana bu kadarı bile yetmez mi?)

Bu media, sâhi 'özgür' müdür?

... Türkiye 'de Media hiç bu kadar 'özgür' olmamıştır. Böyle bir iddia, 'yasal düzey' de bir zamandır, hayli gerçekçi ve doğru görünse de; 'uygulama düzeyi' nde hayli yalan ve yanlış görünüyor; zira Media 'nın sansürü, çıkar hesaplarına göre, kendi kendine uyguladığı meydanda! İşine gelmeyen haberin, ya tek sütunluk canı vardır, ya hiç yoktur. İstanbul Üniversitesi Stratejik Araştırmalar Merkezi 'nin, geçenlerde düzenlediği 'Avrasya Açıkoturumu 'na lâyık görülen muamele, bu gerçeğin somut kanıtı: Media, bir 'zina' dır tutturmuş gidiyordu; Türkiye 'nin geleceğini birinci derece ilgilendiren 'açık oturum' düpedüz es geçildi.

Oysa meselâ Rusya Federasyonu Olağanüstü ve Tam Yetkili Büyükelçisi Albert Çernişef , hepimizi her bakımdan ilgilendiren şu noktaları açıklıyordu:

"...konuşmasına, Kuzey Osetya'da yaşanan terör olaylarına değinerek başladı. 'Terorizm'in derin, siyasi ve ekonomik sorunlar temelinde yaşandığını' belirten Çernişef, 'bu zeminin ortadan kalkması için, Avrasya İttifakı'nın şart olduğunu' belirtti. 'Türk/Rus ilişkilerinin iyiye doğru gittiğine' işaret eden Çernişef, 'iki ülke arasındaki ticaret hacminin, on milyar dolar olmasına' dikkati çekti. (buraya dikkat!) 'Ülkesindeki terör olayları nedeniyle, Türkiye temaslarını ertelemek zorunda kalan Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin'in; en geç yılın sonuna doğru, bu ziyaretini gerçekleştireceğini' söyleyen

Çernişef, 'imzalanacak olan çok planlı (amaçlı) işbirliği belgesinin hazır beklediğini' de sözlerine ekledi..."

"... (buraya dikkat) 'Türk/Rus ilişkilerinin, sadece dostluk değil, aynı zamanda partnerlik ve ortaklık olduğuna' da değinen Çernişef, 'Türkiye Başbakanı Tayyip Erdoğan'ın da, bu 'strateji ortaklığını kabul ettiğini' söyledi. 'Rusya'nın, İran'la ilişkisinin de olumlu olduğunu' belirten Rus Büyükelçisi, 'aradaki ticaret hacmi seviyesinin, Türkiye ile olan seviyeye gelmesini istediğini' ifade etti. 'Rusya'yı, İran'a nükleer silâh sağlamakla suçlayanların yanıldığını' vurgulayan Çernişef, 'bunun, hiçbir dayanağı olmadığını' altını çizdi..." (24 Eylül 2004, (Washingtonhaber **yahoo.com)

Hele hiç kimse yalanlamadıysa!..

Şimdi, dikkat isterim: Türkiye 'de Media, kendini adeta 'zina' ya kaptırmış; AB 'zifafı' nın gününü -günü de laf mı, yılını- hesaplamaya çalışırken; İstanbul 'da, hem de üniversitede 'Avrasya Açıkoturumu' yapılıyor; ve buradaki konuşmasında 'Rusya Federasyonu Olağanüstü ve Tam Yetkili Büyükelçisi' şu önemli gerçekleri 'resmen' açıklıyor:

"...a/ Türkiye ile Rusya'nın imzalayacakları 'çok planlı (amaçlı) işbirliği belgesi' hazırdır ve beklemektedir.

b/ Türk/Rus ilişkilerinin gelişmesi 'sadece dostluk düzeyinde değil, aynı zamanda partnerlik ve ortaklık düzeyinde' öngörülmüştür.

c/ Üstelik, Türkiye/Rusya arasında öngörülen bu 'Stratejik Ortaklığı' Türkiye Başbakanı Tayyip Erdoğan da kabul etmiştir..."

Masasında bu haberi gören, herhangi bir haber merkezi sorumlusu -hele hiçbir resmi makam tarafından 'yalanlanmadığını' da tespit ederse- manşete çıkarır mı çıkarmaz mı? Çıkarırsa görevini hakkıyla yerine getirmiş olacağı kesin, çünkü 'Ortadoğu' nun Türkiye/Avrupa Birliği

ilişkilerinin, yaşadığı konjonktürde; Çernişef 'in söyledikleri, düpedüz manşetlik haberdır. İyi de, manşete çıkarılmasından vazgeçtim; böyle bir haber, göz göre göre 'atlanır', okurdan -yani kamuoyundan- gizlenirse bu ne demektir?

Gazetecilik mi, çıkar çobanlığı mı?

Neyse, bakalım...

Kaldı ki o açık oturumdaki iki başka konuşma, hiç de daha az önemli sayılamaz; birisi Org. Tuncer Kılınç'ın (E) söyledikleri; öbürü, CHP Genel Başkan Yardımcısı Onur Öymen 'in söyledikleri...

Neyse, onlara da bakalım.

Cumhuriyet, 04.10.2004

64 - “...‘Kılınç Paşa’ Ne Diyor?..”

Açık konuşmak, dürüst olmak! Ne hikmetse, çoğumuzun, beceremediği bu! (Ya da, çok iyi becerdiği!) Örnek mi? En basiti, belki de en yaygını şu: Ülkemizde halk, metropollerden içerilere -yâni Anadolu 'ya- gittikçe, Batı 'ya karşı hoşnutsuzluğunu gizlemiyor; yâni yabancı sermaye ve uydusu çevrelerden çıkıp da, halkın nabzını tuttunuz mu, sonuç budur: Söz olarak da, davranış olarak da, Türk halkının büyük çoğunluğu, Batı 'ya tepki duyuyor.

Gerçekte, aydın kesiminde, 'Batı karşıtlığı' nı besleyen, biraz da bu değil midir? Acaba? Zira işin incesi aranırsa, ilginç sonuçlar çıkabiliyor: Meselâ bazıları Avrupa Birliği 'ne de, Türkiye 'nin AB üyeliğine de, atıp tutuyor; söylemedik lâf bırakmıyor; bakıyorsunuz, söz ABD 'ye ve onun ünlü BOP 'sine gelince, çit yok! Bazılarıysa, bunun tam aksi konumdadır. ABD 'den söz açıldı mı, 'ulusalcı' nın en önde gideni onlar, ne sömürücülüğünü bırakıyor, ne işgâlciliğini; ama söz Avrupa Birliği 'ne dayandı mı, çit yok!

Hazin, -hazin de lâf mı, düpedüz vahim- ama; durum insana neyi çağrıştırmaktadır, bilir misiniz; Mütâreke yıllarında, İstanbul, işgal altında kıvranırken; Beyoğlu 'ndaki lüks otel lobby 'lerinde, manda tartışması yapan, 'alafranga' aydınlarımız acaba hangisi tercih edilmeli, İngiltere mandası mı, yoksa Amerikan mandası mı? Bildiğiniz gibi, o zaman da Anadolu içlerinden yükselen ses farklıydı: "Hürriyet" ve İstiklâl-i tam!.."

Günümüzde durum değerlendirmesi yaparken, 'Ulusalçı' nın bu tür 'gizli mandacılar' a karşı uyanık olması gerekiyor: Hangisinin, kimin davuluna oynadığına dikkat etmek, zorunluluk! Onun içindir ki Türkiye 'nin geleceği ve savunması konusunda, öteden beri Avrasya Alternatifi 'ne dikkati çekmiş Org. Tuncer Kılınc 'ın (e); Cihet-i Askeriye 'de varlığı bilinen, NATO'cu takımına oranla; Gâzi 'nin, Müdafaa-i Hukuk döneminde tasarlayıp, 30'lu yıllarda uygulamaya geçirdiği, 'Ankara Merkezli Dış Politika' mantığına ve gerçeğine, hayli yakın nokta-i nazarı dikkati çekiyor.

'Avrasya Açıkoturumu' ndaki bazı çarpıcı 'tespitleri' ne şöyle bir baksak, bunu göremez miyiz?

Rusya, Çin, Türkiye ve İran!..

(Kılınc Paşa'nın Tespiti/1. "...a/ 'Soğuk Savaş'ın sona ermesi ve Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla, son on beş yıllık süreçte tek süper güç olarak kabul edilen ABD'nin, (buraya dikkat!) Avrasya'nın 'kalpgâhı' olarak kabul edilen Ortadoğu, Hazar Bölgesi, Kafkasya ve Orta Asya'daki yayılmacı faaliyetlerinin de, bölgede büyük sıkıntılar yaratacağı kaçınılmazdır..."

"...b/ Bugün Avrupa, zaman zaman ABD'nin 'Dünya Hâkimiyeti'ne yönelik bazı teşebbüslerine karşı tavır alarak, frenleme görevini yerine getirmeye çalışıyor. (buraya dikkat!) AB'nin bu çabalarının etkili olabilmesi için, Avrasya bölgesi ülkelerinin, AB'yi örnek alarak

oluşturacakları bir yapı ile ayrı bir güç haline gelmesi gerekmektedir..."

"...c/ Her ne kadar Şanghay İşbirliği Örgütü ile Rusya ve Çin, Kazakistan, Kırgızistan, Tacikistan

ve Özbekistan'la birlikte, bir güvenlik ortamı oluşturmakta büyük bir mesafe katetmişlerse de; bu birliğin ekonomik ve siyasal alanda daha fazla genişlemesi ve caydırıcı güç merkezi oluşturmasında zaruret vardır..."

"...d/ (buraya dikkat!) Avrasya organizasyonu içinde, başta Rusya, Çin, Türkiye ve İran olmak üzere, Karadeniz çevre ülkeleri ve Ortaasya ülkeleri yanında, yüksek potansiyele sahip Hindistan ve Pakistan'ın yer almasının da son derece büyük faydası vardır. Bölgedeki böyle bir dayanışma, yalnız ABD'nin değil, 'süper güç olma' çabasındaki diğer 'yayılmacı' ülkelerin de, insanlık için sıkıntılar yaratabilecek, muhtemel teşebbüslerine fırsat vermeyecektir..."

"...e/ Yeteri kadar hızlandırılmadığı takdirde, Ortadoğu'da sıranın İran'a geleceği hususu göz ardı edilmiş olacaktır ki, böyle bir girişim dünyanın başına son derece büyük felâketler getirecek niteliktedir..." (Aydınlık, 12 Eylül, 2004)

İşe rüfâiler mi karışıyor?

H em sağduyu yüklü, hem de Gâzi Mustafa Kemal Paşa 'nın Anadolu Yarımadası ve Türkiye için uygun gördüğü savunma stratejisine uygun olduğu için, Kılınc Paşa 'nın tespitleri ve önerileri, fevkalâde akla yakın görünüyor. Cihet-i Askeriye 'de, benzer düşünen, birçok beyin olduğu, kimsenin meçhulü değil! Anlayamadığımız, neden bu beyinlerin, tam anlamıyla 'ulusal' bu 'savunma idrakini', görevde iken bir türlü 'uygulamaya' geçiremedikleri!

Eskiler ne derdi? İşe Rûfâiler mi karışıyor, nedir?

Cumhuriyet, 06.10.2004

65 - “...Acaba Kimlerin, Kulağına Küpe?..”

...meraklısı elbet, bu köşede okuduğu şu satırları hatırlayacaktır:

"...İnönü Dönemi'ndeki Yunan/Latin 'hayranlığını' eleştirmenin; Batı (Emperyalist) Uygarlığı'nın bu iki temel diline, bu dille yazılmış eserlere tepki olmaktan çok; Hıristiyan Dogmatikliği'nin 'kutsal' bu iki dili üzerine oturtulmuş olan; hem o dilleri, hem de o dini, Vatikan'ın 'Beyaz, Batılı ve Hıristiyan' Emperyalizmi'nin, 'egemenlik aracı' olarak kullanmasına tepkidir..."

"...itiraz, dilleri öğrenmeye, ya da o dilde yazılmış ecnebi klâsikleri çevirmeye değil; 'ulusal' kültür ve edebiyatın üzerinde yükseldiği dilleri ve temelleri yok sayıp; emperyalistliği 'müsellem' ecnebinin temel dillerini ve o dillerde yazılmış eserlerini, handiyse 'ulusallaştırmaya'!.. Daha da önemlisi, çağdaşlık deyince 'akılcılığı' -yâni 'Rasyonalizm'i, yâni Lâikliği- dolayısıyla 'naklî' bilgiden 'aklî' bilgiye intikâli, anlayacak; bir bakıma 'Ümmet sentezi' üzerinde 'ulusal' bir 'Millet sentezi' deneyecek yerde; Hıristiyan mantalitesi içinde kalarak, Latince - Yunanca 'naklî' -yâni dogmatik- bilgiyi 'çağdaş' diye alıp, kendisi için 'Ulusal' ve 'Tarihsel' olanın -yâni asıl 'ilerici'nin- yerine koymak!.." (Cumhuriyet, 22 Eylül 2004)

Bu satırların epeyce yankısı oldu; iki gün sonra, gönderdiği faks mesajında Şükrü A. Aya diyordu ki:

"...sizin her konuşmanızda vurguladığınız, ince fakat önemli 'farkı', değil 'vasat' vatandaşlar içinde, 'akademik' zevat içinde kaç kişi anlayabilmiş veya tefrik edebilmiştir? Ekte sunulan makale, sizin dediklerinizi teyit etmektedir. Hıristiyanlığı ile övünmek ihtiyacını hisseden genç de, keşke okuyabilseydi..." (22 Eylül 2004, faks mesajı)

Kilise'nin kurduğu pusu!..

Şimdi o dergiye (The Economist) bir göz atar mıydınız?

"...Zapatero'nun ortanın sağındaki selefi Jose Mari Aznar, ekonomide açıkça liberalleşmeden yanaydı; sosyal meseleler söz konusu olduğunda, daha çok Sağ'ın tepkici geçmişinin bir simgesi olarak; İspanya'yı, geleneksel Katolik 'deli gömleği'nin içinde tutmaktan, memnun görünüyordu. Tutucular için kilise, Katolik hükümdarlardan Franco'ya kadar, İspanya'nın kimliğiyle hep iç içe olmuştur. Zapatero ise tam tersine, 'dinin devletten tümüyle ayrıldığı', 'herkes için bir İspanya'dan söz ediyor. Seçimi kaybetmeden önce, Aznar'ın 'Halk Partisi', okullarda din eğitimini geri getirmeyi planlıyordu; Zapatero'nun sosyalistleri, din eğitiminin seçmeli ders olarak kalacağını garanti edeceklerini söyleyip, din dışında alternatif bir ders sunuyorlar..."

Şöyle bakarsanız, siyasal ve toplumsal ortam da; bu ortam'daki taraftar da, Türkiye 'yi hayli hatırlatmaktadır; yalnız ülkemizde liberalliğe gönüllü, 'muhafazakâr sağcı' parti ve iktidarlardan ümidi kesen 'ilerici' 'ulusalcı', hatta 'sosyalist' bazı gençler; kurtuluşu, misyonerlerin taşıdığı Hıristiyanlık 'ta arıyorlar. Halbuki, benzer bir ortamda, bakar mısınız, ne türden bir davranış içinde bulunuyormuş!..

"...Kilise, yıllık ulusal bağış gününde, Kral Juan Carlos'a eşlik eden Zapatero'ya pusu kurarak cevap verdi. Yurtdışına ilk ziyaretini Fas'a yapan Zapatero; İspanya'nın koruyucusu, beyaz atına binmiş, Mağripli kaatili Aziz James'i; Müslümanlar'ın kafalarını keserken gösteren heykelin gölgesinde kalmıştı. (Çünkü) Kilise, Müslümanları rencide ettiğinden; XVIII. yy'da Jose Combino'nun yaptığı bu heykelin, katedralden kaldırılması konusunda verilmiş kararı, yine reddetmişti..."

Başpiskopos ateş püskürmüş!..

"...elli iki papazın önünde, Santiago Başpiskoposu Julian Barrio, açık açık ateş püskürdü. Zapatero'yu 'doğal düzenin ahlâkını bozmakla' suçladı. 'Evliliğin doğası gereği heteroseksüel olduğunu ve (buraya dikkat!) Kilise'nin 'insanların hakları ve ruhlarının kurtarılması hallerinde, ulusal politikalara müdahale için, her türlü hakka sahip olduğunu' açıkladı. 'Hıristiyan köklerini hesaba katmadan, İspanya'yı anlamamanın, ya da İspanya'ya hizmet etmenin imkânı yoktur' diye ekledi. Daha sonra da, Aznar'ı 'sâdik işbirliğinden dolayı övmüş' olan Başpiskopos, Zapatero'yu kınadı. İspanyol piskoposlar, 'inançlı insanları, reformlara karşı gösteri yapmaya' çağırdı..."

"...bu gibi saldırılara maruz kalan Çalışma Bakanı Jesus Caldera, 'Kilise'nin Tercihi Anlaşması'nın, sona ermesi gerektiği' savıyla, buna karşı çıktı; bununla, İspanyollara, vergilerinin belirli bir yüzdesini, kiliseye bağışlama olanağını veren anlaşmaları kastediyordu; kilisenin yıllık bütçesinin yarısı bu sayede karşılandığından, hükümetin resti, doğrudan hedefe yönelmişti; oysa Kilise 17 yıldır 'sistem'de yapılmak istenen reformları, uzakta tutmayı başarmıştı; ne var ki, bu defa hükümetin saldırısı daha ciddi olabilir..." (Santiago de Compostella, 'Katolik baskısı', The Economist, 18 Eylül 2004, s. 38-39)

Dergide, İspanyol Katolikliği 'nin, 'emperyalist ve despot' tavrıyla; 'reformcu ve sosyalist' Zapatero Hükümeti 'ne; ne kadar 'gerici' ve 'katı' bir tepki içinde olduğu, ayan beyan görülmektedir; 'Ulusallığı' ndan, 'ilericilik' diye, 'kilise'ye koşmaya heves edenlerin, 'kulağına küpe' mi?!..

Cumhuriyet, 11.10.2004

66 - **"...Yorumsuz!.."**

(Tesbit/1. Avukat Nevzat Erdemir, yabancıların toprak yağması konusunu işlerken; hepimizi birinci derecede ilgilendiren, şu önemli tesbiti yapıyor:

"... Papa, 1999 yılında yaptığı bir konuşmada, 'Anadolu,

Türkler'e bırakılmayacak kadar önemli bir ülkedir' demişti: Avrupa Parlamentosu, Türkler'in Ermeniler'e soykırım yaptığı yalanını, kabul etmiş; Türkiye'yi, bu çirkin savları tanımaya çağırmıştır. Batı parlamentolarının birçoğu, aynı doğrultuda kararlar almıştır. 'Üçlü Plan' diye adlandırılan bu siyaset, adım adım ve sinsi bir biçimde, aynen uygulanmaktadır..."

".. bu plan kısaca, tanıma, tazminat ve toprak olarak, özetlenmektedir. Önce Türkiye, gerçeğe aykırı bu savları 'tanıyacak', arkasından Ermeniler'in 'tazminat' ve 'toprak' istemleri gelecektir. Oynanan oyun budur. Doğu ve Güneydoğu'nun bir kısmını Ermeniler'e, bir kısmını ise Kürtler'e peşkeş çekme; bölgenin, başta su olmak üzere, zengin doğal kaynaklarına el koyma stratejisi, yaşama geçirilmek istenmektedir. Bu konuda çok önemli bir mesafe alınmıştır. Türkiye'nin çok önemli doğal kaynakları, yabancıların denetimine geçmiştir. Ülke toprakları, haraç mezat, yabancılara satılmaktadır. Emperyalist odaklar, 'kısımî teslimiyet'i, yeterli görmemektedir. Türkiye, 'tam teslimiyet'e zorlanmaktadır.'" (20 Ağustos 2004, faks mesajı.)

Bu vahim 'senaryo' da, özellikle şu cümlenin altını çizer misiniz: "Ülke toprakları, haraç mezat, satılmaktadır..."

'... 3. Tanzimat mı?..'

(Tesbit/2. Avukat Nevzat Erdemir soruna sahip çıkmış, olayın hukuku ilgilendiren veçhesini de, bütüğe altına almıştır; bu konuda diyor ki:

"...yurdumuz bir kavram ve kural karmaşası içinde, kaosa ve en kötüsü, yıkım ortamına sürüklenmektedir. Bunun en somut örneği, 'yabancılara toprak satışını' öngören düzenlemelerde kendine göstermiştir, şöyle ki..."

"... Anayasa Mahkemesi, yabancılara toprak satışına ilişkin yasal düzenlemeyi, (buraya dikkat) toprağın, devletin kurucu unsuru olduğu gerekçesi ile 1986 yılında

iptal etmiştir. Anayasa yargısının bu kararı, gün ışığında dururken, 19 Temmuz 2003 tarihinde 14919 sayılı Yasa'nın 19. maddesi ile Tapu Yasası'nın 35. ve 36. maddeleriyle, 442 sayılı Köy Yasası'nın 87. maddesi değiştirilmiştir. (Buraya dikkat!) Bu şekilde Yasama Organı, Anayasa Mahkemesi kararlarını değiştirerek, uygulanamaz hale getirmiş, yâni fiilen ortadan kaldırmıştır. Bunun Hukuk Literatürü'ndeki adı 'Yasaya, Anayasaya karşı hile' dir. Hile ve desise ile yabancılara, Türkiye sınırları içinde toprak satışının yolu açılmış; yurt parçaları parsellenerek satılmaya başlanmıştır. Anayasamıza göre, 'Yasama ve yürütme organları ile İdare, mahkeme kararlarına uymak zorundadır; bu organlar, mahkeme kararlarını hiçbir şekilde değiştiremez ve bunların yerine getirilmesini geciktirmez!.."

"Anayasa Mahkemesi'nin, bu yoldaki tarihi ve örnek kararına aykırı; yasama tasarrufu yapılmış ve sonuçta, (buraya dikkat!) Bağımsızlık Savaşı vererek yırttığımız Sevres Anlaşması'na, zamana yayılarak işlerlik sağlamanın yolu açılmıştır. Tarihçi Murat Bardakçı, yaşanan çözülme sürecini 3. Tanzimat olarak nitelemektedir.

Bir yıllık süre içinde, 281.000 dekar yurt parçası elden çıkmıştır. Özetle yurdumuzda hukukun üstünlüğü ilkesi işlememekte, Montesquieu'nün 'güçler ayrılığı' ilkesi ile, 'güç, gücü durdurur' kuramı, yasama alanı bulamamaktadır..." (29 Eylül 2004, faks mesajı)

Vahamet açık ve acı, elle tutulacak kadar somut, iyi de, acaba devletin kuruluş felsefesine uygun mu?)

"... Gâzi, 'ne' demişti?.."

(Tesbit/3. ... bilindiği gibi Gâzi, şehit çocuklarına öğretim sağlamak niyetiyle, Amerikalıların, Anadolu toprağında sağlık ve öğretim kurumları kurmak isteğine, 3 Ocak 1337/1921'de red cevabı verirken, şu gerekçelere dayanmıştı:

"... 1/ Yabancıların şu gayeler peşinde koştukları tespit edilmiştir: Memleketin dahilindeki mesailerinden insafsız kâr temin etmek. Bizim için en az zararlı olan yine bunlardır."

"... 2/ Bir bölgede elde ettikleri iktisadi imtiyazlara dayanarak, ilerde kendilerine oraya sahip olma hakkını çıkarmak! (Buraya dikkat!) Bu gibilerin, memleketimiz dahilinde çalışmalarına, katiyyen müsaade edilmemesi kararlaştırılmıştır. Bu suretle hareket etmekle, yalnız kendimize değil, bütün insanlığa fevkalade büyük bir hizmet yaptığımıza kaniyiz; zira hiç şüphe yoktur ki, Harb-ı Umûmi'nin başlıca müsebbibleri, bu gibi gayeler peşinde koşan sermayedar grupları ve onlara alet olan politikacılarıdır.."

"... 3/İktisadi, ilmi ve insani maksatlar altında, memleketimize gelip, -gelecekte istilalar hazırlamak için-muhtelif unsurları, gerek hükümete, gerekse birbirine karşı tahrik etmek! Bu gibiler hem Harb-ı Umûmi'nin, hem de memleketimiz dahilindeki feci boğazlaşmaların başlıca müsebbiblerindendir..."

"... 4/ Ruhlarına yerleşmiş bulunan Hıristiyanlık hiss-i sâikasıyla, Hıristiyan azınlıklarla ilgilenmek; ve onlara, ister kasıtlı, ister kasıtsız; arasında yaşadıkları Müslümanlardan ayrılmak arzusunu aşılama!...' ' (Bkz. 'Atatürk'ün Bütün Eserleri, yıl 1921)

Yorumsuz!..

Cumhuriyet, 13.10.2004

67 - “...‘Türkistan’ Deyince, Başlayan ‘Film’!..”

(Çağrışım/1. "...gazetesine göre, ifâdesi ve önemi değişen, başlıklar atılmıştı; özeti şudur: "Doğu Türkistan Hükümeti Kuruldu!" ; gazetenin 'ulusal' ya da 'küresel' oluşuna göre, cümlenin başına bir kelime daha ekleniyor; 'ulusal' sa, 'Kukla' kelimesi, 'küresel' se, 'Sürgünde'

kelimesi. Bu kadarı bile, bu işin içinde kaç iş olduğunu göstermiyor mu?.."

"...oysa ben, 'Doğu (Şarkî) Türkistan' sözünü duyar duymaz; yedi sekiz yaşlarında bir çocuğum; bu kelimeler, evin içinde dolaşıp duruyor; hele Vesil'ânım Teyze' ler misafirliğe gelince, annemle konuştukları hep bu; Şarki Türkistan 'da müsteşar filân olan Dr. Mustafa Bey (Kentli), İzmir 'e haber uçurmuş; ülkenin yönetiminde görevlendirmek için, Türk aydınlarını oraya bekliyormuş! Vesil'ânım, İzmir 'de 'müntehir' 'Hizmet' gazetesinin, sahibi ve başmuharriri Zeynel Besim Bey 'in (Sun) , 'refika-i muhteremesi'; Zeynel Besim , bir zamanlar mapushanelerin elinden düşürmediği 'Çakıcı Efe' romanının 'müellifi'; 'Serbest Fırka' cı bir zat; babam, aynı gazetenin 'müdür-i mes'ûl'ü; zaten bu yüzden, 'fırka' kapatılınca, her ikisi de, cezaevini boyluyor..."

"... 'Şarkî Türkistan Efsanesi' , bu olaydan önce miydi, sonra mı; orasını hatırlamıyorum; hatırladığım, Vesil'ânım Teyze 'nin, muhtemel Türkistan macerasında, neler giyip neler yiyeceğimiz hakkındaki tahminleri; şen şakrak kahkahaları!.. Belki bu hatıra, o ülkenin işgali üzerine; Dr. Mustafa Kentli 'nin bilâhara, İzmir 'e dönerek; DP/MP serencamına iştirak etmesi yüzünden!.. 'Şarkî Türkistan' , belki de bu yüzden, hafızamda zamanla adeta bir çağrışım tetikleyicisine dönüşmüştür; bu defa da aynı şey oldu: Çin Halk Cumhuriyeti, Sincian Uygur Özerk Bölgesi 'ndeki ahaliyi temsil iddiasıyla, Amerika 'da 'Sürgünde' Doğu Türkistan Hükümeti 'nin kurulduğunu duyar duymaz, çocukluğumun o ilginç 'filmmini' görmeye başlıyorum."

"...İyi de, acaba hangisi doğru bunların? Bu hükümet 'Kukla' mı, yoksa 'Sürgün' de mi?.."

İşin rengi ne zaman değişiyor?

(Tesbit/1. "...bu yüzden haber, kamuoyunda -eski deyimle- tereddüt yarattı; bunu en ilginç şekilde, Erzurum Anadolu Haber gazetesinden, Kenan Biliz özetlemiş, diyor

ki...

"...sevinmeli miyiz, yoksa endişe mi etmeliyiz? Dünya'nın 'süper gücü' Amerika'da kurulan 'sürgündeki' hükümet, Doğu Türkistan'daki 'kanı bir, canı bir' insanımızı, nasıl etkiler? Onları galeyana getirir mi? Çin baskısı artar mı? Çin, daha çok cana mı kıyar? Böyle hükümet iyi midir, yoksa kötü mü? Yoksa son ata, son fişeğe kadar, savaşmak mı gerekir? Irak'ta kadınlara tecâvüz eden, bir 'medeniyet'; Türkmenler'i bombalayan, 'zihniyet'; Türk askerinin başına çuval geçiren bir 'illet', gerçekten Türk dostu mudur?.."

"...'Sürgündeki Doğu Türkistan Hükümeti' ilk açıklamalarında; 'mandacı olmadıkları'nın, Amerika'nın 'güdümünde bulunmayacakları'nın, altını çizip durdu. Bütün bu açıklamalara karşın, hükümet için 'enformasyon merkezi'ne bakınca, işin renginin biraz değiştiğini söylemeliyiz. 'Enformasyon için: Jo Ann Davis /ABD Kongre Üyesi (540) 548-1086. D.J. McGuire /ABD China e- Lobby Bşk. (540)845-1335. Richard J. Kennedy /E.T. National Freedom Center Genel Sekreteri (571) 344-3885.' Yâni 'sürgündeki Hükümet'le ilgili bilgilenmek, 'ilişki kurmak' için, Davis, McGuire, Kennedy isimleri bulunuyor. Ee, bu nasıl olacak? Bağımsız bir hükümet için, neden Amerikalılardan bilgi almak gerekiyor?..' (Aydınlık, 3 Ekim 2004, s.2).

'Ayrılıkçı' ve 'şeriatçı' terör!..

(Tesbit/2. "...Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi, Siyasi Büro üyesi ve ÇKP. Sincian Uygur Özerk Bölgesi Genel Sekreteri, Wan Le Quan, 'ayrılıkçı ve şeriatçı terör'ün, Batı'dan kaynaklandığını açıkladı. Urumçi'de, yabancı gazetecilerin sorularını yanıtlayan Wan, 'ayrılıkçıların ve teröristlerin, 1990'lı yıllardan 2003 yılına kadar Sincian'da 160'tan fazla 'din adamı' öldürdüklerini; 400'den fazla kişiyi yaraladıklarını; buna karşılık, bu yıllar içinde 110 teröristin öldürüldüğünü ve 560 grubun çökertildiğini açıkladı. Wan, bölgedeki terör faaliyetlerinin, 1990'lara

göre azaldığını, ama sona ermediğini; bu yılın ocak/ ağustos ayları arasında 22 grubun çökertildiğini belirtti..." (Aydınlık, 25 Eylül 2004, s.25)

"...işte tam burada, gel de savaş sonrası Paris 'inde, o şaşırtıcı dostum Margot 'nun, Amerikalılar için söylediklerini hatırlama! "-...hayal güçleri sıfır: Kesinlikle yaratıcı değil bunlar!" Haksız mıdır? 'Yaratıcı' olsalar, Rusya'da Çeçenler'le Ruslar'a karşı oynadıkları 'oyunu'; Çin'de Uygurlar'la oynamaya kalkışıyorlar mı? İnsanın içini elbet, Çeçenler 'in de, Uygurlar 'ın da, soydaşımız olması sızlatıyor; hele benim için, 'Şarkî Türkistan' denilir denilmez, başlayan o 'film' yok mu..."

Cumhuriyet, 15.10.2004

68 - “...’Zil Takıp Oynayanlar’, İşte Onlar!...”

(Çağrışım/ 1. "...hayli büyük vitrinleri gösterişli, bir mağazadayız; süslü püslü, Musevi tezgâhtar 'matmazel'; bilmem hangi kumaşı satmaya uğraşılıyor; Perihan Hanım (annem), kuşkulu bir ifâdeyle sordu: "- ... 'Avrupa' mı bu kumaş? "O tarihte, henüz küçük bir çocuktum; olay, - daha doğrusu soru- kafamda yer etmiştir. Osmanlı 'dan Cumhuriyet 'e geçen Anadolu; derinliklerinde ne kadar Müslüman ve Türk idiyse; kenarlarında, en çok da İstanbul, İzmir gibi, 'komprador liman şehirlerinde 'Batılı özentisi, alafranga' idi..."

"... meselâ ninem, annemin annesi Zekiye Hanım; neresinden bakılsa, namazında niyazında, 'mütedeyyin' bir Osmanlı kadını; o kadar 'muhafazakâr'dı ki, Menemen 'de (İzmir) geceleri elektrik olduğu halde, handiyse 40 'lı yıllara kadar, bu 'gâvur icâdını' evine sokmamıştır. Buna mukabil, oturma odasında 'Saatli Maarif Takvimi' asılı durursa da; o, eczacı büyük oğlundan, ecnebi ilaç firmalarının dağıttığı, Almanya 'da basılmış, rengârenk kızlarla süslü takvimleri isteyip, 'misâfir odası'na asıyor..."

"... daha yüksek düzeyde, durum çok farklı sayılamaz. En

önemlisini ele alalım mı? Zamanın genç ve 'Türkçü' yazarı Fâlih Rıfki Bey, 'Çanakkale Kahramanı' Mustafa Kemal Paşa 'yı, ilk nasıl görmüş olduğunu anlatırken; 'en son moda macfarlan yağmurluğuyla, fazla gösterişli şıklığından' bahseder; onu, gizlice eleştirir. Haklıdır da! Paşa'nın şıklığı ne kadar meşhursa; menşei'nin Avrupa olduğu, o kadar doğrudur...")

Başka, çok daha önemli nedenler...

(Tesbit/1... peki, Batı Emperyalizmi 'ne karşı, ulusallık savaşı 'nı başlatan kim? Bizzat o değil mi? 30 'lu yıllarda, Yerli Malı kampanyalarıyla, hepimize 'ulusal üretim/ulusal giyim' heyecanını veren? "... yerli malı, yurdun malı / her Türk onu kullanmalı!..."

'Anadolu ihtilâli' kadrosunun, bana sorarsanız, en vahim ve tehlikeli çelişkisi budur. Batı'lıyı, giyimde kuşamda, sofrada (yaşamakta) taklit etmeyi, 'medeni olmak' sanıyor; bu taklit eğilimini, Anadolu'ya 'bizzat' Batılılar'ın soktuğunu unutuyordu. Bilir misiniz? Avrupa Birliği sorununda, o bilinçsiz hayranlar yok mu, hâlâ o tehlikeli unutkanlık içindedirler.

Osmanlı aydını, Batılı'nın tartışılmaz 'Dünya Hâkimiyeti'ni, 'kültür sorunu' olarak almıştır; çözümünüyse o öğretim ve eğitimi, toplumumuza 'taşımak' sanır. 'Beyaz Kule' (Selânik), Pera (İstanbul), Frenk Mahallesi (İzmir) aydınları, buradan türemiştir; bunların alayı, 'tam teslim' 'Baticı' dırlar; itirazı olanlar, bilahare İstiklal Savaşı 'nı yapıp, 'Cumhuriyet' i kuranlardır ki, çoğu Cihet-i Askeriye 'den yetişme, çatışmanın başka, çok daha önemli nedenleri olduğunu anlamış olanlardır: Ulusallığı, onlar keşfettiler; 'Kemalizm'i, onlar geliştirdiler; yalnız galiba 'yaşama düzeni taklitçiliğinin', kalkınma ve gelişme sorununu çözemeyeceğini, tam anlamıyla kavrayamamışlardı.

Örnek mi istersiniz, Fahrettin Paşa (Altay) hatıralarında, (bkz. 'On Yıl Savaş') Çankaya misafirliğini anlatırken, bu

çelişkiye -farkında olmadan- iki örnek veriyor).

'Üstyapı', 'altyapı' sanılırsa...

(Örnek/1. "... 'Gâzi Paşa' nın Çankaya 'sında, bazı geceler gramofon çalınıp 'dans oynanmaktadır'; bu işin 'altyapısı' değil, aslında 'üstyapısı'; bu apaçık ortada ama, 'Gâzi Paşa' o günlerde, 'mason' olduğunu öğrendiği bir Yargıtay üyesini görevinden aldırmişti: tesâdüf bu ya, Maşrık-ı âzam da Çankaya 'da misafir, onu 'affettirme'ye çabalıyor. Sonuç malûm, Gâzi Mason Cemiyeti'ni yasadışı ilan edecektir. Nasıl etmesin? Daha önce tanıdığı son iki Maşrık'ı âzam'dan birisi (Feylesof Rıza Tefvik Bey, ki 'itilafçı'dır) Padişah adına Sevres Antlaşması 'nı imzalamış; öbürü ('Maliyeci' Câvit Bey, 'ittihatçı) Gâzi 'ye suikast olayının, perde arkasındaki lideri olarak, İstiklal Mahkemesi'nce idama mahkûm edilmiştir..."

"... dikkat isterim: Gramofon çalıp dans oynamak, düpedüz Meşrutiyetçilik ve Tanzimatçılıktır; Mason Cemiyetleri'nin, o zamanki mahiyet ve faaliyetlerini doğru tespit edip, tedbir almak ise Cumhuriyetçilik yâni Kemalizm! (Gâzi'nin talihsizliği, aslında 'İnkılâp Kadrosu' nun, çokluk -Falih Rifki'nın İsmet Paşa için söylediği gibileri Tanzimatçı' olmasıydı. Onlar Gâzi 'nin vefatını müteakip, Cumhuriyet 'in aslında 'altyapı'dan -yani siyasal, toplumsal ve ekonomik tam bağımsızlık temelinden- gelen 'inkılapçılığını'; münhasıran 'kültürel - yâni yaşama biçimi, öyle giyinmek, onun müziğini, edebiyatını, sinema ve tiyatrosunu beğenmek, öylesini yapmak- diye aldılar: Bu ikinci eğilimin, 'sömürgeciliği' gizlediğini, anlayamadılar!..."

"... şu ara zil takıp oynayanlar var ya, işte onlar!..."

Cumhuriyet, 18.10.2004

69 - **"... 'Takke' Düştü, 'Kel' Göründü!.."**

Açık İstihbarat/1. Türkiye 'nin AB 'ye katılması hakkında,

Vatikan 'Dinsel Öğretiler Kurulu Başkanı' Kardinal Ratzinger 'in düşüncesi şöyledir:

"...Avrupa Birliği'nin temeli Hıristiyanlıktır; bu bakımdan, Türkiye'nin Avrupa'ya katılması, vahim bir hata olacaktır; zira Türkiye, tarihî bağlamda olduğu kadar, kültürel bağlamda da; AB'nin karşısında, başka bir kıt'anın temsilcisi durumundadır; bu bakımdan, Avrupa ile Arap âlemi arasında bir köprü görevini üstlenmesi, daha uygun olacaktır..." (Aydınlık, 3 Ekim 2004)

'Die Welt' ne diyor?

(Açık İstihbarat/2. Almanya 'da çıkan Die Welt gazetesinin, konuyla ilgili yazısına 'attığı' başlık, aynen şudur: "Türkiye'nin AB Üyeliğine Karşı, 10 Neden!.." Yazı şöyle devam etmektedir:

"...Avrupa Birliği Türkiye'yi üyeliğe kabul etmeyecektir, çünkü Türkiye ne kültürel bakımdan Avrupa'ya dahildir, ne de coğrafi bakımdan! Üyeliğin yol açacağı kalabalık Türk göçü, başlı başına bir sorun oluşturacak, bu üyeliğin maliyetini yükseltecektir; üstelik bu üyelik Türkiye'yi birliğin en kalabalık nüfuslu ülkesi haline getirecektir ki, bu da Avrupa Parlamentosu'nda sorular yaratacaktır..."

"...kaldı ki Türkiye'de işkence ve insan haklarının ihlâli, sistematik olarak uygulanmaktadır; Aydınlanma Devrimi gerçekleştirilememiş, üstelik Ermeni Soykırımı'nı da onlar yapmıştır. Üstelik va'di bir masaldır; NATO'nun güney kanadını, ekonomik açıdan da istikrara kavuşturabilmek için; Amerika, Avrupa Ekonomik Topluluğu'nun, Türkiye'ye yardım etmesi talebinde bulunmuştu; fakat Siyasi Birliğe üyelik, asla gündeme gelmemiştir..") (Die Welt, 24 Eylül 2004)

'Türkiye'ye karşı düşmanlık...'

(Açık İstihbarat/3. İngiltere 'de yayınlanan The Guardian gazetesi, Fransız Le Figaro gazetesinin, konuyla ilgili anketine dayandırdığı yazısında, şöyle bir dil kullanıyor:

"...Fransa'da yapılan anket, Türkiye'ye karşı düşmanlığın derinliğini meydana çıkarmaktadır..."

"...anket sonuçları, Türkiye'nin üyeliğe kabul edilmesi halinde; oradan, Avrupa'ya yönelecek göç dalgasının uyandırdığı korkudan ileri gelmektedir. Le Figaro'nun anketi, 'Fransız halkının büyük çoğunluğunun, kendilerine sorulması halinde, Türkiye'nin üyeliği aleyhinde oy vereceğini gösteriyor; zira üyeliğe itiraz oranı yüzde 56'yı bulmakta, kabul oranıysa yüzde 36'da kalmaktadır..."

Ünlü Financial Times gazetesi ise aynı sorunu işlediği makalesinde şu yorumu yaptı: "Türkiye'yi Avrupa Birliği'ne götüren yol, İstanbul Boğazı'ndan daha uzun görünmektedir..."

"...Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne üyeliği konusunda, Fransa'da iki bakanın ortaya attığı, 'referandum fikri', sürecin zorluğunu göstermiştir; dahası, referandum uygulaması benimsenip yapılmak istense de Türkiye'nin kabulü tartışmalarının bitmesinden önce yapılamaz; oysa müzakerelerin en az on yıl süreceği hesaplanmaktadır; üstelik Türkiye, ondan istenilen bütün sorumlulukları üstlenip gereğini yerine getirirse bile sonuçta, Fransa'nın vetosuna takılabilir..." (Aydınlık, 3 Ekim 2004)

Aksini söylemek yalan olur...

(Açık İstihbarat/4. Epeycedir Fransa'nın Maliye Bakanı; önümüzdeki seçimlerde, Cumhurbaşkanı adayı, Nicolas Sarkozy ise 'baklayı ağızından' Le Monde gazetesinde çıkarmıştır:

"...Çekincelerimi herkes biliyor, Jacques Chirac'ın 'Türkiye'ye, onu reddettiğimiz duygusunu vermemeliyiz' sözlerine katılıyorum. Türkiye'yi 'bağlama'nın; ilki, benim benimsemeye daha yakın olduğum, 'Avrupa'ya yakın bir partner statüsü vermek; ikincisi düpedüz karşı olduğum, 'tam üyelik statüsüne almak!'. Bence bu iki noktanın,

açıklığa kavuşturulması lazım: İlki, en iyi bir ihtimalle, Türkiye'nin katılması sürecinin on beş yıl süreceği; ikincisi katılma kararının ancak, Fransız halkının fikrinin alınarak verilebileceği! Bu konuda ciddiyim, çünkü çok önemli bir karardır bu; ayrıca o referandumda, AB Anayasası'nı oylama ile Türkiye'nin katılmasını, yan yana koymamak gerekir; birleştirilmesi halinde, ortaya tuhaf bir karma çıkacaktır..." (Le Monde, 28 Eylül 2004)

Fransa'nın Dışişleri Bakanı Michel Barnier doğrusu çok daha açık konuşmuş:

"...Türkiye'nin katılması, ne bugün gündemdedir, ne de yarın; ne de yarından sonra gündemde olacaktır. Aksini söylemek, yalan olur. 17 Aralık'ta alınacak karar; Türkiye'yle müzakereye devam ya da müzakereyi kesme kararıdır; onun için aslında cevabı aranan soru şudur: Ankara'nın, Avrupa Birliği'nin dışında bir model seçmesi riskini göze alabilir miyiz?" (Le Monde, 30 Eylül 2004)

Sizce, sadece şu son soru bile, 'Avrasya Alternatifi' nin önemini meydana çıkarmıyor mu?

Cumhuriyet, 20.10.2004

70 - **"...Türk Halkı, 'Uyumuyor'!.."**

(Tesbit/1. ...işin erbabı, -hele muhayyeesi yeterince geniş, kültürü zengin olursa - Avrupa 'lının 'Türkiye Raporu' nu, çarpıcı benzetmelerle, daha açık anlatıyor; mutlaka dikkatinizi çekmiştir, Alpaslan Işıklı bir değil, iki önemli 'tesbit' yapıyordu:

"...a/ (AB Raporu'nda) lüks arabaların, içerden dışarıyı gösteren, ama dışardan içeriği göstermeyen, 'siyah camları' ile karşı karşıyayız, bir anlamda: onlar, o taraftan bu tarafa, rahatça geçebilecekler; ama biz, bu taraftan o tarafa, geçemeyeceğiz!.."

...b/ Bizim ülkemizdeki yatırım olanakları ve doğal

zenginlikler, onların istifadesine sunulacak; ama onların istihdam olanakları, bizim yüzümüze kapanacak! Avrupalılar, 'senin malın benim malım; benim malım, yine benim malım' şeklinde bir formülle işi bağlamışlardır..."

Türkçede boşuna, 'erbabı bilir' denilmemiştir!..)

Dönüp dolaşıp 'Sevres'e geliyorlar...

(Tesbit/2 ...söyleye söyleye, dilimde tüy bitti: 'Sistem' Türkiye 'ye, daha 70 'li yıllarda ABD 'de halka dağıtılan; Yunan istihbaratçı Gnl. Tagaris 'in raporunda yazdıklarını - ki Sevres Anlaşması 'nın başka bir kopyasıdır- dayatmak istiyor (bkz: 'Batı'nın Deli Gömleği') Ona göre Türkiye 'etnik bir çorbadır' , Anadolu 'da en az beş devlet kurulmalıdır, Hıristiyanlık esastır, estek köstek!

Avrupa Birliği teşebbüsü, günümüzde hem yeni bir Roma/Cermen İmparatorluğu denemesi; hem de Gnl. Tagaris 'in daha o zaman baktığı falı gerçekleştirme çabası! Zaten Media 'larında, bunu gizlemiyorlar; oysa bizim Media 'mızda -özellikle 'holding basını' nda- aleyhimize oluşturulan koşulları, nedense görmezden gelmekteyiz; ne var ki 'Dip Dalgası' nın Enternet'teki çeşitli grupları, kızdırılmış arıların kovanları gibi uğulduyor. Bunlardan birisi, AB 'nin malûm ve mahût raporuyla, karşı karşıya kaldığımız -ve muhtemelen kalmakta devam edeceğimiz- opsiyonların 'dökümünü' , bakar mısınız nasıl yapıyor:

"a/ Kıbrıs'taki Türk askeri varlığının sıfırlanması ve Türk göçmenlerin geriye dönmesi! b/ Kıbrıs'taki Rum Devleti'nin, 'Kıbrıs Cumhuriyeti' adıyla, Türkiye Cumhuriyeti tarafından tanınması! c/ Kuzey Kıbrıs'taki Rum emlakinin Rumlara iadesi ve Lazidou'ya yaptığımız gibi, Türkiye Cumhuriyeti'nin işgalciliği kabul etmesi ve bedelini ödemesi. d/ KKTC'nin varlığından vazgeçmemiz. e/ Ermenistan'la diplomatik münasebetlerin tesisi ve sınır kapısı açılması! f/ Ermenilerin tehciri sırasında 'soykırım' yapıldığını kabul edip, zarara uğrayanların ve ölenlerin

mirasçılara tazminat ödemeyi kabul etmemiz! g/ Türkiye'de Lausanne Antlaşması'nın esaslarını değiştirecek şekilde, anlaşmada derpiş edilenlerden başka 'azınlıklar' - özellikle de Kürtler- olduğunu kabul etmemiz ve bu 'azınlıklara' özel haklar tanımamız! h/ yerel idareleri güçlendirerek -valilerin seçimle gelmesi dahil- adı konmamış bir 'federatif yapıya' geçmeye hazırlanmamız! ı/ Ordu ile hükümet arasındaki münasebetlerin hiçbirinde, gerçek anlamda güçlü bir ordu olmayan (Fransa ve İngiltere hariç) üyelerindeki duruma indirgenerek, Türk ordusunun Atatürk Cumhuriyeti'nin gerçek koruyucusu görevini bırakmasına onay vermemiz. j/ Hıristiyanlara dini faaliyetlerinde ve dini eğitimde özerklik tanınması, vs..."

Bu 'dökümü' yapmış olan Ömer Sunman, sözünü şöyle önemli bir tesbite bağlıyor:

"...gerek AB görevlilerinin, gerekse AB üyesi ülkelerin üst seviye temsilcilerinin, görüşme ve yazışmalarında, başta işkence yasağı olmak üzere, TBMM'nin çıkardığı ve cumhurbaşkanımızın onayladığı pek çok 'uyum yasası'nın, tam olarak uygulanıp uygulanmadığını sorgulayarak; seksen bir yıllık bağımsız Türkiye Cumhuriyeti'ni aşağılamaları; ve bu konuda, onları teşvik etmeyi görev olarak yüklenmiş 'yerli basın' ile yerli 'Sivil' toplum Kuruluşları'nın varlığı 17.12.2004 kararlarında etkili olacaktır!.." ('Ah AB, Vah AB!..' 7 Ekim 2004, e.mail!)

Evet, Türk halkı uyumuyor!

Meğerse neymiş!..

(Tesbit/3. bilindiği üzere aşağıdaki 'tesbit, Krasnaya Zvezda Askeri İstihbarat Okulu, eski bölüm başkanı, eski ataşemiliter, Avrasya ekibinde Ortadoğu ve Kafkasya uzmanı, General Aleksiy Kornikof tarafından yapılmıştı:

"...CIA ve MI5, 1987'de Londra'da 'Yeni Dünya Düzeni'nin saldırganlık antlamasını imzaladılar: Times Anlaşması!.. Buna göre beliren iki odak var, biri Doğu Avrupa' nın

merkezi görünümündeki Yugoslavya; öteki Mezopotamya ya da Irak ve Türkiye. Önce Yugoslavya ve Mezopotomya 'daki etnik gruplar harekete geçirildi, Yugoslavya bölündü, sonra sıra Irak ve Türkiye'ye geldi..."

"...ABD, tabii 'Irak' ın toprak bütünlüğüne saygılıyız' diyor ama, Yugoslavya için de aynı şeyi söylüyordu. Times Anlaşması uyarınca, ABD ve İngiltere, Irak 'ta istediklerini yapıncaya kadar savaşıacak. ABD, 11 Eylül'ü bahane ederek NATO 'yu da işin içine sokmak istiyor..." (Aydınlık, 10 Şubat 2002)

Durum, yeterince 'aydınlık' değil mi?)

Cumhuriyet, 22.10.2004

71 - **“...Kültür zemin ile mütenasıptir!”**

... ha, bir de o lâf! Denilmek isteniyor ki, Gâzi 'nin ısrarla 'muasırlaşmak' tan bahsettiğine, bununla 'Çağdaşlaşma' yı kastettiğine bakmayınız; aslında onun söylediği 'Garplılaşmak', yâni 'Batılılaşmak' tı; zaten, yaptığı da odur! Gerçekte bu, bir 'son dakika' savunması; yarım yüzyıldan fazla Kemalizm 'i, başlangıçtaki çağdaş ve özgün, ulusal kültür sentezi teşebbüsünden; Neo-Tanzimatçı bir 'alafrangalığa' kaydıranların, şimdi sığınmaya çalıştıkları, bir savunma!

Geçersizliği, neresinden baksan üstünden akıyor ya, yine de bazı örnek ve tespitlerle, tartışabiliriz.

İki çarpıcı örnek...

(Örnek/1. Cumhuriyet basınında, yurtdışı röportajlarının 'pîri' sayabileceğimiz Hikmet Feridun Bey (Es), ilk Avrupa ve Amerika gezilerinde, en çok Osmanlı 'dan oralara gitmiş göçmenler üzerinde dururdu: Türk, Arap, Kürt, Ermeni, Musevi, vs. Şunun altını ısrarla çiziyor: Kim, ne zaman, hangi amaçla, bu topraklardan uzaklaşmış olursa olsun; geride bıraktığı yaşama tarzını unutamıyor; -

mutfağından musikisine, tâbiat-ı şâirânesinden, çeşitli örf ve âdetine kadar- her şeyini, hem de özlemle hatırlıyor.. Kimbilir, belki çocukluğumdan, belki hınzırlığımdan, onun yaptığı bu saptamalarda 'gayretkeşlik' arar; gelişmiş ülkelere kapağı atmış Osmanlı göçmenlerinin 'nostaljisini' abarttığını düşünürdüm. Yanılmışım.

"... a/Madame Victoire, evliliğinin en mutlu yıllarını İstanbul'da yaşamış, o zarif Mûsevi kadın; doğup büyüdüğü 'sihirli' şehirden geldiğimi öğrenince; beni, Claude aracılığıyla, evine davet etmişti. Gittim, zira Alman işgâlinde Museviliği, onun ve eşinin başına ağır işler açmıştı; Nice taraflarına göçüp, sahte kimlikle kaçak yaşamışlar; bu arada, vaktiyle Beyoğlu'nda ünlü bir kuyumcu olan, eşini de kaybetmiş!..

Paris banliyösündeki, küçük fakat son derece kullanışlı evine, girer girmez şaşkırdım kaldım. Herhangi bir İstanbul evi gibi döşenmişti, bu ev; pufla, yer minderleri; seccâdeler; divan, duvarlarda, yağlıboya Boğaziçi tabloları! Hizmetçisi, -o da Balat'lı bir İstanbul Mûsevisi kadın- düzgün bir Türkçeyle, kahvemi 'sâde' mi yoksa 'az şekerli' mi içeceğimi sordu. Fakat asıl, Madame Victoire'un, cevabını öğrenmek istediği, çok daha şahâne bir soruydu... İstanbul'da muhallebiciler, hâlâ o güzel tavukgöğsünü yapıyorlar mı?".

"... b/Maria Missakian, malûm; 1950 Paris'inde, Fransızların deyişiyle hoş bir amitie amoureuse/aşıkâne dostluk yaşadığımız, Ermeni kızı!.. O gerçi Paris'te doğmuş, Ermenice bilmiyor ama; anne ve baba tarafı, biri Bursa, biri Yozgat! Madame Missakian, basbayağı temiz tirendaz, bir Anadolu kadını; evine girerken, pabuçlar çıkarılıyor; sofrada dumanı üstünde tarhana çorbası, yaprak sarması ve turşu. Köhne gramofonunda çaldığı, nostaljiyi tamamlayan, çocukluğumdan hatırladığım bir şarkı: '... kasabamın koyunları / sonra çıkar oyunları!...' Kulaklarımda hâlâ, kirpikleri nemli kadıncağızın, hâlis bir Anadolu Türkçesiyle vedalaşırken söylediği, o birkaç söz: '... Aramıza girenlerin, gözü kör olsun oğul!' ..."

... zamanla bazı başka izlenimler, değişik görgü tanıkları, sonuç hep aynı: Osmanlı 'nın gerçekleştirdiği kültür ve yaşama tarzı (yâni üstyapı), o topraklarda yaşamış ve yaşayan, bütün halkların niteliklerini özümsemiş, öyle toplumsal ve beşeri bir sentezdir ki, o halk nereye giderse gitsin, başka ve yabancı düzenlerdeki yaşama tarzını yadırgar; alıştığını sürdürür; yoksa Madame Victoire 'ın şişman ve sevimli hizmetçisi, 'orta şekerli kahvem'in yanibaşında, neden bana bir bardak da su getirsin? Aynen İstanbul 'daki gibi!...)

Yeni bir Tanzimat çıkmazı...

(Tesbit/1. Bunun karşıtı, Tanzimat sonrası Osmanlı 'nın, batıncaya kadar; Mustafa Kemal sonrası, Cumhuriyet'in, günümüze kadar; 'yaşadığı, Batılılaşma' (Kültürsüzleşme) sürecidir ki, çarkı tamamiyle tersine işler: Bu topraklarda, aynı kültür bileşimi içinde, halkın bir kesimi, 'asrileşiyorum' diye 'kopya bir alafrangalığa' özenir; 'çağdaşlaşma'nın bir metod ve sentez sorunu olduğunu kestiremediğinden; 'ecnebi'yi 'taklit etmeyi', 'modernleşmek' sanır.

'Genç Osmanlılar' öyleydi; 'Jöntürkler' bunun başka türlüğü; Gâzi 'ye karşı, 'komprador liman şehirlerinde' - dolayısıyla Meclis'te- oluşturulan, 'alafranga muhalefet' ise, bunların Cumhuriyet versiyonu! İsmet Paşa 'dan itibaren 'çağdaşlaşma' yeniden 'Batı'nın taklidi' (Batılılaşma) rayına oturtulmuş; ve 'tarih tekerrürden ibarettir' sözünü doğrularcasına, o, Cumhuriyet i, içinde bulunduğumuz Osmanlı Tanzimatı çıkmazına sürüklemiştir: Eğer Tanzimat 'ta 'Misyoner maarifinin' ürettiği 'ecnebi' kafalı yurttaşı; sen bu defa, ecnebi dille ecnebi kültürü veren 'kendi maarifinin' okullarında üretirsen, olacağı elbette buydu. Oysa Gâzi 'nin tercihi ne kadar net ve açıktır?..."

Oysa, Gâzi demişti ki...

(Gâzi'nin Tesbiti/1. "... şimdiye kadar tâkip olunan tahsil ve terbiye usûllerinin, milletimizin tarih-i tedenniyâtında, en mühim âmil olduğu kanaatındayım. Onun için, milli bir terbiye programından bahsederken, (buraya dikkat!) eski devrin hurâfatından; ve evsaf-ı fitriyemizle, hiç de münasebeti olmayan, yabancı fikirlerden; şarktan ve garpten gelen bilcümle tesirlerden uzak, seciye-i milliyeye ve tarihiyemizle mütenâsip, bir kültür kastediyorum..."

"... çünkü dehâ-yı millîmizin inkişâfı ancak böyle bir kültür ile temin olunabilir. Laâlettayin bir ecnebi kültürü, şimdiye kadar takip olunan yabancı kültürlerin tahrip edici neticelerini tekrar ettirebilir. Kültür (haraset/i fikriyye) zemin ile mütenâsiptir; o zemin, milletin seciyesidir..." (Temmuz 1921).

Yaaa!...)

Cumhuriyet, 25.10.2004

72 - **"... 'İnkılâp' Tek, Anti/ Emperyalist, Ulusal ve Demokratiktir..."**

...peki o münasebetle, ne demişim, şunu mu?

"...Anadolu İhtilâli 'kadrosu'nun, bana sorarsanız, en vahim ve tehlikeli gelişmesi şudur: Batı'yı giyimde, kuşamda, sofrada (yaşamakta) taklit etmeyi, 'medeni olmak' sanıyor; bu taklit eğilimini Anadolu'ya, 'bizzat' Batılıların soktuğunu unutuyordu..." (Cumhuriyet, 18 Ekim 2004)

Kaç Cumhuriyet Kuşağı, 'Atatürk İnkılâpları' diye neyi öğrenmiştir? Harf İnkılâbı, Şapka İnkılâbı, Kıyafet İnkılâbı, vs. Gerçekte ortada, ulusal ve radikal, tek bir inkılâp vardı: 'Ulusal Demokratik Devrimi'; o da, anti/Emperyalist bir 'Kurtuluş Savaşı'yla birlikte gerçekleştirilmiş; Anadolu halkına, 'tam bağımsız' bir uygarlık bileşimine ulaşmak yolunu açmıştı. Bu açıdan baktık mı, adına 'inkılâplar' dediğimiz, üstyapı değişikliklerinin topuna, denilse denilse, ancak 'Kültür Devrimi' denilebilirdi; ki, bilindiği

üzere, 'altyapısını' geliştirmekte gecikmiş toplumlarda, üsyapının süratle değişmesi için, bazı yönetimler bu metoda başvurabilir; meselâ Çin Halk Cumhuriyeti 'nde Maozedung böyle bir 'Kültür Devrimi' ne girişmiş; o dönemde, dillere destan olmuştu.

Gâzi 'nin 'Anadolu İhtilâli ', henüz tarımsal -üstelik yarı sömürge- bir 'ümme toplumu' niteliğini taşıyan Anadolu halkını; 'uluslaşmış' bir 'endüstri toplumuna' dönüştürmek istiyordu; inkılâp diye, sadece üstyapıyı değiştirmek amacını gütmüyordu, zaten güdemezdi, zira böyle bir üstyapı, toplumsal ve ekonomik devrimle, kendi kendine zaten değişecekti; eğer Türkiye, beş yıllık sanayileşme planlarıyla, istediği gibi bir sanayi toplumuna hızla dönüşebilse, -'kıyafet inkılabı' ndan, 'şapka inkılâbı 'na, hepsi- kendiliğinden, yâni yasa çıkarmaksızın oluşacaktı.

Amma da atıyor muyum? Acaba?

'Pantolon ihtilâli'

(Tartışma/1 Meraklısı bilir: Margot, yüzü handiyse Marlene Dietrich makyajlı, saçları erkek tıraşı, ressam bir kadındı; 50 'li yıllar Paris 'inde, tepeden tırnağa 'erkek giyinir'; Raspail Bulvarı 'nda, piposunun dumanını savurarak dolaşırdı. Garip bir 'istisna' oluşturduğu söylenince, cevabı hiç değişmiyordu "-...biraz acele ettiğim söylenebilir, fakat elli seneye kalmayacak, Batı'da kadınlar erkek kılığında dolaşacaktır!.." Doğrusu, elli yıl gerekmedi; on yıl kadar sonra, yine Paris 'ten Yön dergisine yazdığım bir yazının, başlığı aynen şudur: "Pantolon İhtilâli!.."

Artık gelişmiş Batılı toplumlar, giyimde kuşamda, kadın/erkek tefrikini, handiyse bütünüyle ortadan kaldırmış görünmüyor mu? Neden ve nasıl? Bunu anlamak için, sanırım ünlü Marie Antoinette filmi; o filmde, kadın ve erkek oyuncuların, nasıl giyindiklerini hatırlamalısınız: Fırfırlı etekler, anıtsal peruklar, pul pul yaldızlı taytlar, ponponlu yelekler vs... Kadınla erkek, süste püste, adeta

yarışmaktadır; hatta, makyajda da, namlı bir karakter oyuncusunun (Joseph Schilkaudraut) pudralı yüzünü, kalemle çizilmiş kaşlarını, hiç unutmam! Bilirsiniz elbet, Fransız toplumu, o kılık kıyafetten, günümüzdeki kılık kıyafete gelmek için, yasa masa çıkarmamış; yasak filan koymamıştır; çünkü çiftçi derebeyi toplumundan, sanayileşmiş burjuva toplumuna geçiş, hayatı olduğu kadar, giyim kuşamı da etkiliyor; her şeyi değiştiriyordu.

Amma da yaptım mı? Hele bir düşünsenize, sanayileşme, gevşek ve rahat feodal toplumun kuralsızlığını; örgütlü ve sistematik fabrika düzenine sokuyor; saate bağlı yaşamak kurallaşıyor; sabahın bilmem kaçında iş başı yapabilmek, o fırfırlı kılıklarla, pudralı peruklarla, zarif pabuçlarla nasıl mümkün olacak? Saçlar kesildi, sakallar tıraş edildi, hareket serbestliği getiren, pantolon-cekete düzenine geçildi. Kadınlar, biraz daha beklemek zorunda kaldılar, bu doğru! Ancak, I. Dünya Savaşı, onları da fabrika yaşantısına sürükleyince, eşleri gibi, onlar da saçlarını kesip, süsü püsü gevşettiler, ufak ufak, pantolona doğru kaydıkları görüldü. O halde, Türkiye Cumhuriyeti, eğer o tarihte yarı feodal yarı sömürge kırsallıktan, tam bağımsız ve özgür bir sanayi toplumuna geçebilseydi kılık kıyafet değiştirmek için yasalara gerek kalmayacak, o iş kendiliğinden olacaktı. Bunun örneği de yok değil: Bildiğim kadarıyla, feodal kılıkları, Avrupa 'ninkinden süste hiç de aşağı kalmayan Japonların, Meiji Devrimi 'nden sonra, adım adım sanayi toplumuna doğru gitmeleri, aynen Batı toplumlarındaki gibi, onları da, daha pratik, daha modern bir giyim kuşam mantığına getirmiştir.

Peki, bu neyi kanıtlıyor?

'Pantolon ihtilâli' neyi gösterir?

(Tesbit/1. "...her şeyden önce, Anadolu İhtilâli'nin yapısı itibarıyla, bir giyim kuşam, bir yaşama biçimi, bir kültür ihtilâli olmadığını kanıtlıyor; önce (Ulusal) anti/emperyalist bir demokratik devrim, yani kırsaldan sanayi toplumuna akmak isteyen, sosyal ve ekonomik,

radikal bir değişme çabası!.. Eğer değişme o doğrultuda, aynı hızla sürseydi, üstyapının zaten kendiliğinden değişmiş olacağı, hem Avrupa'daki hem Asya'daki örnekleriyle, meydanda!.."

"...hal böyle olunca, Anadolu İhtilali 'ni döndürüp dolaştırıp, Batılı gibi giyinmek, Batılı gibi yaşamak şeklinde anlamak; gerçekte bu üst/yapının, ancak ulusal ve tam bağımsız bir sosyal ve ekonomik altyapının, gerçekleştirilmesi sayesinde oluşabileceğini, unutmak anlamına geliyor ki; bunu ancak 'Batılı Beyaz ve Hıristiyan' Emperyalizm bize telkin edebilirdi; çünkü Osmanlı 'ya böyle yapmıştı, sömürgelerinde böyle yapıyordu: Giyim kuşam, yiyip içme bahsinde kendine benzettiği yerli aydınları kullanarak, ülkeyi ve asıl halkı, 'medeni bir şekilde' bir güzel soyuyordu.

Peki, Anadolu İhtilâli 'nin lideri, böyle telkine inanır mıydı? İnanmamıştır; hem kılık kıyafet bahsinde ciddi uyarıları vardı; hem de, Batı 'nın asıl amacının ne olduğu konusunda, çok açık konuşmuştur. Nasıl mı? Ona da bakarız.

Cumhuriyet, 27.10.2004

73 - **"...Gâzi'nin İki Eli Yakalarındadır'!.."**

...o yaygın yanlış, gün geçtikçe, galiba anlaşılıyor: xx. yy 'ın ikinci yarısında, akli eren ermeyen, Türkiye 'de 'Batılılaşma' nın Cumhuriyet 'le (Gâzi ile) başladığını; üstelik bunun, 'iyi bir şey olduğunu' düşünürdü. Hâlâ, böyle düşünenlerimiz vardır. Oysa Önasya'da Batılılaşma, Osmanlı'nın Tanzimat Devri'nde başlamış; Devlet-i Aliyye'nin önce parçalanması, sonra yıkılmasıyla son bulmuştur. Cumhuriyet, (yani Kemalizm), aslında, Batılılaşma'ya tepki, onun tam karşıtı, bir 'Çağdaşlaşma Hareketi' dir; bunu en iyi kanıtlayan da, 'bizzat' Gâzi 'nin, daha o zaman yaptığı, 'tespit' ler...

'Batılılaşma' nın, Osmanlı 'nın son yüzyılında, Devlet-i Aliyye 'nin 'alt/yapısı 'nda yaptığı 'tahribâtı', bakar mısınız

nasıl, -ne kadar bilinçli ve ayrıntılı olarak- eleştirmiş!..

'...ecnebi sermayesinin jandarmalığı...'

(Tesbit/1. a...) "Tanzimat'ın açtığı 'serbest ticaret' devri; Avrupa rekâbetine karşı, kendisini savunamayan 'iktisâdiyâtımız'ı, Kapitülasyon zincirleri ile de bağlamıştı. Teşkilât ve ferdi (bireysel) kıymet bakımından, bizden çok kuvvetli olanlar; ülkemizde, bir de fazladan olarak, imtiyazlı (ayrıcalıklı) mevkide bulunuyorlardı: temettü vergisi vermiyorlardı; gümrüklerimizi, ellerinde tutuyorlardı; istedikleri zaman, istedikleri eşyayı, istedikleri şartlar altında memleketimize sokuyorlardı. Bütün iktisat şubelerimize, bu sâyede, hâkim olmuşlardı. Efendiler, bize karşı yapılan rekâbet, hakikaten çok gayr-ı meşrû, hakikaten çok kaahir idi. Rakiplerimiz bu suretle, gelişmeye elverişli sanayimizi de mahvettiler; ziraatimize zarar verdiler. İnkışâf ve tekâmül-ü iktisâdi ve maliyemizin önüne geçtiler..." (Mart 1922)

b) "...geçmişte, özellikle Tanzimat Devri'nden sonra, Ecnebi Sermayesi, memlekette müstesnâ bir yere sahip oldu; ve ilmî manada denilebilir ki, devlet ve hükümet, ecnebi sermayesinin jandarmalığından başka bir şey yapmamıştır. Artık her medeni devlet gibi, yeni Türkiye de bunu kabul edemez; burası, esir ülkesi yapılamaz!.."

...Gâzi 'nin sözleri, 'Garplılaşma' nın (yâni Tanzimat 'ın) ülkenin alt/yapısını nasıl tahrip ettiğini tespit etmekle kalmıyor; 'yeni Türkiye 'nin, 'bunu asla kabul edemeyeceğine' de açıklık getiriyor. Peki ya 'üst/yapı', ya aydınların, -hatta 'bizzat' onun da- o kadar beğendiği, taklide temayül ettiği 'üst/yapı' (yâni yaşama tarzı, giyim kuşam, görgü kuralları vs)?..

'...taklit bir felâkettir!..'

(Tesbit/2. "...bu konuda, bu konudaki söyleşileri okumuş olan Ayhan Yıldız (Kozyatağı/İstanbul); Gâzi 'nin Bakanlar Kurulu tasarısı üzerine, Meclis 'teki

konuşmasından, anlamlı bulduğu iki pasajı göndermiş; şimdi isterseniz, onlara göz atalım.

"...a/ Sultan Mahmud'un, düzeltme girişimleri; 'taklit yoluyla' yapılmak istenen bu girişimlerin, yarattığı karışıklıklar, sürüp gidiyor. Meselâ kıyâfete bakınız! Avrupa kıyâfetini aldık, ama; kötülük, mutluluk, felâket.. bir ulusun, yorumlayışına bağlıdır; bir ulusun mutluluk saydığı, öbürü için felâket olabilir. O sebepten, bir ulusun, kendine göre mutluluk sayacağı, bir şeye ulaşabilmek için seçeceği yöntem ve araçlar; (ancak) kendi varlığından çıkarsa, o vakit amacına ulaşabilir. Ama mademki o mutluluk, başka bir ulus için felâket olabilir; öyleyse, onun yönetim ve araçlarını kullandığımız zaman gideceğimiz yer, onun için mutluluk olmasına rağmen, bizim için felâkettir. Evet, Avrupa'dan giyim kuşam alındı ama, bakınız: altında pantolon, üstünde cepken; üstünde ceket, altında şalvar..."

"...'Deli' Petro da, 'taklit yoluyla' toplumunda düzeltmeler yapmak istedi. Gerçekten bu zatta bir taklit dehâsı vardı. Ama hiçbir vakit, yoktan var eden, bir dehâyaya sahip değildi. O sebepten kendi ulusunu ıslahat yoluyla geliştirmek için tedbirler hazırlarken; böylelikle ulusunu, Rus olarak değiştirip geliştireceğini sanırken, (onları) Rus değil bir Alman, bir İngiliz yapan araçları kullanıyordu. Oysa bir Rusun Alman olması mümkün olmadığından, hem kendi benliğini kaybetmiş, hem de olmak istediği şeyi olamamış, ortaya karışık bir yaratıktan başka bir şey çıkmamıştır..." (Aralık 1921 / 17 Ekim 2004 tarihli e-mail)

"Daha ne desin? Nasıl söylesin?")

Farkımız var mıdır?

...bu itibarla, 'İnönü Cumhuriyeti' ve sonrasının kalkıştığı, yeni 'Batılılaşma Hareketi' hem alt/yapıda, hem üst/yapıda, Anadolu halkının kimliğini ve kişiliğini, adeta bir 'tahrip hareketi' idi. Gâzi 'nin söylediği gibi, neticesinde bizimkiler de "uluslarını Türk olarak değiştirip

geliştireceklerini sanırken, Türk değil bir Alman, bir İngiliz yapan araçlar kullandılar. Oysa bir Türk'ün, bir Avrupalı olması mümkün olmadığından, hem kendi benliğini kaybetmiş, hem de olmak istediği şeyi olamamış; ortaya, karışık bir yaratıktan başka, bir şey çıkmamıştır."

Gâzi 'nin 'iki eli' , bu marifeti yapanların, yakalarındadır!..

Cumhuriyet, 29.10.2004

74 - **“...İş’, Bu Kadarla Kalırsa, İyi’!..”**

27 Mayıs 'darbesi', Türkiye Radyoları 'nın mikrofonlarından; Albay Alparslan Türkeş 'in 'davudi' sesiyle, bütün dünyaya neyi ilan ediyordu, bilin bakalım: 'Hareket' in, 'NATO'ya ve CENTO 'ya bağlı olduğunu!'. Bu söylediğimi, eskiler mahzun bir tebessüm ile hatırlayacak; eminim ki yeniler, merakla soracaktır; "NATO'yu anladık da, CENTO neyin nesi?".

Washington , dünya sorunlarını çözmeye heveslendi mi, 'dindar' bir çerçeveden çıkamıyor ya; o 'Soğuk Savaş' dağdağası içinde; Sovyetler 'i güneyden kuşatmak için, İslam 'a dayanan bir 'yeşil kuşak' çekmeyi tasarlamış; Türkiye üzerinden, İran 'ı da işin içine katarak; NATO 'yu, bir manada Pakistan 'a uzatmıştı: CENTO , işte budur! O tarihte adına 'Ak Devrim' de dediğimiz '27 Mayıs', NATO 'ya olduğu kadar, işte ona da bağlıdır.

Bu da nereden mi çıktı? İlk anda hiç de münasebetli görünmeyecek ama, ramazan münasebetiyle tertiplenmiş, dinler arası bir iftar sofrasından! Olayın sadece başlıkları bile, insana ister istemez, 'Soğuk Savaş'ın o sevimsiz 'sıcak günlerini' hatırlatıyor: "Dinler Farklı da Olsa, Dilekler Dünya Barışı İçin / Barış Duası İçin Buluştular / 'Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı' Üç Semavi Dinin Önde Gelenlerini, Barış Duası İçin Bir Araya Getirdi. Vakfın ve Kültürlerarası Diyalog Platformunun Öncülüğünde Bir Araya Gelen, Semavi Dinlerin Temsilcileri, Teröre Karşı Barış Duası Yaptılar!.." (Davetiye, Sayı. 1 Ekim 2004. S.

8)

Asrımızın 'Mevlâna'sı kim?..

(Tesbit/1. "... katılanlara bakılırsa toplantıya 'başarılı' demek icab ediyor: "İstanbul Müftüsü Prof. Dr. Mustafa Çağrı, Fener Rum Patriği Bartolomeos, Türkiye Ermeni Patriği Mesrob II., Latin Katolik Cemaati Ruhâni Reisi Louis Pelatre, Hahambaşı Rav. İshak Haleva, Süryâni-i Kadim Metropoliti Yusuf Çetin, Vatikan İstanbul Temsilcisi Monsenyör Manovitch ve Süryâni Katolik Patrik Vekili Yusuf Sağ!.." Nasıl, doğru mu söylemişim? Bu 'başarı', Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı 'na ait gibi görünüyorsa da, asıl anlamını kavrayabilmek için, Vatikan 'ın İstanbul temsilcisi 'Monsenyör Georges Manovitch 'in konuyla ilgili söylediklerine, bir göz atmak gerekiyor, zira demiş ki:

"... Türkiye'deki barış ve diyalog sürecine öncülük eden Fethullah Gülen Hocaefendi'ye teşekkürlerimi arz ederim. Biz hepimiz, her üç dinin temsilcileri, bugün barış duası için bir aradayız. Bizi bir güç bir araya getirdi. Bu güç nedir? Sevgidir. Gücünü sevgiden alan birisi, bize gel diyor. Bizler de bu çağrıya kulak verip, bir araya geliyoruz. Tıpkı Mevlâna gibi. Nasıl ki o, 'Ne olursan ol, yine gel!' diyordu; bugün Sayın Gülen de aynı şeyi yapıyor: O, asrımızın çağdaş Mevlâna'sıdır..." (a.g.d. Ekim 2004. S. 8)

Mevleviler, bu benzetmeye ne buyurur, kestirmesi zor ama; son günlerde Rus basınında çıkan bir haber, kalabalığı bir araya toplayan güç hakkında, daha başka bir yoruma imkân tanımaktadır; ister misiniz, ona da şöyle bir göz atalım"...))

Pravda'nın ele geçirdiği rapor...

(Tesbit/2. "... ünlü Pravda gazetesi, nasıl yapmışsa yapmış, Richard Hollbrooke ve Zbigniew Brzezinskiy 'in oğlu Mark Brzezinskiy 'in hazırlayıp, 22 Eylül 2004 tarihinde Amerikan Senatosu 'na verdikleri 'gizli' raporu

ele geçirmiş, yayımlıyor. Olayı, seçim konuşmaları yaparken, Demokrat Parti adayı John Kerry ifşa etmiş; 'ABD için 'hakiki şer eksenini' nin Rusya (evet o) ve İran olduğunu ileri sürüyor. Rapor aslında ABD 'nin gelecekteki düşmanlarını açıklıyor, yeni başkanın buna göre davranmasını öneriyor; neler mi demiş, bakınız neler:

"... Rusya'nın altı yüz ton bildirilmemiş, nükleer silah yapımında kullanılabilecek maddesi var; onun için bu ülke, Amerikan ulusal güvenliği bakımından en büyük tehdittir. İran ve Rusya, ileride, nükleer güçleriyle, Amerika'ya karşı büyük bir potansiyele sahipler; üstelik bu iki ülke arasında çok iyi ilişkiler var; dolayısıyla yeni seçilecek Amerikan yönetimi, Rusya'daki anti/demokratik uygulamalar konusunda takipçi olmalı ve Moskova'yı daha yakından izlemeli..."

Pravda 'ya göre, Demokrat aday John Kerry 'nin rapora atıfta bulunarak, son seçim konuşmasında söyledikleri işe şunlar:

"... Rusya'daki, demokrasi karşıtı girişimleri, yakından izliyoruz. Ayrıca, bu ülkenin nükleer gücüne karşı mücadele edeceğiz. Amerika için yeni 'şeytan eksenini' Rusya ve İran'dır! Çünkü bu iki ülke Amerika'nın ulusal güvenliği için en büyük tehdittir!.." (Aydınlık, 17 Ekim 2004)

Evet, hoş geldin Yeşil Kuşak! (bu bir) Zikredilen gerekçeler, Irak saldırısı öncesinde sıralanan gerekçelerin aynısıdır. (bu iki) ABD, dünya egemenliği için, kullanacak savaş bahanesi aranıyor. (bu üç) Tam bu esnada, 'dört semavi din', ABD 'den bir yere kıvıldamayan, sevgi tellâlı Fethullah Hocaefendi 'nin çağrısıyla, 'barış duası'nda buluşuyorlar (bu dört) !..")

İş, bu kadarla kalırsa, iyi: Allah encâmımızı hayretsin!

Cumhuriyet, 01.11.2004

75 - "...Âlem Gider Mersin'e!.."

Yoksa duymuş muydunuz? Doğrusu, pek sanmıyorum: Trabzon ve havâlisinde yaşıyorsanız, belki! 'Ulusal Kanal' ı dinliyordum; Doğu Karadeniz Ticaret Odası Başkanı vermiş veriştirmiş! İran, Gürcistan, Rusya ve Asya Türk Cumhuriyetleri üzerinden, Avrasya 'da bunca ticâret imkânı varken; kör değneğini bellemiş gibi, neden Ankara , handiyse bir 'Avrupa Birliği' fikr-i sâbiti içindeymiş! Oysa o yörede, gittikçe genişleyen, genişledikçe örgütlenen, farklı ve kalabalık bir 'Pazar' olduğu kesin! Avrupa 'nınsa, onca inat, ısrar ve dalkavukluğumuza rağmen, bize yüz vermediği -vermek de istemediği- meydanda! Öyleyse acaba neymiş, neyi ifâde ediyormuş, bu tek yanlı bağlılık? ('Ulusal Kanal' 22 Ekim 2004, Ana Haber Bülteni).

Neresinden baksanız, Ticaret Odası Başkanı haklı görünüyor; Türkiye 'nin hangi bucağında olursa olsun, 'yurttaşlık bilincini' kaybetmemiş her Türk, onun gibi düşünür; hele ona da, bana olduğu gibi, Allah'ın Taşkent 'inden son derece ilginç, dumanı üstünde bir e-mail kopup gelmiş, olursa!..

Duşanbe zirvesi...

(Belge/1. ...haber kısaca şöyle veriliyor: "...Şanghay İşbirliği Örgütü üyesi olan, dört Ortaasya ülkesinin kurduğu; ve bu yıl içerisinde, üyelerinin, Rusya'nın katılımı konusunda da talepte bulunduğu 'Ortaasya İşbirliği Örgütü'nün Duşanbe Zirvesi'ne ilişkin bilgiler, ekte sunulmaktadır..." Haberin, dolayısıyla olayın önemini ve ciddiyetini anlamak için, önce katılan ülkelere bir göz atar mısınız? "Rusya Devlet Başkanı Putin' in de aralarında bulunduğu toplantıda, Cumhurbaşkanı Kerimof ile birlikte Kazakistan Cumhurbaşkanı Nursultan Nazarbayef, Kırgızistan Cumhurbaşkanı Asker Akayef ve Tacikistan Cumhurbaşkanı İmamali Rahmanof yer aldı." Daha sonra gündeme geçilerek, nelerin tartışıldığı özetleniyor:

"a/. Bölgede, Kerimof tarafından 'Ortak Pazar'ın oluşturulmasına ilişkin Özbekistan önerisine uygun bir taslak hazırlanmış ve bu taslak onaylanmıştır."

"b/. Ekonomik suçlarla mücadele için bir konsorsiyum oluşturulması gereği belirtilmiş; ayrıca Dünya Bankası'nın, Asya Kalkınma Bankası'nın ve İslâm Kalkınma Bankası'nın da, finans kuruluşu sıfatıyla bu 'Ortaasya Ortak Pazarı' içinde yer almayı talep ettikleri açıklanmaktadır ki, bu da gerçekleşme yolundaki projenin, dünya çapındaki önemini gösterir..."

"c/. Ayrıca Eylül'de Astana'da yapılan 'zirve'de gündeme getirilen 'terör örgütleri ve teröristler'in ortak listesinin oluşturulması önerisinin, gerçekleştirilmesi yolunda çalışma başlatılması kararı alınmış; üye ülkelerin, güvenlik ve istihbarat birimlerine, bu listelerin oluşturulması konusunda, tâlimat verilmiştir..."

"d/. Bu toplantıyla Rusya Federasyonu'nun kuruluşu 'asil üyeliği' kabul edilmiştir. Özbekistan Cumhurbaşkanı Kerimof, konuyla ilgili olarak demiştir ki: "...Rusya'nın örgüte üyeliği doğal ve yasal bir sürecin gereğidir; çünkü bu ülke, Ortaasya'da barış ve istikrar sağlanması için çaba gösteriyor; ayrıca kendisinin de büyük ve önemli çıkarları vardır, bu yüzden de Rusya'nın üye olmasının, örgütün kapasitesi ve etkinliği açısından önemi büyük olacaktır..." (Taşkent BM Tabm *bcc.com.uz 19 Ekim tarihli e-mail haberidir).

Ne buyruluyor? Sadece bu haber bile, Doğu Karadeniz Ticaret Odası Başkanı 'nın tepkisini haklı çıkarmıyor mu?)

Türkiye'nin 'yok saymak' gafleti...

...Ankara, on yıl sonrasına ait meçhul bir 'hayâl-i ham' ardına düşmüş. Avrupa başkentlerinde köşe kapmaca oynarken; aynı günlerde, Asya 'da, başka ve hayli önemli gelişmeler yaşanıyordu. En çarpıcı olanı besbelli Vietnam 'ın başkenti Hanoi 'de gerçekleştirilen Asya/Avrupa Birliği

5. Ortak Toplantısı, ki aslında AB 'nin -Ankara 'nın aksine- Avrasya 'ya ne kadar önem verdiğinin tartışılmaz belirtisidir.

"...7 Ekim 2004'te 13'ü yeni üye, 39 ülkenin liderlerinin katıldığı zirvenin ana konusu; Asya ve Avrupa arasındaki ortaklık ilkelerinin daha da zenginleştirilip canlandırılması oldu..."

"...genişlemenin gerçekleşmesinden sonraki bu ilk Asya/AB Zirvesi, 2 milyar 400 milyondan fazla nüfusu içine alan, dünya gayrisafimilli hâsılasının yarısından fazlasını oluşturan, bir kıtalararası diyalog ve işbirliği forumu haline geldi..." (Aydınlık, 17 Ekim 2004).

Bunlara ek olarak, ayrıca tartışılması ve Türkiye açısından taşıdığı, -ya da taşıyabileceği- önemin üzerinde durulması gereken, üç Avrasya olayı daha sayılabilir: a/ Fransa Cumhurbaşkanı Chirac' ın Çin ziyareti. b/ Rusya Federasyonu Başkanı Putin'in Çin ziyareti. c/ Aralık ayının ikinci haftasında gerçekleştirileceği ısrarla belirtilen, Putin'in Ankara ziyareti.

Belki de bu son ziyaret sayesinde, Türkiye 'nin, ona kucak açan alternatif çözüm olanaklarını, yok saymak gafletinde devam edip etmeyeceğini, anlamış olacağız...

Cumhuriyet, 03.11.2004

76 - “...İşçiler, AB’yi Artık Öğrenin!..”

...ayıp mı yâni? O sözü bana, Maison de la Pensee Française 'de, 'partili' bir dostun söylediğini, gayet iyi hatırlıyorum da; o dost kimdi, kimin nesiydi, aklıma katiyyen gelmiyor: muhtemelen kış, belki Noel Yortusu , belki orada yapılan mutad toplantılardan biri; söz sanırım Cezayir 'den, Fransız İşçi Sınıfı 'nın -o davaya gereken desteği gösterip göstermediğinden açılmıştı; ben, şiddetle azımsıyordum; o ise -her kim idiyse- damdan düşercesine, şöyle bir şeyler söyledi:

"-...sen ne diyorsun camarade? Avrupa Proletaryası, Dünya işçileriyle, en büyük dayanışma imkânını; 1917'de, Bolşevikler ayaklandığı zaman bulmuştu. Tınmadılar bile! Çünkü Uluslararası sömürüden, ellerine geçen 'dolaylı' payı bırakamadılar: sen, Moskova niye 'üçüncü' bir Enternasyonal kurmak zorunda kaldı sanıyorsun?.."

'...nereden bilecektim ki?..'

H erhalde bu kelimeleri kullanarak, bu şekilde konuşmamıştı ama, söylediği buydu; daha o anda kafamı allak bullak etmiş; yüreğimi, işin bu tarafını hiç düşünememiş olmaktan dolayı, gizli bir utanç kaplamıştı. Sultan Galiyef 'in mevcudiyetinden henüz haberdar olduğum; II. Enternasyonal 'i, -pek de anlamadan küçümsediğim yıllar!.. Batı Avrupa 'da işçilerin - partilerin 'aşırı solcu' , hatta 'devrimci' görünüş ve iddiasına rağmen- sömürgelerin yağmasına, el altından ortak olabileceğini, nereden bilecektim ki!

Sultan Galiyef 'in ünlü, başına binbir dert getiren iddiasını, yıllar sonra, -Benning ve Quelque'jay 'ın- kitabından okuyacaktım; o iddia ki, İngiltere 'de ve Fransa 'da, II. Enternasyonal yandaşı partiler, iktidarda da olsalar sömürü düzenini aynen sürdürdükleri için, düpedüz kanıtlanmıştır; günümüzde de, AB 'nin ve ABD 'nin Üçüncü Dünya ile ilişkilerinde takındığı tavır, doğruluğunu bir kere daha doğrulamaktadır.

Galiyef , anlam olarak, diyordu ki: "Batı ülkelerinde iktidarda işçiler de olsa, bu, uluslararası sömürü düzeninde, hiçbir şeyi değiştirmez!" (Bkz. 'Sultan Galiyef ve Sovyet Müslümanları' , Hür Yayın, 1981).

İşin erbabı perdeyi yırtıyor...

B u ilginç 'girizgâh' , sizce niye? Uzaktan da olsa, İşçi Sınıfı ve Türk Sendikacılığı'nın sorunlarıyla, nasıl uğraştığını; -uzaktan da olsa- merakla ve dikkatle

izlediğim, Yıldırım 'ın (Koç) , geçenlerde bir yazısını okudum: Avrupa Komisyonu Türkiye İlerleme Raporu , yayınlanmadı mı; aynı Komisyon, Avrupa Konseyi 'ne ve Parlamentosu 'na verdiği 18 sayfalık 'tavsiye metnini' açıklamadı mı; ülkemizdeki bazı kalemler Avrupa Birliği 'ne uyum sürecinin, işçilerimiz ve memurlarımız için çok büyük yararlar sağlayacağını, bağıra çağıra ilân etmek fırsatını bulmuşlardı. Yıldırım (Koç) olayın perde arkasını iyi bilen bir aydın olarak, acı ve çıplak gerçeği gizleyen perdeyi, dayanamayıp bir kere daha yırtıyor. (Bu kaçınılmaz?) Öfkelerini, yazısının başlığından bile çıkarabilirsiniz: "AB'yi Artık Öğrenin!.."

(Tesbit/1. "...Türkiye, Avrupa Birliği'ne katılım sürecinde, AB 'muktesebâtına' (mevzuât bütünlüğüne) uyum sağlamak zorundadır. Bugün AB muktesebâtı içinde, işçilerin ve memurların ücretleri, sendikal hak ve özgürlükleri ve grev hakları konusunda, herhangi bir düzenleme yoktur. Avrupa Birliği Konseyi'nin bu konuda yönerge çıkarması mümkün değildir..."

"...(buraya dikkat!) Avrupa Birliği'nin bugün bu konularda, Türkiye'nin uymakla yükümlü bulunduğu, bir düzenlemesi yoktur ve olamaz. Artık öğrenin bu gerçeği! Avrupa Birliği ülkelerindeki gelişkin haklar, ulusal mevzuatlarla sağlanmış ve Türkiye'nin bunlara uyum yükümlülükleri bulunmamaktadır!.." (Aydınlık, 17 Ekim 2004, s.38)

Kısacası, beyhude hayal kurmayın!

'...Bu, bir tuzak!..'

... hepsi bu kadar mı?.. Ne münâsebet? Yıldırım (Koç) gerekçeleri, birbiri ardına sıralamış; ibret-i âlem için, hiç değilse birkaçını, buradan da duyuralım diye düşündüm; en önemlilerinden biri, şu; bir bakar mıydınız?

(Tesbit/2. "...Avrupa Komisyonu -hukuku çiğneyerek- Türklerin (Avrupa'da) dolaşımını kesinlikle engellerken;

Avrupa Birliği vatandaşlarının, Türkiye'de çalışmasının önündeki engellerin kaldırılması konusundaki, (verilmiş) sözlerin yerine getirilmesini talep etmektedir. (2004 İlerleme Raporu, s.81-82/a.g.yazı)

...yâni, onlara şapır şupur, bize Yarabbi şükür! Avrupa 'lı işçilerin, suret-i Haktan görünerek, bilinmez kaç yüzyıldır, 'Mazlum Ülkeler' in 'mazlum' işçilerine oynadığı oyun bu: Sömürgecinin yağmasından pay almak! Bizim 'gariban' amelemiz, AB hayalleriyle gidip oralarda para kazanacağını sanıyor ya, işin uzmanı uyarmış, bu bir tuzak; sen bak ki, ülkedeki işini onlar almasın!

Yalnız o kadar mı?

Cumhuriyet, 05.11.2004

77 - “...İşçi Emeği'nin, 'Tarihini' Yazanlar!..”

... Yıldırım 'ın (Koç) yırtıp attığı, 'Avrupa Birliği' tül perdesinin arkasında, başka ne mi var? Ne ararsınız! Mesela, şöyle bir şeyler:

"Tesbit/2. "Nice zirvesi'nde (7 Aralık 2000) kabul edilen 'Avrupa Birliği Temel Hakları Bildirgesi', bugün yalnızca 'tavsiye' niteliğindedir. Gerçi 'bildirge' Avrupa Konvansiyonu'nca hazırlanarak, Avrupa Birliği Konseyi'ne sunulan (18 Temmuz 2003) Avrupa Birliği Anayasası'na konmuştur (II. Bölüm) ama Anayasa henüz yürürlüğe girmemiştir."

(Bu bir! Gerçi, o yazıdan sonra, AB alay-ı vâlâ ile imza merasimi yaptı ama, gerçekte meğer bu, hiçbir şeyi değiştirmeyecekmiş; baksanıza, Yıldırım (Koç) ne diyor?)

"... (Ama) girse bile, bu Anayasa'da öngörülen haklar, son derecede sınırlıdır. Madde/11/12 'herkes, çıkarlarını korumak için sendikalar kurabilir ve sendikalara üye olabilir' demektedir vs., vs... (...) Tanınan haklar bu kadardır. Dikkat edileceği gibi, ILO Sözleşmesi'ne hiçbir

atıfta bulunulmamaktadır. Ayrıca grev olarak, yalnızca 'çıkart uyuşmazlıklarında' grev olanaklıdır. 'Hak Grevi' diğere bir deyişle, imzalanmış toplu iş sözleşmesinin, işverenlerce uygulanmaması durumunda uygulanan grev, bir hak olarak tanınmamıştır. AB Anayasası kabul edildikten sonra, Türkiye'nin uymak zorunda olduğu, yalnızca yukarıda belirtilen sınırlı haklardır. (İşin tuhafı) bu haklar da, 'mevzuatımız'da (yasalarımızda) zaten mevcuttur..." (Bu, iki!) (Aydınlık, 17 Ekim 2004, s. 38)

(İşte tam bu noktada, 'tül perde'nin arkasından, acaba neyi hatırlıyorum?)

Demokrasi, iki karşıt kuvvetin dengesi...

... 'Terzi' Enver 'in (Ebcioğlu) 'parti'ye (TSP), Millet Partisi 'nden geldiğini öğrenince, dehşetli şaşırılmıştım; daha önce Demokrat Parti 'de bulunmuş, daha da şaşırdım; (TSP) Türkiye Sosyalist Partisi , adı üstünde 'sosyalist' bir parti: aramızda ne arıyor? 'Sarı' Mustafa (Börklüce) , şaşkınlığımı şöyle giderdi: "- ... Bu, amele ve küçük burjuvadaki şuur seviyesinin in'ikâsından ibarettir; Enver de, aksiyon içinde icabeden şuura sahip olacaktır." Nitekim, gazetede ('Gerçek') o sıra harıl harıl kurulmakta olan, Sendikalar sayfasını üstlendi; ilginçtir, bu onun hayatını değiştirdi: mesleği terzilik, gittikçe ikinci plana düşüyor; Enver Ebcioğlu , Babıâli'de, günümüzde soyu maksatlı olarak tüketilmiş, 'sendika muhabirleri' nin çalışkanlarından oluyordu.

(Çağrışım/1. "... İşçi sınıfının, demokrasideki önemini, bana kimse Türkiye 'de layıkıyla anlatamamıştı; bunu Fransa 'da, Camarade Paul , âdeti üzere birkaç kelimeyle mükemmel özetledi:

"- ... Modern demokrasi, iki karşıt kuvvetin dengesi üzerine kurulmuştur: Burjuvazinin sermaye gücü, işçi sınıfının emek gücü; bu iki gücü, liberal ve sosyalist partiler temsil eder; bu bakımdan, bu ikisi olmadan, ve halkın oyuyla iktidarı münâvebe ile paylaşmadan,

demokrasiden bahsedilemez!"

O zaman, Lütfü Ağbiy 'le (Erişçi), Asmalımescit 'teki Elit Pastahanesi 'nde, daha sonra Üniversite Kitabevi 'nde konuştuklarımızı hatırlıyorum; O, Türk Sosyalizmi'nde işçilerin rolünü ve işlevini ciddiye alıp inceleyen, ender düşünürlerimizdendi; bunu, acı ve kahırlı bir sürgünle ödemiş, İstanbul 'daki sonraki ömrünü ise, Üniversite Kitabevi'nde tezgâhtarlık yaparak tamamlamıştı; ondan, ve iki küçük fakat son derece değerli çalışmasından, birkaç yıl önce söz etmiştim. (Bkz. 'Bir Sap Kırmızı Karanfil' (1998), 'İşçi Sınıfı Tarihine Derkenar', S. 192 ve sonrası)

Günümüzde 'olanları' andırmıyor mu?

Mesela, Lütfü Ağbiy (Erişçi) diyordu ki, o kitabında:

"... 1908 Temmuzunda, saray istibdâdının yıkılmasında, işçi sınıfının âmiller arasında olduğu, asla inkâr edilemez; filvâki ağustos ve eylül aylarında, birbirini takiben ilan edilen otuza yakın görevin ekseriyeti, yalnız tahammülsüz iş şartlarının haklı tepkisi değil; Manastır'da başlayan Meşrûtiyetçi Hareketi tamamlayan tezâhürlerdi..."

... Fakat, lütfen arkasını okur musunuz: ... Bu duruma rağmen birdenbire iktidara doğru yükselip, hürriyet önderliğinden vazgeçen İttihat ve Terakki Cemiyeti, henüz istibdad bakâyası olan hükümetin, ecnebi sermayedarlarıyla elele vererek, grevleri kanla bastırmasına; ve sendika teşebbüslerine bir muvakkat kanunla sed çekmesine mâni olmuyordu. "(L. Erişçi, 'Türkiye İşçi Sınıfının Tarihi' 1951, s. 8-9...)

Şimdi Yıldırım Koç, Lütfi Erişçi 'yle başlamış, Kemal Sülker 'le gelişmiş, bu arada Enver Ebcioğlu 'nu kazanmış, 'sendika muhabirleri' zincirinin, günümüzdeki halkasıdır. Bak şu işe, Kemal Sülker dedim değil mi?

Peki ya o?..

Cumhuriyet, 08.11.2004

78 - “...Çanlar Kimin İçin Çalmıştı?!..”

(Tesbit/3. ... Kemal Sülker mi demiştik? Onu değerlendirebilmek için, önce Asım Sarp 'ı tanımalısınız. O da kim? Kim mi? '40 Karanlığı' nın dağdağası içinde, Ernest Hemingway 'in ünlü romanı 'Çanlar Kimin İçin Çalıyor?' dilimize çevrilip yayımlanınca; onun için yazdığı eleştirmeye, 'Çanlar Bizim İçin Çalmıştı' başlığını koyabilen adamdır; yazısını bitirirken diyordu ki:

"... muazzam fedakârlıklardan sonra, kapitalist ülkelerin şaşırtılmış efkârıumumiyesi anladı ki, İspanya'da ölenler için çalınan çanlar, kendileri için çalınmıştı; kendileri için ve bütün insanlık için! Tek bir dünyanın insanları, İspanya (iç) Harbi'nden çok şeyler öğrenebilirdi; halbuki, dünyayı tehdit eden tehlikeyi anlamak için, harbin herkese çok acı ıstıraplar vermesini bekledik: şimdi anlıyoruz, çanlar bizim için çalmıştı; artık, halk çocuklarının, sermayedarlar hesabına ölmemesi için çan seslerine dikkat etmek lâzım!.." (Gün dergisi, 28 Eylül 1946)

" Gün dergisinde, böyle heyecan verici nice eleştiri ve tanıtma yazılarını okuyacağımız Asım Sarp 'ın; bilahara Türk Sendikacılığı ve Sosyalizm 'i üzerinde karınca gibi çalışacak olan, Kemal Sülker olduğunu, ancak savaştan sonra, 'faşizan diktanın' halk üzerindeki baskısı biraz hafifleyince öğrenebilecektik; zaten o baskı yüzündendir ki Kemal Sülker , o yazılarını 'sürgün yerinden' yazıyordu; aynı sebepten, takma bir isim kullanmak zorunluluğunu hissetmişti..."

"... peki o dönem, nasıl bir dönem?..")

'Eski tüfekler' ne yazıyordu?

(Çağrışım/1. ... tek parti diktasından vazgeçmez ise, öteki iki diktatörle, -yâni Franco ve Salazar 'la- San Francisco

Konferansı 'nın -yâni, BM 'nin- dışında kalacağını anlayan 'Millî Şef', o sene 'sınıf esası üzerine cemiyet teşkiline' nihayet izin vermişti; derhal iki sosyalist partisi kuruldu, sendikalar hızla örgütlenmeye başladı. 'Terzi' Enver 'i (Ebcioğlu) TSP 'ye getirip, 'Gerçek' te 'sendika muhabirliğine' soyunduran, o ümit yüklü, gerilimli günler!.. Bu yolda hayli çile çekmiş ve ömrünü harcamış, iki başka emekçinin; yazdıklarından birkaç örnek versem; acaba o ortamı ve uyandırdığı umut ve kaygıları, size aktarabilir miyim?

Hüsâmettin Özdoğu 'yu, 'eski tüfekler' tanır: o da, zaten 'eski bir tüfek'! Asım Sarp 'ın 'çanlar bizim için çalmıştı' dediği derginin aynı sayısında, o da 'Türkiye'de İşçi Teşkilâtı Nasıl Kurulmalıdır?' sorusunu soruyor ve cevap veriyordu:

"... (işçi mevzuu) ile alakadar olanlar, Avrupa İşçi Harekâtı'nda, birçok sakat cereyanların, zaman zaman başgösterdiğini, pekâlâ bilirler: Oportünizm, Reformizm ve Ekonomizm temâyüllerine bürünen bu cereyanlar, muayyen merhalelerde, işçi sınıfının inkişâfına mani olmaya çalışmışlardır. İşte memleketimizde yeniden kurulacak işçi teşkilatlarını, bu sakat cereyanlardan korumak lazımdır. Bence Türkiye'de en tehlikesi Ekonomizm (Trade/Unionisme) cereyanıdır..." (Gün dergisi, 21 Eylül 1946)

Yanılıyor muydu? Hayır! Türk sendikacılığı ilk darbeyi Millî Şef döneminde yiyecek, sosyalist partiler ve basınla birlikte, sendikalar da kapatılınca, Hüsâmettin Özdoğu 'nın saydığı üç 'maraz' ın üçü de, işçi hareketine musallat olup onu üst üste yanlışlara sürükleyecektir. Benzer başka bir aksaklığa ve sakatlığa, aynı derginin aynı sayısında, 'Mustafa Suphi' nin neferi 'Sarı' Mustafa (Börklüce) temas etmişti, diyordu ki:

"... (Avrupa'da sendika hareketleri) uzun yılların mücadelesi içinde, elde edilen sendika hareketlerinin iyiden iyiye tetkikiyle ayarlanmış, çok güzel tanzim

edilmiştir. Bu 'normal yol' üzerinde yürünürken, sağdan soldan bazı aksak ve sakat çıkışlar da göze batmaktadır..."

"... aksak ve sakat dedik, çünkü bu teşekküller 'tepeden inme' despot bir zihniyet taşımakta ve bu suretle de demokrasi prensibine aykırı bir yol tutmaktadır; örümceğin, sineklerin haberi bile olmadan ağını kurup onları tuzağa düşürdüğü gibi, bu teşekküllerin tepeden inme kurulup, örümcek gibi içine sinerek, sinek avlar gibi sendika avlamaları, modern sendika sistemiyle taban tabana zıttır..." (Gün, 21 Eylül 1946)

Türkiye'de sendikacılık...

H üsamettin Özdoğu da, 'Sarı' Mustafa (Börklüce) da, tespitleriyle hem Millî Şef 'in hatt-ı hareketini, hem de 'kardeş' Emekçi Partisi 'ndeki sendikalaşma yöntemini eleştiriyorlardı, ne var ki bu hareketli dönem uzun sürmeyecek, hem o iki parti, hem sendikalar ve dergileri kapatılıp, 'mes'ulleri derdest edilecekti'. Türk işçilerinin ve sendikacılığının o dönemi ve sonrasıyla ilgili, ayrıntılı tek çalışmasını, on yıl sonra Kemal Sülker yapacaktır. "Türkiye'de Sendikacılık"! (Sendika Kültürü: 1, İstanbul, 1955)

Galiba çanlar, yine bizim için çalmıştı!

Cumhuriyet, 10.11.2004

79 - **"...Neden, 'Dört Yıl Daha'?"**

Doğrusunu isterseniz, derginin yayımladığı haber/röportaj için, uygun gördüğü ikinci başlık, olayın da, içinde yaşanan 'gerçeğin' de içyüzünü, çok güzel özetlemiş; bakar mısınız ne diyor?

"... George Bush'u yeniden seçtirebilmek için, Amerikan Savunma Sanayiinin devleri, terazinin kefesine bütün ağırlıklarını -ve bütün servetlerini- koydular; çünkü bunu

haklı çıkaracak, çok sağlam gerekçelere dayanıyorlar: ABD'nin tarihinde, onların çıkarlarını bu kadar kollayan, çevirdikleri fırladıklara bu kadar göz yuman, hiçbir siyasi iktidar olmamıştı. Bush Jr. İktidarı döneminde savunma sanayii, herhangi bir lobby olmaktan çıktı, yönetimin kumandasına açıkça el koydu..."

Bu satırlar, Fransa 'da yayımlanan, ünlü 'Le Nouvel Observateur' dergisinin, Amerikan seçimlerini izlesin diye Washington ve New York 'a gönderdiği, muhabiri Vincent Jauvert 'in haber/röportajına, Yazışları'nın uygun gördüğü ikinci başlık; birinci başlık ise, bizim media 'mızda, nedense hiç kimsenin aklına gelmeyen, bir soru: "Silah Tüccarları, Niye Bush'a Oy Veriyorlar?" Olayın asıl can alıcı yeri olan bu noktaya; seçimi orada izleyen muhabirlerimizden hiçbirisi, kaleminin ucuyla bile dokunmadı..

Hazindir ama, gerçek! Halbuki...

Kâr, yüzde 60 yukarı fırlamış...

(Tesbit/1. "... Bush'un yeniden seçilmesini ısrarla istiyorlardı; eli ayağı düzgün, üstü başı yerinde işadamları; neredeyse sokakları dolduran kalabalığa karışıp, onlarla bir ağızdan 'Four More Years? Dört Yıl Daha' diye bağıracaklar. Bugüne kadar, seçilmesi için hiçbir başkanlık adayına, bu kadar para harcamamışlardı. Bu iş 2000 yılında, Al Gore'a karşı başladı; başladıklarına pişman da olmadılar. 2001'den bu yana Silah Tüccarları, Reagan Dönemi'nden çok daha fazla kâr ettiler. Hisse senetlerinin fiyatı, adeta havalandı. 21 Eylül 2001'den günümüze kadar, yüzde 64 yükselmiş olduğu biliniyor. Bunu, bu kadar kesin olarak, nasıl mı bilebiliyorlar; doğrusu hikâyesi anlatılmaya değer..."

"... 21 Eylül 2001, Manhattan'da ölüm kokuları henüz tüterken; Wall Street para kokusunu alıyor: Savaşın ve karanlık savunma endüstrisinin günü gelmiştir. New York Borsası'nda, yeni bir gösterge ihdas ediliyor: "Amex

Defense Index", işte hepimizi üç yıldan beri, bu sektördeki gelişmelerden günü gününe haberdar eden, bu göstergedir; ve bu üç yıl boyunca bütün inekler, yağlı ve semiz, hatta aşırı beslenmiş. Amerikalı iktisatçı Pierre Chan durumu şöyle anlatıyor:

"... savunma sanayicileri, peşin olarak, milyarlar kazandılar; o kadar ki, bu paralarla, ne yapacaklarını bilemiyorlar!..."

Üstelik sevimli başkanları, her geçen gün, biraz daha fazlasını veriyor. Geçen Ağustos'ta Bush'un onayladığı son Savunma Bütçesi, hesabı kitabı aşmaktadır: 2005 yılında, 400 milyar dolardan fazlası harcanacak! Rakam, aşağı yukarı, yeryüzündeki askeri harcamaların yarısı; Fransız Bütçesi'nin -tamamının- bir buçuk misli; ve Bush yeniden seçilirse, 2008 yılına kadar olan süre için Pentagone'a 2.000 milyardan fazlasını vaat etti.."

İyi de bunca masraf, bunce telaş niye? Vincent Jauvert yazısında onun cevabını da arıyor, açık ve seçik...)

Misli görülmemiş bir suç ortaklığı...

(Tesbit/2. "... niye mi? Irak Savaşı için olmasın? Hayır olamaz, o savaş olağanüstü kredilerle finanse edildi. Öyleyse niçin? Çok basit: Yeryüzündeki Amerikan egemenliğini, daima ve daha çok arttırmak için! Bu milyarlar, mutlak silah üstünlüğünü elde etmeye yarayacak; o silahlar ki, eğer Allah isterse, Birleşik Devletler nerede, ne zaman, kim olursa olsun, karşılık görmek riskine girmeksizin, vurmak olanağına kavuşacaklar..."

"... yılbaşında, ABD Hava Kuvvetleri, on yıllık tasarısını kamuoyuna açıkladı: Açık açık, 'gezegenin neresinde olursa, ya da isterse uzayda olsun; gerekli operasyonları yapabilecek bir hava ve uzay gücü yaratabilmek!...' Bu güç binlerce bombardıman uçağından; ayrıca, elektromanyetik bombalar ve lazerle donatılmış bir

uydular ordusundan oluşacakmış. Dehşet verici bir armada; silahlanma devlerinin oynaması için!..!"

"... Bush ile Silah Tüccarları'nın, Amerikan Tarihi'nde misli görülmemiş bu suç ortaklığı -yoksa işbirliği mi demeli?- kesin ve açık! Uzmanlara bakarsanız, Reagan Dönemi'ninkinden çok daha güçlü, çünkü her şey iç içe, güvenlik ideolojisi ve Bush'un imparatorluk hayalleri! Yalnız o kadar mı, hayır! Bir kısım Amerikan yöneticilerinin, gözünü bürümüş kazanç hırsı; ve tabii, 11 Eylül şoku; ve onun neden olduğu, kamuoyu şaşkınlığı; nihayet buna, Kongre'nin akıl almaz arka çıkışı..." (Le Nouvel Observateur, 3 Kasım 2004, sayı 2086)

İşin tuhafı bu arada, Bush 'u nasıl yetiştirdiklerinin ve ünlü 'Yeni Bir Amerikan Yüzyılı Projesi' ni nasıl hazırladıklarının, ortaya çıkması!...

İster misiniz, ona da bir göz atalım?

Cumhuriyet, 15.11.2004

80 - "...**ABD Barışı'nın 'Asıl' Anlamı!?!..**"

(... 'Küreselleşme' nin, -dolayısıyla Batı 'nın, dolayısıyla ABD 'nin-; dünyanın geri kalan kısmına, nasıl bir örnek oluşturduğunu anlayabilmek için; insanın, Vincent Jauvert 'in 'Silah Tüccarları Niye Bush'u Seçiyorlar' başlıklı çalışmasını okuması lazım. (Le Nouvel Observateur, 3 Kasım 2004, sayı: 2086)

Yanılmıyorsam, şimdi sıra geldi Başkan Bush ve etrafındaki çıkar grubunun 'marifetlerini' sıralamaya; ahlâkı da, hukuku da, nasıl hiçe sayıyorlar...

Buyurmaz mısınız?)

Hükümet firmalarla fazla 'samimi' olursa...

(Tesbit/5. "...bu avantacı takımının, Amerikan usûlü bu

nomenklatura'nın, kamu ahlâkını filân hiç umursadığı yok. Haziranda Bush ve Cheney'nin iki has adamı, 'kendi işlerini' kurmak amacıyla, Beyaz Saray'dan ayrılıyorlar; bir lobby'cilik ofisi açıyorlar. İlk müşterilerini kim merak etmez? Locked Martin, evet o, ta kendisi! Mayısta ise Pentagon'un demirbaş hesapçısı, genel sayman Zakheim, hayatını değiştirme kararını veriyor. Peki nerede, üniversitede mi, bankalarda mı? Hayır, bilemediniz; Konsey'in devlerinden birinin, Savunma Bakanlığı'nın en büyük yüklenicilerinden, Booz Allen Hamilton'ın yanında, onun başkan yardımcısı olarak!.."

"...o da bir şey mi? Pentagon'un Alım/Satım Dairesi, silah mübâyaaısıyla meşguldür. Büyük satın alma programları burada kararlaştırılıyor; ihâleler orada sâhibini buluyor. Peki George Bush, 2001 yılında Pentagon'un Mübâyaa Dairesi'nin başına kimi getirdi, bilin bakalım: F15 ve F18 uçaklarını üreten McDonnell Douglas firmasının eski patronunu; ilgili kişi, Edward Aldrige adında bir zat; McDonnell'in bir rakibi, o kaçınılmaz Locked Martin tarafından üretildiği için, F12 savaş uçaklarına kin besliyor. Savunma Bakanlığı'nda bulunduğu iki yıl boyunca, Mister Aldridge cenapları, bu uçağa karşı sıkı mücadele etti. Sonra hiç beklenmedik bir zamanda, 2003 yılı Mayıs'ında, büyülenmişçesine 'evet' deyiverdi: İki hafta kadar sonra, Pentagon'u terk ediyor; bilin bakalım, nerede göreve başlıyordu: Locked Martin'in Yönetim Kurulu'nda, evet!.."

"...başlı başına bir eş dost ve iş bilir kalabalığı ki, hiç kimse dokunamıyor. Bu yüzden haziranda, Batı-Virginia Senatörü Robert Byrd, ahlâk kurallarını pekiştirip öne çıkaran, bir yasa önergesi verecektir. Gerekçesinde diyor ki: 'Yürütme Kuruluyla (Hükümet'le), Savunma Sanayii firmaları arasındaki ilişkiler, gereğinden fazla samimileşmiştir; eş dost kayırma alabildiğine geçerli; yolsuzluklar almış başını gidiyor..' Cumhuriyetçi Parti'nin çoğunluğa sahip olduğu Kongre, Bush'un da tasvibiyle, Byrd'ün yasa önerisini reddetti..."

Düşman mı? Bunu bilmeyecek ne var?

(Tesbit/6. "...II. Bush döneminde, Pentagon handiyse sınırsız krediye sahiptir; bu sâyede, onlarca yıldır hayâlini kurduğu, o akıl almaz oyuncakların hepsini ısmarlayabilir. Meselâ, dalgaların arasında bir denizaltı gibi kaybolurken; (aca-

ba hangi?) düşman toprağının, 400 kilometre içlerine roket gönderebilen, General Dynamic'in kaçak kruvazörü gibi; ya da, 1980'li yıllarda, Sovyet Donanması'nı tahrip için tasarlanmış, otuz adet hücum denizaltısı benzeri. O tehlikeli oyuncaklar ki, hesap sâhibine tanesi -alıcı ya da satıcı oluşuna göre- 2 milyar dolara patlar ya da kâr edindirir. Ya da Sovyetler'in savunmasını delmek ve Mig uçaklarını tahrip amacıyla; Locked Martin'in özel olarak tasarladığı, hepsi sestem hızlı uçan o uçaklar ki bugün, terorizmle mücadele bahsinde, ne işe yarayacakları anlaşılabilir..."

"...bu silahların tek eksikleri, karşılarında savaşılacak bir düşmanın olmayışı. Olmaz olur mu, nasıl olsa bulunacak. Çok gerekirse, icad bile edilebilir. Zoru mu var? Bunun için, askeri/endüstriyel kompleksin, yarı resmi sayılabilecek sözcüsü Frank Gaffney'e kulak vermek yetiyor; kendisi, Washington'daki, o hayli nüfuzlu Center for Security Policy adını taşıyan, tink tank kuruluşunu yönetmektedir; hali tavrı düpedüz aristokrat, sakalı bıyığı zarifâne kesilmiş Gaffney, bu konuda demiş ki: '- ...düşman mı? bunu bilmeyecek ne var: Düşman elbette Çin'dir; ona karşı silahlanmak gerekiyor!..' Tamam, anlaşıldı; Afganistan'dan, Irak'tan sonra, demek bu sefer, Çin'e karşı savaşılacak. Gaffney, sözlerine şöyle devam etmiş: '-...bundan eminim! O kadar ki, en geç on yıl içinde bu savaşın olacağını söyleyebilirim!' İşte birbirinden ince ve zarif, birbirinden usturuplu, onca silahı, tasarlamak ve üretmek; ve tekrar üretmek, ve tekrar üretmek ihtiyacı da bundan doğuyormuş zaten!..")

Gelin oynayalım...

(...şimdi isterseniz, gelin oynayalım! Başından beri 'marifetlerini' sıraladığımız şahısların adlarını değiştirip, işadamlarına, sanayicilere, tink tink kuruluşu uzmanlarına, politika esnafına vs... Türk isimleri verelim; ortaya çıkacak o görkemli (!) tablo, acaba hepize bildik bir ülkeyi hatırlatacak mıdır, hatırlatmayacak mıdır?)

Cumhuriyet, 19.11.2004

81 - **“...İkisi de ‘Seçkin’, İkisi de ‘Paralı’!..”**

(...devr-i dil-ârâ-yı demokrasi 'de yetişmiş, -yâni 'kültürsüzleştirilmiş' , yâni 'ecnebi' ama, bilhassa Amerikan Kültürü'ne 'devşirilmiş' - delikanlı Türk aydını için; Harvard gibi, Yale gibi bir Amerikan üniversitesinde okumak ne büyük bir hayal; eğer gerçekleşebilirse, ne büyük bir şereftir! Oysa Northampton 'daki (Massachusetts) Smith College 'in Sosyoloji hocası Rick Fantasia , hiç de öyle düşünmüyor. Bunu yazısının daha başlığından anlayabiliyorsunuz. "Amerikan Üniversite Pazarı' ndan ve "birbirinin tıpkısı seçkinler (elit) üretmenin, 'mekanizmaları'ndan" söz ediliyor; hele o ikinci başlık yok mu, başlı başına bir âlem;

"...bir kere daha görüldü ki, bu seçimde başkanlık seçiminin her iki adayı da, listelerindeki yardımcıları da, dolar milyoneri idiler. Senatör John Kerry'nin yeri, listesindeki yardımcısı yakışıklı John Edwards'dan daha sağlamdı. George Bush'a gelince, o zaten eski İngiltere'nin zengin bir ailesinden geliyor. Bu kadarı yetmezmiş gibi, bu seçimde, aynı üniversiteden diplomalı -üstelik aynı 'gizli cemiyet'in üyesi- iki aday birbiriyle yarıştılar..." (Le Monde Diplomatique, Aralık 2004, s. 4)

Bu da ne demek mi?..)

Soy sop aynı yerden...

(Tesbit/1. "...seçimi ister John Forbes Kerry kazansın,

isterse John Walker Bush kazansın, fark etmezdi; nasıl olsa o gece, New-Hawen'daki (Connecticut) Yale Üniversitesi'nin kampusunda, adını 'mezar' koydukları orta yerdeki taş binada, şampanyalar su gibi akacaktı. Görüntüsü bir 'anıtmezarı' andıran 'Mezar', aslında 'Kemikler ve Kafatası/Skull and Bones' derneğinin merkezidir, Yale'deki gizli öğrenci kuruluşlarının, en 'kapalı kutu' olanı: kuruluşundan bu yana yüz yetmiş iki yıl geçmiş, iktidara sıçrama tahtası işlevini gören bu gizli örgüte, lisans seviyesinden her yıl sadece on beş öğrenci alınıyor; günümüzde gizli âdetlerin ve esrarengiz davranışların, esrara bürünmüş bir sadakatla bir arada tuttuğu, sekiz yüz adet üyesi mevcut!.."

"...babası eski başkan George H.W. Bush gibi, George W. Bush da 'bonesman'dır elbet de, iş o kadarla kalmaz; amcası Jonathan Bush da, babasının dayıları John Walker ve George Herbert Walker III de; ve büyük babası Prescott Bush da üyedirler; dahası Başkan Bush iktidarı süresince bu gruptan en az beş üyeyi, kendi yönetiminin çeşitli kademelerinde görevlendirmiştir. Eğer Cumhuriyetçi aday, yâni Bush, seçimi kaybetseydi; yerine yine Yale Üniversitesi'nden diplomalı, üstelik o da Skull and Bones üyesi, bir başkası seçilmiş olacaktı: John Kerry!.."

"...'Skull and Bones / Kafatası ve Kemikler' örgütü yalnız bu işe yaramıyor; ülkenin en tanınmış yönetim kurullarına, avukatlık firmalarına üye olmanın; Yüksek Mahkeme'ye, ya da Central Intelligence Agency'ya (CIA) seçilmenin yolu da oradan geçiyor. Bu örgütün oluşturduğu şebeke, çeşitli komplo ve fırladıklarla yüklü bir hikâye uydurmak isteyene, istediğinden çok daha fazlasını verir; yine de böyle 'özel' kulüpler aracılığıyla, Amerikan eğitim düzeni içindeki sınıfsal ayrıcalıkların mekanizmasını çözmek için, bu tür kulüp ve kuruluşlardan yola çıkmak, çok daha yararlı olur..."

"...çünkü nasıl Yale'de 'Skull and Bones' varsa, onun gibi meselâ Harward'da 'Porcellion Club', Princeton

Üniversitesi'nde 'Ivy Club' vardır, onlara bağlı, onlara benzer ama önemi daha az kuruluşlarla, Amerika'nın sekiz seçkin (elit) üniversitesi 'Ivy League'ini kurmuşlardır ki, (buraya dikkat!) sonuçta sosyal sınıflar sisteminin varlığını ve bu sistemin iktidar üzerindeki etkisini reddederek; yine de aynı amaçla, aynı sistem ve etkiyi kullanarak, Amerikan seçimlerinin seçme mekanizmasını, tıkr tıkr yürütmüşlerdir..." (Le Monde Diplomatique, Kasım 2004, s. 4)

"...acaba ne demek olduğu anlaşıldı mı?..")

Niçin ve neden'e gelince...

(...televizyondaki merak etmiş soruyor: "-... ABD Seçimi'ni neden yabancı basından yansıtıyorsunuz?" Cevabı şudur: çünkü 'tesbitler' benim 'tesbitlerime' uymaktadır; ayrıca yalnız AB 'nin (Fransız) media 'sında değil, ABD 'nin media 'sında da, olayın nasıl 'teşrih' e ugradığını göstermek; bizim bakarkör media 'mıza belki örnek oluşturabilir.

...Rick Fantasia 'nın makalesini okurken, (buraya dikkat!) insan yalnız ABD 'deki 'üniversite pazarında, birbirinin aynı seçkin(elit)ler üretmenin mekanizmasını' ve bu 'mekanizmanın nasıl işletildiğini' öğrenmekle kalmıyor; aynı zamanda meselâ Özal sonrası Türkiye 'sinde patlak veren, 'özel' ya da 'vakıf' üniversitelerinin neye benzediğini, ne maksatla kurulduğunu da öğreniyor. Rick Fantasia 'nın yazısı hayli uzun ve ayrıntılı bir yazı, meraklısı le Monde Diplomatique 'den izleyebilir: Kasım 2004 sayısı...

İyi de, o çok ünlü New-York Times 'da ekonomi, siyaset vb. konularda yazan Paul Krugman, George Bush ve 'takımı' konusunda, acaba neler söylüyor? Hiç merak etmez misiniz? O da bir hayli ilginç ve etkileyici...

Meraklısı için NOT: Okuduğunuz bu yazıların, 'Cumhuriyet

Söyleşileri' genel başlığı altında, kitap olarak yayınlandığı malûm; bunların beşincisi, 'Yıldız, Hilâl ve Kalpak' (Gazi'nin Ulusal Solculuğu) başlığı altında, İş Kültür Yayınları arasında çıktı.

Cumhuriyet, 22.11.2004

82 - **“...Asıl Hissettiğim, Korkudur!..”**

...meraklısı elbette bilir; son birkaç yıldır, ünlü New York Times 'da, tanınmış bir yazar Paul Krugman, Başkan Bush ve 'takımı' na karşı, adetâ savaş veriyordu; akli başında çoğu Amerikalı gibi, ümitlerini o da son seçime bağlamıştı; sonuç malûm, hayal kırıcı oldu. Bush 'un yeniden seçilmesini müteâkip, kendisine 'Hangi duygular içindesiniz?' diye soran Fransız meslektaşına, ne türden bir cevap vermiş, görmek istemez misiniz?

(Tesbit/ 1. "...korkuyorum, umduğum gibi olmadı; son iki yıl içinde, hayli gelişmiştik! İki yıl önce, bu yönetimin kötülüklerini sayıp döktüğüm zaman, boş bir çölde konuşuyor gibiydim; oysa bugün, insanların çoğu, benim gibi düşünüyorlar. İki yıl önce, ipe sapa gelmez sayılan eleştiriler, bugün handiyse, herkesin ağzında dolaşiyor. Fakat hissettiğim asıl, korkudur: Ekonominin geleceği için duyduğum korku, dış politikanın geleceği için duyduğum korku! Demokrasi karşıtı duyguların harekete geçirdiği, öyle bir 'takım'la karşı karşıyayız ki; üstünlükleri aslında pamuk ipliğine bağlı olduğundan, iktidarlarını ellerinde tutabilmek için, yapmayacakları şey yoktur..”

"...(buraya dikkat!...) gazeteciler de, seçkin aydınlar da dahil olmak üzere, hemen herkes, Bush Yönetimi'nin siyasetine karşı çıkmaktan çekiniyor: Adeta, âciz görünüyorlar! Hele Media'da yaygın olan, o sözde 'dengeyi koruma' eğilimi yok mu, beni çılgına çeviriyor; bunu şöyle bir örnekle, alaya almayı âdet edindim: Eğer Bush bugün deseydi ki, '- Yeryüzü, sanıldığı gibi yuvarlak değildir, dümdüzdür'; ertesi gün gazeteler, (bu eğilimle) şöyle bir manşet çıkarlardı: 'Yeryüzünün şekli hakkında,

fikirler farklı!'...' (Le Nouvel Observateur, 10 Kasım 2004, s. 30)

Bu söyledikleriyle, Paul Krugman hangi yaraya parmak basmış? (buraya dikkat!) Ülkemizde, Özal sonrasında tanık olmaya başladığımız media 'ların düçâr olduğu 'görmedim, duymadım, işitmedim' hastalığına mı? Ağırlığı borsa ve seks dedikodularına, bâtil itikatlara ve çevre sorunlarına vereceksin; memleketinde, ya da başka bir ülkede kıyâmet kopsa, ya es geçecek, ya da aynı dengeyi korumak eğilimiyle, olayın mahiyetini ve şeklini değiştirerek işleyeceksin: Bush'un tekrar seçimi önemli elbet, önemli olduğu kadar korkutucu, iyi de Latin Amerika ülkelerindeki son iki seçimle, güneydeki cumhuriyetlerde 'sosyalist başkanların' sayısı dörde yükseldi, 'dengeyi bozan' bu önemli haberi, hangi gazetemizde doğru dürüst görebildik ki?

Ne demişler? 'Üzüm üzüme baka baka kararır' mış!...)

...yoksa 'ilham' oradan mı geliyor?

(...benzerlik bu kadar mı? Paul Krugman'ın Bush Yönetimi'ne ve 'takımı' na yönelttiği eleştirileri okudukça ortaya, başka -ve daha az önemli olmayan- benzerlikler çıkıyor: Meselâ 'İlimli İslam' ın, hiç de ılımlı sayılamayacak bazı tutum ve davranışlarının, derin ilhâmını 'aşırı sağcı' Bush Yönetimi'nden aldığı, düpedüz ondan esinlendiği filân!...

(Tesbit/2. "...henüz panik alametleri belirmedi, gerçekte bir 'muz cumhuriyeti' ekonomisine sahibiz ama, pazarlarımız hiçbir şekilde bir muz cumhuriyeti sistemiyle yönetilmediğimizde ısrar ediyor; ne yazık ki ben, bu ikinci Bush yönetiminde, bundan vazgeçecekleri anın çabucak geleceğine inanıyorum. Haberci işaretler belirdi: Amerikan hazine bonolarının son satışına bir göz attınız mı? Çin ve Japon Merkez bankaları, bu hisseleri satın almak suretiyle, bizim bütçe açıklarımızı kapatmak itiyâdında idiler; fakat bu defa ortalıkta gözüküyorlar. Her ne kadar doların

tepetaklak gitmesi, faiz hadlerinin âni yükselişi; ya da finans sektöründe bir karmaşanın başlayacağı, önceden kolay kestirilemezse de, şahsen ben, bunun çok gecikmeyeceğini sanıyorum..."

"...çünkü, bu defa başımızda çok özel bir grup bulunuyor; bir takım ki, 'öyle olacağına bir kere kesin karar verdi mi, işlerin mutlaka öyle yürüyeceğinden emin, buna inanmış kimselerle' karşı karşıyayız. Halk dersiniz, yeterince bilgilendirilmemiştir: Tanıdığım, üstelik zeki bir hekim, geçenlerde bütçedeki açıklar için bana ne dese iyi; 'ecnebiye yapılan yardımı kesmek' buna yetermiş!..."

"...bu yeni-muhafazakârlar (neo/con) her yerde hazır ve nâzır; her şeyin nasıl olması gerekiyorsa, öyle olacağına, taş gibi inanmışlar: Mevcut askerinin yüzde 5 ya da 10'unu orada bırakarak, Amerika, Irak'ı sadece yöresel güvenlik güçleriyle kontrol edebilir; geri kalan gücüyle, İran üzerine yürüyebilirmiş! Bunu nasıl bir formülle açıklayacaklarını, şimdiden duyar gibiyim: '- Hiç merak etmeyin, İran, asla Irak gibi olmayacak; orada bizi kurtarıcı olarak karşılayacaklar!' yâni, problem yok!..."
(a.g.e. s. 30)

Nasıl, iyi mi?

...amma da 'abartmış' mı?

(...sözü hazin, çok da tehlikeli çağrışımlara neden olan iki cümleyle bağlayalım. Paul Krugman'la konuşan Philippe Boulet-Cercourt, Bush'un seçilmesiyle ilgili stratejiyi şöyle özetlemiş:

"...eğer bundan bir ders çıkarmak gerekirse, o şudur: Ülkenin halkını derinden ikiye bölecek olan bir stratejiyi; yâni 'merkez'in aklını yatırmak yerine, 'sağ'ı seferber etmek stratejisini yeğlediler, bu strateji tuttu..."

Röportaj biterken, Paul Krugman'ın biraz da şaka yollu söylediğiyse, çok daha vahim olasılıkları çağrıştırıyor:

"... Dreyfüs Davası'ndaki, kafaları tamamen birbirinin karşıtı, ikiye bölünmüş bir halk! Belki de, iltica talebinde bulunacağıma yakın, Fransızca öğrenmeye de başlamalıyım..." (a.g.e. s. 24) Amma da 'abartmış', öyle mi? Hiç sanmıyorum! Adolf Hitler de iktidara, serbest seçimlerle gelmemiş miydi?...

Cumhuriyet, 24.11.2004

83 - **"...Müslüman 'Almanlar', Hıristiyan 'Türkler'..."**

(Çağrışım/1."... aklımda neden yağmurlu bir gün olarak kalmış, kestiremiyorum; bilgisayarın ekranındaki e-mail 'i okur okumaz, gözlerimin önünde bir hayal; camlarda, aşağı doğru süzülen, yağmur benekleri; parkın ağaçları, soğuk bir pus içinde kaybolmuş, telefonda o ses; Hablemitoğlu 'nun sesi; yüz yüze hiç gelemeyip, karşılıklı konuşamadığım, uzak bir dostun sesi Batı 'nın, İslâm karşısındaki tavrını, bana anlatmaya çalışıyor.

Ne diyordu? Acaba şöyle özetleyebilir miyim?

"-... Almanya'da, genel olarak Avrupa'da yaşamakta olan Müslüman nüfus için düşündükleri iyilik; onları, ulusallıklarından soymak, dinlerini -deyim uygun düşerse- kendi ulusallıklarına bağlamak; yâni nasıl mı, Almanya'daki Müslüman Türkler, Türkiye ve Türklükle ilişkilerini zamanla kaybedecek, Alman Müslümanı olacaklar; buna mukabil, Türkiye'deki Müslümanlar, dinler arası diyalog sayesinde; -elbet, misyoner okullarının da gayretiyle- Tanrı'ya ortaklaşa bağlılık düzeyinden, yavaş yavaş, Hıristiyanlığa kaydırılacaklar..."

Üzerinden kaç yıl geçti, bilemiyorum; Hablemitoğlu 'nu hiç görmedim, ne var ki bu kısa fakat etkileyici özet, içimde fena halde yer etmişti; belki de bu yüzden, daha önce bu köşede Hıristiyanlık serüvenini uzun uzun izlediğimiz, Oktay Duman 'ın (asıl adı başka) yeni mektubunu okurken, elimde olmayarak o telefon konuşmasını

hatırladım.

Hatırlamamak elde mi? Hele şu satırları bir gözden geçirin de, öyle karar verin!..)

Emir 'yukardan' gelince...

"Tesbit/1. "... her ne kadar Katolik Kilisesi, Protestanlar'a göre, misyonerlik yapmıyormuş gibi görünse de; misyonerlik, -yâni 'Müjde'yi dünyaya yaymak- Kilise'nin asli görevidir. Bu yüzden Katolik Kilisesi, doğası gereği 'misyoner' olmalıdır. Ancak Katolik Kilisesi bu konuda çok daha derinden, çok daha sağlam bir yol izler..."

"... bir gün Rahibim bana demişti ki: '-... düşünebiliyor musun, Aziz Antuan birkaç yüzyıl önce Tanrı'yı duyurmak için Müslüman ülkelere (galiba Fas'a) gitmişti; şimdi Müslüman bir ülkede, İstanbul'da onun adına bir kilise var'. (Dahası, onun adını vaftiz adı olarak alan Türk gençleri var.) Sanırım bu, Katolik Kilisesi'nin yaklaşımı ve olaya bakışını anlamamızda yardımcı olur..."

"... Katolik Kilisesi şu anda kendisine bir 'taban' yetiştiriyor: Yüz yıl, iki yüz yıl sonrasını bile hesap ederek, bu işi, bir piramit inşa etmek gibi düşünüyorlar. İlk kuşakları ne kadar sağlam olursa, devamı da sağlam olur ve yıkılmaz. Tahminim bu şekildedir: tüm ülkede, her türlü sağlam eğitimi almakta olan, en az yüz kişilik bir katekümen grubu var. Kitap dağıtımına rahipler tarafından da önem verilir ama, kitaplar kilisenin girişinde bir yere konulur, ücretsizdir; ve gelenler, kendileri alırlar, tek farkları bu..."

"... ve 2000 yılında Katolik Kilisesi'nin aldığı karar, Türkler'e yönelmektir; bu kararlarında, Levantenler'in 'ölü' bir kilise olması da etkili olmuşsa da, en önemli etkenlerden birisi de, Vatikan'ın 2000 yılında tekrar Misyonerliğe el atmasıdır; yoksa biz (Hıristiyan) Türkler bir şeylerin değişmesini istemiş olsak da, çok ağır hiyerarşik yapısından dolayı, her şey bu denli hızlı

ilerleyemezdi, ama emir 'yukardan' gelince, herkes anında, seve seve uyguluyor..."

Papa'nın Türkiye'ye ilgisi...

"... daha önce yazmış olduğum gibi, İzmir'de bir kilisenin bir nevi 'zangoç'u olmuştum. Bir gün kiliseye Vatikan'dan bir tebrik mektubu geldi. Bizim kilisenin, artık hatırlamadığım bilmem kaçınıcı kuruluş yıldönümü idi ve Vatikan'a buna dair bir mektup yazılmıştı; işin en ilginç noktası şurasıydı ki, -ki buna rahibim de çok şaşırılmıştı- Vatikan'dan gelen tebrik mesajının altında, 'bizzat' Papa'nın imzası vardı: O zaman, 'Papa Türkiye ile ilgileniyor' diye, ne gururlanmıştık!..."

"... çünkü Vatikan, kendisine ait kilise sayısını bilemeyecek kadar çok Katolik Kilisesi'ne sahiptir; kaç tane olduklarını, ben bile tahmin edemiyorum. Dünyada hiçbir özelliğe sahip olmayan, bu binlerce kilise içinden birinden, bir mektup gidiyor; ve genellikle Vatikan'a gelen mektuplar ve Vatikan'dan gönderilen mektuplar, Papa'nın kalabalık sekreteryası tarafından 'Papa Sizi Kutsar' şeklinde bir imza ile gönderilirken, Türkiye'deki bir kiliseye, böyle bir tebrik mesajı geliyor. Hatta rahibim şöyle demişti: '-... Papa gerçekten Türkiye ile ilgileniyor'. Burada mühim olan Papa Jean-Paul'ün değil, Vatikan'ın önderi olan Papa'nın, Türkiye ile yakından ilgilenmesidir, yâni Vatikan'ın.."

"... ve Papa'nın Türkiye'ye ziyareti, birçok kişiye güven verecektir; ve birçok adrese de mesaj!..." (24 Ekim 2004 tarihli, e-mail)

Daha neler neler...

(Bunları ben söylemiyorum, yıllarca önce Hıristiyanlığı seçmiş, önce Katolik, sonra Protestan Kilisesi'ne hizmet etmiş bir Türk çocuğu söylüyor; üstelik, 'Vatikan'ın gösterdiği alakanın, nasıl Fener Patrikhanesi'ne de uzandığını', 'bu okul açıldığında, Ermeniler'in, Fener'in ve en önemlisi Katolik Kilisesi'nin de onu kullanacağını' ilave

etmiş...

Ona da bir göz atacağız...)

Cumhuriyet, 26.11.2004

84 - “...**‘Ruhban Okulu’nun ‘Perde Arkası’...**”

(Mukâyeseyi/1 "...bu mukâyeseyi ben yapmadım, kızı ecnebi/misyoner okullarından birinde okuyan, her düzeyde 'çağdaş', akli başında ve derli toplu, bir 'cumhuriyet' annesi yaptı; çocuğunun okulda üstlendiği görev dolayısıyla, beni görmeye birlikte geldiler; genç kız, cevaplarımı teybine kaydederken annesi olayı sessizce videoya çekiyordu. Sohbet, sonradan gelişti; sırası gelince, söyledikleri aynen şunlar:

"-...Kızım, Ramazan'ı ve Bayram'ı ciddiye almadı; Mûsevi bir arkadaşı var, şiddetle etkisinde kalıyor; bir Müslüman olarak bilmediklerini, Mûsevilik konusunda ondan öğrenmiş; bundan rahatsızım; ablası, laik devlet okullarımızda okumuş, fakültesini bitirmiştir; şimdi işinin başında; hem yurttaşlık görevlerinin bilincinde, hem de manevi sorumluluklarının, oruç tutmaya kendisi karar verdi; ikisinin arasında gözlemediğim bu fark, beni düşündürüyor; haklı olmalısınız!.."

Her düzeyde çağdaş bir anne demiştim, öyle mi? O kadar 'medeni' ydi ki, aslında kendisinin dış hekimi, eşinin mühendis olduğunu çok sonra, sırası gelince söyledi. 'Çağdaşlık 'la 'Komprador alafrangalığını' karıştırmak, Gazi sonrasının aydınlarımıza bulaştırdığı, tehlikeli bir hastalık; bunun dışında kalabilmiş, böyle kelimenin tam anlamıyla 'münevver' annelerin de var olduğunu görmek, ne iyi!

Biliyorsunuz, şimdi Fener Patrikhanesi üzerine düşüncelerini aktaracağım genç, düpedüz Hıristiyan -önce Katolik sonra Protestan- olmuş bir Türk gencidir; herkese ibret olması gereken, 'tecrübelerini' ve bunlardan çıkardığı 'sonuçları' açıkça naklediyor...)

Vatikan'ın marifeti olabilir mi?

(Tesbit/3. "...Çok tartışılan bir mesele! Ama ben size olayı yine, farklı noktalardan göstereceğim: İnsanlar eğer bu okul yalnızca Fener Patrikhanesi'ne ait olacak sanıyorsa, yanılıyorlar; çünkü Fener, o okulu 'döndürecek' kadar, ne rahibe sahiptir, ne de papaz adayına! Bu okul açıldığında (onu) Ermeniler, Fener ve en önemlisi Katolik Kilisesi kullanacaktır..."

"..Bu okul açılırsa, işleyiş tarzı, eğitimin rahipler tarafından verildiği, atamaların tarikatlar ve kiliseler tarafından yapıldığı, bir işleyiş ve yönetim tarzı olacaktır; eli mahkûm! 'Orta yol' diye önerilen, bir üniversiteye bağlanmak gibi bir hayalin, kimse peşinde koşmasın ya da kimse, adamlar bu önerimizi kabul etmiyor diye, onları suçlamasın; çünkü kilisenin hiyerarşisi biraz karışıktır, şöyle ki: bir rahip hem bir tarikata bağlıdır, hem de - organik olarak- Vatikan'a; bir rahibin tayini, yalnızca bu iki yönetimden birinin isteğiyle olmaz; Vatikan'ın emri, her zaman için emirse de, Tarikat önderinin onayı -usulen de olsa- gerekir; zaten bu ülkede bu denli bir bürokasi, dolayısıyla böyle bir hiyerarşik yapı varken, bu okul kesinlikle müstakil temellere göre yönetilmek zorundadır..."

"...Açılırsa, ilerde göreceksiniz, onu en fazla kullanacak olan Katolik Kilisesi'dir, yani Vatikan! Yoksa, Fener'in Avrupa'dan bu denli baskı yaptırmaya, hiçbir şekilde sesi ve gücü yetmez!..."

Oktay Duman (asıl adı başka) sözü daha önce üzerinde durduğumuz, bu tehlikeli olasılığa getirmiş, okuyunca göreceksiniz ki, birbirinden çok farklı yaşlarda, ortamlarda ve kültürlerde de olsa, insanlar arasında aklın yolu bir!)

Fener'in hükmü olsaydı...

(Tesbit/4. "...Roma, yani Vatikan 'ekümenik'tir, yani kökü

havarilere bağılı bir kilisedir; İstanbul, teolojik olarak da, tarihsel olarak da 'ekümenik' değildir, olamaz da! Bu lafların ortada dolaşmaya başlamasının nedeni, eski 'Doğu Bloku'nun dağılmasıdır; eski 'Doğu Bloku' ve Fener, ikisi de Ortodoks'tur; şu anda bu ülkelerin hepsinde ülkesel boyutlarda piskoposluklar var; yani her ülkenin başpiskoposu, o ülkenin en kıdemli ruhani lideridir ve Vatikan gibi bir yere bağılı değildir. İşte bu noktada Fener, bu kiliselerden hiçbirisini, istese de kendisine bağlayamaz. Eğer Fener'in bir hükmü olsa idi, kendi soydaşlarının Yunan Kilisesi, Fener'e bağlanmayı kabul ederdi; bunu bile yapamayacak kadar az ruhani veya itibar olarak bu vasfa sahip olmayan Fener Patrikhanesi'nin ekümenik olması filan mümkün görünmüyor..."

"...Peki niye Fener bu sıfatı bu denli çok istiyor, bu sıfatın kendisine kazandıracağı hiçbir şey yok ki! Zaten 'ben ekümenik kiliseyim' demekle, 'ekümenik kilise' olunmaz. Tüm bunların başlangıcı, eski Doğu Bloku'nun dağılmasıdır, bu halkların temel kimliklerinden birisi Ortodoksluktur; Rusya'da insanlar, kiliselere gitmeseler de, kendilerini Ortodoks olarak tanımlıyorlar ve bu bölgede ülkeleri manen birbirine bağlayan, tek nokta Ortodoksluk!.."

"...(buraya dikkat!)... benim tahminim, olayın aslı Amerika'nın -eğer başarabilirse- burası üzerinden, diğer Ortodoks ülkeler üzerinde, hareket imkânı bulmaya çalışmasıdır; yoksa, boş bir sıfat için, bu kadar ısrar edilmesinin, akla yakın bir nedeni yoktur..."

Demedim mi, aklın yolu bir! Oktay Duman (asıl adı başka) da dönüp dolaşıp, aynı yere geliyor.

Yorum gerekir mi?.."

Cumhuriyet, 29.11.2004

(Tesbit/5. "... yalnız 'tesbit' değil, Oktay Duman 'ın e-mail 'den aktaracağım gerçek, aynı zamanda bir uyarı; zira, Ruhban Okulu 'nun faaliyete geçmesi halinde, 'başka' hangi işe yarayacağını gösteriyor.

"... Katolik Kilisesi'ne gelen, 'yeni' imanlı erkeklerden, yüzde doksan beşinin hayali; o ilk duyguların yoğunluğundan olacak, ilerde 'rahip' olmaktır. Bunu bir zamanlar ben de can-ü-gönülden istemiştim. (Buraya dikkat!.) Rahip olunmadan, sanki Tanrı'ya ulaşamazmış gibi; emin olunuz ki, o Ruhban Okulu açılacak olursa, onlarca Türk çocuğu, Katolik Kilisesi'nde rahip olmak üzere, oraya gönderilecektir..."

"... şu an için rahiplik okuluna gitmek ve rahip olmayı istemek, çok zorlu ve zahmetlidir; en az beş altı sene bekletiyorlar, sonra İtalya, Fransa gibi ülkelere rahip olmak üzere gönderiyorlar; ama ta o zamandan beri söylenen şudur ki, 'bir ruhban okulu vardı, kapatıldı, bundan dolayıdır'. Eğer bu noktada en ufak bir şüphemiz varsa, bir gün Sen Antuan Kilisesi'ne gidin ve Hıristiyan olmuş tüm delikanlılara sorun, 'Rahip olmayı ister misiniz?' diye; bakalım yüzde doksanı, size ne cevap veriyor?.."

Ne demiştik? Amaçları, Lord Palmerstone 'dan beri, Anadolu 'daki Türkleri Hıristiyanlaştırmaktır; Heybeliada Ruhban Okulu da, açılırsa, neden bu işe de yaramasın? Ama, bu kadarla yetinirler mi, asla!..)

Misyoner kuşatması...

(Tesbit/6. "... bilmem, enternet'te sörf yapan o metni gördünüz mü? Bir âlem canım! Daha başlığıyla, meraklısının dikkatini çekiyor: 'Misyoner Kuşatması'; ilk satırlardan itibaren de, verilen bilgilere kapılıyor, sürüklenip gidiyorsunuz? Ne malûm mu? Denemesi kolay, buyurun okuyun:

"... kendilerine 'Mesih İnsanları' ismini veren misyonerlerin, ülkemizdeki cemaatlerinin sayısı 55 bin.

Ülkemizde misyonerlik faaliyetlerini yürütenlerin büyük kısmı ABD, İngiltere, Yeni Zelanda, Avusturya, Almanya, İsveç, Romanya ve Güney Kore uyruklu kişiler. Misyonerlik faaliyetlerinin yoğunlaştığı illerin başında ise İstanbul, Ankara, Trabzon, Antalya, Adana, Hatay, Bursa, Samsun ve Edirne gelmektedir..."

"... misyonerlik faaliyetlerinin değerlendirildiği; ve 2002 yılında Kapadokya'da yapılan toplantıda, 1970 yılında Türkiye'de, sadece 4 kişinin Protestan olduğu; 2002 yılında ise bu sayının 6.000'e yaklaştığı belirtildi. Ayrıca toplantıda, bu sayının her yıl ikiye katlanması amacıyla, 'her ilde kilise', 'her evde bir İncil' ve 'her yerleşim biriminde, bir önder ve bir topluluk' sloganlarının benimsenmesi kararı alındı. 2004 yılında bu kez misyonerlik faaliyetlerini yürütenler, 27-28 Ocak 2004 tarihlerinde, Alanya'da bir toplantı düzenledi. Bu toplantının en çarpıcı noktalarından bir tanesi de, 'Türkiye'de hedefe adım adım yaklaşıldığı' söylenirken; 'Güneydoğu ve Doğu Anadolu bölgelerinde çalışmalarının hızlandırılması gerektiği' kararının, alınması oldu..."

"... Türkiye'deki misyonerler, bu toplantının ardından 'Mektup Kursları' adı ile gazetelere ilan vererek misyonerlik faaliyetlerinin yoğunlaştırılacağı illeri saptadı. Bu ilanlar sonucunda, alınan mektuplar doğrultusunda, önümüzdeki dönemde, Erzurum, Eskişehir, Malatya ve Çanakkale hedef il olarak seçilirken, Gaziantep, Kayseri ve Adana'daki bazı kesimlerde, misyonerlik faaliyetlerinin yoğunlaştırılmasına karar verildi..."

"... Ülkemizde şu anda misyonerlik faaliyeti kapsamında 332 kilise, 5 kitabevi, 1 kütüphane, 7 dergi, 49 vakıf, 3 yayınevi, 7 radyo, 1 kırtasiye, 11 manastır, 2 kafe, 1 seyahat acentası, 1 mahfil, 7 şirket, 1 otel, 1 tercüme bürosu, 7 gazete, 2 müze, 44 dernek mevcut. Bunun yanında -bunlara paralel olarak- Bahailik, Süryanilik, Protestan, Katolik ve Ortodoks misyonerlik faaliyetleri bulunmaktadır..."

(Halûk Dural'ın halukdural@hktgrup.com, 7 Ekim 2004

tarihli e-mail'i).

Dünyayı fethe kalkışan tarikat!..

... dikkat isterim, ana metinde verilen bilgi sadece 'Mesih İnananları' (ya da 'Mesih'e İnananlar', nam-ı diğer Evangeliste 'ler) konusundadır ki, bir başka enternet kuruluşu da (imedya) meseleyi son derece ciddiye almış, konuyla ilgili yayınında, şu başlığı kullanmıştır:

"... Evangelizm Beyaz Saray'ın gizli dini mi? / Evangelistler Müslümanlığı silip kazımak istiyor / Evangelistler neden İsrail'e bu kadar ilgi gösteriyorlar?/..."

"... 'Beyaz Saray', Ortadoğu'ya Bush'un mezhebi Evangelizm'i yayarak, yeni bir ABD hegemonyası kurmak peşindedir. Bu proje, İsrail'de egemenlik bölgeleri oluşturarak, Kerkük ve Musul Türkmenlerini imha etmeyi içerir. Burnumuzun dibinde, sömürge bir ABD eyaleti oluşturmayı amaçlar..."

(www.imedya.com)

Yo hayır, sorun münhasıran Türkiye 'yi ilgilendirmiyor; ünlü Fransız dergisi Le Nouvel Observateur de son derece ciddiye almış; 26 Şubat - 3 Mart tarihli nüshasında, ayrıntılı bilgi vererek konuyu, 'Evangelistler, Dünyayı Fethe Kalkışan Tarikat' başlığı altında incelemiştir. Meraklısına duyurulur.

Cumhuriyet, 01.12.2004

86 - “...Amaçları Belli, ‘Bizans’ı İhyâ?!...”

Tesbit/7. "... neresinden girseniz, konu tehlikeli ve vahim görünüyor, Türker Göksel 'in (asıl adı başka) e-mail 'i, bunun türlü kanıtından yalnızca birisi. Vahamet, doğrusu ya, yazının başlığından başlıyor, aynen şudur: 'Patrikhane'nin Beş Aşamalı, Gizli Planı'. Nasıl beğendiniz mi? Şimdi isterseniz, geçelim 'muhteva' ya; bakalım

neymiş?

"... Ruhban Okulu ile ilgili. 1972 tarihli 'resmi' belgeleri incelerken, bu konuda Patrikhane'nin, ne büyük çabaları olduğunu öğrendim. Hiç boş durmamış, başbakana, bakanlara mektuplar yazmışlar; ziyaretlerde bulunmuşlar. Ziyaret edilenlerden birisi de, dönemin Başbakanı Turgut Özal. Bu ziyaretin hemen arkasından Milli Eğitim Bakanı'na gönderilen şu mektup var..."

'... Rahipler Okulu'muz ile ilgili sorunumuzu. Harbiye Orduevi'ndeki görüşmemiz sırasında, o zamanın başbakanı ve bugünkü cumhurbaşkanı Sayın Turgut Özal'a anlattık. Yüce Atatürk'ün laiklik prensibine sadık olan saygıdeğer hükümetinizin, yıllarca önce yanan Patrikhanemiz binasının yeniden inşa edilmesine 4 yıl önce müsaade etmiş olması, tüm Hıristiyan âleminde müspet yankılar uyandırmıştır. (buraya dikkat!)

Rum Patrikhanesi için gerekli din adamlarını yetiştiren Rahipler Okulu'nun, tekrar faaliyete geçerek, geleceğin aydın din adamlarını yetiştirmeye başlamasına müsaade edilmesinin olumlu etkileri, şüphesiz çok daha fazla olacaktır.'..." vatansever1919@Yahoo.com

Hepsi bu mu? Hepsi bu kadar mı? Yok canım, olur mu öyle şey?...)

'Yeni' Konstantinopolis'e doğru...

(Tesbit/8. ("... bu arada, Ankara Ticaret Odası yayımlamakta olduğu 'Vatansever'in El Kitabı' dizisinin üçüncü kitabında; 'Patrikhane'nin Beş Aşamalı Gizli Planı' nı gündeme getiriyor ki buzdağının su içinde saklı tarafını, olanca heybet ve dehşetiyle görüyorsunuz. İster misiniz, bu aşamaları, birer birer özetleyelim?..")

"Aşama/1. 'TC kanunlarının, vesayet ve engellemesinden, kurtulmak! Patrikhane, Lausanne Antlaşması'na tabi olduğundan, Azınlık Statüsü'ne bağlıdır; bu yüzden Patrik ve Sen Sinod üyeleri, ancak TC vatandaşı ruhâniler

arasından seçilebiliyor. Rum Patrikhanesi'nin Vatikan Statüsü'ne yükselebilmesi için önce TC yasalarının vesayetinden kurtulması lazım; 'Ekümeniklik' sıfatının verilmesi, bu yüzden gerekli sayılıyor; eğer Patrikhane 'ekümenik' olursa, Türkiye artık onu kontrol edemeyecektir...'

"Aşama/2. 'Sur içindeki eski İstanbul'un, ekümenik sıfatıyla, eski Konstantinopolis olarak, yeniden ihyası. Türk ve Rum işadamlarının satın alıp, azınlık vakıflarına; onların da, Patrikhane'ye hibe ettikleri gayrimenkullerle; Patrikhane, bu düşüncenin altyapısını önemli ölçüde gerçekleştirdi. 'İstanbul'u sorunlardan kurtarma gibi projelerle de, 'Sur içindeki İstanbul', esas şehirden ayrılır, dini ve kültürel çehresi öne çıkarılırsa, Vatikan'a giden yolda çok büyük bir aşama kaydedilmiş olacak. BM, AB, UNESCO ve Dünya Kiliseler Birliği gibi kuruluşların parasal yardımlarıyla, şehrin eski Bizans ve Hıristiyan çehresi ön plana çıkarılacak; Patrikhane, mülkiyetine sahip olduğu çevre araziye yerleşime kapatarak, kendi kontrolüne almış olacak...'

"Aşama/3. '... Hıristiyan ülkelerin, İstanbul'da dini ataşelikler açmaları. Türkiye'de büyükelçilikleri bulunan tüm Hıristiyan ülkeler, Patrikhane civarındaki yeni Konstantinopolis'te birer 'Din Ataşeliği' açacak. Bunlar bir süre sonra Vatikanlaşacak (yani devlete dönüşecek) düzendeki, büyükelçilikler olacak...'

Türkiye'nin hükümranlılık hakkı ne olacak?

"Aşama/4. 'BM, AB, UNESCO gibi uluslararası kuruluşlar, surlar içindeki tarihi Konstantinopolis'i 'açık şehir'e dönüştürerek, Türkiye'nin 'hükümranlılık hakkı'nı tartışmaya açacaklar. Önceki üç aşama gerçekleşirse, Türkiye artık gelişmelerin önüne geçemeyecektir. Başta BM, AB, Dünya Kiliseler Birliği, UNESCO gibi birçok uluslararası kuruluş, tarihi Konstantinopolis'in restorasyonunda katkı sahibi olacak; şehrin Bizantinist ve Hıristiyan karakteri ön plana çıkarılacak...'

"Aşama/5. 'Vatikan'ın (Bizans'ın) yeniden kuruluşu. Bu safhada, 'ekümenik' bir Patrikhane'nin önderliğinde, Bizans yeniden ihya edilmiş oluyor. Önce İstanbul'un tamamı, sonra da kademeli olarak, Boğaz'ın Avrupa yakasındaki toprakları, Türkiye'nin elinden çıkarılacak. Ekonomik darboğazlarla bozulan, dış baskı ve ambargolarla bunalan, PKK terör örgütü ve sözde dost komşularıyla boğulan bir Türkiye, bu safhada elbet dünyayı karşısına alamayacak, mücadelede hiçbir yerden destek de bulamayacak.'..."

Türker Göksel (asıl adı başka) işi bu kadarla bırakmamış, son dönemde -Ankara 'yla can ciğer kuzu sarması- Atina 'nın, Patrikhane 'yle ilişkilerini, bu konuda verdiği talimatları ve aldığı kararları sıralamış; ayrıca, Pentagon 'da 'Özel Planlar Dairesi' nin, 'İstanbul Ekümenik Patriği' hakkında, Başbakan Yardımcısı Wolfowitz 'e yazdığı ilginç belge ve akıbeti de var.

Neyse, bakalım.)

Cumhuriyet, 03.12.2004

87 - "...Yalnız 'Yunanistan' mı Acaba?.."

(Tesbit/9. "... Acaba kimin haberi var? Gâzi Mustafa Kemal Paşa , daha 1923 'de; Fener Rum Patrikhanesi 'nin mâhiyeti ve faâliyeti hakkında, kehânet sayılabilecek şu satırları, Hâkimiyet-i Milliye gazetesinde yazmıştı:

"... Patrikhane bir fesat ve hıyânet ocağıdır!

Bir fesat ve hıyânet ocağı olan ve memleketimize nifak tohumları eken uyuşmazlıklar yaratan, Hıristiyan hemşehrilerimizin huzûr ve refâhı için de uğursuzluğa ve felâkete sebep olan İstanbul Rum Patrikhanesi'ni, artık topraklarımızın üzerinde bırakamayız. Bu tehlikeli teşkilâtı memleketimizde muhâfazaya mecbûr etmek için, ne gibi vesile ve sebepler gösterilebilir?

Türkiye'nin Rum Patrikhanesi için, arazi üzerinde bir sığınacak yer göstermeye, ne mecbûriyeti var? Bu fesat ocağının hakiki yeri, Yunanistan değil midir? Büyük Millet Meclisi tarafından yönetilmekte olan yeni Türkiye, Bâbîâli'nin taht-ı idaresindeki eski Osmanlı İmparatorluğu değildir. Yeni Türkiye, şeref ve haysiyet, kuvvet ve kudretini müdrik ve hukûkunu muhâfaza için, mevcûdiyeti tehlikeye atmaya hazır ve amâdedir..." (Dr. T. Tamer Kumkale , 'Önce Vatan' gazetesi, 25/26 Aralık 2002)

Gâzi 'nin bu önemli 'tesbiti'ni okuduktan sonra, şu ilginç haberi ve içerdiği belgeyi değerlendirir misiniz?)

'Gizlilik şerhi' düşülmüş belge...

(Haber/1. "İşadamı Vasilaki Floridi 'nin, Ruhban Okulu 'nun açılması için bağısladığı 5 trilyon liranın, başka amaçlarla kullanıldığı iddiasıyla açtığı davaya devam edildi. Floridi , Patrik'in, kendisi dışında ABD 'den de 12 milyon dolar aldığını öne sürdü. Kadıköy 6. Asliye Hukuk Mahkemesi 'nde görülen duruşmaya Floridi , avukatıyla katıldı. Floridi, Patrik Bartholomeos 'un Ruhban Okulu 'nun açılması için Türkiye 'deki yetkililere rüşvet vermek gerektiğini, ABD Savunma Bakanlığı 'na bildirdiğini ve bu amaçla da 12 milyon dolar istediğini ileri sürdü. ABD Savunma Bakanlığı 'nca gönderilen bu paranın Bartholomeos 'un şahsi servetini yöneten üç kişinin hesaplarına yatırıldığını iddia eden Floridi bu konuda mahkemeye bir de belge sundu..."

(Belge/1. "... Pentagon 'da kurulan Özel Planlar Dairesi'nin, Savunma Bakan Yardımcısı Wolfowitz 'e gönderdiği ileri sürülen ve 'gizlilik şerhi' düşülerek hazırlanmış belge, 'İstanbul Ekümenik Patriği hakkında' diye başlıyor ve şöyle devam ediyor:

'... 1/Ekim 2001'de Özel Planlar Dairesi tarafından bir misyon oluşturuldu; amacı, İstanbul Ekümenik

Patrikhanesi bünyesinde yer alan Ruhban Okulu'nun açılmasını sağlamaktı. Savunma Bakanı bilgilendirildi ve onayı alındı. Bay Stephan Hadley ve Bay Scooter Lewis'in onayları alındı. Detaylar, özellikle CIA elemanlarından gizlendi...'

'... 2/Patrik Bartholomeos'un da onayı alındı. Patrik bu kararın başarıya ulaşabilmesi için, konuyla ilgili Türk makamlarına rüşvet verilmesi gerektiğini söyledi. Bu rüşvetin ABD Bakan Yardımcısı'nın, Türkiye'ye yapacağı resmi ziyaret öncesinde verilmesinin uygun olacağı belirtildi. Patrik'le temâsımızdan sonra, Metropolit Halkidon Yuvakim bizimle bağlantıya geçerek, ödenmesi gereken rüşveti 12 milyon ABD Doları olarak bildirdi. Bu meblağın Barclay Bankası, Westministre Abbey Şubesi'nde Bay Alfred Joseph Baldachino adına ve 10134929 No'lu hesaba yatırılması gerektiğini söyledi. 30 Ekim 2001'de dairemiz adına Harold Rhode adı geçen bankaya 12 milyon ABD Doları yatırmıştır.'

'... 3/yaptığımız istihbaratta bu meblağın avukat Awadh Obaid Ayl-Yamani ve diğer ilgili şahıslar olan Bay Alfred Baldacchino, Bay Ali Gökçe, Bay Mohamed A. Hettini ve Denizaşırı Brokerlik Kurulu hesaplarına transfer edilmiş olduğu gerçeğiyle yüz yüze geldik. Bu kişiler Patrik'in kişisel servetini işletmek ve onun adıyla yatırımlar yapmakla görevlendirilmiş kişiler olarak bilinmektedir... "' (26 Ekim 2004 washingtonhaber **yahoo.com)

BOP'nin, önemli bir 'ayağı' mı?

(Tesbit/10. "... Çok daha önce, Adalar 'da yapılmış bir toplantıda, Heybeliada Ruhban Okulu 'nun açılması ve 'ecnebi talebe kabul edebilmesi tartışılmıştı. Toplantıya katılmış olan Celâl Bayar Üniversitesi öğretim üyesi Prof. Dr. Mehmet Çelik, Fener Rum Patrikliği'ne ekümenik unvan verilmesi ve Heybeliada Ruhban Okulu'nun tekrar açılmasının, (buraya dikkat) ABD'nin bir projesi ve planı olduğunu' söyledi. Prof. Çelik, 'İstanbul'daki patriklik vasıtasıyla, (ABD'nin) Dünyada 250 milyon kişinin,

gözünün içine baktığı Ortodoks Dünyası'nı, idare ve kontrol etmek istediğine' dikkati çekti. Prof. Çelik, Büyük Ortadoğu Projesi'nin (BOP) en önemli ayaklarından birinin de Fener Rum Patrikliği kullanılarak, Dünya Ortodoksluğu'nun kontrolü olduğunu' kaydetti..." (Cihan Haber Ajansı, 31 Ağustos 2004, mustafa.erol *e-kolay.net)

"... bilmem sizce yorum gerekiyor mu? Bence gerekmiyor: tesbitler de, haberler de, talepler de çok açık!

Hele Gâzi Paşa 'nın söylediklerine, diyecek yok!..")

Cumhuriyet, 06.12.2004

88 - “...Kim Bu Zat?...”

Sizce, kim bu zat: Daha o zaman, -yâni 70'li yıllarda- kitabı alır almaz çıkardığım, bu 'kişilik özellikleri' dökümünü, hangi dikkatli dost, ya da yazar yapmış olabilir?

"...boyu 1.74 idi, daha uzun görünürdü; kilosu 74 ile 76 arasında değişirdi. Sabahları kahvaltı etmezdi, kahve ve sigara içeriyor: Günde on on beş kahve, kırk elli sigara! Öğle yemeği hafif: Limonata veya ayran yaptırıp, uzun parçalar halinde doğradığı ekmeği, batırarak yiyor. Sevdiği yemekler arasında, -'yağlı fasulye' dediği- kuru fasulye, pilav, üzüm hoşafı, etli taze bamya, beyaz peynir, omlet, bir de kavun..."

"... sevdiği içecekler nelerdi? Beyaz peynir, kavun ya da leblebi ile rakı içmesini seviyor; içkiden sonra muhakkak yemek yiyor. Şarap, viski ya da şampanya içtiği nadiren görülmüştür. 'İçki sofrasında konuşulanlar, orada kalmalı' derdi; sofrada, eğlence az yer tutar, çağrılı hanende ya da sazendeler, bazen hiç kullanılmazdı. O, ciddi meseleler konuşulacağı zamanlar ve gündüzleri, katiyen içmezdi..."

"... yatarken pijama kullanmıyor, beyaz keten entari giyerek uyuyor; uyanınca üzerine ropdöşambr alır, koltuğuna bağdaş kurup oturur; kahve ve sigara ile, gazeteleri gözden geçirir; sonra tıraş olup banyosunu alır, giyinip gezmeye çıkar, ya da kütüphaneye çalışmaya çekilir..."

Ne kadar şatafatsız, ne kadar bizden; adeta babamız, dedemiz, amcamız kadar bize ve yaşantımıza yakın, bir zat değil mi? Tevâzuu, hatta mahcubiyeti, su götürmüyor; 'lüksten' hazzetmediği belli; yaşama ve çalışmasının, bir disiplini var; herhalde bu, Rüştüye'den itibaren bütün tahsilini, 'askeri okullarda' yapmasından ileri geliyor. Bir de onun için anlatılanları düşünür müsünüz? Çünkü, sözünü ettiğimiz 'şahsiyet', Gâzi Mustafa Kemal Paşa 'nın ta kendisidir; notları alan da, zamanını ünlü 'riyaset-i cumhur kâtib-i umumîsi' Hasan Rıza (Soyak) Bey!

Gerçeği, gerçek gibi anlatamayışımız nedendir acaba? Yoksa böyle bir anlatanına rastlayınca, bu kadar şaşırır mıydık?

İkiyüzlülerden nefret ederdi...

...gelelim, o meşhur, o efsane haline getirilmiş 'sofra' ya? Gerçeğinin nasıl olduğunu, kim merak etmez? Hasan Rıza (Bey) bunu bildiği için, onu da özetlemiş, diyor ki:

"...sofraları çok uzun sürer, her şeyden konuşulur; geceler boyunca çokluk, askerlik ve siyaset hatıralarını, hiçbir şey gizlemeden anlatır, sohbeti tatlıdır..."

"...gösterişi, âlâyişi sevmez, 'teşrifat'tan sıkılır; ikiyüzlülükten ve ikiyüzlülerden, nefret eder; her yerde olduğu gibi görünür, hayatını gizlemeyi gerekli görmez... Gerek şahsi, gerekse siyasi hayatında, ilk defa kusur işleyen birini, daima affetmeyi tercih ederdi. Gördüğü kusurları, görmezlikten gelmeyi yeğler, sofrada herhangi birisi ona taşkınlık gösterirse, onu attırmaz, kendisi sofrayı terk ederdi; ikramcı ve kibardı, misafirleriyle

ilgilenirdi..."

"...kan akıtılmasından hoşlanmazdı, kurban kesilmesini sevmezdi. Şiddete başvurulmasını istemiyor. Çankaya'da -o ilk zamanlarda- Yunan esirlerine yapılan kötü muameleyi engellemiş, bu işe kalkışanı geri yollamış; esirlere hediyeler dağıtıp, özür dilemişti.."

Peki, nasıl çalışıyor? İnanılmaz bir azim ve yoğunlukla! O kadar ki, adeta kendini unutturmuş:

"...zaman ve sınır tanımıyor, hangi yerde olursa olsun, başladığı işi bitirmeden, bırakmayı sevmez, tutkusal! 'Büyük Nutku' hazırlarken, o kadar yoğun bir çalışma düzenine girmişti ki, birlikte çalıştığı kişilerden birisi, düşüp bayılmıştı. Aynı davranışı okumada da gösteriyor; ilgisini çeken bir kitaba başladı mı, bitirmeden bırakmazdı..."

İyi de, durup dururken, bunları neden anlatıyorum?

Türkiye kadar gerçek!..

...durup dururken, değil! Meraklısı hatırlayacaktır, Hasan Rıza Bey 'in 'Atatürk'ten Hatıralar' adlı kitabından, bu köşede sık sık söz etmişimdir; merak edip, edinmek isteyenlerimiz olmuş, fakat kitabı asla bulamamıştır; Cumhuriyet 'in 75. yıldönümü dolayısıyla, bir bankanın bastığı eser çoktan tükenmiş, nedense bir daha basılamamıştır; oysa, o dönemi, 'Gazi Paşa' yı; bence en önemlisi, Gazi ile İsmet Paşa arasındaki ilişkilerin hakiki mahiyetini, onun kadar dikkatli ve etraflı anlatan, başka hatıra yoktur; ya da ben rastlamadım.

İşte bu eser, nihayet tekrar yayımlandı; 'Gazi'nin Cumhuriyeti' ni gerçek anlamıyla kavramak isteyen herkesin, mutlaka okuması gereken bir kitap; hem de yoğun bir dikkatle, altını çize çize! Çünkü git git, 'Gazi Paşa' beşeri, sosyal ve siyasal gerçeğinden çıkarılıyor; soyut, ne olduğu belirsiz, hatta müphem bir hayale

dönüştürülüyor. Halbuki o, Türkiye kadar gerçektir;
Türkiye kadar bizim ve bizden biri!

Cumhuriyet, 08.12.2004

89 - “...Gâzi'nin, 'Büyük Ortadoğu Projesi' (BOP)?..”

(...kör gördü, sağır işitti. ABD hanidir, binbir bahane uydurarak, -gerçekte çoğu Devlet-i Aliyye 'nin eski 'vilayetleri' olan- Ortadoğu ülkelerine el koymanın yollarını deniyor: Afganistan, Irak derken, gündeme İran getirildi; ortaya 'Büyük Ortadoğu Projesi' (BOP) diye, stratejik bir tasarı çıkarıldı; Türkiye dahil, hemen her yerde tartışılıyor!

Peki, bizim için, şaşırtıcı olan ne? Bırakın 'resmi makamları'; bizden hiç kimsenin, ağzını açıp da; eski Osmanlı vilâyetleriyle, Gâzi 'nin, İstiklâl Harbi 'nin başından itibaren ilgilendiğini söylemeyişi; hatta onun, -hele Hatay Meselesi patlak verince ortaya çıkan- Türkiye 'ye mahsus bir 'Büyük Ortadoğu Projesi' nin, mevcut olduğu! Strateji kuruluşlarımız, ünlü politika yazarlarımız, 'hariciyecilerimiz', sorunun, dolayısıyla konunun, bu merteye yabancı olabilirler mi? Hepsi lâl-ü ebkem!

Yoksa bu vahim 'yabancılaşma', yarım yüzyıldır başımız belâlı olan 'kültürsüzleştirme operasyonu' nun, kaçınılmaz sonucu mu?)

Perşembe'nin gelişi...

(...meraklısı, I. Dünya Savaşı 'na kadar uzanmak zorundadır: Ortadoğu 'ya (Süveyş 'e ve Petrol 'e) el koyabilmek için, İngiltere (Sistem), günümüzde Türklere karşı nasıl Kürtleri 'kullanıyorsa', o tarihte Arapları 'kullanıyordu' (Lawrence). Amacının ve sonucun ne olduğunu, bakar mısınız Edward Mead Earl, kitabında ne güzel anlatmış?

(Tesbit/1. "... GnI. Stanley Maude, Bağdat Hattı'nın

Mezopotamya'ya ulaşmış olduğu son noktayı, Samara'yı ele geçirince; şüpheler arttı. Almanlar, İngilizlerin Mezopotamya'daki ilerleyişlerinin anlamını kavrayabilmiş olsalardı, şüpheleri tam bir paniğe dönüştürebilirdi; çünkü Gnl. Maude'un ordusunun arkasından zaferi pekiştirmek ve (buraya dikkat) 'sürekli işgali'n temelini atabilmek için, yüzlerce memur Bağdat'a akın etti..."

"...önce su baskınları, bataklıkları kurutmak ve sulama tesisleri için, bir Su İşleri Dairesi kuruldu: Ziraat dairesi, sulanan toprakların ekilmesi ve özellikle İngiliz Emperyalizmi için çok şey ifade eden pamuğu yetiştirmek amacıyla araştırmalara başladı. Bağdat ile Basra arasında hemen demiryolu döşendi; 1919'da tamamlanmasıyla, İstanbul Basra'ya bağlanmış oldu..."

"...bütün belirtiler, İngilizlerin Mezopotamya'da kalmaya azmetmiş olduklarını gösteriyordu..." (Bkz. Bağdat Demiryolu Savaşı; 1971, Milliyet Yay.)

Benzer bir olay, şimdi nasıl İran ve Suriye 'nin gözlerini açıtıysa, o zaman Irak ve Suriye 'nin gözlerini açmıştı. Gâzi, TBMM 'nin ilk gizli oturumlarında meb'uslara, her iki bölgeden kendisine yönelen işbirliği taleplerini ve onlara verdiği cevapları anlatmıştır.

(Tesbit/2. ...'Irak'ta İngilizlerin muamelesi, Irak halkının gönlünü fena halde kırmıştı; biz kendileriyle temas aramadan, onlar bizimle temas aradı; fakat biz onlara, Suriyelilere söylediğimiz görüşü söylemekten başka bir şey yapmadık..."

"...(onlara dedik ki) kendi dahilinizde, kendi güçlerinizle ve kendi varlığınızla, bağımsızlığınızı sağlamaya çalışınız. Biz de her şeyden önce kendi bağımsızlığımızı sağlamaya çalışıyoruz. (buraya dikkat) Ondan sonra birleşmemiz için hiçbir engel kalmaz!.." (bkz. Sadı Borak , Gizli Oturumlar'da Atatürk'ün Konuşmaları, s. 13/14, Çağdaş Yayınlar, 1977)

Bilmem dikkat buyruldu mu? Mustafa Kemal Paşa, 'birleşmemiz için hiçbir engel kalmaz' demiş. Başka bir konuşmasında, bu 'birleşme 'nin -onların da 'bağımsız' olmasından sonra- 'federasyon ya da konfederasyon şeklinde olabileceğini' belirtmişti...)

Dış politika 'Ankara merkezli' idi..

(...Gâzi 'nin Türkiye Cumhuriyeti 'nde, dış politika 'Ankara Merkezli 'ydi: Sadabat Paktı, Balkan Paktı, Sovyetler 'le ciddi dostluk ve sürekli dayanışma; buna mukâbil, Batı ülkeleriyle hiçbir anlaşmaya yanaşmamak, bunun açık göstergesidir. Nasıl anlaşabilirlerdi ki, her türlü 'fesat hareketi' Batı 'dan yönlendiriliyordu: İç isyanlar, Nasturi İsyanı, Şeyh Sait İsyanı, Kubilay Vak'ası, Dersim İsyanı, vd...

İşte o zaman, 'Hatay Meselesi' gündeme geldi, Hatay anavatana kavuşuncaya kadar da gitmedi. Gâzi, dönemin Fransa Büyükelçisi Mr. Ponsot 'yla konuşacağı gün, çok ilginçtir, münhasıran 'Türkiye Cumhuriyeti' olarak değil, yanı başında yer alan, Sadabat ve Balkan Paktları 'nın büyükelçileri ve yüksek askeri sorumlularıyla beraber, konuşmuştur...

Nasıl, ilginç değil mi? Onu da tartışırız...)

Cumhuriyet, 10.12.2004

90 - **“...Önce ‘Diplomasi’, Olmazsa ‘Askerle’!..”**

"...Sözde hepimiz 'Devrim Tarihi' okuduk, öyle mi? Güldürmeyin beni! Gâzi 'nin Kerkük ve Musul bahsinde, Lausanne 'da nasıl inatla direndiğini, kim biliyor? 'Musul Meselesi' , daha sonra toplanacak olan 'Haliç Konferansı' nda (1924) ele alınacak, yine bir sonuca bağlanamayacaktır. Sebebi 'Sistem' in, günümüzde de kullandığı sebep: İngiltere, 'Süleymaniye, Kerkük ve Musul' u bırakmadıktan başka, 'Nestûri Hıristiyanlarının şehri olduğu' gerekçesiyle, Hakkâri 'yi de Türkiye 'den

koparmak istiyor..."

"...Anlaşmazlık çözülemeyince sorun -zamanın Birleşmiş Milletler 'i- olan Milletler Cemiyeti 'ne intikal edecek; ne var ki oradan da, 'Sistem' in istediği sonuç çıkarılacaktır: 'Musul, Irak'a ve manda yönetimine bırakılacak!' . (Buraya dikkat!) Ankara bu kararı tanımaz; dahası Gâzi Mustafa Kemal Paşa, Ali Fethi Bey ve Karabekir Kâzım Paşa 'ya, aynen şunları söylemiştir: '- ...Haliç Konferansı'nda Ali Fethi Bey, siyaset yoluyla muvaffak olamadı; sıra Karabekir'e geldi; o meseleyi asker kuvvetiyle başaracaktır!.'" (Bkz. 'Tarihi Gerçekler Işığında Belgelerle M. Kemal Atatürk' , Yusuf ve Ali Koç.)

Gâzi 'nin Musul ve Kerkük -dolayısıyla Ortadoğu Projesi- hakkında ne kadar kararlı olduğu, Batılı 'Sistem' tarafından kesinlikle anlaşılmalı ki, Ankara 'nın bu kararlılığına, dışardan iki, içerden bir tepki geliyor: Londra 'nın dürtüsüyle Nastûri ve Şeyh Sait isyanları; ve Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası! Elbette, İngiltere 'nin konuyla ilgili olarak Ankara 'ya verdiği, ultimatoma da unutulmayacak!

'Tehlikeli bir tertip' hangisi idi?

... Mustafa Kemal Paşa, Cumhuriyet 'in ilânında da 'ayak sürümüş' silâh arkadaşlarının davranışını 'tehlikeli bir tertip' olarak vasıflandırmış; olayı, 'Büyük Nutuk' ta şöyle anlatmıştır:

(Belge/1. "...İngiltere'nin ultimatoma malûm olduğu veçhiyle cevap verdik: Harp ihtimalini göze aldık. İşte bahsettiğimiz zevat (TCF kurucuları) bu müşkül anda, yani bir ecnebi devletin yurdumuza hücum edebileceği zamanda, kendilerinin de, bize taarruz ve hücum ederek, suhûletle hedeflerine vâsıl olabileceklerini hayal ettiler. Muharebeye hazır ve amâde bulundurmaya mecbur oldukları ordularını başsız bırakıp, vaktiyle hazzetmediklerini söyledikleri politika sahasına şitâp ettiler..." (Nutuk, Cilt II. s. 855)

"...Tuhaf değil mi? Birkaç yıl önce yurdu kurtarmak için, Mustafa Kemal Paşa 'yla işbirliği yapanlar; şimdi o Misâk-ı Milli 'ye dahi Süleymaniye, Musul ve Kerkük 'ü İngilizlere bırakmadığı için, ona karşı çıkıyorlardı. (Buraya dikkat!) Terakkiperver Fırka macerasının, hazin özeti budur. 'Kapitalist ve Emperyalist Sistem', Osmanlı'dan devraldığı 'adamları' ile; Anadolu'da, Bolşevikler'e karşı kurdukmak istediği 'Batı uydusu' devleti gerçekleştirememiş; Mustafa Kemal, onun yerine, 'özgür ve tam bağımsız' Türkiye Cumhuriyeti'ni kurmuştu."

"Haksız mıydı?"...)

'Vesikalarda mukayyettir!..'

(Belge/2. "... İngiltere 'nin, kafasındaki plana göre, Mezopotamya 'ya yerleşmesi; Süleymaniye, Kerkük ve Musul 'u muzaffer Türkiye 'den çekip almak istemesi; gerçekte Gâzi 'nin 'Büyük Ortadoğu Projesi' hakkında, yeteri kadar 'malûmatı' olduğunu gösterir; bu bilgileri toplamak, o kadar da zor değildi; Mustafa Kemal yeri düştükçe, tasavvurunu açıkça söylemekten geri durmuyordu ki:

"...Avrupa'da, İstanbul ve Meriç'e kadar Batı Trakya; Asya'da Anadolu, Musul Arazisi ve Irak'ın kuzeyi. Arkada kalan ve sırf Türk olan her yeri isteriz. Bunları kurtarmaya azmettik ve kurtaracağız!" (Le Figaro, 30 Ağustos 1922. Gâzi'nin gazeteye beyanatı)

Ayrıca söylediği şu sözleri de dikkati çekiyor: "...Ömrüm yeterse Musul, Kerkük ve Adalar'ı alacağım: önce diplomasi, olmazsa askerle!.." (Bkz. 'Gerçekler Işığında Belgelerle Mustafa Kemal Atatürk.')

Hakikat şu ki Gâzi 'nin, 'Beyaz, Batılı ve Hıristiyan' Emperyalizm 'in, eski Osmanlı vilâyetlerinin üzerine oturmak için, çevirdiği entrikaları; yaptığı zulmü; -yıllardır bizim yaptığımız gibi- bakarkör bir tanık olarak izlemediği;

bunlara karşı, kafasında geliştirdiği 'Büyük Ortadoğu Planı' na uygun olarak tepkiler oluşturup, tedbirler düşündüğü vesikalarda mukayettir. Özellikle 'Hatay Meselesi' dolayısıyla, Suriye 'nin o dönem Dışişleri Bakanı olan Cemil Mardam 'la yaptığı tarihi konuşma, bunun, aksi ispatlanamaz belgesidir.

Elbette, sıra ona da gelecek: göreceğiz...")

Cumhuriyet, 13.12.2004

91 - “...O Gün, ‘Mutlaka’ Gelecektir!..”

(...bunları Hasan 'la (Tanrıkut) uzun zaman tartışmışızdır. Osmanbey 'deki (Şişli) apartmanın, arka bahçeye bakan odası; o, müsveddeleri ve kitap öbekleri arasında, kayıp; bense, aralıksız ürettiğim, soru işaretleri arasında 'efendim İttihatçılar, Kayzer Wilhelm'in, bir derkenarında belirttiği gibi, 'Berlin'in adamları' mıydılar; yoksa, eski Rumeli'de 'münevverân'ı ele geçirmiş, ünlü İtalyan Mason Locası Macedonia Rissorta'nın, üyeleri mi?'

"Çok yıllar sonra, yapabildiğim bir 'tespit' i, Hasan 'a, (Tanrıkut), o tarihte Büyük Postahane binasındaki İstanbul Adliyesi 'nde; III. Ağırceza 'ya çağrılmamızı beklerken, anlatmaya çalışmışımdır:

"-... 'İttihatçılar'ın 'Almancı kanadı', -başta Enver Paşa-Berlin üzerinden, Karl Radek vasıtasıyla, Moskova yolunu tutmuyor mu; bunların 'Cihan Müslüman İhtilâli' teşebbüsü, Avrasya Türklerini kullanarak; İngiltere'yi - bilhassa Hindistan'da- zora düşürmek amacındadır; oysa 'İngilizci kanadı' -yâni 'malıyeci' Cavit Bey- İstanbul'da kalarak, -hin-i hâcette- Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti'ne el koyup, Mustafa Kemal'i devre dışı bırakmayı; Anadolu'daki 'yeni' hükümeti, Osmanlı'nın - Tanzimatçılığın- bir uzantısına dönüştürmeyi düşünmektedir!.."

"Heyhat! Kıbrıs dönüşü, Siyasi Polis 'te geçirdiği karanlık

dönem, Hasan 'ın (Tanrıkut) 'akli muvâzenesini' bozduğu için, bunları anlamıyordu; oysa, sadece 20 'li 30 'lu yıllara ait The Economist 'in Türkiye haberlerini ve yazılarını okumak, bunu anlamaya yeterdi; ama Hasan artık, o Hasan Tanrıkut değildi ki!" ...)

'... Federasyon mu olur, konfederasyon mu?..'

(Belge/3. "...Gâzi 'nin TBMM 'deki ilk gizli celse zabıtlarını okuyalı, handiyse otuz yıl oluyor; o gün bugündür, el altından Suriye ve Irak 'la ilişkisi olduğunu bilirim; başlattığı anti/empyralist savaşa katılmak amacıyla, gizlice ona başvuran Suriye ve Irak 'ın (Prens Faysal dahil) liderlerine, aynı cevabı (1920) verdiği malûmdur: "...gücümüz ancak kendimizi kurtarmaya yetecek kadardır; siz de bizim yaptığımızı yapıp, bağımsızlığınızı elde ediniz; bilâhara, Federasyon mu olur, Konfederasyon mu olur, bir örgütte birleşiriz..." (bkz. Sadi Borak , 'Gizli Oturumlarda Atatürk'ün Konuşmaları', Çağdaş Yayınlar, 1977)

"Bilinmez kaç sene sonra, Hasan Rıza Bey 'in (Soyak) 'Atatürk'ten Hatıralar' ında, 'Hatay Meselesi' yle ilgili satırlarını; okurken, o devirdeki davranışından Paşa 'nın adetâ üzgün olduğunu hissetmiştim. Olayı, zamanın (1937) Suriye Dışişleri Bakanı Cemil Mardam 'a anlatırken, bakar mısınız neler demiş: "...ben, bir milletin mevcûdiyetini kurtarmak için işe başlarken, ne yazık ki Suriye'yi, Irak'ı, bütün İslâm Dünyası'nı, biraz müsamaha etmek mecburiyetinde kalmıştım; çünkü bütün bu âlemi kapsayan büyük imparatorluğun enkâzını, bizim kadar dostlarımızın ve dindaşlarımızın da görmüş olduklarını biliyordum..."

'... Muayyen bir zamanın geçmesi lâzımdı...'

"... imparatorluğun idaresindeki dürüstlüğün doğurduğu, birçok hoşnutsuzlukları da nazar-ı itibara almak icâb eder. Şahsen, bütün câmia için gayret sarf etsem bile, bazı kütlelerde hâsıl olmuş zihniyetler, bizi birbirimize

yaklaştırmayacak kadar, mühim idi. Bu sebeple ben bütün kuvvetimi ve kudretimi, yalnız bu imparatorluk içindeki Türk olan unsura hasretmek mecburiyetinde kaldım..."

"... -buraya dikkat!- ancak, ben bu işi yaparken emindim ki, asırlardan beri beraber yaşamış, dindaşlık yapmış insanlar, ayrılamazlar. Yalnız imparatorluğun yarattığı birtakım sui tefehhümlerin unutulabilmesi; ve nihayet, beraber yaşamış bu insanların birbirini anlayabilmesi için, muayyen bir zaman geçmesi lâzımdı. Bugünün gelmiş olduğuna, itiraf edeyim ki; henüz kani değilim; fakat o dediğim gün gelecektir; fakat bu hakiki güneşin doğduğu günü anlamak için, biz ve dostlarımız, güneşi saymayanların haksız tazyiklerinden mülhem olmak için, daha fazla beklememeliyiz..." (21/22 İkincikânun 1937)

"Biraz akl-ı selim, biraz iz'an sahibi, kim bu satırları okusa; Gâzi 'nin Devlet-i Aliyye-i Şahâne 'nin eski vilâyetlerinden oluşan, İslâm Ülkeleri 'ne 'elini uzattığını' görür. Zaten o zaman bile, temennileri, kuru lâftan ibaret kalmamış; elle tutulur somut tasarımlara, ciddi önerilere dönüşmüştür. Şimdi sıra, onları gözden geçirmeye geldi; böylece Gâzi 'nin anti/emperyalist, 'hürriyet ve istiklâl' savaşçılığını, münhasıran gençlik yıllarına mahsus zannedenler; vefatına bir yıl kala dahi, nasıl bir inkılapçı muhârip olarak, yaşadığını göreceklerdir..."

"Tabii, bakarkör değillerse!.."

Cumhuriyet, 15.12.2004

92 - "...´O´nun ´Karakteri, Hürriyet ve İstiklâl´di!..."

(... ne yalan söylemeli, Hariciye 'mizin sonradan yaptıklarını düşünüp; Gâzi 'nin, 'Hatay Meselesi' ndeki davranışıyla karşılaştırınca, insan 'hicâbından' yerin dibine geçiyor: Bir onun, Balkan Paktı ve Sadabat Paktı Genelkurmay Başkanlarını iki yanına oturtup, Fransa Büyükelçisi'ne, 'Büyük Ortadoğu' nun 'en güçlüsü' sıfatıyla, neler söylemiş olduğunu hatırlayınız; bir de, bu

davranışı adetâ mâzur göstermek telâşıyla, Gâzi 'nin 'böyle şeyleri' gençliğinde yaptığını, sonradan terk ettiğini savunanların, içine düşeceği perişanlığı! Çünkü Gâzi her zaman aynı kişiydi; ölümüne bir yıl da kalmış olsa, 'Batılı, Beyaz ve Hıristiyan' güçlere aynı şeyleri, aynı kudretle söylüyordu; zira onun karakteri, 'hürriyet' ve 'istiklâl' di...

(Belge/ 4. "... Fransa Büyükelçisi Mr. Ponsoot 'yla, 'Hatay Meselesi' ni konuşurken; o, söze onların 'İhtilâl-i Kebiri' ile başlayıp, 'İnsan Hakları Evrensel Bildirisi' nden söz ederek; bir manada, bunları 'bizzat' onların hiçe sayıp, insan haklarını ihlâl ettiklerini imâ ediyor; sonra da, diyor ki:

"... ben muhterem milletinizin ve şerefli ordunuzun, kıymetli ve kudretli vasıflarını, takdirle, sitâyişle bilirim; ona bu şuurla, dostluk elimi uzatmak istiyorum; o da benim dostluğumun, değeri olduğunu bilmelidir; buna aynı ehemmiyetle mukabele etmelidir..."

"... bakınız benim kendi dostluğumun yanında, bütün şu etrafımda gördüğünüz şanlı ve mümtaz şahsiyetlerin, temsil ettikleri şerefli kuvvetlerin, Balkan Paktı ve Sadabat Paktı kuvvetlerinin, kıymetli, kudretli ve muazzam dostluğu var; bunun önemini devletinizin anlamamasını ve benim talebimi reddetmesi ihtimalini, tasavvur edemiyorum..." (H. R. Soyak. 'Atatürk'ten Hatıralar', s. 607, YKY 1973).

Siz son yarım yüzyıl içinde, bu değer ve kıratta konuşan; bir devlet adamımızı gördünüz mü? Şu iki küçük paragrafı bile, başlı başına Mustafa Kemal Paşa 'nın kendine mahsus bir 'Büyük Ortadoğu Projesi' ne yalnız sahip olduğunu değil; aynı zamanda ve şahane bir şekilde, bu 'proje' yi 'Batı'yı, Beyaz ve Hıristiyan' Emperyalizm' e karşı, nasıl savunduğunu gösterir...)

'Bu benim hoşuma gitmiyor...'

(Belge/5. ... hele zamanın Suriye Dışişleri Bakanı Cemil

Mardam 'la 'Hatay Meselesi' ni konuşurken, altını çizerek söyledikleri!... Açıkça demiş ki:

"... Türkiye Cumhuriyeti'nin arzu ettiği şey, Suriye'nin müstakil bir İslâm devleti olmasıdır. Suriyeliler, isterlerse bizimle dost olurlar yahut olmazlar, bu onların bileceği şeydir; fakat herhalde, müstakil bir Suriye İslâm Devleti kurulmalıdır..."

Onun anlayamadığı ve kabul edemeyeceği nedir, onu da aynı açıklıkla dile getirmiştir:

"... fakat garptan bir millet gelecek, bunu tâyin edecek, bu benim hoşuma gitmiyor. (Bunu) çok kıymetli dostumuz Fransızlara, ben açıkça söylediğim gibi, siz de açıkça söyleyebilirsiniz: Bu işte, onları hakem tayin etmeyeceğim; bizi karşı karşı bıraksınlar, biz anlaşırız..." (bkz. a.g.e.)

'... Fransızlar, aklını başına toplasın!...'

Peki, ya bırakmazlarsa?.. Gâzi 'nin bu takdirde öngördüğü iki çözümün ikisi de, onun tasavvurunda nasıl gelişmiş ve kesin, bir 'Büyük Ortadoğu Projesi' olduğunun; o projeyi, ne kadar ciddiye aldığıнын, göstergesidir:

A/ Birinci Çözüm: Sözüünü hiç sakınmamış, diyor ki: "... Fransızlar bir şey yapamazlar, enerjinizi kullanmak şartıyla!. Ben bunu müspet olarak söylüyorum ve icâbında da bunu gösterecek vaziyetteyim. Fransızlar, eğer şüphe ediyorlarsa, bunu tecrübe edebilirler. Yapamam! Hepimiz Müslümanız, yemin ederim ki, namusum üzerine söylerim ki bırakmam! Çok temenni ederim ki, Fransız Hükümeti aklını başına toplasın! Namusum üzerine söylüyorum, bırakmam! Kendileri bilirler!..." Ayrıca 'inkılapçılığı' ve 'demokratlığı', ilâve ettiklerinden belli olur: "a/ Sizin ordunuz yoktur ama, bizim ordumuz vardır; girerim, ama çıkarım!", "b/ Suriye mutlaka bağımsız olmalıdır!" (bkz. a.g.e.) Yâni, 'federasyon' ya da 'konfederasyon', iki tarafın 'rızasına' bırakılmıştır.

Peki, ya ikinci çözüm? O başlı başına bir destan! İlk okuduğum zaman, tüylerimin nasıl ürperdiğini, ölüsem unuturum. O kadar hayali, o kadar gerçek dışı izlenimi uyandırıyor ki, uzunca bir zaman inanmadım, çevresindekilerin yayımladığı hatıralarda, bunu teyit edecek sözler aradım: buluncaya kadar, o konuda tek satır yazmadım; çünkü Gâzi Mustafa Kemal, devrimci bir liderin, iktidar olduktan sonra idealini gerçekleştirebilmek için, tek örneğini ancak XX. yüzyılın ikinci yarısında görebileceğimiz bir çözümü, daha o tarihte öngörmüş, üstelik uygulamasını göze almıştı.

Yaşlanınca 'yumuşamıştı' öyle mi? O galiba 'yumuşakçalara' öyle geliyor...)

Cumhuriyet, 17.12.2004

93 - “...Benzetmek Gibi Olmasın!..”

(...merak ediyorum, acaba aranızdan hatırlayanlar çıkacak mı? Daha önceki 'söyleşi' lerimizin birinde -belki birkaçında- bu 'durumu' ele almış; olayın bana verdiği heyecanı, sizinle paylaşmaya çalışmıştım....)

Gâzi'nin 'inkılapçılığı'!..

(Belge/6. "...daha o zaman, Gâzi 'nin 'Başvekil' İsmet Paşa 'yla, ciddi ihtilâfları olmuştu: 'Terakkiperver Fırka', 'Suikast Davası', 'Kadrocular', 'Serbest Fırka', 'Hatay Meselesi', bunların birkaçı. Hasan Rıza Bey (Soyak), Hatay sorunu çıkmaza girmiş gibi olunca, Mustafa Kemal Paşa 'nın ona açıkladığı çözümü, 'Hatıralar' ında şöyle anlatıyordu:

"...defalarca Fransız Sefiri Mr. Ponsot'ya söylediğim gibi, dava benim şahsi davamdır; ve icap ederse, yine şahsen halletmem gerekir; binaenaleyh şayet böyle bir zaruret karşısında, yâni silâhlı bir hareketle halletmek zorunda kalırsak, tutacağım yolu da çoktan kararlaştırmış

bulunuyorum; böyle bir durumda; derhal devlet reisliğinden, hatta meb'usluktan istifa edeceğim; serbest bir vatandaş olarak, bu işte çalışan arkadaşlarla beraber, Hatay topraklarına geçeceğim..."

"...bildiğin gibi, bunun her zaman imkânı ve çok emin yolları vardır. Oradaki mücahitlerle ve anavatandan kaçıp bize katılacağından şüphe etmediğim kuvvetlerle, meseleyi yerinde ve içerden halletmeye çalışacağım. İsterse Türkiye hükümeti beni ve arkadaşlarımı âsi ilân eder ve hakkımızda tâkibat yapar!.."

Tasavvurunda 'Büyük bir Ortadoğu Projesi' olmayan bir 'inkılâpçı' lider; yarım yüzyıl sonra 'Che' Guevara 'nın ancak uygulayacağı bir planı gündemine alabilir mi? Bu bir. İkincisi, bu plana şu sözleri ekleyebilir mi?

"...Fransızların, Suriye ve Lübnan'a öyle kolay kolay istiklâl vereceklerinden emin değilim; binaenaleyh biz, hareketimizi onlara da teşmil ederek, kısa yoldan gerek Suriye ve gerekse Lübnan'a özledikleri istiklâllerini temin edebiliriz." (H.R. Soyak, 'Atatürk'ten Hatıralar', Cilt, II. S. 607.)

Peki ya üçüncüsü? Acaba başka kimsenin ağzına almadığı bu 'ihtimali' hatıralarında bir doğrulayan var mıydı? Başladım aramaya..."

Fahrettin Paşa'nın 'tanıklığı'!..

(Belge/7. "...Fahrettin Paşa 'nın (Altay), İnkılâp Tarihi'mizde, altı yeterince çizilmemiş hizmetleri vardır ki, iyi niyetle gerçekleştirilmiştir: İzmir Suikastı 'nın keşfinde ve tecziyesinde önemli rolü olan iki adamdan (öteki İzmir Valisi Kâzıp Paşa (Dirik) birisi odur; İsmet Paşa 'nın Cumhurbaşkanı seçilişinde, önemli etkisi olmuştur; 'ordunun müdahalesi' sayılabilecek bir etkisidir bu, (Bkz, 'Onyıl Savaş ve Sonrası) Gâzi 'nin 'Hatay Çözümü' nü de, aynı kitapta, şöyle anlatıyor:

"...üşütmesinden korktuğum için, '-... hava çok sert; soğuk alırsınız, içeri buyurun!..' dediğim vakit, o dalgın hâli ile döndü ve bir masaya oturdu. Bir şeyler söyleyeceğini bekliyordum ki, dudaklarından şu cümleler döküldü:

"-...Paşa biliyor musun ben, Cumhurbaşkanlığı'nı bırakıp, Hatay'a 'çete reisi' olacağım!.."

Bunları söylerken, yine sıkıntılı hâli devam ediyordu, benim gülümsediğimi görünce: '-...Ne gülüyorsun?' dedi. '-...efendim, siz Türkiye'nin 'çete reisi'siniz, Hatay'ın 'çete reisi' bir teğmen olur..." ..." (a.g.e.s. 494)

Bilmem bu kararlı tavrın tesbitinden sonra, Gâzi 'nin 'projesi 'nin mevcudiyetinden şüphe mümkün müdür? O zaman sorulacak soru şu: Cumhuriyet Hariciye 'si, devletin kurucusunun 'projesi' ne ne kadar sâdık kalmıştır?)

Fuat Paşa'nın vasiyeti...

(Belge/8. "...Gâzi 'den sonra, onun devletin temeli saydığı hangi ilkeye sâdık kaldık ki, buna kalabilmiş olalım? Bilmem sırası düştükçe andığım, Keçecizâde Fuat Paşa 'nın, - Tanzimat çı sadrazamlarımızın önde gidenidir.- Padişah 'a 'vasiyetnamesi 'ndeki ünlü ve önemli tavsiyesi aklınızda kaldı mı? Malûm ya, demiştir ki:

"...ecnebi müttefiklerimiz içinde, en ehemmiyetlisi İngiltere'dir; her ne olursa olsun, dünyanın en sabırlı ve en metin milleti olan İngilizler, bizim en önde gelen ve en son vazgeçeceğimiz müttefiklerimiz olacaktır. Bendenizce Babîâli'yi (devleti) İngiltere'nin dostluğundan mahrum görmektense, birkaç vilâyetimizi elden çıkmış görmek, daha iyidir." (Vasiyetname, The Levant Herald, 1869)

"Batı 'yla (AB ve ABD) aramız bozulmasın diye, eğer Kıbrıs 'ı fedâ edebiliyorsak, Hariciye 'nin tutumu, Gâzi 'ninkine mi benziyor, yoksa Tanzimat sadrazamlarının, -

uygulaması Devlet-i Aliyye-i Osmaniye 'yi batıran -
'vasiyetnamesi' ne mi?

Karar sizin!.."

Cumhuriyet, 20.12.2004

94 - **"...Şecaat Arz Ederken!.."**

(... Allah saklamış! Meğer, ne büyük bir tehlike içindeymişiz; hassaten, yarım yüzyıl evvel, o karanlık 50 'li, 60'lı, 70'li yıllarda; 'kökü dışardaki Sol', ülkemizi ele geçirmek üzereymiş; eksik olmasın, dünyanın öteki ucundaki 'dostumuz ve müttefikimiz' -hele onun, sinek sektirmez istihbaratı-; durumun vahâmetini dakikasında görmüş, Komünizm 'e karşı bir 'İslamiyet' duvarı oluşturarak tehlikeyi önlemiş!...

... Neler mi saçmalıyorum? Hayır efendim, bu 'tespitler' bana ait değil; işin hem uzmanı hem sorumlusu diyebileceğimiz, bir 'görevli' nin tespitleri: CIA 'nın o zamanlar Ortadoğu Masası Şefi olan Mr. Graham Fuller 'ın ağzından dökülüyor; hem de Vatan 'a verdiği bir mülâkatta!..)

(Belge/9. "... 'Soğuk Savaş' zamanında, Sovyetler'in Güney'e doğru yayılmasını önlemek için -geliştirilen- 'Yeşil Kuşak' fikri, herhalde bizimdi. Benim de bu işe büyük katkımdı tabii, belki de bu kavram hakkında en çok konuşan bendim. Çok da haklı bir tezdi. Çok, çok doğrudu. Komünizm'e karşı bir duvar oluyordu İslâm..."

"... Türkiye'de -aynı şekilde, İran'da da- çok kuvvetli bir Sol vardı: Hem 1950'ler, 1960'lar, hem de 1970'lerde! Komünizm hareketi, çok kuvvetliydi. Ve Türkiye'de İslâm, Komünizm'e karşı çok efektif değildi. İslâm zayıf ama Solculuk güçlüydü. Ve Türkler için de, Komünizm, İslâm'dan daha büyük (bir) hareket (olarak) görüldü: Menderes'ten bu yana, Sağcı hükümetleri destekledik; bu doğrudur..." (Vatan gazetesi, 1 Kasım 2004)

...o dönemi, gündelik media düzeyinde -yâni yüzeyden değil- derinlemesine yaşamış her Türk aydını -hele Solcu ise-; bu müthiş 'teşhis' ve 'tesbit' e, gülsün mü ağlasın mı, kestiremez. Neden mi? 'Mantık' diye bir şey vardır da, ondan!

İsterseniz, bir deneriz...)

Ne de kuvvetli ya!...

...hele o 40'lı yılların sonu, 50'li yılların başı! Meraklısı TKP'nin o tarihte, ciddi şekilde ikiye bölündüğünü; İşçiler'le teması kaybettiğini bilir; büyük 'tevkifat ve davalar', zaten Hareket'i hırpalıyordu; 'tehlike' nin büyüklüğü(!) hakkında bir fikir versin diye, misâl ister misiniz? Hem mahkûm hem sürgün, şair A. Kadir'in, çıkar çıkmaz toplatılan şiir kitabı ('Tebliğ') kaç adet basılmıştı bilir misiniz? İçinde yazılıdır: Üç yüz küsur adet! Görüldüğü gibi, ülkenin Komünist olmasına(!) ramak kalmış!

1950'li yıllara, iki büyük 'tevkifat'la girilmişti: Cemiyetler Kanunu, 'sınıf esaslı üzerine cemiyet kurma yasağını' kaldırıncaya, hem Emekçi Partisi (Dr. Şefik Hüsnü) hem TSP (Av. Esat Âdil kuruluyor; etraflarında üç ya da dört dergi, bir miktar sendika! Ömürleri kısa olacak, hepsi yasaklanıp, çoğu cezaevini boylayacaktır. Anlaşılan CIA - ya da, o zamanki adı ne idiyse o- onların cezaevinde bile ne büyük bir 'tehlike' olduğunu(!), Washington'dan saptamıştı: hepsini toplasanız, kaç kişi ederdi acaba, yüz mü, yüzelli mi, ikiyüz mü?

1960'lara diyecek yok! Kemalist Sol da ('Yön'), Sosyalist Sol da (TİP ve DİSK) 'hissedilir' gibi oluyorlar; zaten, Komünizm'le Mücadele Cemiyeti de örgütlenmiş, örgütlenmiş ama TİP bir manada 'ulusal', bir manada 'demokratik' bir örgüt; DİSK ise, evcilleştirilmiş 'devlet' sendikacılığından, bağımsız solcu sendikacılığa geçmeye çabılıyor; onların dışındaki örgütler, ya Komünizm'le

Mücadele için olay çıkarsın diye tasarlanmış; ya da heyecanları, gerçeği kavrama yeteneğini aşan

gençlerin çabaları! Sonuç, hüsrân! Hatırlar mısınız? 12 Mart 'darbesi', kendisini, bunlar sayesinde haklı çıkarmaya çalışmıştı.

Uzun sözün kısası, devleti 'Yeşil Kuşağa' katmak için, iki sebepten tehlike yoktu: Türk halkı, çok partili demokrasiyi uygulamaya başlamış olmanın heyecanı içindeydi; zaten 'bir avuç' olan 'Solcuları' görmüyordu bile! İkincisi, İşçi Sınıfı ile Aydınlar arasındaki 'kültür farkı'; 'sosyalist' geçinen aydın örgütlerinin, 'ecnebi' muamelesi görmesine neden oluyordu: oy alamıyorlar! Aslında durum hâlâ böyledir: Sosyalist Solcu partilerin seçimlerden hangi oy yüzdeleriyle çıktıklarını, Mr. Graham Fuller görmüyor mu?

Türkiye 'de Komünistler çok güçlüymüş de, onun için 'Yeşil Kuşak' projesini uygulamışlar! Buna tavuklar bile güler!

Niyetleri bozuk!

(...Türklerin unutmaması gereken iki tarih gerçeğinden biri nedir? Lausanne Antlaşması 'nı, Washington 'ın 'tanımamak' ta, ne kadar ısrarlı olduğu; Londra 'nın da Musul dolayısıyla sorun çıkarıp, Nestûri ve Şeyh Sait isyanlarını kışkırtarak, üstelik Ankara 'ya ültimatı verdiği!.. Süleymaniye, Kerkük ve Musul'dan başka, Hakkâri'yi de istiyordu.

İkincisi, Türkiye 'ye ilk ABD Büyükelçisi'nin 1927 'de gönderildiği!.. Gerçekte Anglo/Saksonlar, Sovyet İhtilâli başarılı olmasaydı, Türk Devrimi 'ni daha o zaman, haritadan sileceklerdi; fakat XX. yy 'ın o iki ihtilâli (1917, Sovyet ve 1919, Anadolu) hesaplarını altüst etmişti. Bu bakımdan, o zaman yapamadıklarını, XXI. yy' ın başında, niye denemesinler? Üstelik niyetlerinin bu olduğunun ipuçlarını, yine o zat, daha önce 'bizzat' sunmuştur.

Göreceksiniz!...)

Cumhuriyet, 22.12.2004

95 - “...Dillerinin Altındaki Bakla...”

...Washington 'ın, Bush Jr. Ve 'takımı' yla beraber; hangi türden bir egemenlik, nasıl bir yönetim mantığına geçtiğini, anlamak mı istiyorsunuz? O 'takımı' ın en muteber, en 'nüfuzlu' yıldızlarından Bayan Condeleezza Rice 'ın; daha Sovyetler 'in henüz dağıldığı sıralarda, ne cevher yumurtlamış olduğuna bakacaksınız:

(Belge/10. "...bundan böyle ABD'de, o ne olduğu belirsiz 'uluslararası toplum'un çıkarlarının değil; doğrudan doğruya, ABD'nin çıkarlarının savunulması gündeme alınmıştır...")

İyi de, ne demektir bu; yani ne alama gelir? Onu da başka bir 'politikacı' bayan, Diane L. Kniappers , aynı açıklıkla ifade etmiştir:

(Belge/11. "...bugün bizi inanç, -yani din- özgürlüğü lehinde, böyle harekete geçiren şey (buraya dikkat!) daha önce bizi Komünizm'le mücadeleye yönelten şeydir. Bir insan toplumu, yalanlarla serpilip gelişemez; dinsizlikle ve Komünistlikle, ancak yalanlar üretilir; bu yüzden uygarlığın güvencesi ancak inançla, yani, din özgürlüğüyle olur; zira inanç ve din özgürlüğü, bireylerin namuslu yetişmesini sağlar; namus erbebi olmazsa ticaret olmaz, ticaret olmazsa, uygarlık olmaz!...")

İşin ucu Türkiye'ye dayanıyor...

İşte, 'kafa' bu! Üstelik Diane L. Kniappers, sıradan bir kadın değil, 'ABD Din ve Demokrasi Enstitüsü 'nün, başkanı; o sıfatla konuşuyor; gerçi bütün dünya, ABD yapımı filmlerde ve TV dizilerinde, yankee 'lerin ticari namus derecesini pekâlâ ölçebiliyor; Afganistan 'daki, Irak' 'taki davranışları da, 'inançlarının' samimiyeti ve

derinliği hakkında, yeterince fikir vermektedir ama; olsun, Başkan Bush Jr. ve yönetici 'takımı' nın anlayışı, daha o tarihte, Samuel Huntington 'ın 'Medeniyetler çatışması' kuramına uygundur; zira aynı 'takım' dan Paul Henze , söyledikleriyle bu tezi, bakar mısınız nasıl doğrulamıştır:

(Belge/12. "...eski Sovyetler'de, püriten Vahabi doktrinler, kirlenmeye ve Materyalizm'e karşı, panzehir olarak yaygınlaştı. Said Nursi'nin öğrencileri olan Nurcular, bilim, modern bilgi ve ciddi modern eğitimin, geleneksel olarak İslamda olduğunu savunuyorlar. Türk aydınlarının Nakşibendiler konusundaki kaygıları yapaydır; Türkiye'nin doğusunda ve kasabalarında yaygın olan Nakşibendiler, eski Sovyetler'deki (yeni) bağımsız Türk Cumhuriyetlerinde ortaya çıkan girişimci sınıflar için, doğal bir bağlantı noktası işlevini görmektedir...")

... Nasıl, beğendiniz mi? Böylece geliştirdikleri sürecin açık ucu, Türkiye 'ye dayanmış oluyor; ülkemizde soruna nereden ve ne maksatla baktıklarını öğrenince, elbette Bayan Diane L. Kniappers 'in, 'demokratik ve laik cumhuriyet' lerle Komünistler'e neden aynı gözle baktığı, daha iyi anlaşılacaktır...

Komünizm bahane, hedef ulusal devlet!

...çünkü Türkiye 'yi, 'komünisti güçlü, dindarı zayıf' diye, 'yeşil kuşak' içine aldıklarını söylemiş olan Graham Fuller , bizzat o; Sovyetler dağıldıktan sonra, hedefini değiştirmiş, göreceğiniz gibi, Komünizm 'in yerine Kemalizm 'i geçirmiştir. Diyor ki:

(Belge/13. "...Atatürk'ün düşünceleri, çağı için son derece güçlü düşüncelerdi; ama onun sayesinde yaratılmış bugünün, kendine güven duyan güçlü Türkiye'si; artık ulusal kimliğini, yörüngesini, dünyadaki rolünü (buraya dikkat!) hatta İslamın günlük hayattaki yerini, yeniden düşünmelidir..."

"...İslama bakmanın çeşitli yolları var, bence otomatik bir

tehdit olarak kabul edilmesi yanlıştır. Son elli yılda, yapay olarak bastırılmasının bazı meşru nedenleri olabilir; ama artık Türkiye, bu konuda kendisiyle barışmalıdır. Geçmişteki radikal laiklik politikaları döneminde, İslamın hayatınızdan nasıl dışlanacağı, adeta bir saplantı haline gelmişti, bence bugün bu, daha az lazım olan bir reaksiyon..."

"... Geçmişte Türkiye Ortadoğu için bir modeldi, bugün de olmaya devam ediyor.. buraya dikkat!) hele demokrasi ile İslamı bir arada yaşatacak bir formül bulunursa, İran'a ve Arap dünyasına büyük bir öncülük yapmış olacaktır..." (Cumhuriyet, 26 Şubat 1990)

Hepsi bu kadar olsa, yine iyi; hayır, aynı Graham Fuller, aynı tarihlerde başka bir gazeteye, bakar mısınız neler demiş; dilinin altındaki baklayı, nasıl çıkarmıştır:

(Belge/14. "Türkiye nüfusunun iç yapısı, geçmişte genel olarak açıkça kabul edilmeyecek bir şekilde, çok etnik görünüyor, Türkiye çok etnik unsurlu, çok dinli bir toplumun sorunlarını nasıl halledeceği sorusuyla uğraşılıyor." Yani, onun gözünde Cumhuriyet 'le ortaya çıkan 'ulusal devlet' ve 'Türk üstkimliği' geçerli değildir.)

"...Türkiye çok etnik bir ülkedir ve bu gerçeği kabul etmelidir; bu gerçeğin kabulü, daha gürbüz, çekici ve başarılı bir Türk devletinin başlangıcını oluşturabilir; eğer Alevi kimliği tanınmazsa, Kürtlere ifade özgürlüğü verilmezse, çok ciddi bir kriz olabilir..." (Yani mevcut Türk devleti başarılı değildir, etnik bölünmeyi benimsemek 'yeni Türk devletinin başlangıcı olacak'tır...)

'Yeşil Kuşak' taki öteki ülkelerin (İran, Irak, Suriye, Afganistan) içinde buldukları bugünkü durum hesaba katılırsa; asıl amacın, onları Komünizm 'e karşı pekiştirmek mi; yoksa bu bahaneyle, müstakbel bölünmelerini hazırlamak mı olduğu, daha iyi anlaşılabilir mi?

Karar sizin!..

Cumhuriyet, 24.12.2004

96 - **“...Sıfıra Sıfır, Elde Var Sıfır!..”**

(... 'Avrupa Birliği' patirtisinin, arkasında bıraktığı; benim açımdan bakarsanız, bir başyazıdan birkaç satır; şehirlerarası bir telefon muhaveresinden, aklımda kalan birkaç cümle! O kadar mı önemsizdi? Hayır, tam tersine; o kadar önemli! Başyazı, Cumhuriyet 'in başyazısı; tesbiti de şudur:

(Tesbit/1. "... sonuçta Brüksel'de olan bitenler, diplomasi karmaşası görünse de, basit bir hesaba oturuyor: 1/ Avrupa Birliği, müzakere tarihi dışında, hiçbir şey vermiyor. 2/ Türkiye, müzakere tarihi dışında hiçbir şey almıyor, ama Kıbrıs'ı veriyor. 3/ 'Serbest Dolaşım'dan yoksun bırakılıyor. 4/ Müzakere'nin 'ucu açık', sonuç meçhul: Türkiye'nin en az 10, en çok 20 yıl AB'nin, yakın denetimi altına gireceği kesin!..." (Cumhuriyet, 18 Aralık 2004).

Aynı gün, hatırını sormak amacıyla, telefonla Trabzon 'da kendisine ulaştığım bir dost; televizyonda, Brüksel değerlendirilmelerini izlemekteymiş; bir köşe yazarının tesbitini, sıcağı sıcağına nakletti:

(Tesbit/2. "... Avrupalıları anlamamız kabil değil! Hem ısrarla onları benimsememizi, onlar gibi olmamızı istiyorlar; hem de bunu gerçekleştirip, onlardan olmak istediniz mi, kesinlikle aralarına almıyor, yorgunu daima yokuşa sürüyorlar...")

Her ikisi de doğrudur, çünkü çoğumuzun medeniyetin 'zirvesi' sandığı Batı (ABD ve AB) 'Keşifler Yüzyılı' ndan 'Dünya Savaşları Yüzyılı' na kadar devam eden süreç boyunca dünyayı soyup soğana çeviren 'Beyaz, Batılı ve Hıristiyan' Emperyalizm' in ta kendisidir; amacı yeryüzünü daha uygar bir aşamaya geliştirmek değil; daha zengin, daha müreffeh olabilmek için, 'kullanmak'tır: Evet,

'kültürsüzleştirip' seni kendisine benzetir; ama benzeyecek gibi oldun mu, 'maymun muamelesi' yapar; hele 'çıkarları'na dokunursanız, maazallah!...)

Avrupa'nın 'kilise mantığı'!...

(Çağrışım/1. "... Dr. M'ba' yı tanıyorsunuz; o tarihte, henüz stajyer; Quartier Latin 'de Afrika giysileriyle dolaşıyor; her sabah, saçlarını kazır, dazlak; mısır sapından yapılmış piposunu tütürür, işte o zenci güzeli derdi ki:

"... Batı, aynen Roma gibi, medeniyeti, kendisinden ibaret sayar; yani Avrupa'nın ve Avrupanın dışında, herkes 'barbar'; bir 'barbar' ne kadar 'Romalı' olabilir ki? Hiçbir zaman!..."

Montparnasse 'daki Dupont Kahvesi'nde, Calvados bardağını, pembe avucunda ısıtarak, muhtemelen şuna benzer şeyler söylerdi:

"-... baksanıza, Karl Marx gibi uluslararası bir dâhi bile, aynı yanılğı içindedir; kafası Avrupa düzeyinde işlediği için, XX. yy'ın dünyada bir 'sosyalist devrimler yüzyılı' olacağını iddia etmiştir; ne Emperyalizm'i ve yeryüzündeki tahribatını görebiliyordu; ne de bunun hazırladığı Kurtuluş Savaşları'nı ve demokratik devrimleri: XX. yy, onun istediği gibi olmadı, Kurtuluş Savaşları'nın ve demokratik devrimlerin yüzyılı oldu..."

M'ba böyle ahkâm keserken (1960'lar) ne 'Sosyalist Blok' dağılmıştı, ne de SSCB; meğer üç çeyrek asır ömründe, bir 'sosyalizm parantezi' olacakmış; yerini, sonrakilerin beklentisine bırakarak, ufalanıp gitti ama, 'ulusallık' üstelik gittikçe daha 'toplumsallaşarak' devam ediyor; Batı 'nın aslında bir türlü içine sindiremediği, katlanamadığı budur: ABD de, AB de, 'Tam Bağımsız ve 'Özgür', -onlar gibi 'ulusal'- devletleri; ya 'manda' ya ya da 'düpedüz sömürgeye' dönüştürmek telaşındadır.

'Ulusalçılık'ın, gün geçtikçe daha çok anti/emperyalist vasıflar kazanıyor olması, buradan doğuyor...)

Türkiye'nin orada işi ne?

(Çağrışım/2. "... sırası düşmüştü de, sanırım şöyle bir dokunup geçmiştik: Bolşevikler, (Rus Sosyaldemokrat Partisi 'nin 'solcu' kanadı) örgütün en radikal -dolayısıyla en Avrupalı- kanadı idi: bunlar, Ekim Devrimi 'nin (1917) yeryüzü 'mazlumları' nın alayını, ayaklandıracağını sanıyorlar; bunu sağlamak üzere, bağlı buldukları II. Enternasyonal'e (Brüksel) başvurmuşlardı. Ne beklenir? Avrupa sosyalist partilerinin, davete katılması mı? Gerekeni budur ya, gerçekleşmez!

Nedenini, daha Alliance Française 'de Fransızca öğrenirken (1949), Trotskist sınıf arkadaşım Mark (Apter) şöyle açıklardı:

"- Brüksel Enternasyonal'i Avrupalıydı, yani ona bağlı işçiler ve partileri, Üçüncü Dünya'nın sömürülmesinden, yeterince pay alıyorlar; Rusların çağrısına uyarlarsa, 'sömürgeleri' elden gidecektir, 'avantaları'nı kaybedecekler. Avrupa Sosyalizm'i, Sovyet çağrısına bu yüzden hayır demiştir; hem işine gelmediği, hem başını o çekmediği için! Aksi halde, Moskova'nın III. Enternasyonal'i örgütlemesine, ne lüzum vardı ki?..."

Avrupa Birliği, hâlâ kendisini Roma zanneden, devrini ikmal etmiş, yaşlı ve köhne bir Emperyalizm 'dir; ona karşı ilk 'kurtuluş savaşını' kazanmış Türkiye 'nin, onun içinde ne işi var?)

Cumhuriyet, 27.12.2004

97 - **"... 'Batılı'nın 'Gerçeği', 'Çıkarına Göre' Değişir!.."**

(...nerede okumuştum hatırlamıyorum. Trotsky galiba 'hatıraları' nda anlatmıştır; bir kış sabahı Kremlin 'den çıkıyor; kar beyazı avluda, ne görse iyi, Vladimir İlyiç, tek

başına kazak dansı yapıyor! Şaşkınlığına aldığı cevap, hakikatte Lenin 'in, Avrupa Sosyalizmi 'nin desteği olmaksızın, 'Sovyet İhtilâli 'nin geleceğinden, çok da emin olmadığının belirtisidir; çünkü ne demiş: "-...ne mutlu bize! Fransız Komünü'nün süresini, bilmem kaç gün geçtik: Devrim yaşıyor, biz sevinmeyelim de, kim sevinsin?"

'Yaşıyor' muydu? Tartışılır; hele 'halk sovyetleri' nin 'partinin denetimine', 'parti' nin, Stalin 'in 'denetimine' geçtiği bilinirse! 'Ticaret Anlaşması' örtüsü altında, İngiltere 'yle 'tek ülkede sosyalizm' uzlaşmasına gidilecek; hem 'halk sovyetleri' (şûraları), hem de -çok daha önemlisi- Komintern, Politbüro 'nun denetimine sokulacaktı. Bunun, - yıllarca sonra hepsi 'aklanacak', ihtilâl politbürosu üyelerinin; ardı ardına yargılanıp 'ihamet' ten 'tasfiyesi' anlamına geldiğini, meraklısı bilir.

Batı 'nın 'anladığı' ve 'uygulamayı' savunduğu Sosyalizm, yeryüzündeki 'esirler dünyası' nın ümit ettiği Sosyalizm değildi, onların tutsaklığı ve sömürülmesi üzerine tesis edilmiş, -tabiri caizse- bir 'seçkinler düzeni' idi: Stalin 'in, III. Enternasyonal 'i önce adeta 'ulusallaştırıp', sonra 'yozlaştırmasını' desteklediler; elde ettikleri ilk fırsattaysa, lağv edilmesini isteyip, bunu da sağladılar. Stalin 'in vefatında Paris 'teydim, Cumhurbaşkanı General de Gaulle, onun için ne demişti bilir misiniz: "-...o, Rusya'yı, güçlü bir imparatorluğa dönüştüren büyük bir devlet adamıydı!.."

Batı (Avrupa) aslında, Rusya 'da 'mazlumları' ayağa kaldıracak devrimleri değil; besbelli, doğru dürüst bir 'çar' görmek istiyordu; nasıl ki Türkiye 'de Musul diye, Oniki Adalar diye onlara kök söktüren 'Kemal' i değil; cumhurbaşkanı olur olmaz, Moskova 'ya sırtını dönüp, İngiltere ve Fransa 'yla ittifak imzalayan, 'İsmet' 'i tercih ediyordu.

Nereye kadar?)

'İkiyüzlülük' âdetleridir!.

(Çağrışım/3. "...meraklısı hatırlamaz mı? Quartier'deki Cafe Guimard'ı -çoğu öğrenci- üç beş Türk, mekân edinmişti (1949). Gedikli müşteri bir Fransız, fırsatını buldukça imâlarla bizi iğneliyor: Türk

şuymuş da, Türk buymuş da, asarmış da, kesermiş de, vs... Bir keresinde dayanamayıp sormuştuk: "...nedir bu sizin Türklerle sorunuz? Size ne gibi bir kötülük yapmış olabilirler?" Cevabı şaşırtıcıdır: "-...ne midir? Daha düne kadar Viyana'daydınız; bu yandan da Pyrene'lerde: Batı Avrupa, ha bugün ha yarın saldıracaklar korkusuyla yaşadı: Bu bile yetmez mi? İki anlamı vardı cevabının: a/ Endülüs Emevileri ile Osmanlı'yı bir tutuyordu; yani olaya laik bir Fransız olarak değil, koyu bir Katolik olarak bakıyordu. b/ Türklerden düpedüz korkmaktaydı..."

...bu çağrışım, son AB olayından önce -söz birliği yapmış gibi- dünyaca ünlü Fransız haftalık siyaset dergilerinden, en az üçünün, aynı 'kapak konusunu' seçmeleri neden oldu: 'Türklerden Korkmak Gerekir mi?' (Bkz. 'Le Nouvel Observateur') Böyle 'ortalama' bir 'Batılı' dan hangi anlayışı bekleyebilirsiniz? İzmir gazeteciliğimde, Fuar Zamanı Fransız ziyaretçilerin, yüzüme karşı 'Modern Türkiye' övgülerine az tanık olmadım; aynı ziyaretçilerin benzerleri, Çeşme 'de, Gümüldür 'de ya da Urla 'daki tatil köylerinde, bizi zehir zemberek çekiştiriyorlardı, çok kulak misafiri olmuşumdur: Ne kabalığımız kalıyordu, ne cahilliğimiz!..)

'Kemalizm'i onlar sürdürüyordu...

(...dedim ya, 'Beyaz, Hıristiyan ve Batılı' Emperyalizm' in, Sosyalizm 'le Ulusallığı, 'buluşturup', iç içe geçirdiğini; tam olarak, Afrika 'lı zenci Komünistleri (Dr. M'ba, Diopp, vsb...) tanıdıktan sonra anlamışımdır: Bandung Konferansı, Tito/Nehru/Nâsır üçgeninin III. Dünya 'ya sahip çıkması; Sokarno, Lumumba, Seku Ture gibi liderler -deyim yerindeyse- Kemalizm 'i, kendi koşulları içinde

sürdürmek mücadelesini veriyorlardı.

Tam da o sıralarda Franz Fanon 'u, hemen arkasından Ziegler 'i, Ballandier'yi, Maurice Dobb 'u -ve benzerlerini- okumaya koyuldum; çoğu dilimize çevrilmemiş bu eserler, 'Batılı' oldukları halde, Emperyalizm 'in yeryüzündeki tahribatını, açıkça ve kanıtlarıyla tartışıyorlardı. Ankara' daki ünlü Zafer Çarşısı' ndan, yıllar sonra bir kitapçada, J.M. Albertini' nin kitabını buldum ve aldım ('Azgelişmişliğin Mekanizması', May Yayınları, 1978) Türkçeydi, fakat hak ettiği alakayı görmüyordu: O gün bugün, sırası düştükçe sözünü eder, yaptığım alıntılarla okuru dürtmeye çabalarım; zira J. M. Albertini, orada Emperyalizm' in III. Dünyalı 'yı zorla kendine benzetme, yine de hor görme politikasının, 'mekanizmasını' da anlatmıştır.

Nasıl mı? Göreceğiz...)

Cumhuriyet, 29.12.2004

98 - **“...‘Kültürsüzleşme’ Nedir?!.”**

(Bu yazı 'hileli' , haber vermedi demeyin!)

"...İki temel 'ırkçı' düşünce..."

"...'Kültürsüzleşme' bir grubun, diğer bir kültürle ilişkisi sonucu, kendi kültürünü değiştirmesi; hatta bütünüyle kaybetmesi olayıdır. Azgelişmiş ülkelerin şehir ekonomileri, hayat biçimleri bakımından, ülkenin geri kalan kısmına yabancıdırlar. Batılılar, film, reklamcılık, eğitim ve yabancıların varlığı yoluyla; şehir halkı üzerinde, egemenlik kurarlar. Şehir, geniş ölçüde 'kültürsüzleşmiş' bir toplumdur..."

"...sömürücü (emperyalist) yerli halkın, metropoldeki sömürgeci (emperyalist) halka benzemesi amacıyla, eski anlayış ve kuruluşlara, yeni bir biçim vermeye çalışır. Ama yerlileri, aşağı bir düzeyde tutarak, tam bir benzerlikten

kaçınır. Bu politika, iki temel 'ırkçı' düşünce üzerine kurulmuştur; bu düşüncelere göre 1/ Hiçbir insan için, bir Avrupalıya benzemekten daha güzel bir şey olamayacağı için; Afrika, Asya ve Latin Amerika halkına, Batı Uygarlığı aktarılmalıdır.. 2/ Hiçbir uygarlık Avrupa uygarlığından üstün değildir. Bu arada yerlinin daima aşağılık bir varlık olduğuna, hiçbir zaman düzelmeyeceğine inanılmaktadır..."

Niçin her şeyden çok 'milliyetçi'?

"...ekonomik ve politik egemenliğin ötesinde, sömürgecilik, III. Dünya halkının kişiliğini derinliğine hedef alan, geniş bir beyin yıkama kalkışımı olmaktadır. Sömürgeleşmiş ülke, sömürgeciyi (emperyalisti) taklit etmesine, inandırılmak istenmektedir. Sömürge halkının sanatı, felsefesi ve dini inkâr edilmekte; giderek, bu halkın kişiliği yok edilmektedir. Endüstri uygarlığı, az gelişmiş ülkelere, kendi değer ve karşıt değerlerini aktarmaktadır. Gerçekten de, bu değer ve karşıt değerler, çoğunlukla, zengin ülkelerin yönettiği; kitle haberleşme araçları (büyük basın, radyo, sinema, televizyon, reklamcılık) vasıtasıyla, iyice yayılmıştır..."

"...bu sosyo-kültürel darbe, şüphesiz III. Dünya ayaklanmasının, niçin her şeyden önce 'milliyetçi' bir ayaklanma olduğunu açıklayan olgudur. Egemenlik ve bağımsızlık haklarının aranması, şüphesiz bir kendi kendini kanıtlama, kişiliğini yeniden yaratma ve kendine yeniden kimlik kazandırma çabalarını ifade eder. Yine de III. Dünya ülkelerinde bir sarsıntı olmuştur. Bağımsızlık elde edildiği zaman bile, özellikle kültür alanında, sömürgecinin (emperyalistin) taklit edilmesi süregelir. Yönetim sistemi, eski metropollere göre (yani Batılı ülkelere göre) biçimlendiğinden, yeni koşullara uyma çabaları engellenir..."

"...Batılı tüketim modellerinin yarattığı gösteriş etkisiyle, reklamcılığın az buçuk bilinçli kurbanları olan; ve endüstriyel toplum yararlarının, 'Batılı' hayat biçimleriyle

karıştığı bir uygarlığa kavuşma tutkusu içinde bulunan, III. Dünya'nın ayrıcalıklı (seçkin) azınlıkları; çoğunluk, şımarık çocukların aşırılık ve gösterişçiliğiyle, gönüllü olarak 'Amerikan hayat biçimini' benimserler. Bu ülkelerde tergalden 'Batılı' giysisi, pamukluların ulusal yerini almıştır. Daha sonra aşçılar, Avrupa yemeklerini öğrenmek zorunda kalacaklardır..."

"...gelecekteki kadroların, 'yabancı ülkeler'e yollanmalarına gelince, bu da söz konusu kadroların, anavatanlarında çözmeleri gereken sorunlarla uzlaşmayan bir eğitimden geçmelerine yol açar. Yabancı ülkelerde yetiştirilme, çoğunlukla, yararlı olmaktan çok, zararlıdır; bu sakıncalar, gelecekteki yüksek elemanların, çeşitli dış ülkelerde yetiştirilmesi halinde, daha da büyür. Eğitimin çeşitliliği, çoğunluk, eylemde anlaşma ve uzlaşmayı engeller..."

Kemal ve onun neferleri...

(... 'hile' basit, kolayca anlaşılabilir bir 'hile' ydi; meraklısı, sırrını çözmüştür bile!)

Okuyageldiğiniz satırlar, benim değildir: Emperyalizm 'in tehdidi altındaki, III. Dünya Halkları 'nın durumunu dürüstçe inceleyen ve açıklayan, Batılı yazarlardan birinin, J.M. Albertini 'nin; daha önce size birçok kereler sözünü ettiğim, 'Azgelişmişliğin Mekanizması' adlı eserinden, aynen aktarılmıştır. Bu işi ilk defa da yapmıyorum. Merak edip kurcaladım, içinde bulunduğumuz acıklı ve gülünçlü durumu, handiyse aynen yansıtan bu pasajı; ilk olarak, handiyse yirmi sene önce (7 Aralık 1986 tarihinde) yayımlamışım; eminim ki, o zaman okuyan çok bilmişler, bunun 'özgünlük' diye yapıldığını sanmış, yapanı 'marginal' sayarak, gülüp geçmişlerdir. Anlatılanın yaşadığımızla arzettiği 'aynıyet' , bilmem şimdi tüylerini ürpertecek midir?..

"...Batı'nın 'namuslu' aydını, kendi ülkesinin III. Dünya ülkelerine dayattığı rezillikleri görüp yazıyor; hatta buna

isyan ediyor da; acaba neden bizim aydınlarımızın çoğu, gözlerine giren 'merteği' görmezden gelip; '...Batılı tüketim modellerinin yarattığı' 'gösteriş etkisi' ve 'şımarık çocukların aşırılık ve gösterişçiliğiyle'; 'gönüllü olar ak', 'Amerikan Hayat Biçimi' ni benimsiyorlar?.."

Kemal ve onun 'neferleri', bu vahim sorunun cevabını bekliyor...

Cumhuriyet, 31.12.2004